

Hitbenhat esszék

Arany Viktor

1953-ban születtem, négy gyermekes, katolikus családba vagyok. Naiv írónak tartom magam, ha egyáltalán író, aki élményeit, gondolatait papírra veti, mert sem irodalmi, sem teológiai előképzettséggel nem rendelkezem.

1995 tavaszán, huszonöt év szünet után, egy súlyos, gyógyíthatatlan betegség hullámvölgyében fedeztem fel újra, hogy Isten köztünk él. Amit gyermekkoromban hitoktatáson, a katekizmusból tanultam, jórészt elfelejtettem, így 42 éves fejjel még a Miatyánkot is csak ügyelbajjal tudtam elimádkozni. Ezért előfordulhat, hogy egy-egy írásom nem teljesen egybevágó a ma érvényes egyházi tanítással. Inkább arra törekedtem, hogy kiíjam magamból, ami bennem van. Így fennáll annak a lehetősége is, hogy tükör által erősen homályban látok, azaz nem valóságot, hanem annak tudati tükrözését, az általam vélt igazságot vetem papírra.

Ezért köszönettel fogadok minden olyan észrevételt, mely írásaimat Jézus életével és tanításával veti össze, és esetleges hibáimra, tévedéseimre hívja fel figyelmemet.

Egy nyugdíjas plébános biztatására, csaknem unszolására írtam 1996 tavaszán az első esszét, cikket, mely a Keresztény Élet c. lapban az utolsó két sor kivételével megjelent. Az ezután következőket elküldtem Katona István lelkésznek, a karizmatikus mozgalom vezetőjének, aki a Marana Tha karizmatikus lapban 4-5 írásomat megjelentette, és további írásra biztatott. A Hang kötetek Dombi Feri bácsija jó darabig lelkesített, s ezzel lendületet, kedvet adott az íráshoz.

Az írások a kezdetek óta szinte megállíthatatlanul törnek fel belőlem. Az alapgondolat, a mag, csaknem minden esetben kívülről „csöppen” fejembe, jut eszembe, s nekem csak az írott formába öntés feladata marad. Nem állítom persze, hogy Isten, vagy angyalai sugalmazzák gondolataimat, csak azt, hogy kívülről „jut eszembe” az indító gondolat, az alaptéma. A forrás megítélését, kedves olvasók, Rátok bízom. Az is valószínű, hogy a fejembe csöppent alapgondolat kifejtésekor egómat, földi énemet is beleviszem, ezért azt tanácsolom, hogy ami visszhangzik lelketekben, gondoljátok hogy Istentől való, ami meg nem, az biztos egóm szüleménye.

Egy ismerősöm, aki a kötetet elolvasta, megjegyezte, úgy érződik, hogy „fújom” a Bibliát, mint Jehova tanúi testvéreink. Nehogy valaki azt higgye, „güzü” vagyok! Számítógépen, modern keresőprogrammal használom a Bibliát, és hetek munkáját tudom percek alatt kikeresni az okos gép segítségével.

Valaki azt mondta, „jó Bibliamagyarázat”. Én fordítva gondolom. Szerintem a Biblia ad magyarázatot írásaimra, én nem szeretném magyarázni a Bibliát.

Egy másik ismerősöm tanácsolta: ha már „tanítasz”, tedd helyesen! Mi sem áll távolabb tőlem, hogy bárkit is tanítani akarjak. Leírtam, ami eszembe jutott, a saját szó és kifejező-készletemmel, vállalva, hogy ember vagyok, tévedhetek, hibázhatok. Szeretettel nyújtom át, rövid lélegzetű írásaim gyűjteményét. Kérlek Titeket, hogy elcsendesülve, apránként olvassátok az esszéket, figyeljetek szívetek, lelketek, Isteni Énetek hangjára, s *ha ők* tiltakoznak, láznak a tartalom ellen, ne fogadjatok el egy sort sem abból az esszéből, mert az biztos nem Istentől van!

Mottó:

Jn 7. 16. „Aki magától beszél, a saját dicsőségét keresi. Aki azonban annak dicsőségén munkálkodik, aki őt küldte, az igaz, s nincs benne hamisság.”

Jn.3.20. „Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy kitűnjék cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.”

Tartalomjegyzék

25 év	Jézus velem van
Istent szeretni jó	Hiszek a test feltámadásában?
Hitben hat...	Csak ha kérik
Dicsértessék a Jézus Krisztus!	És ne vígy minket a kísértésbe?
A kemence története	Citromból limonádét II.
Csak egy álom volt csupán?	Ezotéria
Harun al Rasid és a mi urunk	Epés megjegyzés
Savanyúcukor és cigaretta	Negatív energia
A fekete képernyő	A szeretet mindenható
Hitlerért imádkozni?	Nincs bennem elég szeretet
Csak egy atyátok van....	Jézus bízik bennem
A szamáriai asszony	Credo meum
Az ördög bibliája	Az én zsoltárom
Üljünk fordítva a lóra!	Hétvégi burok
Az első gombot kell újragombolni	Rendkívüliség?
Sárból várat	Isten Igéje
Ki mint vet, úgy arat	Ki nem olyan, mint e gyermek.....
Inkább szeressétek ellenségeiteket!	Egy Biblia, több Biblia?
Mindenki magából indul ki	Miért nem egy a nyáj?
...még hetvenszer hétszer is.	Lehet a tökéletest tökéletessé tenni?
A mában élni	Istennek egy gonosz lelke?
A Jóisten jó Isten	Hazudj, vagy ne hazudj?
Citromból limonádét	A közös képviselő
A Jóisten jó Isten II.	Ez a törvény és a próféták!
Misszionáriussal találkoztam	Az immunrendszer
Az új útlevel	Szeretet vagy félelem?
Misszionáriussal találkoztam II.	Szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki
Kenj magadnak egy zsíros kenyeret!	Miért van testünk?
Amint a Földön, úgy itt a mennyben is	Isten nem személyválogató?
Kapcsolat a védszellemekkel	Egy gyerek, vagy több gyerek?
Szeressétek egymást, miként mennyei Atyátok is	Mi a kiindulópont?
szeret titeket	Ti bálványimádók!
Boldog születésnapot éltesen sokáig	Piros és zöld fagyti
Ne félj!	Az Atya halálra adta büntetésül.....
Mese Igor apóról	Az Úr félelme?
A legkisebb közös többszörös	Jönnek a jezsuiták!
Kell ez az üdvösségedhez?	Fából vaskarikát
Három hétig egy irányba futni	Neked ki az Isten?
A Jóisten jó Isten III.	Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát
Út a boldogsághoz	Szép testben ép lélek?
Egy amerikai Bejrútban	Áldás, vagy átok?
Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok!	Nézd, mama!
adiads	Túlsúlyos féltekék
666	Megérdemljük?
Typlo	Ki tudja, miféle fluidok
Tegyetek tanítványommá minden népet!	Egy hitetlen imája
Isten országának legnagyobb építője	De jó!
A legnagyobb botorság	Áldott graffiti
Számításból?	Más övez fel téged

Apu, így lett jó!
A garázsajtó előtt
Az ár ki van fizetve
Saját törvényeit még Isten sem hághatja át
Magára vigyáznak!
Valami hiányzik belőlem
A meditációs doboz
Ádám és Éva menyé
Felhívom a Jézuskát
Szentek vagytok
...jól használható a tanításra...
Az én mantrám
Évente 52 alkalommal
A legördögibb ördög
Új vallás?
A jó oldaláról
Forró gulyásleves két jégkockával
Ábrahám hite
Fortite in re, suavite in modo
Kérjete és adatik nektek!
Minden kívánságom teljesüljön
Vessek keresztet, vagy ne, ez itt a kérdés!
Birodalma meghasonlott
Álmatlan éjszaka a hajócsavar mellett
A Szeretet postása
Másik vallás?
A hit ereje
Bárki megszüllheti a Messiást
Új vallás? II.
Buddhista voltam, de megtértem
A kétszer megerőszkolt lány
A kétszer megerőszkolt lány II.
Bis dat, qui cito dat
Minden jó, ha a vége jó
Hogy megtévesszék még a választottakat is

Nem csak szeretet van a Bibliában
Ki szelet vet, vihart arat
Egy csodálatos gondolat
Lejáratják a vallásokat
Veszélyek keleti mesterek által
Kommentár nélkül
A Szeretet postása II.
Minden, ami Tőle van...
Evilág vagy világosság
Ezt az egyet nem felejtette el
Nyomorultak
Nyomorultak II.
Amiről lemondasz, az igazán a tiéd
Hatmilliárd isten van?
Az optimizmus titka
Rabok legyünk, vagy szabadok, ez a kérdés
válasszatok!
Az Igazság ragyogó fénye
Salamon király gyűrűje
Csak egy atyátok van II.
Áldott graffiti II.
A szeretet oszthatatlan és végtelen
Dum spiro, spero
Sportszerűség vagy kegyetlenség?
Te kis ártatlan
Megkísértésem története
Mit kíván tőlünk Isten?
Audietur et altera pars
Meddig még?
Állj a sarkadra!
Amiről lemondasz, az igazán a tiéd II.
Út a boldogsághoz II.
A pokolba vezető út is jó szándékkal van kirakva
Függelék

25 év

25 év után fordultam be ismét a Krisztus Király plébánia udvarára, ahol gyermekként annyi boldog órát töltöttem Guszti bácsival a sekrestyével, Prochnov tiszteendővel, lelkiatyámmal, és a legfőbb jóval, a Teremtővel. Most az Emmausz irodáját kerestem húsvéti kazettaért, könyvekért, 25 éve pedig úgy fordultam ki innen, hogy soha többé...

A keresztény hit alapkérdéseire nem kaptam megnyugtató választ, és önmarcangolásaim után, szinte megkönnyebbültem, amikor fizika tanárunk elmagyarázta, hogy Jézus tulajdonképpen ufó volt, csak akkoriban a szkafandert nem tudták térhatásúan lefesteni, ezért glóriát rajzoltak a feje fölé. Mennybemenetele is az úrhajó kilövését mutatta be. Megnyugodtam, mert addig féltem a pokoltól, féltem a bűntől, az örök kárhozattól, az előre elrendeltetéstől, az egész élettől.

Elfelejtettem Istent, mert Tőle is féltem, és csak annyi maradt meg bennem, hogy Istent nem káromoltam, de azon kívül majdnem minden bűnt elkövettem. Mikor hároméves kisfiamat szüleim séta során a templomba vitték, „ott voltunk, ahol daloltak”, tájékoztam a dühtől, miért erőltetik szüleim gyermekemre a templomot, ha én egyszer nem akarom vallásosan nevelni.

Aztán tíz éve, csodával határos módon, karcolás nélkül úsztam meg egy súlyos balesetet. Öt éve a mentő úgy vitt el az utcáról idegkimerültséggel úgy, hogy azt hittem meghalok. Három éve, súlyos, gyógyíthatatlan betegséget kaptam, és egyre reménytelenebbé vált helyzetem. Már a halálra készültem. Másfél éve, akkor kilenc éves fiam álmairól, álmaiban angyalokról, Máriáról, Jézusról, Istenről kezdett beszélni.

Ma pedig én mesélem minden korábbi ismerősömnek, hogy a tudomány számára megmagyarázhatatlan módon meggyógyultam, és boldog vagyok. Nem pillanatnyi, elpattanó buborék-ként, hanem állandóan, állapotszerűen. Reggel, este, éjjel, nappal, munkában, otthon, mindenütt. Nem azért, mert szeretnek, mert megértenek, mert meghallgatnak, mert elfogadnak, hanem mert eljutottam oda, hogy mindenkinek azonnal megbocsátok, hogy senkire sem haragszom, hogy mindenkit szeretek, még azt is, aki az öklét rázza felém. Rájöttem, hogy minden fordítva van, mint azt az emberek hiszik. Nekem jó, ha szeretek, nekem jó, ha megbocsátok, nekem jó, ha adok minden koldusnak, nekem jó, ha elfogadok mindenkit, ha befogadom az egész világot.

Nincs rossz és bűn, csak tudatlanság van. Kérlek, adjátok át ezt a tudást mindenkinek, de ne rátukmálva, hanem szeretettel, gyöngédséggel, példamutatással.

Istent szeretni jó

Hétköznapi dogmatika

Szeretett Testvéreim!

Bocsássátok meg nekem a fellengzős alcímet! Hogyan is merészkedhetnék én, a Földtől még sáros csizmámmal, a dogmatika magas hegycsúcsaira? Hiszen alig egy éve, hogy 25 évi hátat fordítás után a Mennyei Atya, tékozló fiúként visszafogadott. Nemcsak visszafogadott, hanem új ruhát adott rám, hízott ökröt vágatott visszatérésemre.

Majd egyévi táppénz és reménytelenség után, súlyos, gyógyíthatatlan betegségemből felgyógyulva kerültem vissza munkám színhelyére, az üzleti életbe. Kézenfekvő volt, hogy minden ismerősöm megkérdezte, hogyan gyógyultam meg. Amikor a partner, könyvelő cég tulajdonos-igazgatójának meséltem történetemet, eszembe sem jutott, hogy azelőtt párttitkár volt, csak mondtam, mondtam és mondtam. Amikor egy lélegzetvételnyi szünetet tartottam, megkérdezte: - Viktorkám, nem golyóztál te be egy kicsit ezzel a vallással? - hiszen azelőtt érthetően soha egy szót sem beszéltem ilyesmiről.

- Kedves Druszám! Válaszoltam. - én nem tudok, meg nem is akarok neked megdönthetetlen bizonyítékot szolgáltatni, hogy van Isten. Szokták mondani, hogy az asztalt az asztalos készítette, az órát, az órásmester, tehát a Földet Isten teremtette.

- Én csak azt tudom neked mondani, hogy Istent szeretni jó! Nagyon jó! És én nem adnám a világ minden kincséért sem ezt a boldogságot. Nekem ez mindennél többet ér.

Hogy mi villant át fején, csak a Jóisten tudja, de azóta gyakran emlegeti, hogy el kellene beszélgetnünk, mert már nyugtatóval él, és közben látja rajtam, sugárzik belőlem a nyugalom, a szívbéke, a derű, pedig engem sem kerülnek el a problémák. Hát gyere Barátom, gyere Testvérem, beszéljessünk!

Hitben hat...

Tizenhét éve házasodtunk össze. 1979-ben szó sem esett köztünk egyházi esküvőről. Őt nem nevelték hitre, én pedig akkor már nyolc éve, hogy elfordultam Istentől. Most, hogy visszatértem az Atyai Házba, feleségem értetlenül, majd ellenségesen állt a fejlemények előtt. Én teljes erőmből, teljes lelkemből, és teljes szívemből Isten felé fordultam, és ezt ő - még ha a külsőséges megnyilvánulásokat a minimumra is igyekeztem korlátozni - ösztönösen érezte, és nem tudta elviselni. Megérezte, hogy más került az első helyre, és egyszerűen féltékeny volt.

Hiába mondtam, hogy sokkal jobban szeretem őt, mint azelőtt, hogy nem hagynám el sohasem, pedig azelőtt többször megfordult a fejemben, nem tudtam meggyőzni, hogy csak nyerhet azzal, hogy én Istent szeretem. Levettem a Jézus szíve medált a nyakamból, mert annak viselése nem tartozik a közvetlen lényeghez. Amikor eldugta a könyveimet, és megtaláltam azokat, a munkahelyemre vittem be, hogy ne botránkoztassam meg őt. A katolikus videó kölcsönzökből kölcsönzött filmeket éjszaka néztem meg, majd miután egyszer „lebuktam”, többet nem vittem haza. Rózsafüzért már nem is vettem újat, hanem fejből mondtam magamban. Kínosan ügyeltem arra, nehogy a Szeretet Istene nevében szeretetlenséget tegyek. Aztán egy hívő asszony azt tanácsolta, hogy próbáljak többet segíteni otthon. Ezt kábán, fásultan tűrte egy darabig.

Sajnáltam őt. Ránehezedik három gyermekünk ellátása, a kisfiunk súlyos beteg, ha valaki, hát ő, az édesanya, keresztre van feszítve. Mennyi könnyebbséget, energiát jelentene neki, ha ő is megtérne. Valahogy azt kellene megértetni vele, hogy jó is van az én pálfordulásomban. A tisztaságra mindig kényes volt és nagyon zavarta, hogy a fürdőszobában, a mosdó és csempé közötti tömítőanyagon gusztustalan, eltávolíthatatlan, fekete gombaréteg képződött.

Egyszer csak megpillantottam az előszobaszekrényben egy Ajax Fürdőmester nevű vízkő eltávolító készítményt. Kapóra jött a lehetőség egy jócselekedetre. Kézmosásra indulva, a fürdőszobába vittem magammal a Fürdőmestert, és a tömítő masszára spricceltem a kék habot, majd pár másodperc múlva elkezdtem dörzsölni. Sajnos nem jártam szemmel látható eredménnyel. Feleségem bekukkantott a fürdőszobába, kíváncsiak a nők, meg talán meg is üthette a fülét a szokatlan zaj, és beszólt:

- Már én próbáltam, azzal nem tudod eltávolítani.

Na nem úgy van az, gondoltam én, akinek mindig kihívást jelentettek a megoldhatatlan, vagy nehezen megoldható ügyek. Magamra zártam a fürdőszobaajtót, és megpróbáltam még egyszer, reménykedve, hogy halványul a fekete koszréteg, de semmi sem változott. Sohasem adtam fel könnyen, gondoltam és megint nekiestem a spriccelőnek meg a dörzsszivacsnak. És - jól látok? - mintha egy nagyon kis árnyalattal halványabb lenne a koszréteg. Alig látható, talán csak képzelődöm, de valahogy a reményem már bizalomná, bizakodássá erősödött és energikusabban kezdtem csiszolni a csúnya fekete csíkot. Eldöntöttem magamban, hogy háromszor próbálom meg úgy, hogy közben nem nézek oda, nem vizsgálom az eredményt, hogy jobban látható legyen számomra a különbség.

Tapasztalatból tudtam, hogy ha az ember minduntalan vizsgálgatja „művét”, vagy nagyon várja az eredményt valamivel kapcsolatban, nem érzékeli annyira a változást, az alakulást, és ez visszavetheti kedvében, lendületében. És valóban, három „menet” után már úgy tűnt, hogy

egy árnyalatnyit halványabb lett a koszcsík. Nem sokkal, még ez is csak alig volt érzékelhető, de már derengett valami fény az alagút végén.

Ettől a pillanattól kezdve, addigi félig csipás, reggeli szorgoskodásom, lázas igyekezetté alakult át. Gőzerővel, ujjaimat nem kímélve nyomtam kezem a szivacsra, a szünetekben villámsebesen spricceltem a Fürdömester egyre fogyó tartalmát a csíkra, és az kristályosodott ki bennem, azt hittem, hogy teljesen hófehérre meg fogom tudni tisztítani a tömítő csíkot. Nem volt rá bizonyítékom, nem lehettem biztos benne, de elhittem, hogy sikerülni fog. Ahogy sajgó ujjakkal, szinte transzban dörzsölgettem a mosdót, azon imádkoztam, nehogy félkész állapotban benézzon Kati.

Egyszer csak hirtelen, mint a villám, úgy ütött fejembe, hogy most tulajdonképpen egy szimbolikus dolgot cselekszem és ez még inkább megsokszorozta erőmet. Az ujjaim szinte tövig koptak, az egész üveg Fürdömester elfogyott, a dörzsszivacs kifeküdt, de a csík ragyogott, mosolygott hófehéren és én hangos kiáltással hívtam párom.

- Jééé, mondta elképedve, de szép lett!

Izgalomtól remegő hangon tudósítottam neki, hogy ezt a koszcsíkot a hitem tüntette el, mert önmagában sem a kezem, sem a Fürdömester, sem a dörzsszivacs nem lett volna elég hozzá. Nejem először ki akart sietni a konyhába, de kezét megfogtam, és csak akkor engedtem el, amikor simogatni kezdte zokogástól rázkódó fejemet, ahogy a mosdóra borultam.

Nem egészséges, ha beszívod a tisztítószer szagát, - mondta erőltetett józansággal, hogy ne vegyem észre, mennyire megérintette a jelenet és kiment a konyhába. A dolog csak nem hagyta nyugodni, mert amikor borotválkozni kezdtem visszajött, és nekem szegezte a kérdést:

- Na de miben hittél most?

- Miben hittél, amikor a hited segített?

- Magadban hittél, csak magadra számíthattál, nem?

Az eredményt sehol sem adják olcsón, gondoltam, miközben beugrott, mit válaszoljak szokásos ellenvetésére.

- Nem ez a hit lényege szívem! - válaszoltam.

- A lényeg nem az volt, hogy *kiben* vagy *miben* hiszek, hanem az, hogy egy olyan dologban reméltem, bíztam, hittem, amiről *semmi bizonyítékom* nem volt, hogy igaz, vagy hogy még csak valószínű is lenne. Amikor beszóltál, hogy nem lehet ezzel letisztítani, pont az ellenkezőjét állítottad nekem. Én *ennek ellenére reméltem, bíztam és hittem*. És nem karba tett kézzel vártam a csodát, nem is imádkoztam, hogy jaj Istenem segíts, hogy letisztuljon a koszcsík, nem így működött a hit, hanem úgy, hogy a hit hatalmas energiákat mozgósított bennem. Tehát nem a vakhitem távolította el a koszt, hanem a hit szabadított fel olyan energiákat, amelyek nélkül sohasem lett volna tiszta a tömítő csík. Önmagában a Fürdömester hit nélkül élettelen anyag maradt volna csupán, de *Hitben hat...* még a Fürdömester is!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tegye csak ide a táskáját tisztelendő úr! - mondta szeretettel az Eklézsia bolt kegytárgyas pultjánál álló, sugárzó mosolyú kiszolgáló hölgy. Zavartan pillantottam a hátam mögé, vajon kihez is szólhat, de nem állt senki sem mögöttem. Csak én babrálgattam a táskám zárját fél lábon állva, tehát nekem szólt a kedves biztatás.

Dehát én nem vagyok pap! - szabadkoztam, mert érdemtelenül nem élvezhetek ilyen megszólítást. Egy pillanat alatt átfutott rajtam, hogy gyermekkoromban papi pályára készültem, majd kamasz koromban hátat fordítottam Istennek és huszonöt év után egy kegyelemből kapott súlyos betegség, meg a kisebbik fiammal történt események után, csak pár hónapja tértem meg. Ezt röviden megbeszéltük, de a gondolat nem hagyott nyugodni, hogy miért szólított tisztelendő úrnak. Talán az egyszerű sötétszürke öltöny és a szolidmintás fekete nyakkendő miatt? Vagy ennyire kiül az ember arcára belső világa? Ennyire látszik, hogy milyen boldogság Istent szeretni? Vajon miért nézett papnak?

Aztán pár hónappal később egy óbudai katolikus könyvesboltba tértem be. Mivel huszonöt év után nem nagyon tudtam a szokásokat, azt sem tudtam, hogyan „illik” egy ilyen helyen köszönni. Tanácstalan álltam az ajtóban egy pillanatig. A Ferenciek terén a kis Szent Gellért könyvesboltban néha hallottam, hogy Dicsértessék-kel köszönnék, az Eklézsia bolt nagyobb nyüzsgésében is bátrabban mertem így köszönni, de itt most egyedül léptem be a boltba, és próba szerencse, itt is így köszöntem: - Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

Mivel nem kaptam meg a keresett magnókazettát, a kiszolgáló hölgy kedvesen eligazított:

- A Szent István kiadó diszkont áruházába menjen a tisztelendő úr!

- Siettem, ezért csak egy Mindörökké-t válaszoltam búcsúköszönésére és leesett a tantuszom, miért szólítottak mindkét helyen tisztelendő úrnak.

Bármilyen *magától értetődő* és *természetes* is lenne az *ellenkezője*, javarészt csak papoknak köszönünk Dicsértessék-kel. Pedig Testvéreim, az Úr Dicső, Jó és Szeret minket! Dicsérjük Őt mindenhol! Köszönjük így egymásnak, minden sugárzó arcú, boldog embernek! Aki meg nem sugárzó arcú és boldog, annak azért, hogy is sugározzon, és boldog legyen.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

A kemence története

Egyszer régen, a hideg téli éjszakában, egy nagy társaság ül a jó meleget árasztó búbos kemence körül. A pattogó tűz, a sugárzó meleg, mind azt mondja, maradj itt, nálam, biztonságban vagy. Néhány csibész vagánykodva felkiált:

- Mit ülünk itt unalmasan, egyvégtében! Gyertek, nézzünk körül, tapasztaljunk, okosodjunk! Néhányan felkerekednek, de többen maradnak és hívják őket:

- Gyertek vissza, itt meleg van, itt biztonságban vagytok!

De azok visszakiabálnak:

- Mit dumáltok ti kis gyávák! Anyámasszony katonái! Majd mi felfedezünk és még jobbat is találunk, mint ez a vén kályha! Aztán egy idő múlva észreveszik, hogy fáznak, hogy hideg van. Elkezdik lelopkodni, lerángatni egymásról a - még egy kis meleget raktározó - kabátokat. Mikor már ezzel sem bírnak segíteni magukon, arcukra mosolyt erőltetve, nagy hetvenkedve odakiáltanak a kemencéhez:

- Ti kis bolondok! Itt ültök, pedig nem messze egy csodás, meleg világ van, finom piros gyümölcsökkel, ott jó aztán igazán az élet. Látjátok, ott kabát sem kell, mert mi már mind eldobtuk.

Erre egy páran megint felkerekednek, s amint látótávolságon kívül kerülnek, az első csapat mohón lerángatja meleg kabátjukat, annál melegszik és röhög a pórul jártakon. És ez így megy egyre tovább. Nem engedik őket vissza, akit már egyszer elcsábítottak, mert netán meggondolná magát, és hírt adna a többieknek. Vagy beáll ő is hazudni, rángatni egy másíkról a kabátot, vagy megfagy.

Aztán egyszer csak megjelenik egy lángoló szemű, sovány ifjú. Elmondja, megmutatja a tisztáson, hogy nemcsak kabátlopással lehet melegedni, sőt, aki odaadja a kabátját másnak annak még inkább melege van, mert ettől gyullad meg az a belső kis kemence az emberben, ami nem látható, de sokkal nagyobb meleget ad, mint a kabát. Hisznek is neki, meg nem is, mert fura dolgokat beszél. Csóválják is a fejüket:

Hogy lehet egy ember út, igazság, meg élet?

Néhányan már kezdik próbálgatni, amit mutat, mire a kabátlopók közbeavatkoznak:

- Hazudik, ne higgyetek neki, csak be akar csapni titeket. Kabát nélkül megfagytok! Az a néhány, aki az ifjú példáját követte, szemlátomást jobban van kabát nélkül, ezért a kabátlopók dühbe jönnek, hisz a végén senki sem fog hinni nekik. A lángoló szemű ifjút csúfolják, köpködik, száját betapasztják, elragadják magukkal. Ő nem ellenkezik, tűri, hogy a kabátlopók táborába viszik, ütik, verik, ostorozzák, majd megölik. Elbizonytalanodnak a tisztáson követői, s csak akkor nyerik vissza önbizalmukat, hitüket, mikor meglátják, hogy tulajdonképpen ő volt a kemence, csak ember alakot öltött.

Mit tett az ifjú?

Utat mutatott. Megmutatta, hogy Ő az ÚT, az IGAZSÁG és az ÉLET.

Akkor sokan fordultak a kemence felé és a kabátlopók tábora is megcsappant, mert látva látták a történetet. Igaz, a maradék még vérszomjasabb lett, de hosszú távon nekik sincs más választásuk. Csak idő kérdése, hogy megint mindenki a kemencénél üljön.

Azóta is sokan ismerik ezt a történetet, mesélik is a tisztáson, de vannak, akik elhiszik, vannak, akik nem. Vannak, akik másnak adják a kabátot és vannak, akik elveszik a másokét. Sokan csak körbe-körbe járkálnak a tisztáson, a földre nézve azt hiszik a körbemenetelés a dolguk, pedig ha megállnának egy percre, akkor érezhetnék a kemence melegét, a tűz hívó pattogását.

Csak egy álom volt csupán?

Különös álmom volt az éjjel. Egy kopár, sziklás területen jártam, ahol néhány apró hétvégi faház, és egy romos épület állt. Az egyik kertben, alig csordogáló víz alatt egy idős néni tusolt. Nagy lelkesedéssel elkezdtem magyarázni neki, hogy megnyertem a lottón a főnyereményt, a sziklás területre egy hús vizű medencét fogok építtetni, a romos épületet modern szállodának fogom kitataroztatni és ez a kopár völgy, meg fog telni étellel. A néni először hitetlenkedve csóválta fejét, aztán lelkesedésem kezdett ráragadni és ekkor felébredtem.

Rögtön tudtam, hogy az álomban gyakran az jelenik meg, még ha szimbolikusan, vagy eltúlozva is, ami napközben foglalkoztat bennünket. Vasárnap pedig arról beszéltünk imakörünkben, mi lehet az oka annak, hogy bár nem tiltják már állami szinten a hit gyakorlását, bár többen járnak templomba, mint 10 vagy 20 évvel ezelőtt, még mindig *sokkal többen* vannak a templom falain kívül, mint belül.

Felvillant bennem, hogy megtérésem óta, az alatt a másfél év alatt milyen sok embernek beszéltem Istenről úgy, hogy csak a végén, szinte csattanóként mondtam ki Isten szent nevét. Milyen érdeklődve, figyelmesen hallgatták. Minden beszélgetésem - legyen az közértes eladóval, parkoló őrrrel, postáskisasszonnyal, vámtisztviselővel, régi kollegával - azzal kezdődött, hogy sóváran, kíváncsian megkérdezték:

- Ön mitől olyan boldog? Hogyhogy maga sohasem rosszkedvű?

- A lottón nyert, vagy Amerikából örökölt? Mi történt Önnel?

Erre elmeséltem, hogy milyen boldogtalan és szerencsétlen voltam azelőtt. Hogyan kezdtem botorkálva, tapogatózva, sok-sok zsákutcába betévedve keresni a boldogságot és hogyan találtam meg végül az önfeláldozó, mindent elfogadó, mindent eltűrő szeretetben. „Mellékesen” egy súlyos, gyógyíthatatlan betegségből is kigyógyultam. Ez a boldogság, az igazi, nagybetűs BOLDOGSÁG. Nem olyan, mint egy elpattanó szappanbuborék, hanem tartós, *állapotszerű*, majdnem az *örök boldogság*, aminél nagyobb kincset földi ember nem találhat. És ilyenkor, amikor a gondolatmeneten végigvezetve láttam, hogy hallgatóm mindent elfogadott, ekkor mondtam, hogy ez az... I-vel kezdődik és öt betű és ha ekkor sem esett le neki a tantusz, akkor nagyon halkan, áhítattal mondtam ki, hogy ez az Isten. Ezzel még olyannál is „sikerem” volt, aki előző nap mutatott ajtót egy hittérítőnek.

Vízióként jelent meg előttem, hogy szinte kidőlnének a templomok oldalai, protekcióval lehetne csak szentmisén részt venni, ha mindenki tudná, hogy milyen boldogság az, ha az Úrjézus betölti az embert. És rájöttem a dolog nyitjára. A közvéleményben és sajnos részben bennünk is - egészen leegyszerűsítve - az az előítélet él, hogy

MA SZENVEDÉS = HOLNAP BOLDOGSÁG

Tehát a földi élet siralomvölgy, de *majd* jön a mennyország. Ultrakonzervatív, fundamentalista vallásos körökben a földi boldogság gondolata, szinte a bűnnel egyenlő, pedig *Jézus százannyit ígért, már itt a Földön*, életében annak, aki feltétel nélkül Istennek és az Örömhírnék szenteli magát. Ezért nehéz ezt befogadni, ezért vágott vissza feleségem, megtérésem után minden alkalommal, amikor a túlvilágról, a mennyországról beszéltem neki, hogy *most, most, én most akarok boldog lenni*. A ma embere úgy gondolkodik, hogy jobb ma

egy veréb, mint holnap egy tűzok, ezért nyerhető meg nehezen a MA SZENVEDÉS = HOLNAP BOLDOGSÁG gondolatának.

De ha megmutatjuk, ha látszik rajtunk, sugárzik belőlünk, érződik körünkben, hogy mi szeretjük Urunkat, Istenünket teljes erőnkől, teljes szívünköl és teljes elménköl. Szeretjük felebarátainkat, mint önmagunkat. *Mindent* megteszünk, amit szeretnénk, hogy velünk megtegyenek, de semmit sem teszünk, amit nem szeretnénk, hogy velünk megtegyenek. *Ha* nekünk *nem az a fontos, hogy minket* szeressenek, hogy *minket* értsenek meg, *minket* fogadjanak el, hogy *nekünk* adjanak, *hanem* az, hogy *mi szeressünk, mi értsünk meg* mindenkit, hogy *mi fogadjunk el* mindenkit, hogy *mi adhassunk* minél többet másnak és ettől *mi boldogok* vagyunk, akkor kevés ember akad majd a földön, aki nem akarja ezt követni. Hiszen végső fokon, akár bevallja valaki, akár nem, minden ember a boldogságra törekszik. Csak sokan tévútra menve, az anyag, a birtoklás, az önzés zsákutcájában keresik a boldogságot, amely csak csalóka, pillanatnyi vakfényekkel kápráztatja el őket.

Tehát a mi modellünknek a következőképpen kellene kinézni:

MA KRISZTUSI SZERETET = MA BOLDOGSÁG + MA KÖNNYEBBEN
VISELT/KISEBB SZENVEDÉS + HOLNAP OLYAN BOLDOGSÁG,
AMIT EMBER ELKÉPZELNI SEM KÉPES

Az első századokban azért tértek meg olyan sokan Rómában, mert látták, hogy a keresztények boldogok, mert szeretnek mindenkit, mert Isten betölti őket. Néró is csak a haját tudta tépni, mikor első vértanúink boldogan, dalolva mentek az oroszlánok elé.

Még egy félreértést sugall az első modell: A VAGY-VAGY félreértését.

VAGY MA SZENVEDÉS   ÉS   HOLNAP BOLDOGSÁG,
VAGY MA BOLDOGSÁG   ÉS   HOLNAP SZENVEDÉS

Itt szokott a boldogság a földi örömök téves értelmezéséhez kapcsolódni.

Ez azért félreértés, mert a boldogság és a szenvedés megférnek egymás mellett, sőt a *boldogság a szenvedés elviselésének egyetlen útja*. Ezért is világelső az öngyilkosság és ranglistás a válások területén Magyarország. Ne szégyelljünk boldogok lenni! A Hegyi beszédben is hangsúlyos a boldogság. Jézus is *örömhírt* hozott, hogy boldogok legyünk!

Minket olyan dolgok léte, vagy nemléte, melyet rozsdá marhat, szű megrághat, vagy tolvajok elvihetnek, nem szenvedtethet, mert mi a Mennyei Atya gyermekei vagyunk. Azért vagyunk boldogok, *mert szeretünk* és csak azért szenvedünk, mert látjuk, hogy milyen boldogtalanok, akiket szeretünk. És bármennyire is szeretnénk, hogy ők is boldogok legyenek, *nem tukmáljuk*, nem kényszerítjük rájuk a boldogságot, mert akkor már kiesik a szeretet a szívünköl. Csak mutatjuk, sugározzuk, éljük Isten és felebarátaink szeretetét, az ebből fakadó csodálatos boldogságot, és ha valaki kérdez, de csak akkor, beszélünk róla egy keveset. Aztán ha megint kérdez, megint egy keveset, hiszen az újszülött is először apró adagokban, pépes ételt kap, s majd ha megerősödött, akkor adnak neki szilárdabb táplálékot.

Isten azért mérhetetlenül boldog, mert mérhetetlenül szeret minket, még ha gyarlók, bűnösök, gonoszok vagyunk is és azért szenved mérhetetlenül, mert látja, hogy teremtményei milyen boldogtalanok. Legyünk minél többen, minél boldogabbak testvéreim, tegyük boldogabbá az Urat!

Harun al Rasid és a mi urunk

Reáltudományokon nevelkedett feleségem hitetlenként, helyesebben hitehagyottként ismert meg annak idején és a mai napig nem tudja megemésztetni másfél évvel ezelőtt kezdődött megtérésemet. Kisfiam megbetegedésének kapcsán kezdtünk templomba járni, de mikor pár hét után állapota nem javult, egyedül maradtam. Párom épp a helyzet kilátástalanságán kesergett, amikor felvettem, hogy biztos meggyógyulna Bandi-kánk, ha ketten egyetértve imában kérnénk Istentől.

- Gyógyítsa meg, akkor majd hiszek benne! - vágta oda ingerülten.

- Szívem! Istennel nem lehet üzletelni, nem szatócsboltos, hogy imáért cserébe gyógyulást adjon.

- Nincs is a te Istened, mert ha volna, meggyógyítaná a kisfiút, vagy legalábbis valami jelt adna.

- Katicám! Neki lenne a legegyszerűbb a szemközti tízemeletes házat felemelni. Az egész város leborulna és imádná. Neki ez nem cikk, mert ezzel hitre *kényszerítene* minket! *Megsértene a szabad akaratunkat*. A szabad akarat a legnagyobb ajándék, amit kaphatunk. Ezért lehetnek háborúk is. Ha Isten mindig közbeavatkozna, amikor valami szeretetlenséget teszünk, dróton rángatott bábuk lennénk csupán.

Istent nem tudni kell, tudni nem is lehet, hisz számunkra itt a földön megtapasztalhatatlan. Istenben *hinni kell*! Hinni pedig csak olyasmiben lehet, amiről *nincs* kétséget kizáró bizonyítékom. Az, hogy a lábomon fedő van, az megtapasztalás, azt tudod, mert megfogod, vagy látod, de Istent úgy kell elfogadnod, úgy kell hinned benne, hogy nincs bizonyíték.

- De minek ez a sok templom, meg pompa, minek neki az a nagy dicsőítés?

- Gondolod, szüksége van Neki, rászorul Ő a mi szeretetünkre, dicsőítésünkre? Nem! Ő attól boldog, hogy szeret minket válogatás nélkül, ahogy a nap is süt jóra, gonoszra egyaránt. Nekünk van rá szükségünk, hogy szeressük Őt, nekünk fontos, hogy dicsőítsük, hisz így tudjuk számba venni azt rengeteg jót, amit Tőle kaptunk és folyamatosan kapunk, akár felismerjük, akár elismerjük, akár nem.

- Gondolj csak Harun al Rasidra a bölcs keleti uralkodóra. Neki sem az szerzett örömet, hogy udvaroncai, vagy azok leányai a hatalmáért körülrajongták. Áruhában vegyült a nép közé és akkor olvadozott a szíve, amikor a szép fazekaslány kendője mögül rátekintett, amikor *önmagáért*, nem hatalmáért szerették. Gondolod, hogy ha egy földi embernek nem szerez örömet, ha hatalmáért szeretik, akkor Istennek örömet szerez? Szeresd Őt Önmagáért, higgy benne bizonyíték nélkül, és boldog leszel!

Savanyúcukor és cigaretta

Hatvanas éveiben járó kedves ismerősömmel beszélgettünk, amikor megkínált savanyúcukorral. A savanyúcukor juttatta eszébe, hogyan szokott le a dohányzásról annak idején. Rengetegszer próbálkozott azelőtt, de sosem sikerült. Próbálta év végén, házassági évforduló alkalmából, a felesége születésnapján, influenza kellős közepén, de hiába dobott akár két csomag cigarettát is búcsúzóul a szemébe vagy a kályhába, mindig újra kezdte. Próbálta magát távol tartani a cigarettától, de mindig akadt egy „jóakaró” - korábbi dohányos társ - aki megkínálta, vagy tán még heccelte is, hogy miért nem gyújt rá. Bizony nehezen tűrjük a másságot.

Úgy sikerült aztán, idestova 15 éve végleg leszoknia, hogy a bal zsebébe egy csomag cigarettát és egy doboz gyufát tett, a jobb zsebébe pedig egy zacskó savanyúcukrot. Jöttek megint a kollégák, cimborák: - Pista gyújts rá, ne kínozd magad! De ő csak elővette a zsebéből a cigarettát, megmutatta, hogy van nála és úgy is meg tudja állni, hogy állandóan zsebében van a cigaretta, és nem esik kísértésbe. Erre elbizonytalanodtak a cimborák, ő pedig szájába vett egy savanyúcukrot, amikor nagyon kívánta a dohányzást. Az volt zseniális a módszerében, arra jött rá, hogy akkor fog *egyszer s mindenkorra* leszokni, hogyha *cigarettával* és *gyufával a zsebében* is meg tudja állni, hogy ne gyújtson rá.

Egy másodperc alatt átvillant fejemen a történetben rejtőző szimbolika. Hányan kérdezték már tőlem, és mennyit gondolkoztam rajta magam is, vajon miért engedi meg Isten ezt a sok rosszat, ami van a Földön? Miért engedi meg a kísértést, hiszen van hatalma az ártó erők, a Megtévesztő fölött is?

Most rájöttem, hogy azon túl, hogy szabad akaratot adott nekünk, ami a legnagyobb ajándék, amit teremtett lény kaphat, milyen mély bölcsesség is rejtőzik Isten kiismerhetetlen szándékai mélyén. Mennyire igaz, hogy az Istent szeretőnek minden a javára válik! Még ha kísértést szenved, az is, hisz Urunk sem volt mentes ettől.

Isten mestere annak, hogyan lehet a rosszat jóra fordítani, s ily módon még *ellensége is* az Ő javára dolgozik. Ahogy a fertőző betegségen egyszer átesve, védőanyagot termel szervezete, s egész életünkre immunisak leszünk e betegséggel szemben, úgy erősödik lelki immunrendszerünk is a kísértések özönében. Aki pedig e földi létben képes Istenhez hű maradni, külső-belső hatásokkal szemben a meglátott jót megtenni, a jót a még jobbért otthagyni, az Ő útján, a SZABADSÁG útján járni, az, az örökkévalóságban is olyan hű marad Hozzá, mint amilyen hű ő mihozzánk.

Testvéreim! Minden rosszban van valami jó!

A fekete képernyő

Feleségem fennhangon fejtegette, hogy szerinte Isten nincs, vagy ha van is, akkor nem jó. Ennek ellenkezőjét, Isten létét, és jóságát épp az örökkévalóságon keresztül akartam megvédeni, amikor kifakadt:

- Én ezt a marhaságot nem veszem be. Amikor meghal az ember, az olyan, mint amikor kikapcsolod a tévét. Elfeketedik a képernyő és utána nincs semmi.

Bár hetente jelennek meg könyvek R. Moody óta, halálközeli élményekről, melyek személyes megtapasztalásokat írnak le, és abban mind megegyeznek, hogy a halállal nem ér véget létünk, mégsem ehhez az érvhez folyamodtam, hanem így szóltam:

- Tegyük fel, hogy igazad van. Azt te is elismered, ma már mindenki tudja, hogy a halála pillanatában leperreg előtte az élete. Tegyük fel, hogy szerencsés véletlen következtében ugyanabban a pillanatban halunk meg.

- Én visszatekintek az életemre és megállapítom, hogy „hiába” hittem Istenben és „hiába” voltam boldog. Mert azt látod, hogy amióta én hiszek, én boldog vagyok.

- Te is visszatekintesz és megállapítod, hogy neked volt igazad, mert nincs Isten és lefut előtted a sok fájdalom, vergődés, szenvedés és a röpké boldog pillanatok, amiből az élet mindenkinek áll.

- Ez csak máz, önámítás! Vetette közbe!

- Látod, én állapotyszerűen boldog vagyok, erre akármit mondasz, nem vitathatod el. Nekem szinte mindegy, hogy mi lesz. Én biztos vagyok benne, hogy van Isten, de ha nincs, én akkor is úgy élek, mintha lenne és nyertem egy boldog életet.

- Tehát már itt is én jártam jobban, de most tételezzük fel, hogy nekem van igazam és az életem végén ott állok, s már integetnek a többiek: - Szevasz! Végre! Megjöttél! Kibírtad! Végigcsináltad! Miután megtértél, szerettél, segítettél, nem adtál vissza semmi rosszat. Hittél, pedig nem volt bizonyíték, nem hallgattál a kísértőre, de ha mégis és elbotlottál, őszintén megbántad. Szenvedtél, de a szenvedésért is hálát adtál, elfáradtál, de itt most megpihenhetsz és örök boldogság vár rád! Mindjárt állhatsz az Úr elé.

- De Te mit fogsz mondani szívem, ha mégis van Isten, van túlvilág és ott egy megtisztult öntudatra jutsz, és önmagad bírāja leszel? Azt nem mondhatod majd magadnak, hogy: - Nem is hallottam Istent! Az mentene önmagad előtt, de látni fogod a mostani beszélgetésünket is, hogy lett volna alkalmad hinni, csak nem tetted. Erre mit fogsz mondani?

Testvéreim! Hála a Jóistennek, akár van, akár nincs. Mi csak jól járhatunk, ha hiszünk benne!

Hitlerért imádkozni?

Fogorvos hölgyismerőssémmel beszélgetünk, amikor elkottyantottam múltkori ima-szándékomat. Oly döbbenet, és kétségekkel teli tekintettel nézett rám, hogy egészen az elejétől meg kellett magyaráznom mindent.

Miután két éve elkezdtem megtérni, olyan álláshoz jutottam, hogy Budapest közeli iparvárosunkból mindennap autóval kellett bejárnom Budapesti munkahelyemre. Kérdeztem is a Jóistent: - Uram! Miért adtál Budapesti munkahelyet, mikor adhattál volna városunkban is? (sok jelentkező közül választottak az állásra)

Aztán rájöttem, hogy miért kerültem erre a munkahelyre. Mindennap kétszer 45 percet töltöttem az autópályán és amint kikanyarodtam az autópályára, elkezdtem imádkozni és ez addig tartott, reggel és este, míg be nem érkeztem a városi forgalomba, ahol már jobban figyelni kellett. Rengeteget imádkoztam, de hozzáteszem volt mit behoznom, mert előtte „csak” 25 évet hagytam ki. Eleinte magamért, majd szeretteimért imádkoztam. Később rájöttem a hálaadó, dicsőítő imák ízére, majd egy idő után már magáért az imáért imádkoztam. Minél többet imádkoztam, annál jobban esett imádkozni. Az egész lényem, de különösen a fejem bizsergett, mintha föltöltődtem volna és valóban, napi hat óra alvással úgy kondícióban tartottam magam, mint sohasem azelőtt.

Valaki említette, hogy az égi csatornákon keresztül valahogy visszatükröződik az emberre a saját imája, vagy legalábbis annak „visszajelzése”. És tényleg, magam is elkezdtem tapasztalni, hogy minden egyes imát más érzet kíséri, amit másért ajánlok föl. Elmondta az illető azt is, hogy egy pap azt tanácsolta neki, azokért imádkozzon, akikért nem imádkozik senki. Másnap reggel kipróbáltam és a hatás fantasztikus volt. Szinte lángolt a fejem és olyan jól éreztem magam az ima után, mint talán még soha. Szinte láttam magam előtt, hogy az imának az Isteni szereteten felizzó visszatükröződései enyhülést adnak vigasztalanoknak, elesetteknek, szenvedő lelkeknek. Azután szinte minden nap beépítettem a kétszer 45 percre egy ilyen részt.

Néha a legkülönbözőbb személyek ötlöttek eszembe, s mire az értük mondott ima három-negyedéhez értem, már beötlött a következő. Arra gondoltam, valószínűleg őrangyalom sugalmazza, hogy mikor, kiért imádkozzak és hagytam magamra hatni megérzéseimet. Egyik nap teljesen véletlenül - hisz még csak nem is gondoltam rájuk - a Ceausescu házaspár jutott eszembe. Belegondoltam, mennyi kegyetlenséget vittek végbe és mit gondolhatnak, hogy most pont Magyarországon imádkoznak értük. Csak sejtem, hogy milyen lehetett az ima fogadtatása, mert alig tudtam abbahagyni. Másnap következett Hitler, Mussolini, Sztálin, Szálasi, Rákosi és Gerő.

Ismerőssöm eddig tudta követni a gondolatmenetemet, de még mindig döbbenet nézett rám: - Értem Viktor, de ilyet még nem hallottam, hogy Hitlerért imádkozzon valaki!?

- Katikám! Ha én most azt mondom, hogy ezer forintot adok neked, megköszönöd, esetleg megvonod a vállad, hiszen jól menő fogorvosi rendelőd van, ahol legalább napi tizenötezer forintot keresel. Ha nyugdíjas öreg néninek adom, akinek nyolcezer a nyugdíja, ő már jobban örül neki, mert másfél kiló hússal feljavíthatja a kosztját. De képzelj el, mit jelentene az ezer forint egy hajléktalannak, aki már négy napja egy falatot sem evett. Ő mennyire örülne neki?

Az Úrjézus is azt mondta: „Betegeknek kell az orvos” amikor a cédák és a vámosok közé ment. Hát nem azokért kell a legjobban imádkoznunk, akiknek a legjobban szükségük van rá?

Ha te komolyan hiszel az ima erejében, akkor akár a pokol összes bukott angyaláért is imádkozhatsz, hiszen vagy megtérnek tőle az Úristenhez, vagy legalábbis kevésbé fognak kísérteni.

- Hát te csuda egy fazon vagy! Fejezte be az egyetértés vagy az elítélés egyértelmű kinyilvánítása nélkül.

Testvéreim! A véleménynyilvánítást Tirátok bízom.

Csak egy atyátok van....

Vissza az Evangéliumhoz I.

I smerősömmel vasárnap este az aznapi evangéliumi idézetről beszélgettünk: **Mt. 23. 8.** „De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Ne hívassátok magatokat tanítóknak se, mert egy a ti tanítótok: a Krisztus. Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Felmerült bennem, vajon miért hívjuk papjainkat X atyának, Y atyának, miért nem testvérnek, mikor az Úrjézus megmondta, hogy mi mindnyájan testvérek vagyunk. Ő még alázatosan azt is visszautasította, hogy Jó Mester, akkor is így válaszolt: **Lk. 18. 19.** „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.”

Mikor tanítványainak lábát megmosta, így szólt: **Jn. 13. 13.** „Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.”

Ismerősöm elmondta, neki is feltűnt, hogy a misét, külföldre elszármazott paptestvérünk azzal kezdte, hogy X. Y atya vagyok, majd pár perc múlva az evangéliumban felolvasta, hogy „Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.”

Rájöttem, imakörünkben miért figyelmeztettek első részvételem előtt, hogy idősebb paptestvérünk nem szereti, ha atyázzák, meg főtisztelendő, tisztelendő urazzák. Szólítsuk csak Feri bácsinak, vagy Feri bátyámnak. Ezért is éreztem olyan emberi melegséget és közvetlenséget, mikor először találkoztunk.

Nem azt javaslom, hogy lavór vizet vigyünk magunkkal a templomba, de legyünk egymásnak testvérei, Kedves Testvérek! Ne szólítsuk pápa testvérünket sem szentatyának, hiszen ő az evangélium szellemében úgy írja alá nevét, hogy Isten szolgáinak a szolgája. Püspök és paptestvéreinket se hozzuk zavarba ezzel az atya megszólítással, hiszen ők minden szentbeszédüket úgy kezdik: „Krisztusban kedves testvéreim!”. Kinek pedig mi testvérei vagyunk, az nem lehet atyánk is egyidejűleg.

A tenger is úgy uralkodik a folyók felett, melyek mind belefolyanak, hogy alájuk rendeli magát. Ő a legalacsonyabban helyezkedik el.

Püspök és paptestvéreim! Szeretettel, de igazítsátok helyre azokat, akik Titeket atyának szólítanak. Alázzátok meg magatokat, hogy felmagasztaltassatok!

A számáriai asszony

Vissza az Evangéliumhoz II.

Még a nyár elején volt az evangélium témája a számáriai asszony találkozása Jézussal. Meghatott az Úrjézus végtelen szeretete, amellyel még a hatodik házasságában élő asszonynak is megbocsát, és az „Élet vizét” ajánlja fel neki, melytől többé nem lesz szomjas sohasem. Paptestvérünk ezután prédikációjában azt fejtette ki, hogy szerintem milyen helyes, hogy az egyház megtagadja az elvált, illetve a nem egyházi házasságban élő asszonyoktól a gyónás és a szentáldozás lehetőségét, hiszen bűnös megátalkodottságukkal magukat zárták ki az Úrjézussal való találkozás e formájából.

Már megértettem, szomszédasszonyom miért ül mindig a templom hátsó soraiban. Fiatalon egyházi házasságot kötött, de kapcsolatuk egy év múlva felbomlott. Ezt követően újra férjhez ment, egy szelíd csendes emberhez, aki eljárt vele a templomba is, sőt gyermekeit is az Úrjézus szeretetére nevelte, de a feloldozás lehetősége nem adatott meg neki.

Imaköri társam hasonló cipőben jár. Csak polgári esküvőt tartottak, s mikor pár éve, közel egy időben, megtérésünk elkezdődött, férjét hiába kérlelte, nem volt hajlandó még 12 együttöltött év után sem egyházi házasságra lépni vele. Minden alkalommal meg kell küzdenie, hogy gyermekeit magával vihesse a misére, mert férje gúnyolja, ellenzi hitéletét és a gyermekeit is igyekszik eltántorítani. Mikor odáig jutott megtérésében, hogy múltját áttekintve gyónáshoz és szentáldozáshoz járul, sírva mesélte el, hogy bizony kiküldték a gyóntatószékből.

Paptestvéreim! Ha az Úrjézus megbocsátott a számáriai asszonynak, aki hatodik férjével élt, hallgassatok Ti is lelkiismeretetekre, a bennetek lévő Jézusra és tegyetek az Ő kedve szerint! Hisz még mi emberek is figyelembe veszünk mentő körülményeket minden tett elbírálásakor, tehát - ha kismértékben is - de irgalmasak vagyunk, mennyivel inkább így tesz, így tenne helyünkben Mennyei Atyánk, aki nálunk sokkal irgalmasabb.

Lk. 6. 36. „Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Az ördög bibliája

Vissza az Evangéliumhoz III.

Kisvárosunkban autózgattam, amikor a helyi rádióadó bement, hogy megyéspüspökünk felszenteli vagy beszenteli egy nyugati bankhálózat, városunkban nyíló új bankfiókját. Egy kifejezés villant azonnal fejembe, hogy „a pénz az ördög bibliája”.

Bizony milyen meghatottan olvastam Assisi Szent Ferenc életrajzaiban, hogy a kisebb testvérek nem fogadtak el pénzt alamizsnaként, sőt ha véletlenül kapcsolatba kerültek vele, akkor még csak nem is a pénz kifejezést használták, hanem lakonikus tömörséggel a „ganéj” szóval illették.

Az Úrjézus is óvta tanítványait a pénztől: **Lk. 9. 3** „Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, két-két alsóruhátok se legyen.” Bizony hány százezer, hány millió embert vitt bűnbe a pénz utáni vágy, és ha ma nyitott szemmel körülnézünk, láthatjuk milyen ordító az ellentét a pazarló eleganciával megépült bankfiókok, bankszékházak és az elszegényedett kisemberek növekvő tömege között.

Paptestvérünket megkérdeztem imakörünkben, vajon mi lehetett az oka, célja a bankfiók beszentelésének? Úgy vélekedett, hogy valószínűleg azért történt a beszentelés, hogy ott ne legyen „az ördög bibliája”. Ha ez így van, akkor csak azért imádkozom, hogy szenteljenek be minden bankot, de akár minden közintézményt is.

Testvéreim! Ne szidjuk az ország gazdasági és más hatalmasait, hanem imáinkkal segítsük őket, hogy ők is megszentelődjenek!

Üljünk fordítva a lóra!

Lovas nemzet vagyunk, még ha ma már gépi paripák is repítik utasaikat országunkban úti céljukhoz. Apáink bizony elcsodálkoztak volna, ha közöttük akadt volna akár csak egy is, aki arcával nem a ló feje, hanem a farka felé ült volna fel a lóra. Valószínű, hogy háborodottnak de legalábbis bolondos kedvűnek tartották volna. De játszunk tovább a gondolattal! Hogyan viselkedtek volna a ló feje felé forduló, ha egyre többen, sőt a többség úgy ült volna lován, hogy ne a ló feje, hanem farka felé nézzen? Erre már ők is megfordultak volna, s egy idő múlva már az számított volna kótyagosnak, aki a ló feje felé ül a lovon.

Hogy ülünk mi manapság a lovon?

Sietünk, hajtjuk az autónkat, és ha hosszú autósorhoz érkezünk, elhúzzunk mellette, majd a szűkületnél ártatlan indexelve bekéredzkedünk a sorba. Ha - akár csak pár száz méterrel odébb - autóstársunk kéredzkezik be a sorba, odébb fordítjuk fejünket esetleg még meg is ugrasztjuk az autót, hiszen mi sietünk, a célunkat akarjuk elérni, nem engedhetünk be mást magunk elé, hogy még később érijünk célunkhoz.

A fiúk igyekeznek a maximumot elérni barátnőiknél, aztán jön a „meguntalak, nem kellesz már”. A lányok tarka ruhája, unott rágógumizása is testbeszéd: „én érdekes vagyok, figyelj rám, te nem érdekel”. A munkavállaló a lehető legszebb színekben festi le magát, majd amint megmelegsik új munkahelyén, azt lesi, mit lehetne munkaidőben elintézni, kihasználni, hol lehetne pihenni, lazítani. A munkaadó nagy távlatokról, pillanatnyi lehetőségekről beszél és így igyekszik a maximumot kicsikarni a munkavállalóból.

Ha bajban vagyunk, egy másodperc alatt ott vagyunk valaki mellett kiönteni a szívünket, de ha nekünk panaszodik valaki, alig várjuk, hogy abbahagyja. Törekszünk arra, hogy minket szeressenek, de óvatosak vagyunk a szeretet kiárasztásával. Szülők, nagyszülők büszke típusmondata: „engem úgy szeretnek, mindig itt vannak körülöttem!”

Ha egy cég, vállalkozás többet költ, mint ami a bevétele, csődbe megy, megszűnik. A *megszűnés félelme* az, ami elterel attól, hogy többet áraszunk ki magunkból, mint amennyi hozzánk áramlik. Ezért szánjuk rá magunkat olyan nehezen, hogy fordítva ülünk a lóra. Pedig ha egyszer van bátorságuk kipróbálni, megtapasztalhatjuk, hogy hamarabb úti célunkhoz érünk, ha beengedjük az indexelőket, jó érzés tölti el szívünket, ha meghallgatjuk, megvigasztaljuk felebarátunkat, anyagi helyzetünk akkor lendül fel, ha az utolsó két ötszázásunkból az egyiket egy koldusnak adjuk, tehát *ha nem kapni, hanem adni* akarunk.

Testvéreim!

Mi nem vagyunk gazdasági vállalkozások, melyek a piac törvényei szerint működnek. Miránk Isten teremtestörvényei vonatkoznak most és mindörökké!

Üljünk fordítva a lóra, hogy lássa mindenki, és kedvet kapjon hozzá!

Az első gombot kell újragombolni

Kisgyermekoromban szüleim végtelen szeretettel, ketten gombolták ruhámat. Egyikük felülről, másikuk alulról kezdte. Mikor már önállóan öltözködtem, sokszor volt gondom szürke kis mellénykémmel. Egyszerű kis kötött anyagból volt, nem volt tartása és emiatt gyakran rosszul gomboltam be. Mikor nyakamnál észrevettem, hogy nem passzol gomb és gomblyuk, igyekeztem az utolsó előttivel korrigálni, de végül mindig az volt az igazi megoldás, hogy az első gombot kellett újragombolni.

Gondok, bajok szántják homlokunkat, mindegyikünk tud „sírni”. De rossz a világ, milyenek az emberek. Itt becsaptak, ott kihasználtak, ők nem köszöntöttek fel, itt fáj, ott fáj, jaj mennyi bajom van. A világ 127 himnuszát összehasonlítva az egyetlen pesszimista, a magyar himnusz. Borúlátásunk „okát” is hamar megtaláljuk. Mert ha a kormány, mert ha az ellenzék, mert ha a vállalkozók, mert ha az adóhivatal, mert ha az orvosok, mert ha a betegek, mert ha a fiatalok, mert ha az öregek, máshogy tennének. Mert ha engem jobban szeretnének, mert ha velem ezt tennék, vagy ezt nem tennék, mert ha mindenki olyan lenne, ahogy mi jónak látjuk.

Tehát mindig odajutunk, hogy a másíknak, magyarul mondvá a külvilágnak kell megváltoznia ahhoz, hogy mi boldogok legyünk. A világot akarjuk megváltani, megváltoztatni, pedig magunkat kellene. A világ megváltásához, magunk megváltásán, megváltoztatásán keresztül vezet az út. Az Úrjézus is arra szólított fel, hogy alakítsuk át gondolkozásunkat!

Ateista munkahelyi hölgyismerősöm csodálkozva mesélte, mi történt vele. Nőgyógyászati problémával, fájdalmakkal kórházba került. Ágyszomszédja egy idős néni volt, aki alig tudott járni. Ő amúgy is ráért, így hát elkezdte kísérgetni, fürödni, vizsgálatra, ebédelni, ahová kellett. Észre sem vette, hogy már egész napját a nénivel való foglalkozás töltötte ki. Csak az tűnt fel hirtelen, hogy megszűntek a fájdalmak, és sokkal jobban érzi magát. Ő már elkezdte gondolkodása átalakítását. Ő már újragombolta az első gombot. Kell ehhez még magyarázat?

Ne foglalkozzunk mi sem azzal, hogy mit tesz velünk a külvilág, hanem azzal, hogy mit tettünk, teszünk mi a külvilággal. Ne azon gondolkodjunk este, hogy ki szeretett minket aznap, hanem hogy mi hány emberre árasztottunk ki szeretet, hányan örültek nekünk!

Gomboljuk újra az első gombot testvéreim!

Sárból várat

Munkahelyemen, a külföldi tulajdonú kereskedő cégnél, a mai gazdaságban tipikus helyzet állt elő. Viszonylag drága terméket kell kevés reklám ráfordítással, sok konkurens mellett, nagy mennyiségben eladnunk. Szoktam is mondogatni, hogy ha legalább olcsó lenne, vagy ne lenne ennyi konkurens, vagy többet költenénk a reklámra, de így, sárból várat építeni, az lehetetlen. Hogy munkahelyemet a mai időkben megtarthassam igyekeztem sokat dolgozni, és időnként túlóráztam is.

Múltkor Erikát üdvözöltem, régi nyaralószomszédunk lányát, aki időközben felnőtté cseperedett és fizetés kiegészítésként hozzánk jár takarítani. Mivel éveken át nem találkoztunk, bőven akadt beszélgetnivalónk. Nálam megtérésem és gyógyulásom volt a legnagyobb esemény, így hamar a Jóistenre terelődött a szó. Csak meséltem, meséltem, míg egyszer csak észrevettem, hogy már közel egy órája beszélek, lassan besötétedett. Erika közben nem tud dolgozni és nekem is ideje lenne már hazamenni.

- Elnézést, hogy ennyit beszéltem, biztos feltartottalak. Mentegetőztem.

- Á, dehogy, sőt, olyan jó hallgatni téged, amikor erről a témáról beszélsz. Nyugtatott meg, majd folytatta.

- Te olyan nagyszerű ember vagy!

Gépiesen nyílt volna a szám a szabadkozásra, mentegetőzésre, a dicséret elhárítására, de úgy éreztem formális álszerénységnek tünne, ha most elkezdeném kicsinyíteni magam. Egy pillanat alatt lefutott előttem gyarló, bukdácsoló, évtizedeken keresztül istentelen életem és felindult bennem a hála a segítő kéz iránt, mely lenyúlt hozzám és a mocsárból gyöngéden a virágos rétre, a halálból az életre vezetett.

- A Jóisten a nagyszerű, Erika. Mondtam könnyeimmel küszködve, elfúló hangon.

- Mert csak Ő tud sárból várat építeni.

Mikor a földszinten kiléptem irodaházunk ajtaján, megcsapott a fagyos novemberi szél, mégis úgy éreztem, akár egy fürdőnadrágban is el tudnék menni hazáig. Dicsőség a magasságban Istennek!

Ki mint vet, úgy arat

Milyen nagy bölcsesség rejtőzik a leghétköznapiabb közmondásunkban is, mégis úgy teszünk, mint a bugyuta vándor a mesében, aki a drágaköveken, kincseken taposott, mégis éhen halt, mert nem vette észre őket.

Mi a lényege ennek a mondásnak? Ki mit tesz, azt kapja vissza. Aki jót tesz, arra a jó száll vissza, aki rosszat tesz, arra a rossz száll vissza. Aki búzát vet, búzát arat, aki bogáncsot vet, bogáncsot arat. „Töviskóró nem terem fügét”, mondta az Úrjézus, aki sok hasonlatot merített a mezőgazdaságból. Képletesen az ausztrál bennszülöttek hajítófájával, bumeráנגjával szoktam szemléltetni, mely különleges kialakítása révén visszarepül ahhoz, aki eldobta.

Aki kézigránátot kötöz a bumeráנגjára, amikor elhajítja, a bombát kap vissza, aki rózsaszálat, az rózsaligetet. Eddig egyszerű is lenne, de miért nem alkalmazzák ezt az emberek, ha egyszer így van? Igaz ez a mondás egyáltalán, vagy csak megszokásból mondogatjuk? Tapasztaljuk mai világunkban érvényesülését?

Pont ez az egyik legnagyobb kétkedési lehetőség hívők részéről és ellenérv a nem hívők oldaláról, hogy lám, aki szorgosan, becsületesen él, majdnem éhen hal, de ha nem is nélkülözik, nem tartozik a jómódúak közé, s még betegség is sújtja. A másik, aki harácsol, aki tapos a másikon, akinek van „szociális intelligenciája”, dőzsöl vagyonában, a földi javakban, sőt még az egészsége is rendben van.

Hogyan érvényesül ez a törvény? Kárörömmel, vagy legalábbis irgalmatlan szívvel szoktunk felkiáltani, ha a „ki mint vet, úgy arat” igazságát megvalósulni látjuk egy-egy sorscsapásban, amely a nem Krisztusi úton járó felebarátunkat éri. „Megverte az Isten”, hallani fület bántóan, „utolérte a sors keze” hangzik valamivel realisabban.

De ha csak ilyen ritkán, s látszólag nem következetesen érvényesül, mi lehet ennek az oka? A helyzet felemás, vagy ahogy szemléljük? Próbáljunk csak hatszor egymás után a dobókockával dobni. Az eredmény körülbelül így néz ki: három egyes, két négyes, egy ötös és egy hatos. Nem tapasztalunk semmiféle törvényszerűséget. Most dobjunk százszor, vagy akár csak hatvanszor egymás után. Ha nagyobb időintervallumot, ha több eseményt vizsgálunk, már feldereng, majd megvilágosodik előttünk a magasabb akarat, a részletekben fel nem ismert törvényszerűség, hogy a kocka minden oldala ugyanannyiszor fordul elő a dobásoknál. Sőt, minél több kockadobást vizsgálunk annál világosabb előttünk a törvény.

Helyesen cselekszünk-e, ha a „ki mint vet, úgy arat” törvényét az örökkévalóság szempontjából igen rövid időszak, egy emberélet szemszögéből vizsgáljuk? Hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a vetés és az aratás között több évszak telik el. Ősszel vetnek, eltelik a tél, a tavasz és csak nyár elején, derekán kezd csak látszani az eredmény.

Ha egy kicsit mélyebben belegondolunk, még városlakóként is rájöhetünk, nem az éjjeliőr vágja kupán azt, aki bogáncsot vet, nem külső erő bünteti a rossztevőt, hanem ő aratja le azt, amit vetett. Durva ferdítés, amikor a jóakaró törvényhozót egy könyörtelen büntetés-végrehajtóval azonosítjuk.

Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, tehát természetesen van teremőerőnk és hatalmunk és van szabad akaratunk is, mellyel nem csak élhetünk, hanem visszaélhetünk is. Poklunkat, vagy mennyországunkat magunk teremtjük magunknak földi életünkkel, „vetésünkkel”. Keresztjeinket jórészt magunk ácsoljuk, hisz a Jóisten sohasem rak ránk akkora terhet, mely erőnkön felüli. Működik azonban az Isteni kegyelem is, amely eltévedt

bárányait egy akolba igyekszik visszavezetni. Még a mi földi igazságérzetünk is lázadozik - hisz mi is adunk lehetőséget javulásra a bűnösöknek - a Jóisten szeretetével pedig végleg nem fér össze, hogy egy nem könnyen felismerhető törvény föl nem ismeréséért, be nem tartásáért az örökkévalóságra büntessen valakit. Ez a szemet szemért, fogat fogért igazsága, s az Úrjézus pontosan arra szólított fel, hogy az igazság rendjéből az irgalom rendjébe lépjünk át.

Számunkra a napnál is világosabbnak kellene legyen, hogy a Jóisten megadja - ha nem is automatikusan, hanem csak annak, aki bűnbánattal kéri, ha nem is mérlegelés nélkül rögtön, hanem némi bogáncsrágás után - az újrakezdés lehetőségét, s nem zárja ki az élet iskolájából végleg azt, aki egyszer elbukott. Persze abban is van jó, hogy ez csak számunkra világos, hiszen egy helytelenül szerető, puhány iskolaigazgató képével a fejükben nemigen igyekeznének megjavulni a tanulók és az osztályban sokan szekálnák, csúfolnák is a bukottakat. Ezért is céltalan az osztályisméltlés lehetőségével sokat foglalkoznunk, körbekürtölnünk nagy felfedezésünket. Elég, ha azt tudjuk, és amellet kiállunk, hogy a mi Istenünk Jó Isten.

De vajon miért nem érvényesül a „ki mint vet, úgy arat” törvénye rövidebb távon? El szoktam játszódzni a gondolattal, mi történne, ha Antal Imre és Kudlik Juli a reggeli hírműsorban komoly képpel bejelentené, hogy a műholdas technika jóvoltából az ország egész területét kamerákkal figyelik, és aki száz forintot ad a koldusnak, annak még aznap, az MTV éjjel-nappal nyitva tartó pénztárából ezer forintot fizetnek minden - koldusnak adott - száz forint után. Mi történne percekben belül? Az egész ország vadászná a koldusokat, hajléktalanokat, nincsteleneket. A koldusok púpos puttynyokban vinnék a százasokat, s már annyi lenne neki, hogy el sem bírnák. Egy idő múlva el kellene utasítaniuk a százasokat, az emberek pedig kérlelnék őket:

- Bátyám, hadd adjak magának még! Fogadja már el ezt a százast!

Így jöttem rá, hogy miért nem rövidtávon működik ez a törvény, és miért van lehetőségünk ezt a törvényt figyelmen kívül hagyni. Ha Pista bácsi abban a pillanatban visszakapná kupán vágás formájában, hogy az előbb megütötte feleségét, ha azonnal kétannyt veszítenénk el, mint amennyivel becsaptuk felebarátunkat, könnyű lenne a rossznak ellenállni és csak a jót tenni, mert a körülmények terelő ereje szinte kényszerítene erre.

Mennyei Atyánk azonban szeret minket, az Ő eszköztárában a kényszerítésnek nincs helye. A jócselekedetnek pedig csak akkor van értéke, ha képesek vagyunk külső-belső kényszer ellenére a meglátott jót megtenni, a jót a még jobbért otthagyni. Ezért teremtetett ilyenek világunk, ezért ilyenek törvényei, melyeket szabad akaratunkból kell betartanunk.

Testvéreim! Éljünk szabad akaratunkkal. Kötözzünk rózsát a hajítófára! Tegyük jót magáért a jóért!

Inkább szeressétek ellenségeiteket!

Vissza az Evangéliumhoz IV.

Inkább szeressétek ellenségeiteket! Szólított fel minket az Úrjézus.

- Jaj de nehéz! Sóhajt erre beszélgető partnerem. Mert bizony mai eszményünk a *magáért és családjáért* harcoló, őket szerető édesanya, édesapa, gyermek, nagyszülő, unoka stb. A közvélemény mindig elismeréssel nyugtázza, majdnem eszményíti az ilyen viselkedést és jóval toleránsabb a kívülállók, vagy pláne az ellenség nem szeretése ellen. Írott sajtónkban foglalkozunk a családszeretettel, a hazaszeretettel, ilyen-olyan csoportokkal való szolidaritással, melyek a jóra-rosszra, a mindenkire kiterjedő Isteni szeretet különböző mértékű lefokozásai, vagy, ha úgy tetszik az ego, énünk kisebb nagyobb mértékű kibővítései.

Erre a „Jaj de nehéz!”-re azt a hasonlatot szoktam elmondani, hogy ki néz meg egy nőt, ha két szatyorral megy az utcán. Valószínű, hogy senki, mert a dolgozó háziasszonyok többsége nap, mint nap ezt teszi. De ha valamelyik a két szatyor mellett még egy zongorát is húzna maga után, akkor mindenki összecsapná a kezét, hogy micsoda erő, micsoda teljesítmény. Ezt várja, ezt kéri tőlünk az Úrjézus, ezt a szinte lehetetlennek tűnő erőmutatványt? Bizony, igen. **Lk. 6. 33** „És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is ugyanezt teszik. És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi a jutalmatok? Bűnösök is adnak kölcsönt bűnösöknek, hogy visszakapják azt, ami jár nekik.”

A legtöbben azt válaszolják, amikor az ellenség szeretete kerül szóba, hogy nem haragszom ellenségemre, nem törődök vele, mondjuk, hogy meg is bocsátok neki, de szeretni? Hát arra aztán képtelen vagyok!

Olyan lehetetlen volna ez, amire az Úrjézus felszólított minket, vagy csak nem gondolunk a mélyére? Zongorát kell cipelnünk, vagy csak annak tűnik nekünk? Nemhogy szeressük ellenségeinket, hanem inkább szeressük ellenségeinket! Miért hagyta ezt ránk örökölni? Ő tudta, hogy aki jót tesz, arra a jó száll vissza, aki rosszat tesz, arra a rossz száll vissza. Ha nekünk száz ellenségünk van, az nem baj, csak mi ne legyünk ellenségei senkinek, mert magának árt a legjobban az, aki ellensége valakinek.

Tehát ő van a legjobban bajban, még ha nem is tud róla és a bajban levőt kell inkább sajnálnunk, szeretnünk, hisz ő a rászoruló. Magunknak gyűjtünk mennyei kincseket, tehát a mi javunkra válik a legjobban, ha inkább szeretjük ellenségeinket. Ha így gondolkodunk, akkor együtt mondhatjuk Mennyei Atyánkkal, mikor kisebb nagyobb mértékben keresztre feszítenek: **Lk. 23. 28** „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok” **Lk. 23. 34** „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Testvéreim! Szeressük inkább ellenségeinket!

Mindenki magából indul ki

Kérdezzünk meg csak bárkit ismerőseink közül, vagy egy járó-kelőt az utcán, milyen a mai világ, milyenek az emberek? Olyan panaszáradatot hallhatunk, hogy szinte véget sem akar érni. Jaj de rosszak az emberek, mindenki csak magával törődik, milyen lélektelen lett minden, mindenki csak rohan, mindenki a pénzt hajhássza, mennyi gonoszság, bűneset történik. Amellett, hogy a sajtónak csak az hír, ha kirabolnak valakit, az nem, ha valaki meleg vacsorát visz szeretetből egy öreg, beteg néninek, más oka is van ennek a közszemléletnek.

Gyermekoromban gyakran mondtuk egymásnak, ha egyikünk a másikra rosszat mondott, rosszat tételezett fel, hogy „mindenki magából indul ki”. Nem is gondoltam akkor, milyen végtelen bölcsességet tartalmaz ez a kis gyerekszólás. Megtérésem folyamatában volt egy szakasz, amikor fokozottan szembeötlöttek mások hibái, gyarlóságai. Hónapok teltek el, hogy azzal a két bűnnel surrantam be a gyóntatószékbe, hogy: „rosszat mondtam felebarátomról”, „rosszat gondoltam felebarátomról”. Gyermekeim kifejezésével élve, már „égő” volt, majdnem minden héten ugyanazt a bűnt meggyónni, de nem sikerült ezt a két makacs vétket legyőznöm.

Gondolkodni kezdtem, vajon miért teszem ezt. Eszembe jutott egy természetgyógyász barátom, egy reiki mester példázata, aki bemutatta, hogy amikor kezünkkel elítélően a másikra mutatunk, „milyen önző, anyagiás, szívtelen vagy” akkor mutatóujjunk felebarátunkra, hüvelykujjunk a Jóisten felé, aki egyedül jogosult ítélni, három ujjunk pedig magunk felé mutat.

Thorwald Dethlefsen úgy fogalmazta meg ezt, hogy a külvilág nem létezik, csak az ego projekciója, énünk kivetítése. Amilyenek a világot látod, olyan vagy. Assisi Szent Ferenc ezt úgy fogalmazta meg, hogy „Egy szent, mindenkit szentnek lát”. Honnan ismerhetném a felebarátomban felismert rossz tulajdonságot, ha nincs meg bennem?

Tehát ha énem szemüvegén keresztül felebarátomat szürkének, piszkosnak látom, akkor *nekem kell szemüvegemet megtörölgetnem*, nem a másikat mosakodni küldeni. **Lk. 6. 42** „Hogyan mondhatod atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a saját szemedben nem látod a gerendát? Képmutató, előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, és akkor jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd a szálkát atyádfia szeméből.”

Mindannyian tudjuk, hogy a hit, a gondolat teremtő erő. Akiről rosszat gondolok, annak egy vasszálat teszek ketrecéhez, melybe be van zárva. Akiről pedig jót gondolok, azt ezzel erősítem. Mindenkiben lehet találni valami jót, hisz ő is Isten teremtménye, akit pedig nem ismerünk, arról eleve csak jót feltételezzünk. Ha ennek ellenkezőjén kapjuk magunkat, sürgősen nézzünk magunkba, hisz akkor épp nekünk van javulnivalónk!

Testvéreim! Gondoljunk jót, mindenkiről!

...még hetvenszer hétszer is.

Vissza az Evangéliumhoz V.

Egy társaságban hallottam pár évvel ezelőtt, egy másik asztaltól átszűrődő kijelentést, hogy a Szentírás tulajdonképp nem más, mint egészséges életmód könyv. A haragról, annak betegítő hatásáról folyt a beszélgetés. Akkor még csak a testi egészség érdekelt, mivel kilátástalanul beteg voltam. Most már fontosabb testem állapotánál az Evangéliumok ismerete, de sokszor eszembe jut a harag és a betegség, azaz a lélek és a test állapota közötti összefüggés. A közmondás is úgy mondja, „a harag rossz tanácsadó”.

Thorwald Dethlefsen könyve¹ is azt fejtegeti, hogy minden testi betegség csak a lélek betegségének, az Istentől való eltávolodásnak a jelzőfénye. A népnyelv is erről szól, amikor valakit rosszmájúnak mond, valaki epés megjegyzést tesz, mellre szív dolgokat, valamit nem vesz be a gyomra, valaminek a terhét a vállán cipeli, valaki a begyében van. Tehát alapvetően a lélek betegsége a fontos, hisz az teszi tisztátalanná az embert, ami a száján kimegy, nem pedig ami bemegy.

Mt. 15. 10. Ekkor odahívta a sokaságot, és így szólt hozzájuk: „Halljátok, és értsétek meg! Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.”

Mt. 15. 15. Péter ekkor ezt kérte: „Magyarázd meg nekünk az előbbi példázatot. Ő pedig így szólt: Még ti is értetlenek vagytok? Nem gondoltok arra, hogy minden, ami bemegy a szájon, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe kerül. Ami azonban kijön a szájból, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosdatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.”

Mt. 18. 21 Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is? Jézus így válaszolt: Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.”

Mennyi figyelmet fordítunk testünk tisztaságára, hegyekben állnak a kozmetikumok, sorra nyílnak a bio boltok, ahol vegyszermentes talajon termesztett, „hajnali harmat által öntözött” drága portékákat vásárolnak az egészségfanatikusok. De ma már a világi tudomány is a hit igazságait bizonyítja. Egy Amerikában végzett kísérletsorozat keretében, haragvó, neheztelő emberek leheletét egy mínusz 40 fokos csőben felfogták. A lehelet páratartalma a cső hideg falára lecsapódott, és amikor elegendő számú mintavétel történt, felolvastották a lecsapódott, megfagyott páratartalmakat és vegyileg, mikroszkóp alatt analizálták. A tudósok megdöbbenen tapasztalták, hogy az addig ismert legerősebb, azonnal ölő kígyóméregnél is erősebb méreg van a mikroszkóp alatt. A népnyelv is ezt, a méregtelenítő szervek megbetegedését igazolja, amikor valakit *rosszmájúnak* nevez, vagy amikor valaki *epés* megjegyzést tesz. Szabad ezután mérgesnek lennünk, mikor még a szóban is benne van a szó, hogy méreg?

Testvéreim! Ne bosszankodjunk, ne mérgeledjünk, ne haragudjunk! Bocsássunk meg hetvenszer hétszer is!

---

¹ Thorwald Dethlefsen - Rüdiger Dahlke: Út a teljességhez

A mában élni

Vissza az Evangéliumhoz VI.

A mában élni. Azért ismétlem meg a címet, hogy ne tévesszük össze, a „mának élni”, vigadozós, sose halunk meg hangulatával. Manapság egymást érik a jósok, jövőendőmondók, asztrológusok hirdetései. Van olyan - nem utazási - iroda, amely előző életekbe történő „utazásokat” szervez, részben a kíváncsiság enyhítésére, részben lelki problémák okainak feltárására. Divat lett a családfakutatás, az ősök számontartása.

Talán a jelen problémái elől való menekülés egyik formája, vagy ennek tünete a múlttal és a jövővel való erőteljesebb foglalkozás. Rágódunk a múlton, kárpótolunk, bizonygatunk, igazolunk, és aggódunk a jövőért. Aggódik a kormány, aggódnak az egyesületek, társadalmi szervezetek, aggódik mindenki, ahelyett, hogy a mában élne, hogy ma próbálna megoldást találni a mai problémákra. Néhány jövőkutató tanulmány árából a főváros összes hajléktalanját hónapokig lehetne vacsoráztatni.

A múlton rágódás és a jövőben való kutakodás helyett ma kellene szeretni, segíteni, vissza nem bántani, hisz ezért vagyunk a földön, hogy ezt megtanuljuk. Az idő egyébként is csak tudatunk segédeszköze a valóság megtapasztalására. Ha valaki még mindig nem hiszi el, hogy az idő csak a tudatunkban létezik, az hasonlítsa össze első szerelmes félóráját, a múltkori, fogorvosnál töltött félórával.

Mit mondott a múltról és a jövőről az Úrjézus?

Mt. 6. 34 „Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.”

Lk. 9. 62 „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Testvéreim! Élünk a mában! Szeressünk, legyünk jók a mában!

A Jóisten jó Isten

Vissza az Evangéliumhoz VII.

Ha visszagondolok, a Jóisten nevét csaknem mindig e rövid jelzővel együtt ejtettem ki. Valahogy túl fenségesnek, kicsit távolinak érzem jelző nélkül, és így egészen ritka alkalmakra tartogatom. Nem tudom, nyelvtanilag helyes-e, de annak idején úgy tanultuk, hogy összetett szót azért kell egybeírni, azért egy szó, mert egy fogalom. Esti imánk is így kezdődik: Én Istenem, jó Istenem. Jézus így válaszolt: **Lk.18.19** „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.”

Miért fejtegetek egy ennyire magától értetődő dolgot? Sokszor tesznek fel kérdéseket, néha provokatívan is, a Jóistennel kapcsolatban. Próbálják bizonygatni, hogy Ő ezért vagy azért nem jó. Miért vannak a háborúk, miért e sok gonoszság a földön, miért születnek emberek nyomorékon, miért lett a hívő ember rákos és miért szenvedett annyit? És még sorolhatnám napestig. Én mindig *megfordítom a kérdést*, és azt keresem, mi nekem, vagy az illetőnek jó abban, amit a Jóistennel kapcsolatba hozunk, mert a Jóisten jó Isten.

Ez az én hittélelem, dogmám. Tehát ami Tőle van, az biztos, hogy jó. Ami pedig nem jó - nem emberi szemmel, hanem az Isteni szeretet mérlegére téve - az pedig nem Tőle van, akárki is mondja.

Lehet, hogy valamit még nem érek fel ésszel, lehet, hogy még nem gondolkoztam el rajta, de csak idő kérdése és rá fogok jönni, mi a jó benne nekem. Gyermekkoromban a legféltettebb számomra az örök kárhozat volt. Mindig attól rettegettem, hogy „véletlenül” halálos bűn állapotában ér a halál, és az örök kárhozatba kerülök. Imakörünkben paptestvérünkkel kitisztáztuk, hogy az örök kárhozat egy elméleti hely, ahogy az éhezés elméleti lehetősége is fennáll, még ha minden ember jóllakik is a Földön, hiszen a Jóisten örök, Ő szabad akaratot adott teremtményeinek, ezért a Tőle elfordulás lehetősége is örök.

De örök kárhozott, ilyen nincs! Olvassuk csak végig gondolkodva a tékozló fiú példabeszédét, vagy gondoljunk a jó pásztor példabeszédére:

Lk.15.4 „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?” De a Jóisten - ahogy a jó pásztor is megy elveszett báránya után, ahogy az asszony is keresi tizedik drachmáját, míg meg nem találja - meg fogja találni utolsó teremtményét is, és egyszer nem lesz többé kárhozott. Ő ráér, Neki nem sürgős, mert malmai lassan őrölnek. Egy kis szentkép hátulján találtam egy imát, mely a „kérünk, taszítsd őt a kárhozatba” kérést, felszólítást tartalmazza.

Testvéreim! Ne kérjünk ilyet sem a Jóistentől, sem az Ő angyalaitól. A Jóisten jó Isten.

Citromból limonádét

Vissza az Evangéliumhoz VIII.

Megtérésem kezdete után röviddel - még megtérő, nem megtért vagyok - megtapasztaltam, hogy mit is jelentenek a **Mt.10.34.** elsőre nehezen érthető szavai: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe.”

Feleségem számára elviselhetetlen volt, hogy kezdtem komolyan venni az Evangéliumban leírtakat, és próbáltam aszerint élni. Naponta próbálta bebizonyítani nekem, hogy fanatikus, meg nem normális vagyok. Miért nem úgy élem meg hitemet, mint a többiek? Aztán azzal jött, hogy nincs is Isten, de ha van, akkor sem jó, mert..... és mondta, mindig csak mondta. Eleinte elkeseredtem, imáimban kértem a Jóistent, védjen meg a támadások ellen. Kérdeztem is kishitűen: - Uram miért engeded, hogy bántsanak? - Miért nem véded meg, aki Hozzád törekszik? Aztán azzal vigasztaltam magam, hogy a döglött kutyába nem rúg senki, minden kritika egy burkolt bók, hiszen amíg kritizálnak, addig foglalkoznak velem, érdemesnek tartanak valamire.

Megértettem feleségem, ha egyet nem is értettem vele, mert ő saját meggyőződése szerint jót akart nekem, és ha helytelen szeretetből is, de jó szándékkal tette, amit tett. Aztán egyszer csak rájöttem, hogy ez az egész „macera” csak akkor történhet meg velem, ha a Jóisten megengedi, hisz Ő még a hajam szálát is számon tartja. Ha a Jóisten megengedi, akkor pedig biztosan a javamra válik.

Elkezdtem gondolkozni, és hamar *rájöttem*, hogy ha nekem nap, mint nap meg kell védenem álláspontomat, hogy miért akarok az Evangélium szerint élni és nap, mint nap új „támadásnak” vagyok kitéve, akkor *óriási gyakorlatra* teszek szert az ilyen ellenérvek kivédésében. Sőt, minél többet kényszerülök jártatni agyam kerekeit ezen a témán, annál többet foglalkozom az Evangéliumokkal. A body buildingesek sem tollpihével edzenek, hanem egyre nagyobb súlyokkal, tehát páromban tulajdonképpen edzőmet kell tisztelnem és szeretnem, a „macerában” pedig a Jóisten akaratát kell felismernem.

Ekkor jöttem rá a Jóisten nagyszerűségére, hisz Ő a - számunkra első látásra kedvezőtlen - körülményeket, eseményeket is a javunkra tudja fordítani, egyedül Ő képes a citromból is limonádét csinálni, s így bizonyosodik be a nagy igazság, hogy „az Istent szeretőnek minden a javára válik”.

Testvéreim! Nincs nagyszerűbb, nincs csodálatosabb Istenünknel!

A Jóisten jó Isten II.

Vissza az Evangéliumhoz IX.

Sokszor hallani a Jóisten elleni érvként, vagy ellenvetésként, hogy ezért vagy azért Ő nem jó. Hiszen hogy is lehetne jó, ha... Ilyenkor azt szoktam válaszolni - mintha nem csak egy Isten létezésében hinnék - hogy, „egy ilyen Istenben én sem hiszek”. Az én Istenem jó Isten. A drága Úrjézus is felhívta a figyelmet annak idején, hogy higgyék el az emberek, legalább náluk jobb a Mennyei Atya.

Mt. 7. 11 „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”.

Mi derül ki ebből? Isten csak egy van. Örök és megváltoztathatatlan. Lényege a szeretet, tehát jó Isten. Több Isten nincs, de több istenkép sajnos van. Ilyenek vagyunk sajnos, mi emberek, hogy nem mi akarunk a Jóisten képére formálódni, pedig Ő saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, hanem Őt akarjuk a magunk elrontott képére és hasonlatosságára formálni.

Nem mi emelkedünk fel Hozzá, hanem Őt próbáljuk lehúzni magunkhoz. *Teremtünk* egy hatalmas Istent, aki *uralkodik felettünk*, akit engesztelnünk kell, mert *haragszik* ránk bűneinkért, angyalok *seregét* említünk, arkangyallal üzenünk, hogy a Sátánt örök kárhozatba taszítsa, meg ne bocsásson neki. Feltételezzük, hogy a Jóisten valakit az örök kárhozatban hagy, Szüzanyát és szenteket kérünk *közbenjárni* a magunk érdekében, ahelyett, hogy elkezdenénk a Jóistenre hallgatni és az Evangéliumok szerint élni.

Pedig van nekünk egy Istenünk, egy irgalmas jó pásztor, aki addig megy elveszett báránya után, míg meg nem találja, egy Atya, aki a tékozló fiúnak mindent megbocsát, aki csak szeretni tud, mert Ő a SZERETET. Olyan jól esett egy misén „átírt” miseszöveget hallani: „...ki él és szeret mindörökkön örökké. Amen.”

Testvéreim! Mondjunk mi is szeretet az uralkodás helyett!

Misszionáriussal találkoztam

Vissza az Evangéliumhoz X.

Testi-lelki jó barátom lakásán üldögéltem és feleségével beszélgettem, amikor megszólalt a csengő.

- Marilyn lesz. Mondta Klárii, Géza felesége és szaladt ajtót nyitni.

Biztos egy különleges, kedves ember lehet, ha így szaladnak elébe, és ilyen különleges neve van, gondoltam. Nem is csalódtam, mert kedvesen mosolygott, röviden bemutatkozott és várta, hogy kezdeményezzük a társalgást. Én kezdeményeztem, mert egy kis különös csengést vettem észre a kiejtésében, ahogy bemutatkozott.

- Külföldről tetszett jönni?

- Igen, Oklahomából.

- Nahát és mivel foglalkozik? Kérdeztem csodálkozva, mert Klári festőművész és a világ minden tájáról vannak ismerősei. Brazil milliionostól kezdve Izraelbe kivándorolt magyarig és néhány érdekes, kedves „csudabogárral” megismerkedtem már náluk.

- Misszionárius vagyok. Mondta egészen jó magyarsággal.

Megörültem, hogy Istent szerető emberrel találkozom és eszembe jutott, hány távoli országba küldött (küldök latinul = missio) hittérítő halt vértanúhalált, ahogy indiánoknak, szerecseneknek, vad népeknek próbálta elvinni az örömhírt. Még szent Gellért is eszembe jutott, aki bizony nem könnyű halálnemet szenvedett végig. De ma Magyarországon hittérítő, ahol ezer éve itt a kereszténység? Miért vannak ők itt? Gondolkoztam tovább.

Elmondtam, hogy szerintem nem az a baj Magyarországon, hogy nem tudnák az emberek, hogy van Isten. Hiszen nincs falu templomtorony nélkül, és - az autópályákat kivéve - nem lehet autózni 10 kilométernél többet, hogy ne lássa az ember a Megfeszítettet. Az a baj, hogy nem gondolnak Őrá az emberek és bizony saját példámon tapasztaltam meg, hogy ez nem is megy észérvek alapján. A hit a szívnek a szeme, az Úrjézusba, valahogy „bele kell szeretni”. Tehát az Ő kegyelme kell hozzá, Ő teremti meg megtérésünk körülményeit, ami mindig egyedi és személyre szóló, nem hierarchikusan szervezett és uniformizált. Mi legfeljebb vakon elmehetünk emellett, ahogy sajnos éveken keresztül én is tettem.

Örömmel nyugtázta, hogy hiszek a Jóistenben, de kíváncsi volt, hogyan élem meg ezt a hétköznapiakban. Elmondtam, milyen szerencsés vagyok, hogy napi két órás autózásom alatt sokat tudok imádkozni és milyen nagyszerű érzés betegekben, koldusokban a Jóistennel találkozni. Eközben tűnt fel, hogy milyen különös a mosolya. A szája mosolygott, de a szeme nem. Szemével kutatón, fürkészően, keresően vizslatott, miközben szája, mintegy külön életet élve, mosolyra húzódott.

- És jár ilyen, ... templomokba? Faggatott tovább.

Misére is el kell járni - mondtam már szinte védekezően - mert bár a Jóisten a szívünkben él, de azért a vasárnapi mise egy külön ünnepélyes alkalom.

- És közösségbe nem kéne járni, ahol énekkel dicsőítik az Urat?

- Járok egy imakörbe, ahol havonta egyszer össze szoktunk jönni, és a Jóistenről beszélgetünk, meg közösen imádkozunk.

- Ki ott a vezető?

- Hát az Úrjézus. - Feleltem mosolyogva.

- Nem úgy, hanem ember? - Kérdezte kissé ingerültebben.

- Olyan nincs nálunk.

Most már alig hagyta kimondani válaszaimat, az utolsó szótagnál belevágott:

- Mi az, ott mindenki azt csinál, amit akar?

- Hát az Úrjézus azt mondta, hogy példát mutatok nektek, ti egymásnak mindnyájan testvérei legyetek! Ne szólítsatok senkit sem Mesternek, sem rabbinak, sem Atyának magatok közül. Közülünk nincs vezető. Egy katolikus pap eljár közénk, de lehet bárkinek eltérő véleménye, csak meg kell indokolni. Nem minősítjük egymást, hanem észérvekkel beszélgetünk.

- És miről beszélgetnek, mi az irányvonal? - Kérdezte szinte ugrásra készen.

- Hát legfőképp arról, hogy az Úrjézus elénk élt egy életet a szeretés, segítség, vissza nem bántás jegyében és hogy miképp lehetne ezt a legjobban követni. Az Ő életét és tanításait tanulmányozzuk.

- És a Biblia többi részét? Nem ismeri ön a Teremtés könyve ..... fejezetét? És rákezdett hadarva idézni.

- Nem ismerem.

- És Timóteus levelét, hogy aki az Ige egységét megbontja az lerombolja?

- Mi nem rombolunk le semmit, de a szeretet a fő parancs és ezt Jézus Krisztus élete tükrözi a legjobban és még csak eddig jutottunk.

- De a keresztr hátratekint ..... és azt nem lehet kihagyni, ... nem lehet az egységet megbontani. Nem csak szeretet van Bibliában! Nem lehet Bibliát lerombolni.

Másfél éve, megtérésem kezdete óta olyan nyugodt voltam, hogy környezetemnek is feltűnt, de most torkomban dobogott a szívem. Megdöbbenés, félelem, izgalom? Mi lehet ez az érzés? Amikor egy hónapon belül kétszer voltam súlyos közúti baleset résztvevője, ehhez az érzéshez képest meg sem rezdültem. Magam elé idéztem a Jó Pásztor képét, magamban fohászkodtam egyet és kezdtem megnyugodni.

- Hát Marilyn! - Fogtam egy példázatba. - Ha én útlevelet akarok szerezni, akkor inkább a belügyminiszter fiára hallgatok, mint egy közrendőrré. A próféták, az apostolok is Isten szócsövei voltak, de őket nem lehet egy rangra emelni azzal a tanítással, amit Jézus Krisztus, mint Fiú, mint Isteni Személy adott nekünk. Ahol nincs teljes összhang a kettő között ott az utóbbi javára kell dönten. Ezért akarjuk először az Ő életét, az Ő tanítását tökéletesen elsajátítani.

- Aki az Igét lerombolja, arra Isten lesújt, azt megbünteti! Idézett egy újabb részletet és folytatta tovább, de hallásom mintha kikapcsolódott volna. Idős, hajlott hátú gyóntatómat láttam magam előtt csoszogni, hallottam, ahogy a gyóntatófülke ajtaját kis kulcsával kinyitja és fülemben csengett megértő suttogása, amivel megmagyarázta miért helytelen, amit cselekedtem és hallottam a békés feloldozást. Aztán Feri bácsit, az imakörünkbe járó papot láttam magam előtt, aki megölel mindenkit, amikor megérkezik, szemeiből a Jóisten és a

felebarátai iránt érzett feltétlen szeretet sugárzik. Búcsúzni készülve felálltam és tört angolsággal kezemet imára kulcsolva, magyarázni kezdtem.

- Én jó Istenben hiszek. Minden este így imádkozom: Evening pray: My God, good God, én Istenem, jó Istenem.....

- Ez halleluja. Kicsit kemény vagyok, mentegetőzött, majd folytatta.

- De mi megtanítunk magát az Igére.....

- Én már egy fél órája csak tanulok Öntől, és ezt nagyon komolyan mondom. - Válaszoltam és egy hirtelen ötlettel kétoldalt búcsú puszit adtam az arcára. Eszembe jutott Edison, aki a századik sikertelen villanykörte kísérlet után optimistán így nyilatkozott. Most már száz módját ismerem, hogyan *nem* kell csinálni.

Az új útlevél

Nálunk Nevesincsországban, elterjedt a hír hogy megemelik az útlevelek illetékét. Felbolydult mindenki, bár csak kevesen utaznak manapság külföldre. Egyébként sem könnyű útlevelet szerezni. A legtöbben a belügyminisztérium különböző főosztályain próbálják elintézni. Rengeteg hivatalnok, díszes ruhában, bonyolult szolgálati út, okmánybélyeg, formanyomtatvány és van, ahol még az ecc, pecc, kimehetsz kiszámolót is el kell mondani a kérelem benyújtásakor, pedig nincs sok köze az útlevélhez. Ki erre a főosztályra jár, ki arra. Van, ahol még a nevet sem kell az útlevélre írni, de csak frakkban lehet beadni a kérelmet. Az útleveleket a belügyminiszter írja alá, de állítólag egy tejüveg mögött ül egy irodában és még nem látta senki. Még saját hivatalnokai sem.

Néhányan büszkén mondják, hogy összebarátkoztak egy közlekedési rendőrrel, hátha az is el tudja intézni az útlevelüket. Nyíltak útlevélintéző GMK-k, KFT-K, vannak egyéni vállalkozók is számosan, akik erre szakosodtak. Van, aki ezekben bízik, mert itt gyorsabb a szolgálati út, megéri a drágább szolgáltatás, van, akinek nem tetszik a minisztériumi hercehurca, a ráfordított idővel, meg az ajándék virágcsokrokkal többbe kerül a leves, mint a hús. A vállalkozók kedvesebbek is, mert ők közvetlenül érdekeltek, míg a hivatalnokok fix fizetést kapnak.

Mikor kedvet kaptam az utazáshoz, egyik este olyan mélyen elaludtam, hogy azt hittem sosem fogok felébredni. Már majdnem azt hittem, hogy meghaltam, amikor egyszerre a belügyminisztert láttam. Egyszerű fehér ruha volt rajta, kedves, szelíd, barátságos volt és kellemesen elbeszélgettünk. Nem haltál meg, ez a hosszú álom nem halál, ebből fel fogsz majd ébredni. Inkább azok a halottak, akik nem akarnak külföldre utazni, csak belföldön élnek, mintha nem is lenne külföld.

Nagyon megörültem a találkozásnak, hiszen rágódtam már jó ideje, hogyan tudnék útlevelet szerezni, de nem volt kedvem sem a hivatalnokokhoz, sem a vállalkozókhoz.

- Kedves belügyminiszter! Mondd meg nekem, hogyan fogjak az útlevél beszerzéséhez? - Kérdeztem újdonsült barátom.

- Az útlevélkérő lapot valahol be kell adnod, ez szinte mindegy, melyiknél adod be. Menj oda, ahol a legjobban érzed magad. Minden kérelem hozzám kerül, engem nem lehet se pénzzel, sem illetékkal, sem pukedlivel megvesztegetni. Ha velem rendszeresen találkozol, ha tanácsaimra hallgatsz, akkor persze elősegítheted utazásod.

- De hol lehet Téged elérni, hisz a minisztériumban annyi útvesztő van, és azt mondják, Te egy tejüveg mögött ülsz, olyan hatalmad van, hogy még a látásod sem bírának elviselni.

- Ó gyermekem, nevetett a belügyminiszter. Ti félreismeretek engem. Itt látod most magad előtt azt bérházat, ahol a második emeleten laksz. Ha felmész a negyedikre, ahol gyermekkorodban sokat játszottál is, látsz egy keskeny csigalépcsőt, ami meredek keskeny, meg tövises rózsza is befutotta. Azért kerültél eddig, mert féltél a tüskéktől, a meredek keskeny csigalépcsőtől. Azon fáradságosan, de viszonylag hamar eljuthatsz majd hozzám.

- De jó! Lelkesedtem. Ha felébredek elmondom mindenkinek, hogy hagyják a minisztériumot, a főosztályokat, a vállalkozókat, menjen mindenki fel a csigalépcsőn. Sőt magam létesítek egy tájékoztató vállalkozást, ahol mindenkinek elmondom ezt a gyors lehetőséget.

- Gyermekem! Hűtötte le hirtelen lelkesedésem. Nem az előbb mondtam, hogy mindenkinek be kell adnia valahol a kérelmét? Nem azon múlik az útlevel, hogy hol adják be, hanem azon, hogy mennyit találkozol velem, és mennyire hallgatsz rám. Ne akarj te a hivatalnokoknak konkurenciája lenni! Te velem akarj találkozni, és rám hallgatni! Ez az egy a fontos neked. Ha majd a zsebedben virít új útleveled, úgyis meg fogják kérdezni tőled, hogyan jutottál hozzá. Akkor majd mesélhetsz, de csak annak, aki kérdezi.

Ha nagyon reklámoznád ezt a módot, nem is hinnének neked az emberek, mert reklám-fogásnak tartanák. A matematika feladvány is akkor érdekes, ha nem a könyv hátuljáról másoljuk ki a megoldást.

Amikor felébredsz, te is csak halványan fogsz majd beszélgetésünkre emlékezni. Ha rájössz a megoldásra, meglesz útleveled, sokan nem hisznek majd neked, lehet, hogy saját családod sem. De ez nem baj. Te csak tedd, amit a szíved diktál. Mindenki volt már ilyen mély álomban, te sem most vagy először, csak különböző az emlékezőképességetek. Előbb vagy utóbb mindenki fog külföldre utazni, egyszer mind meglátjátok milyen jó.

Misszionáriussal találkoztam II.

Vissza az Evangéliumhoz XI.

Nem hagyott nyugodni Marylinnel való első találkozásom sikertelensége. Éreztem, hogy fel kell hívnom Klárit, Géza barátom feleségét.

- Hát Viktor, nagyon sajnálom, hogy így alakult. Marilyn olyan kedves aranyos egyébként. - Ühm. Nyugtáztam röviden.

- Nekem volt a legkellemetlenebb két tűz között lenni, folytatta.

Már a számon volt, hogy ott csak egy tűz volt, csak tüzelt, én nem tüzeltem, csak a rossz én jó vagyok, én jó, én jó, amikor Klári így szólt.

- Képzeld Viktor, amikor visszamentem a szobába Marilyn ott ült és sírt. Azt mondta, az volt az érzése, mintha valaki más beszélt volna belőle.

- Hát ez az! Mondtam nyomatékkal. Ezért dobogott az én szívem a torkomban! Így céloztam arra, hogy lám, ő maga mondja, hogy a krampusz beszélt belőle.

Már majdnem elteltem magammal, a jó és rossz szereposztásával, mikor őrangyalom - bizonyára a Jóisten megbízásából - egy hatvanas Tungsram égőt csavart fejem foglalatába és egyszerre megvilágosodott előttem a helyzet. Messze nem volt olyan egyoldalú a kép, mint ahogy azt én beállítottam, mint ahogy azt láttatta velem az a valaki. Én is a cigarettáért nyúltam sajnos, nem a savanyúcukorért. Marilyn már tegnap, távozásom után rájött hibájára, megbánta, én pedig az előző írásomból - persze lelkiismeretemet „észérvekkkel” eltompítva - kihagytam egy fontos részletet.

Mikor a Biblia lerombolását említette, utána - igaz kicsit hadarva összefüggéstelenül, nehezen idézhetően, köszikléről, meg Szent Szellemről is beszélt, mire én visszaválaszoltam, hogy minket is a Szent Szellem (Szentlélek) vezet. Kérdésére, hogy honnan tudjuk ezt, türelmetlenül és szemtelenül azt válaszoltam, hogy onnan tudjuk, hogy bemutatkozott. Tehát magam sem voltam jobb a Deákné vásznánál. Ezt a kiszólásomat még hirtelen haragom mentette volna, de én tartósabban megragadtam a bűnben, mert írásomban meghamisítottam a valóságot és képmutató módon még meg is győztem magam, hogy az a rész nem illik oda, az ott félreérthető lenne, stb.

Arról a kishitűségemről nem is beszélve, hogy felismertem támadásában az ártó erők hatását és ahelyett, hogy rendíthetetlen lelki nyugalommal szeretetet árasztottam volna ki rá, bizony én is kijöttem egy kicsit a sodromból és szégyen ide, szégyen oda egy kicsit féltem is, aztán pedig ahelyett, hogy mentegettem volna viselkedését, másnap órá kezdtem célozgatni.

No, egyet nem fogunk csinálni, gondoltam! Elkeseredni. Milyen tanulságot vonhatunk le elsősorban? Egyikőnk sem angyal, hiszen akkor nem volnánk itt a Földön. Ki korábban, ki későbben, de mindketten megbántuk bűnünket, egyszerűbben mondva, megláttuk saját tökéletlen mivoltunkat és megpróbáltuk utólag kiköszörölni a csorbát, tehát mindketten tökéletesedtünk. Hatalmas igazság az, hogy az Istent szeretőnek minden a javára válik! Még az is, ha megkísértik. A másik biztató és hitelesítő megállapítás, hogy akárhogy próbálkozik, akárhogy mesterkedik az Ellen, nem tud ártani, mert a Jóisten azt a javunkra fordítja.

Előbb vagy utóbb minden eltévedt bárány az akolban lesz, csak idő kérdése az egész. Az idő pedig a Jóisten malmára hajtja a vizet. Krampuszék már dörzsölték a kezüket, milyen jól

sikerült összeugrasztaniuk minket, végül pedig mind a ketten a Jóistenben megerősödve kerültünk ki a helyzetből.

Testvéreim! Sose féljünk az ártó erőktől. Kevesek ők, mint mackósajtban a brummogás! Ne tápláljuk, ne hizlaljuk őket félelmünkkel! Inkább csodáljuk, szeressük a mi nagyszerű, jó Istenünket! Gyere Marilyn! Fogadjuk el egymás másságát! Szeressük egymást, Isten szeretetében!

Kenj magadnak egy zsíros kenyeret!

Szüleim nevelésében - dicséretükre legyen mondván - az önállóságom kifejlesztésére törekedtek. Párszor rosszul esett olyasmi, amit később, gyakran évtizedek múltán, hasznosnak értékeltem. Kis siheder koromban nagyon szerettem a tejbepapit, és gyakran csüngtem édesanyámon, hogy készítsen a finom eledelből. Sokszor el is készítette a fogamra valót, de egy alkalommal - biztosan egyéb bokros teendői miatt - csak kiszólt a nagszobából, hogy már nagyfiú vagyok, kenjek magamnak zsíros kenyeret.

Érzékeny gyermek lévén hamar elpityeredtem, s úgy éreztem egy világ omlik össze bennem, engem már nem szeret senki, édesanyám is eltaszít magától. Aztán - még mindig szipogva - nekiálltam zsíros kenyeret készíteni, s mialatt elkészült, orrom megtelt a friss kenyér és a zsírosbödön finom illatával. Mire az elsőt haraptam uzsonnámból, rájöttem, tulajdonképpen azt mondták nekem, hogy már nagyfiú vagyok. Kihúztam magam és már nem is fájt annyira a tejbegríz hiánya.

Bár sosem éreztem írói elhivatottságot, mégis már a 27-ik írás kerül ki a tollam alól, viszonylag rövid időn belül. Mint minden kezdő, én is éreztem magamban - a lendületes kezdés után - egyfajta elbizonytalanodást.

- Mindig ugyanazt ismétled!

- Más gondolatait koppintod le!

- Nem Isteni igazságok személyes megtapasztalásáról írsz, hanem elméd játékait, földi okoskodásokat vetsz papírra!

Hamar rájöttem, ki súgja ezeket fülembbe, mert nem az építő, buzdító, vigasztaló kategóriába tartoztak. Őrangyalom pedig csak e célból szegődött mellém. Tehát eljutottam gondolati úton az önmagamnak történő válaszadásig, mégis kellett volna egy kis megerősítés, biztatás. Elkezdtem írásaimat Feri bácsinak, paptestvérünknek küldözgetni. Feri bácsi szóban és írásban oly kristálytisztá bölcsességgel válaszol a feltett kérdésekre, hogy sokak szerint Isten hangja válaszol belőle.

Magunk közt is tapasztaltuk már, hogy egyikünk-másikunk a képességét messze meghaladó választ adott imaköri társának személyes problémájára. Ilyenkor mondtuk, hogy „a Szentlélek beszélt belőled”. Feri bácsi persze szerény, mindig vállalja a kritikát, s ez teszi Őt igazán hitelessé. Karizmája miatt rengeteg levelezőpartnere van. Türelmetlenül vártam „halaszthatatlanul fontos problémámra” a választ, mikor a válaszborítékban egy alig tenyérnyi papírt találtam. Rövid idézet mellett ez állt:

- Viktorkám én *nagyon* el vagyok maradva a levelekkel, Te meg már *nagyon* sínen vagy! Ha nem is csordult ki könny a szememből, de gyermekkori érzésem kerített ismét hatalmába. Nem akartam feltartani, de mégis rászántam magam, hogy felhívjam. Elég volt pár perc beszélgetés, melyben kifejtette, hogy *az értelem az első kegyelem*, máris megnyugodtam. Ekkor világosodott meg előttem, milyen fontos értelmünk használata, s mennyire jót tesz Feri bácsi, ha afelé terel, hogy magam vizsgáljam meg az evangéliumok fényében, jók-e írásaim, ha nem főz nekem tejbepapit, hanem rám bízva a zsíros kenyér megkenését.

Az érvekkel alátámasztott kritikát - nem a minősítést - úgyis vállalnom kell, de ne legyen kényelmes, ha eszem kerekeit kellene megmozgatnom. Jót akar, jót tesz ezzel, hisz nem maradhatok kis csecsemő örök életemben. Aki nem használja értelmét, az elsatnyul. Minket

saját képére és hasonlatosságára, tehát értelmünk használatára teremtett a Jóisten. Arra szólított fel, hogy alakítsuk át gondolkozásunkat! Nem arra, hogy a mások által főzicskéltejbepapit nyámmogjuk. Testvéreim! Kenjünk magunknak zsíros kenyeret! Használjuk az első kegyelmet, értelmünket!

Amint a Földön, úgy itt a mennyben is

Freudsches Versprechen-nek, azaz freudi elszólásnak nevezte első osztrák főnököm, Weber úr, azt az esetet, amikor valaki szándékán kívül, véletlenül szövi beszédébe azt, ami gondolatvilágát betölti. Freud nézetei részben már idejétmúltak, de a tudatalatti fel-feltöréséről, a lélek szavának, benső, magasabb énünknek megszólalásáról alkotott teória ma is érvényesül, hisz magamon tapasztaltam.

Hétfőn reggel menetrendszerű imámba kezdtem az autópályán. Korán keltem, mert jól kialudtam magam. Megköszöntem a Jóistennek, hogy ezt a napot is megérhettem, hogy megteremtett, hogy mindig megbocsátott, hogy egész éjjel vigyázott rám. Más személyes megbeszélhivalóm nem akadt, így elkezdtem sorban az eszembe jutó családtagokért, ismerősökért, felebarátaimért imádkozni. Mikor a harmadik, vagy negyedik személy került sorra, külön figyelmet fordítottam arra, hogy lassan és átéléssel mondjam a Miatyánkot.

Mi Atyánk! Ki a mennyekben vagy. Szenteltessék meg a Te neved! Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod! Miként a Földön, azonképpen itt a mennyben is! Már kimondtam, amikor átvillant rajtam, tulajdonképpen mit is mondtam ki és mit is jelent ez. Több volt ez hajnali elszólásnál. A szívemből jövő ima azt az örömet és boldogságot öntötte szavakba, melyet megtérésem kezdete óta érzek. **Lk. 6. 45** „Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.”

Mennyire igaz, hogy **Mt. 13. 44** „Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, örömében elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.”

Mt. 13. 46 „Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja azt.”

Testvéreim! Nem kell az égre tekintenünk, nem kell a távoli jövőbe nézve sóvárognunk! Az Isten országa köztünk van!

Kapcsolat a védszellemmeddel

Vissza az Evangéliumhoz XII.

Címmel került kezembe egy könyv. Divat lett az ezotéria, a legmenőbb kiadó hetente jelentet meg újabb kötetet. Legutóbb a Kapcsolat a védszellemmeddel című könyv akadt kezembe, amelyben különböző technikákat tárgyal egy angol író, melyek a védszellemünkkel, őrangyalunkkal való kapcsolatfelvételt szolgálják.

Üzleti partnerem - egyben barátom - lakására voltam a minap hivatalos. A Rózsadomb tövében a menő üzletközpont környékén szinte lehetetlen volt parkolóhelyet találni, így távolabb parkoltam és gyalogszerrel közelítettem meg úticélomat. A ház előtti sarkon egy hiányos fogsorú, borostás arcú, igen rosszul öltözött, középkorú férfi szólított meg. Elhanyagolt külseje egyértelművé tette, hogy a hajléktalanok egyre gyarapodó táborába tartozik.

Nem akartam a találkozóról elkészni, de figyelmesen elolvastam a tenyérynyi cédulára írt verset és két másik verssel egyetemben „megvettem”.

„Egy csöves álma.... Micskei Gyula

Este mikor hazamegyek,
Eszem, iszom, jól bevacsorázom.
Kispárnámat fejem alá teszem,
Paplanommal takarom be testem.
Reggel mikor felébredek, akkor látom,
Csak egy bokor volt éjjeli szállásom.”

Második verse azzal végződött, hogy „csak egyre vágyom, megkapjam öröklakásom”. Hamar tisztáztuk, hogy nem rózsadombi, vagy netán lakótelepi öröklakásra gondol, hanem az örök hazába szeretne már visszatérni, mert már csak ennek reménye, hite tartja benne a lelket. A Jóisten áldását kérte rám, s amikor elbúcsúztunk, olyan érzelmi hullám öntött el, hogy közel negyed óráig sírtam barátoméék lépcsőházában.

Testvéreim! Nem kellenek nekünk technikák. Nem hogy őrangyalunkkal, hanem magával az Úrjézussal is találkozhatunk minden rászorulóban. Mit is hagyott ránk? **Mt. 9. 13** „Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.”

Szeressétek egymást, miként mennyei Atyátok is szeret titeket

Vissza az Evangéliumhoz XIII.

Szólított fel minket Megváltónk. Milyen ritka téma ez manapság. A menő show producer sem válaszolt levelemre, mikor ezt a témát ajánlottam neki, receptként a „nagyágyú”-hoz, az állapotszerű boldogsághoz. Keveset foglalkozunk a szeretettel. Ha foglalkozunk, akkor is inkább azzal, hogy minket ki és mennyire szeret. Ha mi szeretünk, vagy úgy gondoljuk, hogy szeretünk, akkor annak módját és feltételeit is magunk óhajtjuk meghatározni.

Szeretünk, jót akarunk a másinak, szoktuk összerosni a kettőt, legtöbbször mentegetőzés keretében. Hisz mi jót akarunk a másinak, amikor megmondjuk, mit kellene tennie, vagy mit nem, hol a szálla a szemében, hol nem. Jó akaratunkra, jó szándékunkra akkor szoktunk hivatkozni, mikor kéretlenül közelítünk felebarátainkhoz, s próbáljuk az általunk helyesnek vélt igazságot rátukmálni. Szeretetből invitáljuk templomba, imakörünkbe, gyülekezetünkbe, szeretetből óvjuk a másik vallástól, a templomtól, az imakörtől, a gyülekezettől.

Pedig mennyire szeretünk mindent magunk eldönteni. Már három-négy éves korunkban rendreutasítjuk szüleinket, mikor nincs türelmük végignézni, hogy ügyetlenkedve masnit kössünk kiscipőnkre. - Majd én! Majd én! Mondjuk és kérjük, hogy ne mondják meg nekünk a keresztrejtvény megoldását sem, mert akkor már nincs is öröm az egészben, magunk akarjuk kiválasztani életünk párját és nem tűrjük, nem fogadjuk el, sőt még elvakultabban ragaszkodunk kiválasztottunkhoz, ha észrevevessük, hogy bárki el akar fordítani tőle. Ösztönösen ragaszkodunk legbecsesebb kincsünkhöz, szabad akaratunkhoz. Mégis amennyire ragaszkodunk hozzá, oly könnyen hagyjuk figyelmen kívül más szabad akaratát a jó akarat a szeretet köntösébe burkolózva.

Pedig **Mt. 7. 12** „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.”

Gondoljunk csak bele, hogyan szeret minket mennyei Atyánk! Szeretetéből megteremtett minket. Vágyott volna, vágyna most is, hogy mindnyájan jók legyünk, de nem avatkozik be közvetlenül életünkbe. Mellénk adja őrangyalunkat, akit szeretete arra kötelez, hogy csak akkor szóljon hozzánk, ha hozzá fordulunk, ha erre magunk felkérjük. A legmesszebb menőig tiszteletben tartja szabad akaratunkat, csak azokban a ritka esetekben nyomja meg lábunkkal a fékpedált, vagy állít meg egy lezuhanó erkély előtt, ha a bekövetkezendő esemény sorsvonalunktól eltérést jelentene.

Egyébként Mennyei Atyánkkal együtt szenved, ha rosszat teszünk felebarátainknak és ezáltal önmagunknak, Mégsem tesz semmit, ami a jóra kényszerítene, mert akkor kiesne a szeretet a szívéből. Tehát nyilvánvalóan minden fölé, vagy elé van rendelve szabad akaratunk tiszteletben tartása. Segítségként az Úrjézus jelenlétét kaptuk (hat formában), életterünk oly kialakítását, hogy módunkban áll megtapasztalni, csak Isten és felebarátaink szeretete boldogít tartósan, hogy mindenkiiben csalódhatunk, csak Istenben nem. Kaptunk még szenteket és prófétákat, Assisi Szent Ferencet, Pió testvért, Teréz nővért, akik fáklyaként, útmutatóként világítanak a sötétségben.

A szeretetet sokféleképp definiálták már, de ha Mennyei Atyánk szeretetét akarjuk röviden szavakba önteni, azt így tehetjük: szeretlek, feltétel és viszonzás elvárása nélkül, elfogadlak olyannak, amilyen vagy, nem akarlak megváltoztatni. Tiszteletben tartom a szabad akaratodat, ha kéred, segítek!

Testvéreim! Fogadjuk el egymást! Ne törekedjünk egymás megváltoztatására. Ha a másik látja, hogy ettől, a - Mennyei Atyánk módjára megvalósított - szeretettől boldogok vagyunk, példánk nyomán úgyis megváltozik. Bízunk a Jóisten szeretetében és bölcsességében! Ne akarjunk Nála okosabbak lenni!

Boldog születésnapot éltesen sokáig

Feleségem csendes, szerény, jó szándékú asszony, olyan „eszményi” társ az élet rögs országútján. Mikor kiderült, hogy kisfiunk súlyos beteg együtt kezdtünk templomba járni, majd egy idő múlva elváltak útjaink. Két-három hónap után, én egyre mélyültem hitemben, feleségem pedig kétségeiben. Nem javult, nem gyógyult Bandika, pedig nejem eleinte hitt benne, hogy meg fog gyógyulni, imádkozott is, mégsem történt semmi. „Isten nincs, vagy ha van is, nem jó, mert nem gyógyítja meg Bandikát.” Vonta le a végső konklúziót.

Nem álltam le vitatkozni, hisz már sokszor védekeztem hiába és különben is, minden vitát megnyer az ember, amit el sem kezdett. Én bízek, hiszek a Jóisten szeretetének erejében. Ha engem meg tudott téríteni, sikerülni fog őt is. Névnapiomon nagyot villant szeme, mikor szomszédunk „Isten éltesen!”-nel köszöntött meg és hangsúlyozottan „Boldog névnapiot” kívánt. Mikor egyszer ízletes süteményt készített, ösztönösen így nyugtáztam:

- Katikám! Mennyei finom a süteményed.

Arcán felhő suhant át és kijavított:

- Földi finom, pokoli finom!

Mikor már kezemben szorítottam születésnapján a virágcsokrot, átfutott agyamon, hogy nem áll rá a szám arra, képtelen vagyok úgy megköszönten, hogy „boldog születésnapot”, mert az elmúlt időszak Mikulást Télapóvá, Karácsonyt fenyőünneppé degradáló, erőltetett kifejezéseire emlékeztetett. Megbántani sem akartam, hogy csak azért is „Isten éltesen sokáig”-ot mondok, aztán egyszer csak ez csúszott ki a számon:

- Boldog születésnapot éltesen sokáig!

Ne félj!

Vissza az Evangéliumhoz XIV.

Mondta az angyal álmában Józsefnek. Ne félj! Szólalt meg bennem, amikor karácsony napján a templomba beléptem. Miért fontos, hogy ne féljünk? A pszichológiai, manager képző könyvek ontják a tudományos magyarázatokat arról, hogy stresszhelyzetben az emberi szervezet csúcsra járatott készenléti állapotba helyezkedik, s ha ez tartóssá válik, egészségünk bánja. Az állat legfeljebb egy pillanatig fél. Utána vagy harcba bocsátkozik, vagy elmenekül. Nála működik az „üss vagy fuss” reflexe. Mi, okos emberek mégis aggódunk, félünk, még ha tönkre is tesszük magunkat ezzel.

Pedig a félelem - ha belegondolunk - egy igen értelmetlen dolog. Valaminek bekövetkeztétől félünk, ami még nem történt meg, csak *lehet*, hogy megtörténik. De egyáltalán nem biztos. Amikor már biztos, akkor már nem félni szoktunk. Tehát *a félelem, egy olyan dologgal való foglalkozás, ami nincs*. Milyen könnyen megmosolyogjuk azt, aki álmodozik, légvárakat épít, pedig ő is csak azt teszi, amit mi. Azzal foglalkozik, ami nincs.

Egy - valaha papi pályára készült - nagyszerű természetgyógyász előadásán hallottam egy érdekes szembeállítás: „A szeretet ellentéte a félelem.” Általában a szeretetet ellentétéként a gyűlöletet, a haragot, a gonoszságot szokták emlegetni. Én úgy fogalmaznék, hogy antagonisztikus, egymást kizáró párja, ellentéte a szeretetnek a félelem. Próbáljuk csak ki gondolatban. Képzeljünk el valakit, akit szeretünk, tudunk e félni tőle. Most képzeljünk el valakit, akitől félünk, tudunk-e a szeretet érzésével gondolni rá. Ha szeretjük Istent, képtelenség, hogy féljünk Tőle. Ha félünk Tőle, akkor nem szeretjük eléggé! Könnyedén megállapíthatjuk, hogy az egyik érzés kizárja a másikat.

Gyermekkorom tündér úszó oktatója, Zulu bácsi, a legnépszerűbb oktató volt a Sport uszodában. A legtöbb gond az úszásoktatásnál nem a tempók megtanításánál, hanem a mély vízben való úszástól való félelem leküzdésénél adódik. Zulu bácsi megállt a medence mélyebbik végén, s nekünk a sekély vízből elindulva kellett az egyre mélyülő vízben hozzá úsznunk. Mikor tudatosult bennem, hogy már nem érne le a lábam, hogy már mély vízben vagyok, a félelemtől ügyetlenebben tempóztam, rossz ütemben vettem a levegőt, vizet nyeltem, szóval közel voltam ahhoz, hogy segítség hiányában elsüllyedjek. Ilyenkor hangzott el Zulu bácsi varázsigéje: „Gyere hozzám, szeretlek!” Erre minden gyerek nekilendült az úzásnak és oda tudott úszni Zulu bácsihoz. A szeretet mindig *legyőzte* a félelmet.

Tehát ha megfogadjuk az Úrjézus felszólítását: „Szeressétek egymást, miként Mennyei Atyátok is szeret titeket!”, akkor *kettős* haszonra teszünk szert. Nem csak a szeretet örömeiben, boldogságában részesülünk, hanem egyidejűleg megszűnik minden félelmünk is. Már csak a Jóistenbe vetett hit alapján sem volna szabad senkitől, semmitől sem félnünk, hisz akinek egy jószágos, szelíd, szerető, - szeretet körén belül - mindenható Atyja van, ugyan kitől, mitől félhet? „Isten plusz egy fő, abszolút többség.”

Testvéreim! Higgyünk a Jóistenben, szeressünk mindenkit és mindent, ne féljünk senkitől és semmitől! Mi Isten gyermekei vagyunk!

Mese Igor apóról

Volt egyszer hol nem volt egy hatalmas kastély. Annyi szobája volt, hogy meg sem lehetett számolni, majdnem megbolondult, aki megpróbálta. Ebben a kastélyban élt Igor apó gyerekeivel. Kellett is nekik a nagy kastély, hisz annyi gyermeke volt, mint a rosta lika. Gyermekei persze neki sem voltak egyformák, jó is, rossz is akadt közöttük. Mikor kicsik voltak, áldott jó gyerek volt mind, aztán ahogy nőni kezdtek, néhányuknál kezdődtek a bajok.

Hogy szavam ne felejtsem, a kastélynak gyönyörű volt a berendezése. Hatalmas velencei tükörök, szép olajfestmények, karvastagságú arany gyertyatartók, hattyúnyakú vázák, karcsú lábú faragott asztalok, hímzett terítők voltak benne. Igor apó gyermekei közül néhány kíváncsiságból bejárogatott azokba a termekbe is, ahová a kicsiknek még nem lett volna szabad belépniük. Páran annyira elszemtelenedtek, hogy már nyíltan kezdtek mindenhová járni, sőt eleinte vigyázatlanságból, nemtörődömségből, később csintalanságból, rosszaságból, leverték a vázákat, elgörbítették a gyertyatartókat, elrepesztették a csillogó tükroket. Már-már tarthatatlanná vált a helyzet, egyesek magukra és testvéreikre nézve is közveszélyesek voltak, félő volt, hogy valami helyrehozhatatlan baj következik majd be.

Igor apónak majd megszakadt a szíve a fájdalomtól, de nem bántotta, nem büntette meg gyermekeit, annál sokkal jobban szerette őket. Kitalált egy különleges nevelési módszert, ami a gyakorlatban igen jól bevált. A kastélyt szakaszokra osztotta, melyek határát csak az ő engedélyével volt szabad átlépni. Az egyik szakaszban volt ő azokkal a gyermekeivel, akik mindig jól viselték magukat, hozzá hűek voltak. A következő szakaszban voltak a rosszak közül azok, akiknél közeli esély látszott a javulásra. A harmadik szakaszba kerültek a legmegátalkodottabbak, akikkel Igor apó egyelőre nem foglalkozott. A nehezét a végére hagyjuk, előbb legyünk túl a könnyebb eseteken, gondolta.

Egyedülálló nevelési módszere a következő volt. A kastély közepén berendezett egy hatalmas termet csillárokkal, törékeny, sérülékeny, értékes bútordarabokkal. A javulók, mikor reggel felkeltek, itt sorakoztak, majd úgy léptek be ebbe a terembe, erre a tesztpályára, hogy szemükre selyemkendőt tekertek, fülüket sállal bekötötték, lábaikat - ha nem is szorosan - de megbéklyózták. Itt kellett, ilyen nehezített körülmények között sétálgatni, tevékenykedni egész nap a javulóknak. Haloványan át lehetett persze látni a selyemkendőn, a sáltól sem lett süket az ember, főleg ha csendben maradt és figyelt.

Az volt Igor apó zseniális ötlete, hogy ha így megtanulnak egész nap kártevés nélkül lenni, akkor sál és kendő nélkül nyugodtan visszaengedheti majd őket a jók közé, akik időközben már a díszes termekbe is beléphettek. Az egész napos gyakorlat alatt, magukban voltak a javulók, de a nyitott ablakoknál ott álltak jobb oldalon a jók, baloldalt a rosszak. Ha valaki csendben volt, jobbra figyelt és tanácsot kért, olyan nagyszerű taktikai útmutatást kapott, hogy ügyesen végig tudott lavírozni egy napot, és aki egy napot kártevés nélkül végigcsinált, az már mehetett is a jókhoz.

Baloldalon, a rosszak persze kérés nélkül is füttyögték, kiabáltak mindenfélét, hogy tükörnek, vagy vázának vezessék a szerencsétlen javulókat. Igor apó módszeréhez ez is hozzátartozott, hogy a rosszakat is az ablakhoz engedte, mert biztos volt abban, aki itt nem hallgat rájuk, annak a jók között sem fog eszébe jutni megint törni-zúzni. Kimerítő volt egy-egy nap ezen a próbapályán, volt, aki három napig pihente ki, míg újra nekigyürkőzött.

Nem volt persze vakrepülés az újabb nekifutás, mert Igor apó az egész napi csetlés-botlást videóra vette, és este visszajátszotta minden gyermekének. Itt aztán láthatta mindenki, mit ügyetlenkedett el és legtöbbje maga is belátta, nem kerülhet vissza még a jók közé. Voltak is nagy fogadkozások a videofilm láttán, kérlelték Igor apót, hogy „csak most az egyszer” újra nekifuthassanak másnap a próbának.

A javulók között is voltak fontoskodók. Testvéreiknek parancsolni igyekeztek, meg azzal rémisztgették őket, hogy Igor apó nem engedi őket másnap újra próbálkozni. Valóban nem szánta örökmozgónak Igor apó ezt a próbapályát, tudta, hogy nem igyekszik nagyon, aki biztos benne, hogy akárhányszor újra próbálkozhat, de aki őszinte szívvel, a javulás szándékával kérte, annak mindig megengedte, hogy próbát tegyen. Maga alakította ki a sálból, kendőből és béklyóból álló felszerelés egyéni változatát mindenkinek, mert gyermekeit nagyon jól ismerte és mindig az vezette, hogy minél hamarabb megjavuljanak.

Így teltek, múltak az évek. Hol több, hol kevesebb csörömpöléssel működött a tesztpálya és egyre többen kerültek a jók közé. Persze Igor apó annyira ügyelt a pártatlanságra, hogy a próbapályáról nem lehetett sem a jókhoz, sem a rosszakhoz belátni, nem lehetett tudni, hogy a jók, vagy a rosszak száma nő e. Mert természetesen olyan is előfordult, hogy valakinek elment a kedve a javulástól és javulás helyett másnap inkább a bal ablakhoz áll be kiabálni. Így aztán néha - mikor különösen hangosak voltak a ricsajozók - úgy tűnt, hogy megállt, vagy visszafordult a fejlődés. Csak Igor apó tudta, meg gyarapodó számú jó gyerekei, hogy az idő nekik dolgozik.

Aki nem hiszi, járjon utána!

A legkisebb közös többszörös

Vissza az Evangéliumhoz XV.

Nem voltam nagy tudós matematikából, de emlékszem, mit jelent ez a fogalom. Azt a legkisebb számot, melyben az összes többi - melyeknek közös többszörösét keressük - maradéktalanul meg van. Minél több szám közös többszörösét keressük, annál magasabb lehet ez a szám.

Miután elkezdődött megtérésem, tapasztaltam, hogy sokan járnak hasonló cipőben, sok emberrel voltak bizonyos mértékig közös gondolataink. Apránként meséltem el, hogy rájöttem, nem a világot, hanem magamat kell megváltoztatni, hogy rossz nekem, ha haragszom, és ha nem bocsátok meg, hogy adni jobb, mint kapni, hogy szeretni jobb, mint ha engem szeretnek. Megdöbbenően sok ateistával találkoztam, akivel egészen idáig, tehát a főparancs, a szeretet elfogadásáig tökéletesen egyetértettünk.

Rájöttem, hogy az emberszeretettől törvényszerűen eljutnak majd az Istenszeretethez, hisz már most is szeretik Istent, még ha nem is tudják. Ha a Jóisten is szóba került, siettem biztosítani őket, hogy szerintem ők biztosan a mennyországba kerülnek, még ha életükben templomba be sem léptek, mert Jézusunk tanításának lényege a szeretet volt. Aki felebarátait szereti, Őt is szereti. Aki Őt szereti, azt Atyja is szeretni fogja, hozzá mennek, és lakást vesznek benne. Aki Őt szereti, az nem lát halált sohasem. Harmonikus békében és szeretetben váltam el sok ilyen alkalmi ismerőstől.

Aztán úgy hozta a sors, hogy különböző hívő, részben más vallású emberekkel is megismerkedtem. Kláriéknál a negyvenötben kivándorolt, már izraeli állampolgár Imrével majdnem megöleltük egymást búcsúzáskor, olyan jól egyetértettünk az egy Istenben, a szeretet elsőrendűségében, felebarátaink szabad akaratának tiszteletben tartásában. Mikor egy másik keresztény vallás képviselőjével ismerkedtem meg, bálványimádónak nevezett, mert templomainkban szentek szobrai vannak kiállítva. Egy vallásalapító életrajzában megdöbbenve olvastam, hogy Rómát Babilonnak nevezte, akkori pápa testvérünket pedig szintén nem hízelgő hasonlaltal illette.

Egy gyülekezet tagja sokatmondóan hangsúlyozta, hogy Jézus nem akart templomokat, meg papokat, hisz pont ők juttatták keresztre. Megbotránkoztató egy másik keresztény vallás templomában a térdhajtás, mert a római katonák gúnyolódásaként értelmezik, mely az egyikben kötelező az oltár előtt történő áthaladáskor, templomba belépéskor, és távozáskor. Jézus szenvedésére gondolva keresztet vetnek az egyik valláshoz tartozók, a gyalázatra emlékeztetőként kerülik ezt a másik vallás tagjai. Szombaton nem dolgoznak az egyik felekezetenél, még az ételt is péntek éjjel előtt főzik meg, vasárnapot ülnek a másiknál. Csak felnőttkorban szabad keresztelni, felelőtlenség egy gyermeket szabad akarat ellenére megkeresztelni, hangsúlyozzák az egyiknél, az eredendő bűn terhe sújtja, ha nem keresztelik meg, mondják a másiknál, és újszülött korban keresztelik meg. Itt vízzel hintik, ott alámerülnek.

Itt áldoznak ostyával, ott „igazi” Úrvacsorát vesznek magukhoz két színben. Itt pap van, ott lelkész, amott pásztor, megint másutt tiszteletes, sőt van, ahol szolgának nevezik azt, akinek valóban testvérei szolgálatával kellene Istent szolgálnia, akinek alázatában kellene a legkülönbnek lenni. A két legösibb keresztény vallás nem tud megegyezni egy közös Húsvét

időpontjában. Vezetőik időtlen idők óta halogatják a találkozást egymással, tekintély-vesztésnek tartják, ha a másik vallás felségterületén találkoznának.

Azok a vallások, melyek szervezeten térítenek, több hívőt toboroznak más vallástól a maguk „igaz” hitéhez, mint amennyi ateistát megnyernek Isten és felebarátaink szeretetének. A spiritizmus fertője címmel láttam könyvet az egyházi könyvesboltban, pedig a - magukat az asztaltáncoltatóktól, időközben spiritualista névvel megkülönböztető - spiritiszták legtöbbje imádságos lelkületű Istent szerető jámbor ember, aki a János 14. 21-re alapozva elfogad bizonyos Új Kinyilatkoztatásokat. Egy spiritiszta ismerősöm, írásaimat elolvasva óvott, hogy nagyon közeledem az Egyházhoz.

A Jézusi kézrátételes gyógyítást kutató, japán katolikus paptanár, Usui által elterjesztett reiki-t a legtöbb pap az „ördög” művének tartja, pedig a reikisek legtöbbje ingyen, szeretetből gyógyít, s még meg is köszöni, hogy segíthetett szenvedő, rászoruló embertársán. Az Agykontrollról is hallottam egy egyházi könyvesboltban illet, pedig ott még súlykolják is, hogy a mentális technikát csak jóra lehet használni. Engem az Agykontroll kifejezetten segített, hogy imáim elmélyültebbek legyenek.

Milyen lényegtelenek ezek a különbözőségek, mikor az egy Istenben, a SZERETET Istenében, Jézus Krisztusban mindnyájan egyetértünk. Milyen törpék ezek az - életben felnagyított - eltérések és milyen hatalmas a legkisebb közös többszörös. Huzakodunk a formán, amikor a legfontosabb tartalomban egyetértünk.

Keresztény Testvéreim! Katolikusok, baptisták, reformátusok, nazarénusok, evangélikusok, ortodoxok, pünkösdisták, anglikánok, görögkeletiek, jehovisták, szombatisták, mormonok, metodisták, unitáriusok, gyülekezetek, közösségek.....! Zengjen dicsőítő dalunk a legkisebb közös többszörös, a SZERETET csodálatos hullámhosszán. Szerezzünk örömet Istenünknek!

Világ keresztényei egyesüljete!

Kell ez az üdvösségedhez?

Saci, imakörünk egyik tartóoszlopa paptestvérünkhöz fordult kérdésével:

- Te Feri bácsi, magyarázd már el nekem, hogy van ez a Szentháromság, hogy egy Isten, de ugyanakkor Atya, Fiú és Szentlélek?

Feri bácsi nem az udvariasság szabályai szerint, de rendkívül bölcsen visszakérdezett:

- Saci, kell ez neked az üdvösségedhez?

Tehát, már csak ez az egy gomb hiányzik (lélek) ruhádról? Ezzel a kérdéssel döbrentett rá arra, mennyire fontos, hogy először a lényegben, az alapokban tökéletesedjünk, s csak ha ez már megtörtént, akkor elégítsük ki részletesebben tudásvágyunkat. Bizony, a jó alapnál nincs fontosabb, főleg, hogy az Isten és emberszeretet egyedüli üdvözítő primátusának sziklaszilárd alapjára épüljön minden későbbi tudás. Hogyan vélekednénk arról, akinek házépítéskor még meg sem kötött a beton az alapban, de már keresi a foszforeszkáló, formatervezett szélkakast?

Milyen elkeseredett vita folyik arról, hogy csak egyszer élünk-e a földön, vagy van lehetőség a Jóisten kegyelméből többszöri testetöltésre. Pedig ugyanúgy kell szeretnünk, segítenünk, vissza nem bántanunk, akár az egyik, akár a másik igaz. Semmit nem kell másképp csinálnunk, mint ahogy ma tesszük, ha - az összes többi magában foglaló - főparancs szerint élünk.

Hogy csak így érthető meg, hogy a Jóisten, jó Isten? Valóban, alátámasztja, igazolja azt a meglevő valóságot, hogy Isten jó, hisz egyedül csak Ő a jó. Csakis ebből szabad minden gondolatunknak kiindulni. Nem ez a fő kérdés! Vajon mi szeretjük-e Őt? Ekörül kellene gondolatainknak forogni! Ha igen, akkor elfogadjuk olyannak, amilyen és nem azon lamentálunk, hogy vajon tényleg jó-e.

Pál apostol gyönyörűen ír a szeretetről, fennkölték példálódzó megfogalmazásai, de számomra Jézusunk tömör kijelentése a szeretet himnusza.

Lk.6.31 „És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük.”

Ezen nincs mit magyarázni, nincs mit ragozni, ezt csak következetesen csinálni kell! Ha ez már tökéletesen megy, jöhet a többi is.

Testvéreim! Tegyük meg mindent felebarátainkkal, amit szeretnénk, hogy mások velünk megtegyenek és semmit se tegyünk olyat, amit nem szeretnénk, hogy velünk mások megtegyenek! Ennél semmi sem fontosabb!

Három hétig egy irányba futni

Ezzel a szólással szokták jellemezni, ha valami nagyon nem tetszik az embernek, valamit nagyon el akar kerülni. Például ha a kolbászon és savanyú borokon „nevelkedett” öreg piásnak egy pohár tejet, vagy gyümölcsjoghurtot kínálnak, ő is három hétig egy irányba szalad.

Nyáron találkoztam egy természetgyógyással. Valahogy szóba kerültek az új kinyilatkoztatások. Egyetértettünk abban, hogy Jézus megígérte, nem hagy minket egyedül, elküldi a Vigasztalót, azaz a Szentlelket és afelől sem hagyott kétséget, hogy nem címhez, státuszhoz, hanem szeretethez, parancsolatai megtartásához köti megnyilatkozását.

Jn.14.21 „Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

A bökkenő csak ott van, hogy ma csak úgy zúdulnak a valódinak, hitelesnek és a kevésbé valódinak, ál-kinyilatkoztatásnak tűnő információk. Elmeséltem, milyen sokat olvastam ezekből és gondolkodás, meg a lelkiismeretemre való hallgatás után megtaláltam bennük a közöst és az eltérőt is. Ha az eltérőt az evangéliumokkal egybevetve nem Jézusnak találtam, akkor elvettem, ha igen, akkor erősítette hitem és kellemes érzés fogott el. Az is izgalmas érzés volt, csak úgy dobogott a szívem, mikor - igaz nem új-kinyilatkoztatásban, hanem „Az igazi Jézus” című könyvben felismertem a sajnálatos ferdítéseket, ahol homokot szórt az alkotó az almás rétesbe.

Nem kockázatmentes vállalkozás új-kinyilatkoztatást olvasni, hisz az evangéliumokkal és ráadásul nem azok szó szerinti tartalmával, hanem azok szellemiségével kell összevetni ezeket az új-kinyilatkoztatásokat. Jelezte is Jézus, hogy számíthatunk megtévesztésre. **Mt.24.24** „Mert hamis krisztusok és hamis próféták állnak majd elő, jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévezzék - ha lehet - a választottakat is.” Sajnos történt is ilyen, hiszen egy paptestvérünk nyíltan kijelentette, hogy Jézus - bár jó ember - de csak ember volt és a többről inkább nem is beszélek.

Tehát meg van a tévesztés lehetősége, de meg van a fegyver is ellene. **Lk.6.44** „Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni. Hiszen túskebokorról nem szednek fűgét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt.”

Aki néhányszor gondolkodva elolvassa az evangéliumokat, Megváltónk földi életét, tanítását, viszonylag könnyen megkülönbözteti a bogáncsot, meg a fűgét.

Beszélgetőpartnerem elmondta, hogy az úgynevezett teozófiai irányzathoz tartoznak és ők már „mindent” átolvastak, kiválogatták az igazságot. A sok olvasást megspórolhatom magamnak, csak közéjük kellene eljárnom. Ebben a pillanatban éreztem én is úgy, hogy legszívesebben három hétig egy irányba szaladnék. Fülemben csengett Feri bácsi válasza, hogy „az értelem az első kegyelem”, ennek használatáról pedig semmi körülmények között nem szeretnék, nem fogok lemondani.

Nem véletlenül beszélt Jézus mindig példázatokban, melyeket sokszor a tanítványok sem értettek meg, csak az, akinek volt füle a hallásra. Nem az volt a szándéka, hogy ne értsék meg, hanem ellenkezőleg, az, hogy tanulják meg nem szó szerint venni a tanításokat, járassák egy

kicsit agyuk kerekeit minden tanításon. **Mt.13.12** „Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól az is elvételik, amije van”.

Testvéreim! Használjuk az első kegyelmet, értelmünket! Azért kaptuk!

A Jóisten jó Isten III.

Vissza az Evangéliumhoz XVI.

Sokat töprengtem Jézusunk következő kijelentésén: **Mt.16.19** „Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.”

Mt.18.18 „Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.”

Vajon ez az oldás és kötés bűnök megbocsátására és meg nem bocsátására vonatkozik? Az akkori zsidókat az háborította fel a legjobban, hogy Jézus kijelentette, van hatalma bűnöket megbocsátani a földön. **Lk.5.24** „Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, - így szólt a bénához, - kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!” Forradalmi kijelentés volt ez akkor, mint Jézus egész tanítása, de odáig ment volna, hogy ezt a hatalmat, melyet egy messiásnak sem fogadtak el a zsidók, rögtön ránk, gyarló emberekre továbbruházta?

Hiszen nagyon jól ismert minket, tudta, hogy könnyen törünk pálcát egymás fölött, meglátjuk egymás szemében a szálkát s nem vesszük észre a magunkéból meredező szálát. Hogy leragadunk a tartalom helyett a formában, hogy a rituális kézmosást tartjuk a legfontosabbnak, meg azt, hogy szombaton nem szabad gyógyítani. Rajta kívül földi anya nem szült tévedhetetlen embert. Hogy lehet, hogy a tökéletes, a jó Isten tökéletlen emberek kezébe adja hatalmát, sőt döntéseiknek is alárendeli magát, ha szó szerint értelmezzük ezt a Szentírási részt?

Feri bácsival történt levélváltásom fellibbentette szememről a fátylat s szinte megdöbbenő, mennyire „tükör által homályban” láttam. Már pápatestvérünk is kijelentette az evolúciós téma kapcsán, hogy a Szentírást nem kell szó szerint venni, hanem értelmét, szellemét kell meglátni. Jézus az oldással és kötéssel itt is, mint a tékozló fiú, meg a jó pásztor példabeszédében, az ószövetségi zsidók haragvó, büntető istenképét igyekezett valóság közelebbé formálni. Azt mondta nekik, hogy: amit tanítványaim megbocsátanak, azt Isten is megbocsátja nektek, (tehát higgyétek el, Isten legalább olyan jó, mint egy jószívű - Jézus mellett tanult - ember) és csak azt nem bocsátja meg, amit tanítványaim sem bocsátanak meg.

Könnyen mondhatta ezt, hiszen előtte már elmondta, hogy „hetvenszer hétszer”, azaz mindig meg kell bocsátani, így tehát nem az Isteni jószágot húzta le a mélybe, a mi, emberi „igazságunkhoz”, hanem azt bizonyította itt is, hogy Isten, mint tanítványai, mindent megbocsát. Ez tulajdonképpen a gyónás igazi funkciója is. Isten, és felebarátai szolgálja épít, buzdít, vigasztal, emlékezteti gyarló, vétkező, bűntudatától kínlódo felebarátját, hogy Isten jobb nálunk embereknél. A gyónó a gyóntatószékbe belépésével már bizonyítja bűnbánatát, hisz akinek nincs bűnbánata, az nem is megy gyónni.

Hogy Isten mindig, mindent megbocsát, annak még az sem mond ellent, hogy **Mt.12.32** „Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.” Mert a Szentlélek ellen szólni a bensőnkben megszólaló lelkiismeret ellen szólni, tudatos, szándékos, tehát megátalkodott vétkezést jelent.

Az ilyen fiú az eléjövő apja elől is elfut, az ilyen bárány után hiába megy a pásztor, mert konok esztelenségében elmenekül és így a maga ásta verembe esik bele. De amint nem szól a Szentlélek ellen - azaz szívében bűnbánat ébred - amint eléjövő apja felé fordul, amint meghallja a kolomp és a pásztor hívó szavát, minden megbocsáttatik neki, mert a Jóisten, Jó Isten!

Út a boldogsághoz

Nem szükséges elolvasni ezeket a sorokat annak, aki boldog! De aki nem, az nagyon figyeljen, mert örömhírt mondok: Lehet boldognak lenni!

Lin Yu Tang 33 boldog pillanatot sorol fel Mi kínaiak c. könyvében és legtöbbször csak boldog pillanatokról, percekről tudunk beszámolni életünkben, az állandó boldogság keveseknek adatik meg. A boldog pillanatokról köteteket, sőt könyvtárakat lehetne meg-
tölteni, de ezek csak villanások, sziporkák, annyit jelentenek, mint a sivatagban egy csepp eső. Hamar szertefoszlanak, legfeljebb az emlékükből lehet ideig-óráig táplálkozni, aztán megint jönnek életünk mélypontjai.

Boldogság alatt tehát nem pillanatok, hanem tartós, állapotszerű, hónapok óta, éjjel-nappal tartó érzést értek. Sőt, tulajdonképpen csak ezt nevezhetjük boldogságnak. Ez az a nagya-
gyú, amire azt mondja az ember: A fél kezem is odaadnám érte!

Vannak egyáltalán ilyen boldog emberek? Ritkán, de vannak. Honnan ismerhetjük fel őket? Talán az a kifejezés illik rájuk, hogy jó emberek. S hogyan lesz valaki ilyen? Vannak, akik így születnek, amióta ismerjük őket, mindig is ilyenek voltak. Ők nem megvilágosodni, hanem világítani, fényt hozni születtek le a földre. Vannak olyanok, akik az előzők környezetében élnek, látják a világosságot és ők is megvilágosodnak. Ők az okosok. A harmadik csoportban vannak, akik sem nem jók, sem nem okosok, őket a sors tanítja meg határozottabb kényszerítő eszközökkel.

Hát ide tartozom én is. Fájdalmasak a sors illetően műtétei, de az orvosra sem szabad haragudnunk, ha a gennyes fekélyt kivágja a lábunk száráról, akármilyen fájdalmas is, jót tesz vele. Az aranyat, a folyó homokjából, bizony fáradságos munkával lehet csak kirostálni. Ennek állomásai következnek.

Ott kezdem, hogy pár apró pillanatot kivéve nagyon boldogtalan ember voltam. Kis srác koromban boldogtalan voltam, mert az osztályban nem tartoztam a legerősebbek közé és - egy-két eset kivételével, amikor összeszedtem magam - az erősebbek megvertek. Később a tanulással, magaviselettel voltak problémáim és édesapám testi fenyegetést is alkalmazó szigorát nem tudtam megemészteni. Mire ebből úgy-ahogy kinőttek, jöttek a lányügyek és hiába kínáltam tálcán a szívem, kivétel nélkül kikoszaroztak. Nem volt érdekes egy olyan fiú, aki kitárja érzelmeit.

Aztán leérettségiztem és boldogtalan voltam, mert nem sikerült továbbtanulnom. Úgy éreztem, a diplomások magasabb rendű emberek, én az a lécet úgysem tudom átugrani. Fizikai munkás voltam évekig, majd egy nagy ugrással, pár lángoló, szerelmes hónap után orvosnővétem feleségül, de anyósommal rivalizáltunk és emiatt boldogtalan voltam. Aztán boldogtalan voltam a munkahelyi ügyek, a főnök miatt, de estin főiskolára kezdtem járni. Majd ha nekem is lesz diplomám! Meg volt a diploma, de nem tudtam a ranglétrán az osztályvezetői állás fölé emelkedni. Boldogtalan voltam, mert családi házat szerettem volna és nem kerestem annyit, amennyi elég lett volna. Boldogtalan voltam, mert bár anyósommal közben kibékültünk, de úgy éreztem, feleségem energiáit a három gyermek, meg a háztartás elszívja, nem kapok tőle szeretetet.

Elhelyezkedtem kereskedelmi igazgatóként, de zavart, hogy a főnököm káder volt és szakmailag nem értett a munkához. Aztán két év múlva ügyvezető igazgató lettem, nyugati

autóval, szép fizetéssel. De itt is volt külföldi tulajdonos, aki szabálytalan, zűrös dolgokra igyekezett rábírní és a stressz a szirénázó mentőautóba juttatott. Kipihentem magam és két hónap múlva egy jobb, nyugisabb nyugati céghez szegődtem el. Gyönyörű, hatalmas, vadonat-új nyugatnémet autót kaptam, de csak alaptípust és kézzel kellett az ablakot letekerni. Később szereltettem motoros ablakemelőt, de a barátom, a másik nyugati cégnél, kicsit több fizetést kapott. Aztán a nettó fizetésem is hat számjegyű volt, azt vettem meg magamnak, amit akartam, a hűn óhajtott rádiótelefont is megkaptam a munkahelyemen de még mindig boldogtalan voltam, mert mindig „sikerült” valamit találnom, amitől boldogtalan lehettem.

Ekkor sújtott le váratlanul, derült égből villámcsapásként egy súlyos betegség, ami hozzásegített az első nagy felismeréshez. Persze nem egy szempillantás alatt, hanem éveket végigkínálódva, kutatva, olvasva, tapasztalva. Az volt a felismerésem, az első lépcsőfokom a boldogsághoz vezető úton, hogy *mindaddig, amíg a boldogságot magamon kívül keresem, magamon kívül levő dolgoktól teszem függővé, addig törvényszerűen boldogtalan leszek*, mert mindig lesz valaki, vagy valami a külvilágban, aki vagy ami nem úgy viselkedik, ahogy én szeretném, nem úgy táncol, ahogy én furulyázok. Nem tudok a külvilágnak parancsolni, nem tudok az egész világra hatni, egyetlenegy személyre van száz százalékosan kiterjedő hatalmam és ez a személy én vagyok. Tehát a boldogságom kulcsát nem másban, hanem egyes egyedül magamban kell keresnem. *Nem a világ megváltoztatására kell törekednem, hanem saját magamat, saját gondolkodásomat kell átalakítani.*

Hatalmas teher hullott le rólam, megkönnyebbülten lélegeztem fel, hiszen energiáimat nem fecséreltem tovább a külvilág megváltoztatásának sziszifuszi feladatára. A külvilág vizsgálata, az exotéria helyett, a belvilágom vizsgálata, az ezotéria felé fordult figyelmem és tükrömbe nézve szörnyű dolgot tapasztaltam. Ez a tükör persze nem fizikai tükör volt, hanem olvasmányaim, megtapasztalásaim, számtalanszor elnyomott, de lassan éledező lelkiismeretem tartottak kérlelhetetlen tükröt elém.

Észrevettem, hogy igen sok ember iránt táplállok haragot szívemben, érzékeny vagyok, könnyen megsértődök és nehezen bocsátok meg. Még saját, édes szüleimnek sem bocsátottam meg évtizedekig vélt, vagy valós sérelmeimet. Ráadásul még azzal áltattam magam, hogy ez így van rendjén, nekem ilyen a természetem, ezen nem lehet változtatni, csak aki érzékeny, az tud szeretni stb. Tehát hamis ideológiát kovácsoltam magamnak és büszkén, gőgösen, sértetten ültem a tetején. Sokszor úgy hemperegtem az önsajnálásban, mint a sárban dagonyázó vaddisznók. A boldogsághoz vezető út második lépcsőjeként megvilágosodott előttem, hogy sokakat egyáltalán nem is befolyásol haragom, nem is tudnak róla, mert inkább elfojtottam magamban, de egyébként is, *egyetlenegy személynek árt a haragom, magamnak, ezért mindenkinek meg kell bocsátanom, akire haragszom.*

A harag elfojtása rosszabb, mint az - egyébként szintén ártalmas - nyílt ellenségeskedés, elfojtva, alattomban még nagyobb kárt okoz. Még katonaidőm alatt tanultam meg, hogy a kézigránát paradox módon, sokszoros hatást fejt ki, hogyha robbanás előtt lefojtják. A frissen szerzett felismerést mihamarább hasznosítani igyekeztem és az autópályán egy hosszú vezetés közben képzeletben magam elé idéztem mindenkit, akire valaha is haragudtam és így szóltam (magamban) hozzá: X.Y. én most *teljes szívből, visszavonhatatlanul és szívesen megbocsátok* neked. Teljes szívből kell, hiszen az „egy kicsit megbocsátok, de azért egy kicsit haragszom” semmit sem ér. Visszavonhatatlanul, tehát örökre, nem hagyom a hamu alatt égni a harag parazsát, hogy rövid idő múlva újra fellobbanjon az emésztő tűz. Szívesen, nem kényszerből, nem parancsszóra, hiszen én járok jól. A gyermeknyelv is azt mondja: „Okos enged, számár szenved”.

A hatás mindent felülmúlt. Budapest felé közeledve már repült az autóm és úgy éreztem, évtizedes mázsás terhek szakadtak le rólam. Innen már csak kőhajításnyira volt az, hogy nem csak a bennem meglevő haragot kell a megbocsátás vidám szellőjével elfújnom, hanem ezután *egy másodpercig sem érdemes haragudnom senkire, bármit is tesz velem.* Aki ezt egyszer kipróbálja, rájön, hogy csodafegyvert, vagy inkább csodagyógyszert kapott a kezébe. Aki így él, annak nem kell többet sem nyugtatót szedni, sem gyomortablettát és közérzete nagyságrendekkel javul. Amikor egy autós szájáról leolvastam, hogy egy rokonomat egy ősi foglalkozással hozza összefüggésbe, csak mosolyogtam és magamban sajnáltam őt: - Pajtás, hát te most magadban teszel kárt, csak magadnak ártasz! Hát miért teszed ezt? Jó ez neked?

Ha társaságban hátsó felemet, a szoba sarkában álló, hatalmas kaktuszhoz nyomnám, biztos megkérdeznék páran, megvan-e minden kerekem. Aki haragszik, ugyanezt teszi, mégsem gondolkozik el rajta és még csak nem is figyelmezteti senki. Mennyire kényesek vagyunk táplálékunkra, hogy makulátlan tiszta legyen, hogy ne legyen benne konzerválószer, meg ne legyen túlvegyszerezett, pedig kevesebb kárt tesz magában, aki minden nap egy kis híg arzénos vizet megiszik, mint aki haragot táplál szívében.

Hát eljutottam oda, hogy nem a külvilágot, hanem magamat kell megváltoztatnom, nem okos dolog haragudnom és azonnal meg kell bocsátanom mindenkinek. De hogyan leszek boldog? Szajkózzam napestig magamnak Coué módszerével, hogy boldog vagyok? Rádöbbsentem, hogy az emberek többsége saját magával és a külvilággal oly értelemben foglalkozik, hogy igyekszik minél több érzelmet, energiát, és anyagot magához vonzani és minél kevesebbet kibocsátani. Amennyit ki is bocsát magából, azt is lehetőleg oda, ahonnan ő is kaphat, de inkább kevesebbet adni és többet kapni. Ez majd mindannyiunk nyílt, vagy be nem vallott törekvése. Rájöttem ara is, hogy végső soron e mögött és minden félelem mögött a megszűnéstől, a haláltól való tudatos, vagy lappangó félelem áll.

Ezért olyan nehéz kipróbálni az ellenkezőjét, ezért oly nehéz fordítva felülni a lóra. Dale Carnegie Ne aggódj, tanulj meg élni c. könyvében olvastam, hogy hamarabb odaérek a város másik végére, ha beengedek magam elé autósokat a kereszteződéseknel. Nem logikus, hiszen a „józan” észnek ellentmond, de mégis bevált nálam. Eleinte csak akkor tettem így amikor siettem, később szokásommá vált és csak így vezettem. Norma Vincent Pale A pozitív gondolkodás csodálatos eredményei c. könyvében leírja, hogy ha mélyponton vagyunk, ha az anyagi csődhelyzet áll előttünk, ha már csak két dollárunk van, keressünk egy magunknál is szegényebbet és egy dollárt adjunk neki. *Ne azzal foglalkozzunk, hogy a világ mit tesz velünk, hanem azzal, hogy mi mit teszünk a világgal!*

Amikor súlyos betegen, kilátástalan anyagi helyzetben beépítettem életembe ezt a hozzáállást, pár héten belül meggyógyultam, állást találtam és a Jóisten olyan csodálatos szívбекét adott, hogy az elmondhatatlan. Ha azt mondanák, hogy levágják az egyik karom többől, ha nem tagadom meg Istent, akkor azt mondanám: - vigyétek! Inkább fél karral Istennel, mint egészségesen nélküle. Ezt csak az értheti, aki ezt a boldogságot egyszer megtapasztalta, ezért javasolom mindenkinek kipróbálni. Aki kipróbálja, az úgysem tudja abbahagyni.

Az élmények leírásán túl elméletileg is lehet ezt a gondolkörte vezetni. Az értelmező szótár szerint *a boldogság, a jó birtoklása, az elvesztés félelme nélkül.* Ebből logikusan adódik, hogy csak belőlünk áradó, belőlünk fakadó lehet a boldogság, hisz minden, ami rajtunk kívüli, elveszíthető, ezért ha ezekhez ragaszkodunk, ezektől függünk, már tönkre is tettük a boldogságunkat. Belőlől fakadó jó, ez csak a mindenki felé áradó, szolgálni akaró, béketűrő szeretet lehet, ekkor pedig elmondhatjuk, hogy *az Isten országa bennünk van.*

Testvéreim! Szeressük egymást, ahogy mennyei Atyánk szeret minket!

Egy amerikai Bejrútban

Egy sorsával nehezen birkózó, középkorú hölgygel beszélgettem a Jóistenről. Idős, magatehetetlen, már nem egészen tiszta tudatú édesanyja 24 órás ápolásának terhe alatt rogyant meg és szinte az összeroppanás szélén állt. Beszélgetésünk alatt szinte sugárzott belőle, könnyű nekem, nekem olyan erős hitem van, neki sosem volt erős hite, nem volt optimista egész életében. Mintha legalább is a hit egy előre elrendelt, velünk született tulajdonság volna, melyen életünkben nem, vagy csak kis mértékben változtathatunk.

Elmondtam azt az egyszerű és nagyszerű magyarázatot, hogy úgy kell hinni, hogy úgy teszünk, mintha hinnénk. Tehát ha hiszünk az ima erejében, akkor imádkozunk és abban a biztos tudatban vagyunk, hogy Mennyei Atyánk majd gondoskodik rólunk, ha nem kértünk oktalanságot imánkban. A hit ereje nem lényegtelen, de még fontosabb, hogy kiben, miben hiszünk, mert hitünk tárgyával átítatódunk, betöltődünk, azonosulunk. Valami gyakorlatiasabb, kézzelfoghatóbb példát akartam neki elmondani, így belefogtam a száz bejrúti géppisztolyos által foglyul ejtett amerikai túsztörténetébe.

Vajon hogyan viselkedik egy amerikai állampolgár egy ilyen helyzetben. Megijed, térdre esik támadói előtt és könyörög életéért? Nem, de nem ám! Bátran, magabiztosan, szinte pökhendien így szól: - Gyerekek! Mit akartok ti itt pár géppisztollyal? Én az Amerikai Egyesült Államok állampolgára vagyok. Hiába van fegyver a kezetekben, hiába hiszitek, hogy ti most engem foglyul ejtettetek, ez csak pümpösdi királyság csupán. Mögöttem egy világ-hatalom, az USA áll és értem jönni fognak, rajtam segíteni fognak, rólam nem feledkeznek el, engem ki fognak menteni innen. Jobb lenne, ha gyorsan letennétek a fegyvereiteket és bocsánatot kérnétek, hogy nagyobb bajotok ne essen később. Hiába erőlködtek itt, az idő nekem dolgozik.

Az amerikaiak, legyenek a világ bármely táján, legyenek négerok, vagy bármilyen bőrszínűek, üljenek luxusautóban, vagy álljanak egy fillér nélkül, akármilyen helyzetben is vannak, valahogy sugárzik belőlük a nyugalom, a magabiztosság. Annak az államnak, annak a hatalomnak az erejét sugározzák magukból, azzal töltődnek be, amiben hisznek, amihez tartoznak. Pedig ömögöttük csak földi hatalom áll, őket csak a személyi számuk, vagy a jogosítványuk alapján tartják számon. Milyen nyugodtak, milyen magabiztosak mégis. Ez a vonzerő, ezért igyekeznek annyian, akár hatalmas áldozatok árán is megszerezni az amerikai állampolgárságot.

Nekünk van egy mindenható Istenünk, aki végtelenül, aki mérhetetlenül szeret minket, aki sokkal jobban tudja, mi a jó nekünk, mint mi, aki a hajunk szálát is számon tartja. Akit csak kérünk kell és ad nekünk, akinél csak kopognunk kell és megnyitvatik nekünk, akinek hatalma van az egész világegyetem fölött, aki áll az ajtóban és csak arra vár, hogy beengedjük, aki csak annyit kér, hogy szeressük Őt és egymást, és nekünk csak az a dolgunk, hogy ezt a mérhetetlen sok jót magunkba fogadjuk és élvezzük a hazataláltság csodálatos, boldogító érzését.

Testvéreim! Higgyünk a SZERETET mindenható Istenében! Ne keseredjünk el soha! Ne féljünk semmitől és senkitől! Engedjük be ajtónkon az örökkévaló boldogságot!

Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok!

Egy előadáson vettem részt, melyet úgy hirdettek, hogy az előadó Isten energiájával gyógyít. Mikor útközben előre morfondíroztam, vajon hogyan értheti ezt, eszembe jutott, hogy voltaképp mindegy, hiszen minden, ami van Istentől származik, mindent az Ő szeretete tart létben, tehát bármilyen „energia” forrása a Teremtő. A hirdetés szövege arra engedett következtetni, hogy a gyógyító nem ilyen általánosan értelmezte képességét, hanem úgy, hogy ő közvetlenül Istentől kapja gyógyító energiáját. Előadásán aztán ez egyértelművé is vált.

Elmondta, hogy Jézustól kapja gyógyító erejét, mely akkor is hat, ha nem hisznek benne. A nettó kétheti átlagkeresetnek megfelelő összeg nem sok a távgyógyításért, mert ő huzamosabb ideig végzi a távgyógyítást és napokra leosztva, a napi költség alig 2,5 kg kenyér ára és ezzel szemben neki költségei vannak, titkárnőt kell tartania, terembért kell előadásaihoz fizetnie, meg a hirdetések is sok pénzt emésztenek fel.

Hozzászólásomban elmondtam, nem tartom lehetetlennek, hogy valaki Jézusnál is nagyobb csodákat tegyen, hiszen ezt Jézus maga megmondta azokról, akik majd hinni fognak benne **Jn. 14. 12.** De Jézus azzal bocsátotta útjára tanítványait, hogy **Mt 10.7** „Menjetek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa! A betegeket gyógyítsátok meg, a halottakat támasszátok fel, a leprásokat tisztítsátok meg, a gonosz lelkeket űzzétek ki! *Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok. Övetekbe ne szerezzetek se arany-, se ezüst-, se rézpénzt!* Ne vigyetek magatokkal az útra tarisznyát, se két ruhát, se sarut, se botot!”. Tehát egyértelművé tette, hogy a benne hívőknek nem kereseti forrás, hanem az örömhír hirdetése céljából adja majd gyógyító erejét.

Az előadó egy szempillantás alatt replikázott Pál levelével: **1Kor 9.7** Ki katonáskodik saját költségén? Ki ültet szőlőt, és nem eszik a terméséből? Ki legeltet nyáját, és nem issza a nyáj tejét? Ha lelki javakat vetettünk köztetek, nagy dolog az, hogy majd anyagi javaitokat aratjuk?

Nem akartam élezni a vitát, mert abban a pillanatban fülemben csengett Feri bácsi, paptestvérünk szava: A Bibliában minden benne van, meg mindennek az ellenkezője is, ezért viszálykodnak annyit azok, akik a teljes Bibliát és csak a Bibliát fogadják el forrásnak. Mikor 6 év után végre abbahagytam a vegetáriánus táplálkozást az **Mt 15.17** alapján, egy vegetáriánus rögtön a **Ter 1.29**-re hivatkozott, hogy mi emberek, csak a föld gyümölcseit és magvait kaptuk Istentől táplálékul. Ez a kérdés annak kapcsán kerül szóba imakörünkben, hogy bármilyen megdöbbenőnek is hangzik először, nem a Biblia a Forrás, hanem a Szentlélek és a józan ész. Tehát a Forrás a Szentlélek, és ezt már Jézus is megígérte a **Jn 14.26**-ban.

Egy művészt megismerhetünk egy festményén, művén keresztül, egy bizonyos fokig. Képet alkothatunk magunknak Istenről a Teremtésből, hisz jelen van benne. Többet tudhatunk meg a művésztől akkor, ha olyan emberekkel beszélgetünk, akik már találkoztak vele, de itt a legkülönbözőbb véleményekkel találkozhatunk, hisz - tükör által homályban látva - mindenki saját énjének szűrőjén keresztül tapasztalja meg a külvilágot. A legkimerítőbb, legrészletesebb ismereteket azonban, magával a művésszel történő találkozás során szerezhethetjük. Jézus pedig elmondta: **Jn 14.9** „Aki engem látott, az Atyát is látta.”, az Ő Istenségéhez nem férhet kétség, *tehát a józan ész tiltakozik az ellen, hogy Jézus szavát, Pál apostol, vagy akármelyik próféta szavával felülírjuk.*

Ebből következik, hogy ha Istent egyre jobban meg akarjuk ismerni, a Bibliában rangsorolni kell, és csak azt kell elfogadni előle, amit - kérve a Szentlélek segítségét - Jézus tanításának szűrőjén a józan ész átenged.

Testvéreim! Kérjük a Szentlélek vezetését, használjuk józan eszünket!

adiads

Gergő fiam, a maga 13 évével, egyre igényesebb, neki már nem mindegy, milyen ruhát, márkásat, vagy márka nélkülit, esetleg, kevésbé ismert márkásat visel. Feleségem nincs elragadtatva attól, hogy háromszoros áron öltöztesse gyerekeinket, így mindig van alkudozás ruhavásárlás előtt. Gergő, az ősz közeledtével egy széldzseki igényével rukkolt ki, s meg is egyezett nejemmel az Adidas márkában. Mikor hazajöttek a kínai boltból, ahol feleségem legnagyobb öröme olcsón vásároltak, Gergő büszkén mutatta új szerzeményét.

Mindig éles szemem volt, szegény titkárnőim szenvedtek, hogy a legkisebb hibát is elsőre megtaláltam a többoldalas gépelt anyagban. Ahogy Gergő dzsekijére pillantottam, egyből éreztem, valami itt nincs rendjén. Ott van a három fehér csík, ott a tulipánszerű embléma, de közelebb lépve ki tudtam olvasni, hogy Adidas helyett Adiads van a dzsekre írva, hogy ne kelljen a Hong Kong-i, vagy Taiwani gyártónak névhasználati díjat fizetni. Sajnos éles szememmel Gergő felhőtlen örömét is elrontottam, de helyrehoztuk úgy, hogy feleségem az a betűt d-nek áthímezte és a d betű fehérjét pedig kékgolyóstollal besötétítettük, így eredetivé varázsoltuk a márkát. Gergő, még a nyakban, belül levő fehér szöveten is átjavította, helyesbítette a márkát.

Először megmosolyogtam, mert jómagam nem sokat adok arra, hogy elit, vagy ismert márkát viseljek, megelégszem azzal, ha kényelmes a ruha és jól érzem magam benne, de később felsejlett bennem a történet szimbolikája. Ahogy a betörők munkája is kifinomodott az idők során, már nem felfúrásos, meg robbantásos módszerekkel dolgoznak, hanem ügyesen álcázzák - biztonsági szakembernek, rendőrnek, detektívnek, vagy pénzt hozó bankbetétesnek adják ki - magukat, és úgy tulajdonítják el a más értékeit. Az ártó erők is úgy működnek manapság, hogy vegyítik az igazságot a hamissággal, néha egy mondaton belül is, igazságokat az eredetitől eltérő értelemben, összefüggésben használnak, újságírói műszóval csúsztatnak, csúrnak, csavarnak, belemagyaráznak dolgokat, zavaros bikkfanyelvet használnak, az eredetihez a megtévesztésig hasonló, de más értelmű kifejezésekkel végzik lelki környezetszennyezésüket.

Az önmegvalósítás útja, hypnorelaxáció, az erő benned van, meditációval a gazdagságért, kozmikus egyensúly, az igazi Jézus, antropogenezis, egészséges szépség, élő minőség, atlantiszi tudás, univerzális energiával gyógyítás, az élet tisztelete, pszichoenergoinformatikai masszázs, imaginált holografikus regeneráció, mandalameditáció, újjászületés a születéskori rezgésszám beállításával, a saját út megtalálása, mind megannyi ezoterikus közhely, vagy silány istenpótlék. Az egyik gyógyító „Isten energiájával” gyógyít, tízezer forintért, nem is kell hinni benne, akkor is működik. A médium olyan üzenetet kap Jézustól, hogy ő már tévedhetetlen, a harmadik azt hallja Jézustól, hogy attól - a disznóhústól - leszünk betegek, ami a szánkon bemeleg, mert az beszennyezi auránkat, a kínai gyógyító akár ezer embert is meggyógyít a teremben, de ha két-három ember nem fizet, és úgy oson be, akkor már a többieknek sem működik a gyógyítás.

A nagy gyógyító élete és tanítása kétszáz egynéhány oldalon elolvasható és megkapható bibliofil papíron bármely ezoterikus könyv fele áráért, vagy a divatos tanfolyamok tizedéért. Soha senkinek nem ártani, akár életelvesztés árán sem, aki nekem árt, megbocsátani, aki kéri, vagy hagyja, annak segíteni. Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak. Akarj jót, még ellenségeidnek is. Légy jó minden áron. Ennyi a lényeg, ez az üdvösség ára, és ezt

semmivel sem lehet sem pótolni, sem helyettesíteni, bármennyire hasonlít az Adiads az Adidashoz.

Minden tanítást, még a Biblia többi részét is a négy Evangéliumon, Jézus tanításán kell lemérnünk. A Lelket ne oltsuk ki, a prófétálást ne vessük meg, de vizsgáljunk meg mindent! Tanítókra, mesterekre, gurukra, médiumokra, gyógyítókra nagyon jól alkalmazható, amit Jézus mondott: **Jn.7.18** „Aki magától beszél, a saját dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, aki őt küldte, az igaz, s nincs benne hamisság.”

Testvéreim! Ragaszkodjunk a valódihoz, az eredetihez, a mi márkánkhoz, a keskeny ÚT-hoz, ne érjük be Adiads-szal! Kerüljük a hamisítót, legyünk igényesek, jól nézzük meg, mit veszünk!

Ezzel, a háromjegyű számból álló címmel olvastam a minap egy rövid, mindössze 100 Ft-ba kerülő könyvet az Evangélium kiadó gondozásában. Felkapott téma manapság az Apokalipszis, a Végítélet, s aki jobb témát nem talál, a Jelenések könyve szimbolikus képeinek magyarázataival, félelmet, esetenként gyűlöletet keltő értelmezésével igyekszik az információáradattól eltompult, vagy elkényeztetett ínyű olvasó figyelmét felkelteni.

Már a fedőborító színe, és hangulata is, a könyv sugalmazójáról, az ártás szelleméről árulkodik, melyben a bűnös városként, hét dombja címén Rómát, parázna asszonyként pedig az ott székelő Egyházat jelölik meg. Csak úgy bugyognak a találgatások a sajtóban és könyvekben, hányadik pecsétet mikor törték fel, melyik csészét mikor öntötték ki, vagy fogják kiönteni. Csámcsognak, rágódnak a rendkívüliségeken, a félelmetesen, a szűnyogot kiszűrlik, a tevét lenyelik, ugyanakkor egy apró, nem feltűnő részletet, figyelmen kívül hagynak. Erről az első látásra lényegtelennek tűnő apróságról szól az Evangéliumi kiadó könyve.

A sorsdöntő megpróbáltatás ugyanis abban lesz, hogy a végidők egy szakaszában igen-igen megnehezítik annak az életét, aki nem tágit Jézus mellől. **Jel.13.16.** „És megadatott neki, hogy mindenkit, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltessen meg, és hogy senki se vehessen vagy adhasson, csak az, akin bélyegként rajta van a fenevad neve vagy nevének a száma. Itt van helye a bölcsességnek! Akinek van értelme, számítsa ki a fenevad számát, mert egy embernek a száma az. Az ő száma pedig hatszázhatvanhat.”

Aki manapság nem adhat, nem vehet, az igen szorult helyzetbe kerül. Ez nem csak kereskedőkre vonatkozik, mindnyájan veszünk ruhát, élelmiszert, üzemanyagot, gyógyszert, bár így is fenn tudja tartani magát az ember, lásd csövesek, de nagy elszántság, vagy kényszerítő körülmények kellenek az ilyen életforma vállalásához. Az Út, megnehezített körülményekben való vállalásának, természetesen sokkal nagyobb értéke van, mint amikor nem gátolják, sőt támogatják a hitben való életet. Ez a megnehezítés, ez az erős centrifugálás fogja majd mindnyájunk hitét próbára tenni és különválasztani a könnyű halmazállapotút a súlyostól. A kiadvány bemutatja azokat a rendszereket, melyek már ma is alkalmasak a bőr preparálására, s melyeket már a NASA és más hadi létesítmények titkos laborjaiban alkalmaznak, s csak meghatározott bőrpreparációval, vagy tenyér, esetleg ujj rajzolattal rendelkező személyek belépését biztosítják.

Sajthy úrral, bölcs barátommal ebédeltünk együtt a minap, és elmesélte, olvasott egy rövid újsághírt, hogy Malaysiában, részben magyar beszállítással, létre fognak hozni egy olyan pár tucat négyzetkilométeres miniországot, ahol nem lesz készpénz, ahol csak hitelkártyával lehet élni, fizetni, szolgáltatásokat igénybe venni, határt átlépni, stb. Már a gyerekek is tudják, milyen hatalmas mennyiségű információ fér el egy tühegynyi mikrochipben, s egy ilyen kártya szolgál ebben a kísérleti miniországba személyi igazolványként, útleveként, jogosítványként, adószámlaként, bankszámlaként, társadalombiztosítási lapként, kórlapként és még sorolhatnám napestig mi mindennel lehet megindokolni egy ilyen modern eszköz bevezetését.

A praktikus, de könnyen elveszthető plasztikkártyától, csak egy lépés a gombostűfejnnyi, vagy annál is kisebb mikrochipet a kar, vagy a homlok bőre alá, akár egy injekciós tűvel beültetni, s az illetőt ily módon megjelölni.

- Na de hol van a fenevad száma? - kérdeztem Sajthy úrtól.

- A számítógépek első generációja volt a 286-os. Ezt követték a 386-osok, majd a 486-osok. Most már pentiumok, tehát ötszázások vannak divatban és készülnek már a sextium korszakra, a 600-as gépek korszakára. Ennek egyik fajtája, a 666-os lesz majd az a gép, amelyen ez az azonosító rendszer futni fog. - fejezte be okfejtését beszélgető partnerem.

Hogy ez így lesz, vagy nem, vagy egyáltalán valószínű-e, nem tudom. A távoli, majdan bekövetkező eseményekkel, csak oly mértékben tartom célszerűnek foglalkozni, amilyen mértékben a jelenlegi viselkedésemet emiatt meg kell változtatnom. Minden tettünknek van jövőbeli következménye, és ezt mérlegelni is kell, de nekem elsősorban most kell szeretnem, megbocsátanom, segítenem. Semmit nem kell ma másképp csinálnom, akár így lesz a jelölés, akár nem, legfeljebb lélekben felkészülnöm a kukázásra, mert remélhetőleg a kukákat nem fogják mikrochippel lezárni, így azok is hozzá fogak férni néhány eldobott kenyérhéjhoz, akik nem vállalják a fenevad bélyegét.

Testvéreim! Vállaljunk mindent Istenünkért, jöjjön, aminek jönnie kell!

Tyiplo

Autómosásra indultam vasárnap délután, s ahogy befordultam, azaz befordultam volna a gépi mosóba, megálltam, mert egy nagyobb autó már bent állt. Kérdően néztem autóstársamra, mert én előbb megvettem a kupont, ő meg hamar beállt, biztos, ami biztos, és csak akkor küldte asszonyát jegyet venni, mikor én is odaértem.

Kérdő tekintetemre „szicsasz”, mindjárt szóval válaszolt. Közben beszédbe elegyedtünk, megnézte Daewoo autóm, véleményt cseréltünk, s mikor véget ért mosóprogramja, kezét nyújtotta búcsúzóul, és gratulált orosz tudásomhoz. Mennyire ódzkodtam annak idején az oroszról, most meg mégiscsak világnyelv lesz, gondoltam és azzal magyaráztam, hogy jó nyelvérzékem van. Feltűnt azonban, hogy mackós termete ellenére olyan finomkodva nyújtott kezét, mint legalább is egy primabalerina.

Ahogy rácsodálkoztam, „szobáka” kutya szóval adta tudtomra, hogy a gennyes sebhelyek és a puffadt kézfej minek köszönhető.

- Nyemnózská vremenyi jeszty? Van egy kis ideje? - kérdeztem, és félreállva 15-20 percig kézrátétellel enyhítettem fájdalmán. A kezelés alatt megilletődötten hallgatott, majd amikor fájdalmai csökkentek és ujjait is jobban be tudta hajlítani, megkérdezte:

- Bioenyergiji? Bioenergia?

- Nyet! Ot bogá. Nem, Istentől van. - mondtam, az égre mutattam és keresztet vetettem. Kiderült, hogy ő is városunkban lakik és a következő héten minden este beugrottam hozzá hazafelé. Módos vállalkozó, gyára van Magyarországon, elegáns irodájában tolmácsnővel fogadott. Szépen be is osztottam minden nap, fél óra gyógyítás, fél óra beszélgetés a Jóistenről, Jézus tanításáról. Szeretet, jóság, igen, de Istent nem tudja elképzelni, vagy elhinni.

- mondta a második nap. Nem csoda, a Szovjetunió 70 ateista éve, a templomok lerombolása, meg istállóként használása után, gondoltam. Abban maradtunk, hogy odafenn, van valami jóság, szeretet, arról beszélünk.

- Ahogy egyre javult állapota, már nem tartotta olyan nélkülözhetetlennek a gyógyító találkozásokat, mert csütörtökön felhívott rádiótelefonon, hogy vendégei vannak, nem tud jönni. Sebaj, gondoltam, majd imádkozom érte hazafelé az autópályán és örömmel hallottam másnap, hogy állapota úgy is javult, hogy nem találkoztunk személyesen.

- Tü pálučil dálekó lecsényije. Távkezelést kaptál. - mondtam, mivel tolmácsunk még nem érkezett meg.

- Já gáváril sz bogom, on dal lecsényije. Én Istennel beszélgettem, ő kezelt meg téged. Sajnáltam, hogy nem tudom az imádkozni szót oroszul, de a hatvanas években minden mást tanultunk, csak ezt nem.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve elmagyaráztam kézzel, lábbal, hogy bemutatót tartunk, átküldtem a szomszéd szobába, mondtam, hogy rakja egymásra két tenyerét, ahogy szoktuk és várja a hatást. Csak az ima hatására gyógyulhatott előző nap, mert ő maga panaszkodott, sebei több hetes injekciózás ellenére sem gyógyultak addig, míg el nem kezdtük a gyógyítást. Elkezdtem imádkozni egy Miatyánkot, s ezután az Üdvözlégy közepén jártam, amikor Igor felkiáltott:

- Tyiplo....., tyiplo, tyiplo. Meleg....., meleg, meleg.

Azon túl, hogy így már biztos könnyebb volt Igornak Istenben hinni, hisz megtapasztalhatta az ima erejét, én is hatalmas megerősítést, lendületet kaptam. Elhatároztam, még többet fogok imádkozni, mert a jóból sohasem elég.

Testvéreim! Imádkozzunk reggel, imádkozzunk este, nappal, útközben, sorban állva, liftben, krumplihámozás közben, a csúcsforgalomban araszolva, amikor csak egy szabad percünk van. Annyi testi és lelki rászoruló van élők és elhunytak között egyaránt! Az ima, olyan annak, akiért imádkozunk, mint amikor Ikka csomagot kaptunk az ötvenes évek szűkölködő nyomorában amerikai rokonainktól, s volt benne narancs, mogyoró, csokoládé, illatos szappan, csupa jó és finom dolgok. Az imával küldött Isteni szeretetsugárzás nyugtat, gyógyít, erőt ad, támaszt nyújt, vigasztal, életet ad.

Tegyetek tanítványommá minden népet!

Sok szó, kritika éri manapság az Egyházat Giordano Brúnóért, Galileiért, a keresztes hadjáratokért, az inkvizícióért. Akik nem tudnak úgy, mint Jézus, megbocsátani, fennhangon buzdítyák bűnbocsánatra az Egyházat. Nem arról van szó, hogy helyeseljük a múlt súlyos hibáit, bűneit, de követ csak az dobjon másra, aki maga büntelen. Ha már tudjuk, hogy úgy nem, ahogy akkor az Egyház tette, akkor hogyan kell értelmeznünk ezt a Jézusi felszólítást?

Bulányi Gyuri bácsi, a Bokor mozgalom egyik alapítója, akit halálra, majd életfogytiglanra ítélték az ötvenes években, akitől misézési, gyóntatási jogát vonták meg nemrég, majd a minap rehabilitálták az Egyház vezető tisztségviselői, „Merre menjek?” című, nagyszerű hittankönyvében ezt javasolja az emberhalászás módszereként:

„Figyelni, hogy ismerőseim közül kik lennének a legalkalmasabbak Jézus ügye számára. Ezekért minden nap külön is imádkozni, s ezekkel minden lehetséges módon barátkozni. Elérni azt, hogy megszeressenek engem. Ha kialakul a barátság, akkor már érdeklődéssel hallgatják mindazt, ami nekem nagyon fontos. Beszélhetek tehát nekik Jézusról és az ő ügyéről.”

Dombi Feri bácsi, a HANG kötetek papírra vetője, egy előadásában úgy fogalmazott, hogy az embernek tulajdonképpen nincs más feladata a földön, mint saját boldogságának megteremtése. Saját boldogságunk persze csak úgy érhető el, ha mindenkinek csak jót akarunk, ha magunk szekere helyett a másokét igyekezünk tolni, ha a szeretet magvát nem aratni, hanem vetni akarjuk. Ha belegondolunk, végsőkéig leegyszerűsített, felszínesen gondolkodóknak félreérthető a kijelentés, de nagyon igaza van. Boldog keresztényeknél nincs jobb reklám Isten országának.

Feri bácsi viccesen még ki is kérte magának, mikor megkérdezték tőle: - Hogy vagy? Hát a Mennyei Atya édes gyermeke hogyan lehet? Csak jól! És bizony valóság, amit Jézus mondott: **Jn.14.23.** „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.” Hát lehet boldogtalan, akiben Isten lakik? A vasárnapi mise után, hazafelé menet bekanyarodtam a McDrive-ba hogy beteg kisfiamnak egy sajtbургert vegyek. Nagyon vidáman, boldogan köszönhettem a hétvégi műszakban fásultan ülő rendelésfelvevő fiatal leánynak, mert megjegyezte: - De jó kedve van!

- Hát persze, most jövök a templomból, - válaszoltam, és csak elgondolkozó tekintetét hagytam magam után.

Egy manager képzéssel foglalkozó üzleti partnerem félig elolvasta megtérésemről szóló könyvemet, s mikor legközelebb találkoztunk, újabb személyes élményeim felől érdeklődött. Mikor befejeztem beszámolómat, elismerően csettintett, és így kommentálta: - Jézus Krisztusnak vannak a legjobb üzletkötői!

Igazán csak akkor csodálkozott, mikor a bókot visszautasítottam azzal, hogy a Mennyei Ország, az Örömhír, nem leértékelt bővli, hogy házalni kelljen vele. Nem vagyok én semmilyen üzletkötő, nem kell nekem semmit sem eladni. A banánt sem kellett a hatvanas, hetvenes években eladni. Sorban álltak érte szépen, ha megtudták, hogy valamelyik boltba szállítmány érkezett. Hogy vannak, sőt sokan, akik nem tudják, hogy finom a banán? Csak együk jó étvággal, aki meglátja, mindjárt gusztust kap és kérni fog belőle.

Testvéreim! Legyünk minél boldogabbak, hogy tőlünk kedvet kapva, mások is boldogak lehessenek!

Isten országának legnagyobb építője

Most jól tessék figyelni, mert valami nagyon különlegeset mondok, de majd megmagyarázom! - Mondtam a baptista közösség könyvesboltjában ismerősömnök. - Isten országának legnagyobb építője a Sátán!

A jámbor eladónak tágra nyílt a szeme a csodálkozástól, sokkoló, paradox kijelentésem hallatán. A kijelentést és az érvelést Hamvas Béla csodás kötetéből merítettem. Elmeséltem, hogy fél, háromnegyed éve érzem, hogy a krampusz teljes gőzzel rám szállt, és ott nyúz, kísért, gyötör, ahol csak tud. Éjszakánként ötször, hatszor olyan fájdalmakra ébredek, mintha tíz tör lenne belém szúrva, néha rémisztő képeket vetít kába tudatomba, hogy patkányok harapdálnak, vagy épp szörnyfejek vicsorognak felém.

Roppant mérges a fenevad, mert amikor, közel egy éve, kezdtem megunni kísértéseit, nekiálltam mindenkori kísértőmért, majd nagyfőnökükért is imádkozni. Egyrészt sajnáltam őket, hogy nincs jobb dolguk, mint a másnak ártással foglalkozni, másrészt tudtam, az ima olyan nekik, mint szúnyognak a Chemotox. Menekülnek tőle. Ebből adódóan egyre többet, egyre átéltebben imádkoztam, egyre jobban kapaszkodtam Megváltómba, hisz erőt, segítséget, védelmet, támogatást, csak Tőle remélhetek.

Aztán a másik oldal ráerősített és én is ráerősítettem. Éreztem innen nincs visszaút. És ez volt Hamvas Béla nagyszerű megállapításának lényege. Ha az örökkévalóság szemszögéből, nem pedig egy alkalmi, esetleg sikeres kísértés példáján nézzük, rájövünk, minél inkább gonoszkodik, minél több szenvedést okoz a Megtévesztő, annál inkább ábrándulunk ki e világból, az ő világából, és jövünk rá csalódást, csalódásra, fájdalmat, fájdalomra, elbukott életet, elbukott életre halmazva, hogy ki az Út az IGAZSÁG és az ÉLET. Lucifer rövidlátó, kéjesen dörzsöli kezeit egy-egy sikeres akciója után, és nem tudja, hogy hosszú távon maga alatt vágja a fát.

Véletlenül sem szeretnék ezzel senkit hamis megnyugvárra, vagy tunyaságra, esetleg részvétlenségre sarkallni, „nem kell tennem semmit, majd minden úgyis megoldódik”, igenis meg kell feszülnünk a világosság irányába, hogy kijussunk a sötétségből, de nem szabad csüggednünk, ha körülnézünk a világban, és saját bűneinken, kisebb-nagyobb bukásainkon sem kell sokat rágódnunk. Ha megbántuk bűneinket, tanuljunk belőle, és induljunk útnak optimistán, Jézus megbocsátó szeretetsugarába kapaszkodva a fény felé!

Alábecsülni, lenézni a rontás szellemét, szintén nem volna bölcs dolog. Sohase féljünk tőle, hisz inkább neki van félnivalója egy Istennek odaadott embertől, de legyünk tudatában, hogy kicsiszolódott technikája az évezredek alatt, meg ha lenézzük, s magunkat ki tudja milyen magasra tartjuk, máris a gőg bűnébe estünk, és a gőg, akkor is gőg, ha spirituális gőg.

Testvéreim! Aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog!

A legnagyobb botorság

T Abula smaragdina a címe Hamvas Béla könyvének, melyben sommásan megállapítja, Isten tagadásánál, csak Isten létét bizonygatni, nagyobb botorság. Ritkán használt, de találó szó a botorság, hiszen - tükör által, de erősen - homályban látásunkban próbálkozunk egymásnak sokszor magától értetődő dolgokat bizonygatni. Részleges, fogyatékos tudásunkkal, lefokozott, anyagi testbe kényszerített tudatunkkal, olyan „érveket” hozunk esetleg föl, melyek támadhatóbbak, mint az axiómaként történt kijelentés.

Ne legyünk olyanok, mint az egyszeri cigány, amikor a rendőrrel találkozott és „Hová mégy?” kérdésére így válaszolt: - milyen tyúkot? - milyen tyúkot?

Egy alkotás mindig alkotójáról beszél. Ha egy kuka, vagy egy ház oldalán egy festékfoltot látunk, hihetjük nyugodtan, hogy véletlenül keletkezett, forgolódott valaki, mondjuk egy kisgyerek egy ecsettel és véletlenül odakente a foltot. De a Sixtusi kápolna Michelangelo festményéről bizony nehezen képzelheti értelmes ember, hogy az csak úgy, magától, véletlenül a falra kenődött. Ha szétnézünk a természetben, megcsodáljuk a napfénybe tartva egy falevél erezetét, a lábfej vérereinek tökéletesen szerkesztett rajzolatát, vagy méhsejtek hatszögeit, csak ámuldozunk. Ha a Spectrum tv adásában látjuk a szikla formájú halat, melynek tátott szájában egy piros kukacot imitáló piciny nyelv mozog, s áldozatait így csalja lépre, vagy a kehely formájú rovárevő virágot, mely a rothadó döghús szagával csalogatja a legyeket, vagy bárhová a világban nyitott szemmel nézünk, akár csak egy pókhálóra is, olyan magától értetődő, oly csodálatos a természet, hogy lelkünk mélyéről, harsányan kell feltörjön, ez nem lehet véletlen! A természetes kiválasztódás teóriája Isten nélkül, hagymázás fantazmagória csupán.

Sajnos velem is megesett, hogy vitába keveredtem, s a magam töredékes tudásával, innen onnan előhalásztatott érvekkel bizonygattam, van Isten, de a vita egyre kilátástalanabb lett. Mikor rájöttem, minden vitát megnyertünk, melyet el sem kezdtünk, így szóltam:

- Pajtás, engem nem foglalkoztat különösképpen, hogy van-e Isten, vagy nincs, mert ez nem tudás és bizonyítás, hanem hit kérdése. Nem tudok neked kétséget kizáró bizonyítékot szolgáltatni, hisz magam sem kaptam rá ilyet. Engem az foglalkoztat, hogy, ha Istenben hiszek, és szeretetben élek, attól nagyon boldog leszek, akár van Isten, akár nincs! Erre már ő sem tudott mit válaszolni, eszébe jutott pár hónappal ezelőtti idegkimerültsége, válása óta második élettársa, napi küzdelmei, és más témára váltottunk

Rájöttem, ahogy ateistaként, Istenhit nélkül, nagyobb érdem szeretetben élni, mint hívőként bizonyíték híján jobb dolog hinni, mint annak birtokában.

Testvéreim! Boldogok, akik nem látnak és hisznek. Ne bizonygassuk Isten létét, csak higgyünk benne rendületlenül!

Számításból?

Hamvas Béla, nagyszerű gondolkodónk, életművében kifejti, addig nem lesz Istenhez vezető út a kereszténység, míg meg nem szabadul az üdvösség várásától, a Mennyeek országára való ácsingózástól, mert számításból, a büntetéstől való félelemből, illetve a várható jutalomban reménykedve jót cselekedni, nem igazi érték.

Szóról, szóra igazat adok Hamvas Bélának, de azt is hozzáteszem, bár az egész világ számításból jót cselekedne. Az egész világ számításból cselekszik, helyesebben, az indulat, vagy ahogy mondani szokták, a józan ítélőképesség elvesztésének eseteit kivéve, többé, kevésbé mindenki számol cselekedeteinek következményével. A baj csak az, hogy sokan az önzés és a birtoklás, nem pedig a szolgálat és az adás világában remélik boldogságukat megtalálni. Hisz végső soron mindenki egyet akar, boldog lenne, csak van aki így, van aki úgy.

A számítást, a tettek következményeinek mérlegelését, még az Úrjézus sem hagyta ki példabeszédeiből, hisz nagyon is jól ismerte teremtményei alaptermészetét. **Lk.6.32-35** „Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is ugyanezt teszik. És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi a jutalmatok? Bűnösök is adnak kölcsönt bűnösöknek, hogy visszakapják azt, ami jár nekik. Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.”

Tudta Ő, nagyon nagy ugrás lenne elvárni, hogy a jót csak a jóért tegyük. Akinek 2 méter magasra teszik a lécet, az csak elsomfordál alatta. De ha 1,10-en átugrik, majd megpróbálja 1,20-on, meg 1,30-on, akkor szépen el lehet vinni egyre magasabb teljesítményre. Először mindenki számításból kezd jót tenni, majd később megszokássá, automatizmussá válik, s végül annyira átítatódik a jóval, hogy a jót magáért a jóért teszi, ahogy egy vérbeli suszter álmában is cipőt sarkal és a Niagara vízesésnél sem a táj, hanem a városi cipésműhely érdekli.

Magam is úgy kezdtem, mikor kezdtem ráébredni, hogy van egy csodálatos, mérhetetlenül jó, végtelenül szerető Mindenható, hogy még csak semmi jót sem tettem, hanem önző módon kértem, kunyeráltam Tőle:

- Figyelj, gyógyíts meg már! Mi az Neked? Olyan nyomorult vagyok! Na! Sajnálj már meg!

Isten persze nem gyógyított meg erre fel, hiszen nem tett volna jót velem, de ahogy mondani szokták, „tégy egy lépést Isten felé, s Ő hármát lép feléd”. Csodálatos szeretethullámozást, érzékenyülést kaptam Tőle ajándékba, s amikor elkezdtem használni addig sutba dobott fejem, elkezdtem gondolkozni, vajon Ő mit vár tőlem, mit kellene nekem tennem az Ő kedvére. Óvatosan, botorkálva, próbálkozva, el- elbukva nekiláttam javulni. Igyekeztem egyre több jót cselekedni. Volt benne természetesen számítás is, meg úgy gondoltam, le kell csoszognom, amit 25 hitetlen évemben elkövettem.

Aztán két év buzgó, talán kicsit stréber igyekezet után, már nem kellett nekifeszülnöm, mert lassan-lassan magától értetődővé vált számomra az az irány, melybe belevetettem magam. Múltam, ha vállalom is, egyre érthetlenebbé, idegenebbé vált számomra, s már csak „jó”-ban tudtam gondolkozni. Egy alkalommal, egy kísértéshullám után, megéreztem a Vigasztaló

jelenlétét, gyöngéd szeretetét, simogató pillantását, bársonyos hangját. Ahogy úsztam a boldogságban, jelenlétének csodálatos élményében, nem a mindent elsöprő erőt, a szikrázó - állítólag égető - fényt, hanem viszonzást nem váró, csak adni akaró, végtelen szeretetét éreztem, mellyel Önmagát áldozatul adta értünk. Felsejlett előttem egy pillanatra, mi lenne, ha mégis Lucifer és serege győzedelmeskedne.

- Uram, ha nem Te lennél a győztes, most már akkor is Veled maradnék. - szóltam Hozzá könnyeimmel küszködve, és azt hiszem, kevés ennél szebb pillanat volt és lesz az életemben.

Testvéreim! Tegyük jót, magáért a jóért, de ha valaki csak számításból teszi, azt se bánjuk! Jobb a jó a rossznál!

Jézus velem van

Klárika, a negyvenes éveiben járó röntgenorvos ismerősöm hívott meg látogatóba. Házassága kisiklott, üzleti vállalkozása dőcög, emberi kapcsolatai sem voltak minden esetben gyümölcsözők, és a stressz, a problémák elől, a borospohárhoz menekült. Hosszú évek óta tart problémája, szedett már gyógyszereket, járt iszákosmentő klubba, sokszor hónapokig jól elvan, aztán egy apró banánhéjon elcsúszik és a lejtőn nincs megállás.

Tudja ő, hogy rossz, amit tesz, nem is a maró alkoholéhség viszi a pohár közelébe, hanem például vesz egy könyvesboltban egy üveg „biobort”, megnyugtatja lelkiismeretét, hogy ez majdnem gyógyszer, hiszen tiszta, természetes anyagokból van és kész a baj. A bio jelzöt egyébként már annyira lejáratták, hogy azon se csodálkoznék, ha egy haditechnikai vásáron biotankok, meg biogéppuskák lennének kiállítva.

Ahogy az okról és a megoldásról beszélgettünk, közösen kiderítettük, hogy problémái, konfliktusai megoldása helyett, tehát nem szenvedélyből, nem romlottságból, hanem tunyaságból, kényelemből, az esetenként fájdalmas konfliktustól való félelemből választja tudatosan, vagy tudattalanul ezt a megoldást.

Az italtól való szabadulást pedig *nem az italnál* kell kezdeni, ahogy ő eddig tette, nem az italra, az ivásra kell koncentrálni, hanem arra, a stresszre, a boldogtalanság érzésére, *ami* az ivást *kiváltja*. A gyomnak sem elég a szárát kitépni, a gyökeréig kell nyúlni, ha végleg meg akarunk szabadulni tőle. Ha én Isten édes gyermeke vagyok, ha én szeretem az egész világot, senkit sem akarok megváltoztatni, csak kérésre segíteni, milyen konfliktusba keveredhetek, ki árthat nekem? Ha boldogságom csak tőlem, a belőlem kiáradó szeretettől függ, mi keseríthet el engem, ha a Mennyei Atya és Fia lakást vett szívemben? Jézus oltalmában hogy lehetek én boldogtalan?

Elmeséltem, milyen jót tett velem, mennyire megváltoztatott, hogy pár hete, amikor eszembe jut, magam mellé képelem Jézust, és Vele megyek mindenhová. - Gyere Uram, menjünk reggelizni, menjünk a garázsba, induljunk munkába, ebédeljünk együtt, dolgozunk együtt. Szinte elképzelhetetlen, mennyire másképp viselkedem olyankor, ha Őt magam mellé képelem, magam mellett tudom. Képtelen vagyok péntek délután az M7-esen türelmetlenül jobbról előzni, háromszoros szeretettel fordulok embertársaim felé, hisz nem tudom kivonni magam a Legcsodálatosabb hatása alól. Ki mivel dolgozik, attól kenődik, mondja a közmondás. Javasoltam, írja egy kis kártyára, JÉZUS VELEM VAN! És hordja ezt a kártyát mindig magánál, vagy másképp nem megy tapétázza vele ki a lakást, mert a Nagy Gyógyító mindent sebet beforraszt, minden lelket balzsamoz, minden sötétséget megvilágosít, minden betegséget meggyógyít, csak elfelejtkeznünk nem szabad Róla.

Testvéreim! Éljünk így! JÉZUS VELÜNK VAN!

Hiszek a test feltámadásában?

Vissza az Evangéliumhoz XVII.

A Hiszekegyet imádkoztuk a déli misén, mikor valahogy megütötte fületem ez a rész és agyam működésbe lendült. Emlékezetembe idéztem gyermekkorom, amikor a hit-oktatás után heteken, hónapokon át gondolkoztam a test feltámadásának tanításáról és sehogy sem fért a fejembe, hogyan lesz ez. Elképzeltem, hogy lakásunk helyén, csak a magyarság ezer éve alatt hány ember lakott, azelőtt meg a kelták és avarok, meg ki tudja hány előember, ősemlék, vagy valamilyen emberi teremtmény.

Tanultuk matematikából, hogy ha a sakktábla minden mezőjére dupla annyi búzaszemet teszünk, akkor a 64-ik kockánál, már tíz centiméter vastagon beborítaná a földet. Hogyan, hol fog elférni az a rengeteg ember, aki a teremtés kezdete óta a földön éltek? Jó, persze, Istennek minden lehetséges, de ez az egész olyan értelmetlennek, érthetetlennek tűnt, s mivel nem találtam és nem is kaptam értelmet megnyugtató magyarázatot, a többi hasonló kétségeim mellé raktároztam.

Amikor a szadduceusok Jézust fortélyosan kelepccébe akarták csalni, a feltámadásról kérdezték, és az Üdvözítő így válaszolt: **Mt.22.29.** „Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát. 30. Mert a feltámadáskor nem nőülnek, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben.” Ha a feltámadáskor olyanok leszünk, mint az angyalok a mennyben, nem támadhatunk fel testben, hisz az angyalok a mennyben nem földi testben, hanem szellemben, lélekben² élnek. Van, hogy közülük ritkán, valaki leszületik a földre, mint Mária, valószínűleg Assisi Szent Ferenc, Teréz nővér, Pió testvér, de ők nem földi testben élnek, tehát ha Jézus szavait komolyan vesszük, nem hihetünk a test feltámadásában.

Azt már minden kisiskolás tudja, aki hittanra jár, hogy Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett minket. Isten nem járkal két lábon közöttünk, Ő sem látható, sem az égen, sem a földön, mert csak egyszer öltött testet, és Ő is szellemi lény, mint az angyalok. Mit is mond Pál erről: **2Kor.3.17.** „Az Úr pedig a Lélek³, és ahol az Úr Lélek, ott a szabadság.” Márpedig, ha az Úr Lélek, Szellem, mi sem lehetünk teremtkori állapotunkban a földi testben, ha saját képére és hasonlatosságára teremtett minket.

Testvéreim! Ne a földi testhez, ne a világhoz kötődjünk! Akarjunk olyanok lenni, amilyenek a Teremtő teremtett minket!

---

² Jn.4. 24. „Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

³ Más európai nyelvekben: Szellem

Csak ha kéri

Két asszonykát, két gyógyítót, hozott magával ismerősöm, kik hallottak a jelekkel való gyógyításról és szeretnének találkozni velem. Azzal kezdték, hogy közös ismerősük szerintük letért a helyes útról, már „rossz energiákkal” dolgozik, noha nem kér, csak elfogad pénzt. Nem hallgat rájuk, aggódnak érte, s betegeiért is, mert el is hunyt már azok közül, akiket ismerősük kezelt, s kéri, mondjam meg nekik, ők vajon nem fertőződtek-e meg ismerősüktől, ők Isten energiájával gyógyítanak-e. Elmondtam, hogy szerintem minden, ami a világegyetemben van, Istentől van, tehát nincs rossz energia, csak elrontott, és a betegek közül az Istent szeretőknek minden a javukra válik, az Istent nem szeretőknek pedig sajnos semmi sem.

Hogy ők Isten energiájával, vagy elrontott energiákkal dolgoznak-e, megmondani nem tudom, hiszen még az aurát sem látom, nincsenek rendkívüli képességeim, de azt elmondhatom, hogy gyümölcseről ismerni meg a fát. Aki tehát Jézus tanítványának mondja magát, az *elsősorban* a Mennyeek országát hirdeti, és *másodsorban* gyógyít, tehát nem a gyógyulás a *cél*, és *eszköz* hozzá az Isteni szeretetenergia, hanem Isten, Istenhez való közeledés a *cél* és ehhez *eszköz* a gyógyulás, gyógyítás. Ne tűzzetek övetekbe se arany, se ezüst, se rézpénzt, magyarul ne kérjete, de ne is fogadjatok el pénzt, hisz valójában nem ti, hanem kezeiteket keresztül Isten gyógyít, mondta a Nagy gyógyító tanítványainak. Mindenkit szeretni, elfogadni mindenkit olyannak, amilyen, mindenkinek megbocsátani, és aki kéri, vagy ráutaló magatartásával lehetővé teszi, kukázik, rongyosan a földön ül, annak segíteni. Tehát a gyógyítást fel lehet ajánlani, de rátukmálni másra nem egyéb, mint egódomborítás.

Mikor bemutattam a jelekkel való gyógyítást, eltűnni látták aurámat, szerintük valakik, valahová elvittek, tárgyakat, fényeket láttak rajtam, mögöttem, nagyon érdekelték őket a kacskaringós jelek, szimbólumok, de elmondtam, hogy a rendkívüliségek a leglényegtelegebbek. A jelek, az autó, indítókulcs hozzá szívünk szeretete, a vezető pedig, aki gyógyít, Isten megbízásából őrangyalunk. Mi olyan kevesek vagyunk ebben, mint Mackósajtban a brummogás.

Ahogy együtt hazaindultunk munkahelyemről, mert ott találkoztunk péntek délután, a liftben szóvá tették, hogy szerintük hatodik csigolyámmal baj van, és helytelen, hogy nem gyógyítom magamat. Negatív példaként elmondták, hogy egy ismerősük állandóan csak másokkal törődött, csak másokat gyógyított, magával egyáltalán nem törődött, s végül teste egészen tönkrement. Imádkozzak magamért, hisz kérjete, s adatik nektek, gondoljak magamra is. Ez valahogy nem visszhangzott lelkemben, a testi egészségem lehet számomra fontos, de nem minden áron, mert jobb sántán csonkán az életre, mint egészségesen a kárhozatra jutni, ki elveszíti életét, megnyeri azt, és példaképként hoztam fel Assisi Szent Ferencet, aki rákban halt meg.

- Te nem vagy Szent Ferenc! - kaptam vissza elferdítve, bumeráangként védekezésem. Pár perce mondtam, hogy fogadjuk el, ne akarjuk megváltoztatni egymást, így én sem szólhattam vissza, hogy tanulni jöttek, most meg tanítani akarnak, hogy nem tudhatják, imádkozom-e magamért, vagy nem, hogy foglalkozom magam gyógyulásával vagy nem, hogy nem kértem tanácsot magam ügyében, de belegondoltam, ahhoz a csak másokért élő, önfeláldozó gyógyítóhoz elmentem volna szívesen tanítványnak.

Testvéreim! Segítsünk, akinek tudunk, de csak ha kéri!

És ne vígy minket a kísértésbe?

Szent Mihály arkangyal, a gonosz kísértéseitől védelmezz meg minket, esedezve kérünk, parancsoljon neki az Isten, Te pedig mennyei seregek vezére taszítsd vissza őt a kárhozat helyére. Mondta szokás szerint a mise végén imáját a miséző pap, de valahogy idegenül visszhangzott bennem az egész, képtelen voltam akár egy sort is elimádkozni ebből a könyörgésből.

Belegondoltam, vajon helyes dolog-e a kísértés ellen Szent Mihály arkangyaltól védelmet kérnünk, nem magunknak, szívünk eltántoríthatatlan szeretetének, önfeláldozásunknak, a bennünk lakó Istennek kell-e lenni a védelemnek a kísértés ellen. Rossz-e nekünk a kísértés? A kísértés, más bűnre, rosszra csábítása a kísértő részéről nézve rossz dolog, ez vitathatatlan. Nekünk, akik az Örökkévalónak ajánlottuk magunkat, csak kellemetlenség, múltó rossz lehet, mert legkésőbb bűnbeesés után felismerjük a kísértést, s utána bűnbánatunkon megedződve még jobban vigyázunk, nehogy elbukjunk, s kétszer annyi jóval igyekszünk irgalmas Megváltónk előtt kiköszörülni a csorbát. Tehát az Istent szeretőnek minden a javára válik, hisz az időjárás viszontagságait mindig is az edzettebb, kipróbált gyerekek bírták jobban, nem az anyámasszony katonái, akiket szüleik a széltől is óvtak.

Betegség elleni immunrendszer is abban fejlődik ki, aki már kiállta a betegséget. Van tehát jó abban, hogy a Mennyei Atya *megengedi*, hogy a Szétdobáló és csatlósai megkísértsenek bennünket. Ha egyszer mindenható a Mindenható, csak rajta múlik, hogy a világegyetemben megenged valamit vagy nem. Tehát Ő nem aktív mozgatója, szorgalmazója, csak tűrője a kísértéseknek és csak azért, mert citromból limonádét készítve, az Őt szeretők javára tudja fordítani. Őt arra kérlelni, vagy pláne arkangyalán keresztül üzeni, hogy parancsoljon Belzebubnak azt feltételezi, hogy Istennek Magától nem jut eszébe, hogy a kísértéstől megóvjon minket, vagy netán nem is akar, mert Ő másképp gondolja, de mi mégis erre szeretnénk rávenni.

A Miatyánk felszólító módban írt sorai közül a legszebb, hogy „legyen meg a Te akaratod”, és a legkevésbé tetszik, hogy „ne vígy minket a kísértésbe!”. Kísértésbe *vinni* a magyar szóhasználat szerint leginkább maga a kísértés tárgya szokott, legyen az cigaretta, alkohol, libamáj, vagy sült oldalas. Használják személyekkel kapcsolatban is, de kísértésbe vinni egyértelműen ártó szándékot jelent. Azt sosem mondjuk, hogy kísértést éreztem, hogy a szomszéd néninek bevásároljak, erre inkább a *késztetés*, *indíttatás* szót mondjuk. Istenről feltételezni, hogy Ő kísértésbe visz, olyan értelmetlen, hogy csak azon csodálkozom, miért tartott nekem is legalább egy évig megtérésem kezdete után, hogy erre rájöjjenek. Megszokásból, automatikusan imádkozunk, de a hírek szerint már pápa testvérünk is fontolgatja az illető szakasz módosítását.

Tehát a „ne vígy” helyett, maximum azt mondhatnánk, ne engedd, hogy kísértésbe vigyenek, ne engedd, hogy megkísértsenek, de amióta világ a világ, kísértő, kísértés van, tehát ha a Mennyei Atya eddig nem hallgatta meg ezt a kérést, a józan ész követeli, hogy úgy gondoljuk, nekünk, Istent szeretőknek, a kísértés is a javunkra válik. Azt persze kérhetjük, kell is kérnünk, hogy ne engedd, hogy elbukjunk a kísértésben, vagy légy mellettünk a kísértésben, oltalmaz, hogy ne bukunk el a kísértésben, mert még ha javunkra is válik utólag, a legjobb, ha csak jól teszünk és ellenállunk minden kísértésnek.

Jakab apostol is így véli: **Jak 1.13** „Senki se mondja, aki kísértést szenved: „Az Isten kísért”, mert az Istent nem lehet rosszra csábítani, és ő sem csábít rosszra senkit.”

Testvéreim, a mi Atyánk nem visz minket kísértésbe, ne mondjunk Rá ilyet!

Citromból limonádét II.

Anthonny de Mello jezsuita lelkész Szárnyalás c. csodálatos gyűjteményéből való a kis történet, s a történetet követő kérdés:

Egy hölgy az élelmiszerboltban lehajolt néhány szem paradicsomért. Abban a pillanatban éles fájdalom hasított a hátába, meg sem bírt moccanni, és önkéntelenül felsóhajtott, feljajdult.

A mellette levő vásárló fontoskodva odahajolt hozzá, és azt mondta:

- Ha azt hiszi, hogy drága a paradicsom, csak nézze meg a hal árát!

A valóságra, vagy pedig a róla alkotott feltételezésedre reagálsz?

Ez a történet jutott eszembe, amikor „csak, ha kéri” írásom egyik szereplőjével telefonon beszélgettem. Egy udvarias levélben, szeretettel, de megírtam neki, nem kértem tanácsát, még ha jó szándékkal is adta, tanulja meg egy másik egészséges fizikai testű gyógyítótól a jelekkel való gyógyítást, ha zavarja, hogy beteg vagyok, ha azt hiszi, beteg gyógyítóból rossz kisugárzás jön.

Telefonhívásának az volt apropója, hogy elmondja, nem akarta ő egyáltalán rám tukmálni véleményét, inkább a szeretet indíttatására tört föl benne a segítő szándék, az pedig meg sem fordult a fejében, hogy tőlem, belőlem valami rossz áradhat rá. Elmondtam, ha két kedves szóval felajánlotta volna gyógyítását, olyan szívesen elfogadtam volna és ezúton el is fogadom, de megéreztem, nem szabadkozik, nem arról van szó, hogy túl lőtt a célon, fontoskodott és megbánta, hanem én voltam az, aki túlreagálta, túllihegte a dolgot. Mivel elkezdtem tiszteletben tartani mások szabad akaratát, én is nagyon érzékeny vagyok erre a pontra és lehet, hogy árnyékbokszolás volt az egész, magam teremtette gonddal viaskodtam.

Mennyire nem szabad elhamarkodottan ítéletet alkotnunk, és még megérzéseinkben, benyomásainkban sem szabad engednünk, hogy bárkiről mást, mint jót feltételezzünk. Ha pedig valakit kellemetlennek, zavarónak élünk meg, jusson eszünkbe, nem felebarátunkat kell mosakodni küldeni, hanem magunkat, saját szemüvegünket kell megtisztítanunk.

Ekkor szív csakrák tájékán melegséget, lelkemben pedig forró szeretet éreztem Ica iránt és ismét megtapasztaltam, hogy Mennyei Atyánk a citromból is tud limonádét csinálni, még botlásait, gyengeségeiket is az Övéi javára fordítja.

Dicsértessék az Úrjézus Krisztus!

Ezotéria

Cégünk a Rózsadomb egyik elegáns, tízemeletes lakóépületében bérel irodát. Középkorú, de magát jól tartó asszony, és kislánya lépett az épületbe, s míg a kapukulccsal vacakoltam, az üvegajtón keresztül láttam, hogy az édesanya átölelte kislányát, és szeretettel összebújtak. Az egész olyan megható volt.

- Anya csak egy van! - köszöntem viccesen nekik, mire édesanyja elmondta, nem engedi kislányát a liftbe lépni, mert „olyan idöket élünk”, szatírokkal van tele a város, lakásbetörések, stb. Már a liftben voltunk, amikor eszembe jutott, mennyi projekció, kivetítés van a „világ”-ról alkotott véleményünkben, aztán így válaszoltam:

- Bízunk benne, hogy a Jóisten vigyáz rá, küld ő őrangyalt mindnyájunk mellé. - Van neked is őrangyalod, ugye, csillagom? - simogattam meg a kislány fejét.

- Igen, igen, helyeselt az édesanya, mi is teljesen ilyen ezoterikusok vagyunk.

Vajon azért mondta, mert most divatos az ezotéria, vagy tudatosan, mert tudta, hogy az *exotéria* a világ felé, az *ezotéria* önmagunk, bensőnk, a bennünk lakó *Isten* felé fordulást jelent valójában? Sajnos sokan összetévesztik a bensőnkre figyelmet önmagunk fontosnak különlegesnek, titokzatosnak föltüntetésével. Kiválasztottnak, minden titkok tudójának, rendkívülinek szereti tudni magát sok mai „ezoterikus”, szinte versengenek az időközben a különlegességekkel is eltelt emberek figyelméért, pedig önmagunkra és nem a világra kellene figyelnünk.

Divat, és mondjuk ki, nagy üzlet lett az ezotéria. Százával vannak olyan boltok már, ahol füstölővel, biotáplálkozással, transzcendentális meditációval, amulettekkel, tibeti imakereplővel hirdetik a megváltást. Az ezotéria legismertebb havilapjában az Elixírben Lui pádre, a mágus, rontáslevegő, szerelmi kötő és halottlátó hirdet, szinte minden számban található valami csodaszer, életelixír, indián gumókivonat, kaktuszpor, aloé sűrítmény, mely a tökéletes egészséget ígéri és ezáltal „megkímél” a gondolkodás átalakítás fárasztó, de üdvös tevékenységétől. Istenpótlékot nyújtanak a Legcsodálatosabb helyett, pedig ma a műanyag kutyüműtyük, gumi, beton, és vas világában újra reneszánszát kezdi élni az igazi, a természetes, a natúr, az eredeti, mert az ember rájött, mégiscsak az a maradandó érték.

Nem kérdeztem rá, de szívből remélem, hogy az asszonyka Istent és felebarátait szerető, nem a világot, hanem magát megváltoztatni, megváltani akaró ezoterikus.

Testvéreim! Legyünk mi is ilyenek!

Epés megjegyzés

Egy szomszédos ország magyarlakta területéről látogatott meg ismerősöm, kivel évekkel ezelőtt együtt jártam egy tanfolyamra. Szó, szót követett, hamar témánál voltunk. Jószándékú fiú, csupa szeretet, meg segíteni akarás, rögzítettem magamban. - X.Y-t ismered? Ugye milyen jók a könyvei? Kérdezte. Elképedtem, hogy lehet, hogy a hír hozzá nem jutott el. Magamban dohogtam, lám ide vezetett, hogy tanfolyamain jó étvággal ette a csirkecombot, tanítványaitól pedig vegetáriánus böjtöt követelt. Az illető ugyanis egy gyógyító irányzat mestere, s ebben a minőségében fiatalok százait oktatta, nevelte, formálta világgépüket.

Hát nem tudod, hogy elítélték kiskorúak megrontásért, hogy gyermekekkel forgatott pornófilmet?

Amint kimondtam, már megbántam, mentegetőztem, hogy nem akarok senkire rosszat mondani, kár, hogy szóba került az illető, de ismerősöm felesége megnyugtatta lelkiismeretemet. Aztán felsejlett bennem Jézus szava, a Lélek sötét foltjai-ból:

„Ha valakiről rosszat gondoltok, ezzel rontjátok az ő lelkierejét. De aki másról jót tételez fel, az ezzel a gondolaterővel erősíti őt.

Ti gondoltok-e még valakiről rosszat?

Minden rossz gondolat egy-egy vas szál az ő ketrecéhez, amelybe bezárjátok őt. Segítsétek a gyengébbeket kéréssel, fohással, imával, a tiszta szeretet rásugároztatásával. Olyanok ezek a jóakarató segítségek, mintha egy kókadozó virágot minden nap újra Hozzám kötnétek szeretetetek aranyfonalával. Kérétek - miként kötéstek is - laza legyen. Ne a ti akaratotokat erőltessétek rá, hanem bizzátok Rám: azt adjak testvéreteknek, ami a legjobban hasznára válik.”

Mikor gondolataim hazafelé az autópályán újra felszabadultak, jobb oldalamon, bordáim alatt tompán sajgó, makacs fájdalom jelezte, korai volt lelkiismeretemet megnyugtadni, *epés megjegyzést tettem*.

Kedves X.Y. Bocsásd meg nekem, hogy ketrecedhez még vasszálat is raktam! Gondolatban szeretettel átölellek, hogy bánd meg amit tettél, hogy te is csak szeress, és imádkozom, hogy ketrecedből mihamarabb kiszabadulhass.

Negatív energia

Alig estem túl ismerősömmel az egyik kényes beszédtemán, kíváncsian kérdezgetett tovább, hiszek-e a reinkarnációban. Hogyne hinnék, szerető, jó Istent, újrakezdés lehetősége nélkül nehéz volna elképzelni, a sok vakon, nyomorékon született mit vétett, ha nem volt előző élete és születésekor teremtette Isten. Hogy szeretne mindenkit egyformán, ha zseniket, fejszámolót, hatévesen koncertezőt, meg botfűlűt, bugyutát is *teremt*.

Csak az a feneség, mondtam, hogy amennyi előnnyel jár az egyik oldalon, annyi buktatója is van, hisz az új tudásra ráébredő, hamar rábők a tolokocsiban ülőre, megérdemelted. Benne pedig a *szenvedőt, s nem a bűnhődőt* kell meglátnunk.

- Nem szabad sajnálni, a karma, a sorsvonal által sújtottakat! Tanították az agykontroll tanfolyamon, hogy a sajnálat negatív energia! Az csak gyengít! Az tőlem veszi el az energiát!
- Replikázott ismerősöm.

„**Mt.9.13.** Menjetek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot.”. **Mt.5.7.** „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek”. Mondta Jézus.

Hogy valóban tanítanak-e ilyet az agykontroll programban, vagy csak a szomszédos országban szabadult el egy oktató fantáziája, nem tudom, de nagyon kifacsart gondolkodást tükröz. Az önzés, a birtoklás filozófiáját, jaj, ne adj senkinek, mert neked nem marad, elgyengülsz, megszűnsz. Végző soron a hitetlenségen, kishitűségen hízó halálfélelem a táptalaja annak, hogy ilyen gondolatok teret nyerhetnek, hogy a Megtévesztő homokot szórhat a mákos rétesbe, hisz mi tudjuk: aki Jézust szereti, nem lát halált sohasem.

Ne ülünk föl hamis prófétáknak, tévtanításoknak, testvéreim! Legyünk irgalmasok, mint a mi Mesterünk, érezzünk együtt a szenvedőkkel, segítsük őket, hisz mit eggyel tettünk, Vele tettük, mit eggyel éreztünk, Vele éreztük!

A szeretet mindenható

Munkahelyemen egész cégünk létszáma mindössze két fő. A törvények szerint még ez esetben is üzem-egészségügyi szolgáltatást kell biztosítani a „dolgozóknak”, és ezt szolgáltató kft. útján oldjuk meg. A szolgáltató kft-nek rendben átutaltam a csekély kis összeget, amit szolgáltatásukért kértek, míg egyszer csak bejelentkeztek telefonon, hogy szemlét tartanak nálunk.

Közegészségügyi végzettségű volt a hölgy és az unalmas formanyomtatvány kitöltése közben életéről beszélt. Mennyire szeret izegni-mozogni, jönni, menni, s miután leszokott a dohányzásról mennyi túlsúllyal kell bajlódnia. Mikor rákérdeztem a leszokás mikéntjére egy érdekes történetet mesélt el.

Régi munkahelyén egy picinyke ügyeleti lakrészben tartott 24 órás ügyeletet, ahol csak ritkán, szükségből hívták ki, s részben unalmában, pöfögött, mint egy gyárkémény, „ette” a cigarettákat. Reggel 4 órára, két órával a váltásnál előbbi időpontra állította be vekkerét, és a legvadabb hidegben is ajtót, ablakot kinyitott, hogy szellőztessen.

Most már, mint nemdohányzó tudja, hogy ez mit sem használ, a nemdohányzók még napokkal később is érzik, ha egy helyiségben akár csak egyetlen egy cigarettát is elszívtak, a tartós dohányzás utóhatásai pedig szinte megszüntethetetlenek, csak bútorcsere, festés, függönymosás és hasonló beavatkozások teszik elviselhetővé nemdohányzó részére az ott tartózkodást.

- Képzeld el, a kolleganőim, kollegáim, soha egy árva szót nem szóltak ezért nekem, pedig mind nemdohányzók voltak, s én emiatt annyira szégyelltem magam, annyira furdalt a lelkiismeret, hogy így leszoktam. - mondta el a leszokás csattanóját.

Belegondoltam, hány helyen láttam már feltűnő feliratokat, melyek a dohányosokat szapulták, mennyi munkahelyi vita lehet naponta családokban, munkahelyeken, s lám, itt „csoda” történt. Nem az volt persze a csoda, hogy valaki leszokott, hanem az, hogy miként, milyen körülmények között, hogyan viszonyultak társukhoz nemdohányzó kollegái.

- Tetszik tudni, hogy mit mondott el ezzel? - s meg sem várva a választ, folytattam. - Hogy a szeretet mindenható. Hiszen a szeretet azt jelenti: *szeretlek, feltétel és viszonzás elvárása nélkül, elfogadlak olyannak, amilyen vagy, nem akarlak megváltoztatni. Tiszteletben tartom a szabad akaratodat, ha kéred, segítek.* Ritka gyöngyszem az olyan közösség, mint az Ön kollegái voltak, akik ezt maradéktalanul be tudták tartani, s ezzel bizonyították: a SZERETET mindenható.

Testvéreim! Ne fecséréljünk időt és energiát egymás megváltoztatására! Szeressük egymást, ahogy Mennyei Atyánk szeret minket! A SZERETET MINDENHATÓ!

Nincs bennem elég szeretet

Havonta egyszer szoktunk imakörünkben összejönni. A mise után nincs kötött program, gyakran hosszú dialógusok alakulnak ki a résztvevők között. Épp kifelé igyekeztem, mikor valaki kisfiam hogyléte felől érdeklődött.

- Sajnos nagyon rosszul van, de bízom a gyógyulásban. - Válaszoltam.

- Nem fogja hazahívni a Mennyei Atya? - kérdezte az illető. De jó fej vagy, gondoltam magamban, és igyekeztem megerősíteni magam. A következőnél már belefoglaltam a válaszba, hogy a bennem megszólaló benső hang gyógyulást ígért. - Szellemi, vagy testi gyógyulást? - kontrázott. Ahogy mentem lefelé a lépcsőkön egy testvérünk felvetette: lelki, vagy fizikai lesz az a gyógyulás? Egyre inkább sarokba szorultam, igen kellemetlen volt mindenkitől ugyanazt hallani.

- Rákérdeztem magamban Istenre, és azt mondta: „nem kell megválnod tőle”. - Hoztam fel a számomra megdönthetetlen érvet.

- Nem kell megválnunk a lélektől még a másik dimenzióban sem, gondolkodott hangosan autójából búcsúzól valaki.

Ekkor éreztem úgy, hogy az egész világ rám szakad. Hát senki sem hallott még arról, hogy akasztott ember házában nem szokás kötélről beszélni? Nem elég nekem kisfiam szenvedését tehetetlenül nézni, még hallgassam is a „jó tanácsokat”? Úgy éreztem, erre már nem vagyok képes és megfogalmazódott bennem, addig nem jövök az imakörbe, míg kisfiam meg nem gyógyul. Végére is megteheti az ember, ha a trolibuszon a tyúkszemére lépnek, hogy a troli másik végébe megy.

Másnap megírtam az imakörünkbe járó paptestvérünknek elhatározásom, nehogy találgatni kelljen, ha esetleg hiányolnak a jövőben. Megírtam, tudom, érzem én, hogy nem ártó, bántó szándékkal mondták, amit mondtak, többen rendszeresen imádkoznak közülük családjukért, ugyanúgy szeretek mindenkit, mint eddig, de *nem elég erős a szeretetem* ahhoz, hogy ilyen véletlenül elejtett észrevételeket, kérdéseket is elbírnak.

Aztán néhány nap múlva kikristályosodott bennem, hogy érthető, ha magam a kiborulástól óvva, egyfajta önvédelemből, kerülöm a lelki pluszterhelés lehetőségét, de a helyes út, nem a menekülés, elkülönülés, hanem szívem szeretetének növelése. Hiszen ha elég erős lett volna szeretetem, meg sem kottyantak volna a tulajdonképp jó szándékú megjegyzések, nem dagonyáztam volna önsajnálatban, levelet sem kellett volna írnom, klauzúrára se lenne szükség.

Testvéreim! Növeljük szívünk szeretetét, viseljünk el mindent, mint Megváltónk tette!

Jézus bízik bennem

Egy keserves éjszakát követő vasárnap hajnalán, az autópályán 170-nel száguldván, élet-halál között vittük fel kisfiamat a budapesti klinikára. Útközben vért hányt, már teljesen elveszítette eszméletét, feleségem rádiótelefon próbált rohammentőt hívni, de helyzetünk kilátástalan volt. Valós veszély volt, hogy elveszítjük gyermekünket. Az elmúlt négy évben sokszor tudtam tartani magam, de most én is bögttem vezetés közben. A klinikán hamar beszúrtak egy infúziót, majd telefonon vérkeresést kértek a vérellátótól, és a hétvége miatt magam vittem el a véréngyógyító nyomtatványt. Három hosszú óra telt el, mire a két zacskó, életet jelentő vérért visszamehettem. Majdnem dél volt, mire megérkeztem a kórházba, s mire megkezdődött a vérátömlesztés, alig egy félóra elteltével, telefonáltak a portáról, vajon én jöttem-e a zöld autóval, mert feltörték.

Üvegszilánkok, betört ablak, elvitték a cég rádiótelefonját. Csak ez hiányzott még. Letiltás, kódszám, ilyen szám, olyan szám, rendőrség, egész délután, majd késő este a huzatos autóval a novemberi kezdődő fagyban haza. Másnap reggel, mikor feleségemmel, kisfiunkhoz indulunk, durrdefekt, kerékcseré, szerelés az árokparton. A klinikától munkahelyemre menet rendőrségi büntetés.

Délután, olyan borzasztó epegörccs kezdett kínozni, hogy csillagokat láttam. Erre már gondolkodni kezdtem. Mi lehet ez? Mi történik most, milyen balszerencse sorozat ez? Nincs ilyen véletlen! De hát az epe, a harag, a gyűlölet székhelye, miért fáj most nekem. Szikrányi harag sincs bennem, imádkoztam a tolvajért, aki ellopta a rádiótelefont, hát miért van még ez is?

Döbbsen „hallottam” a választ, mely nem fülemből, hanem valahová agyam egyik rejtekébe érkezett: - kikértelek Istentől, hogy megrostáljalak, mint Jóbót. Egy másodpercig libabőrös lettem, mert felfogtam, ki szólt és mit szólt hozzám. De ő lenne az? És ha ő, miért mondja meg? - Hogy megfélemlítsen? - Lehet. - Létezik ilyen, Isten kiadhatott neki? - Hát persze, alig pár napja, hogy az Ószövetségben Jóbról olvastam, csak ez a kikérem - kiadom valahogy nem maradt meg bennem. - Ha ez így van, akkor dehogy kell nekem félnem, megijednem! Ez azt jelenti, hogy Jézus annyira bízott bennem, hogy egy ilyen próbába beleengedett.

Akkor ez nem baj, hanem öröm, megtiszteltetés, és még ha fáj is az epém, már ügyet sem vetek rá, hiszen most aztán nem vallhatok szégyent: Jézus bízik bennem! Jöhet most már fekély, ragya, nyavalyatörés, rám szakadhat a mennyezet, ha Jézus bízik bennem, csak nem fogok szégyent hozni Rá. Éreztem, ez a gondolat olyan elsőprő erőt adott, hogy akár egy úthenger is végig mehetne rajtam, akkor is boldogan tudnék felkelni. A krampusz, meg megint azt hitte, hogy csőbe húz, de az Istent szeretőknak minden a javukra válik.

Drága Jézusom! Térden állva köszönöm Neked, hogy megbíztál bennem.

Testvéreim! Viseljük büszkén, örömmel a megpróbáltatásokat! Jézus bízik bennünk!

Credo meum

Az én hitvallásom

CREDO IN UNUM BONUM DEUM. HISZEK AZ EGY, JÓ ISTENBEN.

Az én zsoltárom

A 42-es után szabadon

Ragyogj fel lelkem Napsugara!
Világítsd meg szívem, lelkem, rejtekét!
A bú ül rajtam, keresztem nyomja a vállam.

Hol a te Istened?
Ezt kérdik tőlem naponta százszor,
De nyelvem erőtlén, torkom zihál,
Csak makogok, dadogok,
Mintha süket falaknak beszélnék.

Tüzesítsd meg nyelvemet Uram!
Lehelj életet szunnyadó mellkasomba!
Dicsőítsd meg Magad, hisz tudod, a Tiéd vagyok.

Arcom a szégyen pírjától ég, lelketlenséggel,
Részvétlenséggel vádolnak, mert bízom Benned.
Gyaláznak, mert szeretlek,
Azt mondják, gonosz és rosszindulatú vagy.
Lelkem összerogy, ha nem segítesz,
Szám kiszárad, a halál után epedezem,
Mert értem szándékaidat, de gyenge vagyok,
Erőtlen semmi.

Semmi vagyok Uram, Te pedig Minden!
Hajolj le hozzám, üdíts fel, vigasztalj meg!
Porból lettem és porból vagyok,
Csak taposnak rajtam.
Könnyeim arcomat barázdálják,
Mély árkokat szántanak rá.
Tudom, hogy minden a javamra válik,
De szétmállok, mint papír a vízben,
Mint falevél a tűzben, mint pihe a szélben.

Mikor jön el már az órád?
Meddig tart még a gyötrelem?
Nem magamért könyörgök, az fáj,
Hogy Téged ütnék, rúgnak, gyaláznak.

Nyisd fel szemüket,
Ahogy az enyém is felnyitottad!
Csöpögtesd beléjük Édességed,
Ahogy belém is csöpögtetted!

Légy piciny forrásból, zúgó folyó,
Dicsőítsd meg Magad,
Hogy egyként magasztalhassunk,
Hogy mindnyájan szeressünk
Önmagadban és egymásban.

Nyugtasd meg lelkünk háborgását!
Önts olajat a tengerre,
Állítsd meg a tomboló szelet,
Oltsd ki a pusztító tüzet,
Áraszd ki reánk kegyelmedet!

Tudjuk, hogy keresztjeinket magunk ácsoljuk,
De Te jóságos vagy, irgalmas vagy, kegyelmes vagy.
Tekints le reánk, adj gyógyírt sebeinkre,
Állítsd meg az üszkösödést,
Szüntesd meg a Bábelt, hogy megértsük egymást.

Légy velünk Uram, mutasd meg Magad!
Nélküled az élet halál, a táplálék mérge,
A levegő víz, a föld pedig tűz.
Nem találok a helyem, mert Nálad szeretnék már lenni,
Fojtogat a világ, fullaszt a füst, nem látok,
Nem hallok, vak és béna vagyok.

Támassz föl Uram, vezess el az igaz életre,
Olajozd meg tagjaimat, vedd le szememről a hályogot,
Oldd fel nyelvem bénaságát, erősítsd meg lépteimet,
Botorkálásom változtasd biztos léptekké,
Add, hogy újjá születhessek ebben a tisztító tűzben,
S megszabaduljak minden salakomtól.

Szégyellem gyengeségem, hogy erőtlenségemmel,
Bajaimmal zavartalak. Botorságokat mondok esztelenségemben.
Arra kérlek Uram, ne az én akaratom legyen meg,
Hanem a Tiéd!

Hétfélig burok

A jelgyógyászatot megismerni akaró két gyógyító közül felhívott egyikük és érdeklődött kisfiam hogyléte felől. Már korábban, kedvesen felajánlotta segítségét és egy fényképet bocsátottam rendelkezésére, hogy annak segítségével távgyógyítást végezzen. Ő túl passzívnak tartotta Isten akaratában bízó magatartásomat, szerinte kisfiamat meg lehet gyógyítani, csak tenni kell.

Én abból indultam ki, hogy a szerető Mennyei Atya kisfiam haja szálát is számon tartja, tudtomra adta, hogy csak imádkoznom és Benne bíznom kell a rendelkezésünkre álló normál orvosi ellátáson kívül, de nem akartam mulasztani sem, így köszönettel elfogadtam segítő szándékát. Mikor kisfiam állapotának rosszabbodásáról számoltam be neki, elmondta, sajnos itt van a jó és rossz különválasztásának Hénoch próféta könyvében jelzett ideje. A reikisek nem tudják lehozni, lekérni a reiki energiát, mert péntektől hétfőig egy búra van a föld körül, és gyógyítani senki sem képes ilyenkor, akár bevallja, akár nem. Kérdezte, vajon én, hogy vagyok ezzel.

Elmondtam, a hallottakkal nemigen tudok mit kezdeni, mert én más terminológiákban, fogalmakban gondolkodom. Hogy a reikisek miért nem tudják a reiki energiát lehozni, azt kérdezzék meg a reikitol, vagy az univerzumtol, akitől ők, hitük szerint kapják. Akire hittel ráteszem a kezem, és közben Istenhez imádkozom, az mindig érzi, akármilyen nap, vagy napszak van, mert Isten szeretete *sohasem* szűnik meg, és Jézus megígérte, Nála is nagyobb csodákat fog tenni, aki benne hisz, én Benne hiszek, Őt szeretetem, tehát az Ő Szeretete gyógyítja meg kezemen, mint eszközön keresztül azt, akire ráteszem.

Testvéreim! Ne univerzumozzunk, ne kozmoszozzunk, ne üljünk fel kósza híreknek. Élünk SZERETETBEN, és gyógyítsunk az örök és állandó SZERETETTEL!

Rendkívüliség?

Jó másfél éve, karácsony napján kezdődött, mikor a gyóntatószék előtti hosszú sort látva hezitáltam a várakozás, vagy közös bűnbánat egyszerűsített megoldása között. *„Ma van a születésnapom, a misén ez alkalomból megbocsátom bűneidet. Engedd oda többieket, nekik jobban szükségük van rá, hogy gyónjanak, mint neked.”* Még észhez sem kaptam, mi volt ez, máris folytatódott: *„Figyelj a szentbeszédre, lesz benne valami, ami fontos a számodra.”* Megdöbbenem ült, vagy inkább roskadtam le a padra. Mi történt velem? Velem is megtörténhet ilyen csoda, vagy képzeletem játéka csupán?

Szerencsére nem volt sok időm morfondírozni, mert a szentlecke és az olvasmány lekötötte figyelmemet, ugyanis a gondolat nem szavak formájában került tudatomba, hanem valahogy gondolat, vagy valami nehezen meghatározható érzés formájában és ezt utána ültettem át, vagy formáltam szavakba. Az alap mondanivaló, hogy a pap beszédében valami fontos mondanivaló lesz számomra, az egyértelmű volt, de azt nem tudtam egyértelműen visszaidézni, hogy a szentlecke, az olvasmány, az evangélium, vagy a szentbeszéd, amire figyelmem kell. A szentbeszéd az evangélium kapcsán az angyal, Szent Józsefhez intézett szavai köré formálódott :

- Ne félj!

Ezt magamra nézve nagyon találónak éreztem. Hittem Istenben, hitem már megizmosodott, de amint néhány - tulajdonképpen nem komoly - támadás ért, ha nem is elbizonytalanodtam, de kissé megijedtem, meghököltem, gondolván Isten miért engedi, hogy az övéit, gyermekeit bántsák? Miért van az, hogy tudatosan a jó felé törekszem és párom szemében egyre rosszabbnak látszom?

Úrfelmutatás alatt a Szűzmáriát láttam a Kisjézussal a karján csodálatos fényben fürödve belső képernyőmön. Az áldozás pedig életemben először szívet melengető, egész testemet vibrációba hozó, felemelő élményt jelentett. Úgy éreztem, most tudtam először az áldozás, az Istennel való találkozás, Istenben való föloldódás misztériumának megfelelően átszellemülni. Nagy erőt adott a szentbeszéd és boldogságtól, energiától sugárzó arccal mentem haza. Hazafelé tépelődtem az úton, vajon mi történt velem, saját elmém játéka lehetett ez?

Amikor gondolkodom, mindig egyik gondolatomat a másikba öltöm. Például: fázom a templomban - fázom, mert nem vettem kabátot - nem vettem kabátot, mert feleségem a Patyolatba vitte - vajon mit fog Kati szólni, ha megint elmegyek a közösségbe, Feri bácsi miséjére? Tehát, ahogy a dominónál is, mindig kell lenni egy kapcsolódási pontnak az egymást követő gondolatok között és most nem ez történt, hanem agyamba *ötlöttek*, eszembe *jutottak*, tehát *kívülről jöttek* a gondolatok, nem saját elmém termelte ki őket. Meg hát ki mondhat ilyet december 24-én, hogy „ma van a születésnapom”, ki bocsáthatja meg bűneimet, ki mondhatja meg előre, miről fog szólni a szentbeszéd?

Az imakörünkbe járó paptestvérünkkel levélben és telefonon megbeszéltem a velem történeteket, s ő megnyugtatót: - Komám, nagy kegyelmet kaptál, az Úr szólt hozzád!

Alig akartam először elhinni, mire elmondta, hogy a krampusz legsikeresebb fegyvere az elbizonytalanítás. December 24-e után hét hosszú hónap következett, míg ismét, legtöbbször áldozás után, a mise végén, majd egy idő után bárhol „hallottam” az Úr hangát, ha imádkoztam, vagy Őrá gondoltam, és nyugodt, zavartalan körülmények voltak. Csodálatos építő, buzdító, vigasztaló szavakat jegyeztem le. Mindenki szeretetére, a nekem ártók, az

engem bántók, az ellenség szeretetére, a szenvedés tűrésére, alázatra, szerénységre tanított, s ma már közel 30 oldalnyi „anyagot” jegyeztem le a 18 hónap alatt. Én nem kezdeményeztem, nem akartam Őt zavarni, hisz botor fejvel azt hittem, ha velem foglalkozik, másra nem jut ideje. Szavai alapján már tudom, mennyire óriás Ő, s milyen butaság volt azt képzelni, hogy nem lehet jelen egy időben akár ezer helyen is a világban.

Féltett kincsemet szinte egyedül őriztem, paptestvérünkön kívül, akihez köztudomásúan szól az Úr, csak egy-két imaköri társamnak mutattam meg, majd adtam át az általam „hallottakat”. Nem akartam feltűnést kelteni, kicsit még bizonytalan, kishitű is voltam, paptestvérünkön és egy írónőn kívül nem tudtam olyanról, akihez ma, országunkban, Isten szól, ezért igyekeztem szűk körben tartani az információt. Gyümölcséről ismerszik meg a fa, s mikor óvatosságom lassan oldódódásával a tizedik „testvér” is könnyes szemmel, de legalábbis meghatottan olvasta a sorokat, egyre erősebb lett bizonyosságom, hogy bár tükör által homályban látunk, de ezt Isten Lelke ülteti a fejembe. Mikor szüleimnek felolvastam az akkor hat oldalas „anyagot” édesanyám, akitől mindig távol állt a misztikum, tündöklő fényben látta aurámat. A tündöklő fény persze nem az én lelkem állapotát, hanem Isten jelenlétének kegyelmét bizonyította.

Aztán egyre több olyan „testvérrel” találkoztam, akik hasonló cipőben járnak, s bizonyossá vált bennem, nem vagyok egyedi eset, sőt, ahogy paptestvérünk mondja, a párbeszédima, Isten lelkével való beszéd, az ókor zsoltára és a középkor-újkor litániái után, korunk imaformája. Sokat kételkednek ebben, tágra nyílt szemek, sőt bizalmatlanság fogadja azt, aki ma mesélni mer ilyen élményeiről. Úgymond óvatosak a rendkívüliséggel szemben, járt utat a járatlanért el ne hagyd, megmondják előjáróink, mik a hittételek, Isten Igéje a Biblia, abban minden benne van stb.

Egy, a kinyilatkoztatásokat, mint olyant elfogadó spiritiszta testvérünk azzal indokolta, hogy szerinte nem Isten szól hozzám, hogy nem mindig azonos időpontban történtek ezek a „kinyilatkoztatások”, pedig a „jó szellemek” mindig azonos órában jelentkeznek. Szerinte pedig Isten nem mond olyat, hogy *„Borulj te is a keresztre és ölelj meg engem, csókold meg lábaimat.”* Ezt persze csak minősítésként, nem érvként mondta, mert nem indokolta meg, nem támasztotta alá érvekkel. Ha indokolt volna, felhozhattam volna, hogy **Lk.7.37.** „Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtartóban. Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; *csókolgatta a lábát*, és megkenete kenettel.” Ha bűnös asszony megtehetette, hát sajnos nekem is van mit megbánnom!

Ha igazán belegondolunk, nem helyes, hogy magán-kinyilatkoztatásokat rendkívülinek, szokatlannak tekintjük. Jézus valóban elmondta a lényegét, és mindent, ami a lényeghez, a SZERETET-hez tartozik, hiszen szinte csak erről beszélt, ezt „ragozta” akárhány féleképpen, de csak magvában, mert: **Jn.16.12.** „Még *sok mindent* kellene mondanom nektek, *de most nem* tudjátok elviselni.” Megígérte azt is, hogy a Szentlélek, vagy másképp Szent Szellem, szólni fog hozzánk: **Jn.16.13.** „amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a *teljes* igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.” Tehát nem hogy elvetnünk, hanem keresnünk, várnunk kéne Isten lelkének mai kinyilatkoztatásait.

De nem csak általánosságban jelentette ezt ki Jézus, hanem nagyon konkrétan, személyekre szólóan fogalmazott: **Jn.14. 21.** „aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és *kijelentem neki magamat.*” Aki tehát Jézust, Istent szereti, magától

értetődően számolnia kell azzal, hogy Ő kinyilatkoztatja magát neki. Ha tehát mindnyájan szeretjük Öt, mivel betartjuk a fő parancsot, a SZERETET-et, akkor az a *rendkívüli, ha valakihez nem szól* Isten, ha valaki nem kap magán-kinyilatkoztatást, és nem a fordítottja. Nem azt kell bírálgatnunk, kétségbe vonnunk, akihez ma Isten szól, hanem *annak kell önmagával számot vetnie*, hogy vajon elég erős-e a SZERETET benne, *akihez nem szól*.

Testvéreim! Az legyen rendkívüli, ha nincs bennünk rendkívüli szeretet!

Isten Igéje

Vastag csomagot, és egy levelet kaptam ismerősömtől, kivel a közelmúltban futólag találkoztunk. Értesült kisfiam betegségéről, és elküldte segítő szándékkal Derek Prince, amerikai prédikátor könyvét, melyet gyülekezetük jelentetett meg magyarul.

Hozzátette, „ne féljek a könyvtől, nem szektás kiadvány, állami könyvesboltokban is lehetett kapni, jelentősebb könyvtárakban is ki lehet kölcsönözni, de mindezt nem védőbeszédnek szánja a könyv érdekében, mivel *hiszi, hogy Isten Igéjének nincs szüksége emberi magyarázkodásra*”.

Válaszomban megírtam, hogy igyekszem bármely valláshoz tartozóval a közöset megtalálni, és ez a SZERETET mentén legtöbbször eredményes is. Így közel másfél órát „sikerült” egy Jehova tanúi családdal beszélgetnem, mikor az autópályán tömegkarambol történt előttünk, és megértésben, szeretetben váltunk el sok nézetbeli különbözőség ellenére. Irodaszomszédaim hithű zsidók, a szomszédom szeretettel hozta át nekem a Tóra első oldalát, feleségét pedig kézrátétellel és imával gyógyítgatom alkalmanként.

Az biztos, hogy Isten Lelke, vagy ahogy ők mondják, a Szent Szellem ott van az ő gyülekezetükben is, hisz gyümölcséről ismerszik meg a fa, és azok a „happening” szerű rendezvények öröme, sokszor túlárado boldogsága erről beszél. Tehát nyitott vagyok e tekintetben, nem vallások, vagy gyülekezetek, szervezetek, hanem magatartások, azokból is a SZERETET ellenes magatartások azok, melyektől igyekszem távol tartani magam.

Már befejeztem válaszleveletem, mikor az a kérdés merült fel bennem, hogy vajon úgy értette-e, hogy Isten Igéje a Biblia, és az általa küldött könyvre, mint a Biblia magyarázatára nincs szükség, vagy pedig úgy, hogy az amerikai szerző könyve Isten Igéje, és ezért könyvének nincs szüksége magyarázatra.

Ez az apróság tényleg lényegtelen, mert mindkettővel egyetértek. Egy alkalommal pont egy baptista lelkész bibliamagyarázata mutatott rá erre. Egy lelkigyakorlat alkalmával nézetkülönbség támadt közöttem és egy testvérünk között a **Lk.14.25.** tekintetében. „Ha valaki hozzám jön, de nem *gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit*, sőt még a *saját lelkét* is, nem lehet az én tanítványom”.

Én azon a véleményen voltam, hogy Isten a SZERETET, tehát nem kérhet tőlünk gyűlöletet, mert az nem Ő. **Mt.19. 19.** „*szeresd felebarátodat, mint magadat!*” Vagy szeretek, vagy gyűlölök. Két dudás nem fér meg egy csárdában. Testvérünk azon a véleményen volt, hogy rokonainkat mint embert szeretnünk kell, de ami bűnös bennük, a bűnt gyűlölni kell, mert a bűn az rossz, és a rossznak rosszat kell akarnunk.

Ez túl bonyolult és érthetetlen volt nekem, és azzal védekeztem, érveltem, hogy én a rosszat nem gyűlölöm, mert a gyűlölet idegen tőlem, örülök, hogy már nem tudok gyűlölni, a rosszat *csak* nem szeretem, és nem teszem. Erre ő felszólította a lelkigyakorlat résztvevőit, hogy ne hallgassanak rám, ha már az Evangéliumban is kételkedünk, nem marad semmink sem, ne kövessék úgymond, *passzivitásomat*.

Napokon keresztül gondolkodtam ezen a témán és csak oda jutottam vissza, hogy tűz és víz egyidejű jelenléte homályos gőzt alkot. Szeretet és gyűlölet egymás mellett, ez számomra homályos dolog. Végül, Dr. Almási Tibor baptista akadémiaát végzett lelkész Bibliai kérdések és válaszok c. könyvében megtaláltam, hogy a „gyűlölni” igének van egy olyan jelentése is a

görögben, hogy háttérbe helyezni, az pedig világos, hogy Isten az első, Hozzá képest családomat háttérbe kell helyezni.

Tehát ugyanoda jutottam el a bibliamagyarázattal, ahová a Szentlélek és a józan ész is elvezetett.

Egy másik esetben, nagyon kedves, Istent szerető mormon misszionárius fiúkkal ismerkedtem meg, majd kezembe került a mormon Biblia, a Mormon Könyve, melyet ők Isten Igéjének tartanak.

Nefi első könyvében **1 NEFI 4:10-13** ez áll: 10. És történt, hogy a *Lélek* arra ösztönzött, hogy *öljem meg* Lábánt, de magamban erre azt mondtam: Még sohasem ontottam embernek a véré! Visszariadtam és azt kívántam, hogy bár ne kellene megölnöm. De a Lélek ismét szólt hozzám: Nézd, az Úr kezédbe adta. Igen, így volt és még az is eszembe jutott, hogy ő meg akart ölni engem, és az Úr parancsolatára sem akart hallgatni, és kincseinket is elvette. És történt, hogy a *Lélek ismét* szólt hozzám és ezt mondta: *Öld meg*, mert az Úr kezédbe adta! Íme, az Úr elpusztítja a gonoszt, hogy igaz célját keresztülvigye. Jobb ha egy ember vész el, minthogy egy egész nemzet süllyedjen el a hitetlenségben.

Ezt a józan ész, messzire elveti, mert a gyilkosság nem azonos a SZERETET-tel. A tíz parancsolat kategorikusan is tartalmazza, „Ne ölj!”. De a 13-as vers ismerős, hiszen ugyanígy érvelt Kaifás a szanhedrinben, mikor Jézust Pilátus kezére, halálra adták.

Jézus elítélésének érve = Isten Igéje????????

Ekkor jutottam el gondolatban oda, hogy nem értem az Isten Igéje kifejezést, így nagybetűvel írva. **Jn.1.1.** „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és *Isten* volt az *Ige*”.

Tehát Isten = Ige

Ha tehát Isten = Ige, hogyan lehet Istennek Igéje? A fának nincsen fája, a gyümölcsnek nincs gyümölcse, a gyökérnek nincs gyökere. Valami nem lehet saját magának a valamije. Önmagával senki sem kerülhet birtokos viszonyba! Akkor lenne Isten Istene és Ige Igéje is. De akkor ki az Ige?

Jn.10.30. „Én és az Atya *egy vagyunk*.” Jézus = Isten

Jn.1.14. „Az Ige *testté lett*, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét”.

Tehát Jézus = Ige.

Számunkra Jézus = amit Jézus mondott, és amit Jézus cselekedett = A négy Evangélium és az Apostolok cselekedeteiből az a rész, ameddig Jézus a tanítványokkal volt.

Tehát Ige = A négy Evangélium és az Apostolok cselekedeteiből az a rész, ameddig Jézus a tanítványokkal volt. Ez az, amihez tartanunk kell magunkat, az ÚT, IGAZSÁG és az ÉLET.

Testvéreim! Isten Igéje értelmetlen szókapcsolat, ne használjuk! Higgyünk az Igében, Jézus Krisztusban! Legyen az Ő élete és tanítása a mi kösziklánk, mire életünk házat építjük!

Ki nem olyan, mint e gyermek.....

Van-e olyan köztünk, ki nem szereti saját gyermekét, vagy egyáltalán minden gyermeket? Igen kevés. A gyermekek aranyosak, vidámak, s ha néha csintalanok is, rengeteg örömet szereznek nekünk. Akinek nincs elég türelme, annak égnek áll a haja attól, mennyit tudnak kérdezni. De miért? De hogyan? Hangzik el napról, napra, óráról órára, percről percre ajkukról.

Nyitottak ők az egész világra, rugalmasak, nincsenek berögzült sémáik, előítéleteik. Az addig megismertet könnyen félre teszik a megismert még jobbját, de nem bólintanak rá semmire, hanem megismerik, eszük, értelmük használatával fogadják be. Nem vakhittel, hanem szívükkel és értelmükkel hisznek.

Jézus példaként állította eléink a gyermeket, hogy miként fogadjuk be mi is az Örömhírt.

Mk 10.15 „Bizony mondom nektek, aki *nem úgy* fogadja az Isten országát, *mint egy gyermek*, nem jut be oda.”

Erre a magatartásra, a befogadás Jézusi módjára szeretnék mindenkit magammal együtt buzdítani. Levelet kaptam egy ismerőstől, melyben egy könyvből javasolta megtudni, hogy „mi Isten akarata a betegséggel *szemben*, hogyan, milyen módon akarja *megtörni az átkokat* életünk felett, melyeknek sok esetben *következménye a betegség, szegénység*”.

A következők jutottak eszembe. Vajon miképp lehetséges betegség Isten akarata ellenében, ha Isten mindenható? Vagy egy Nála nagyobb hatalom okozza a betegséget - ezt kizártnak tartom - vagy pedig nincs akarata ellenében, mert nem avatkozik be, pedig tehetné. Ha Isten mindenható, akkor nincs akarata ellenére a betegség. Ha nincs akarata ellenére a betegség, akkor az csak jó lehet, mert Isten jót akar nekünk.

De hát akkor, mi vagy ki okozza betegséget? Amikor Jézus a Bethesda tónál egy 38! éve beteg bénát meggyógyított, így szólt hozzá: **Jn.5. 14.** „Íme, meggyógyultál, *többé ne vétezz*, hogy valami rosszabb ne történjék veled.” Az **Mk 2.5**-ben, amikor a nagy tömeg miatt, már a megbontott háztetőn keresztül bocsátották le a bénát, Jézus így szólt: „Fiam, *bűneid* bocsánatot nyertek.” Így, hogy saját magunk, bűnünk okozza betegséget, így már érthető az is hogy nem a betegség, de okozója, előidézője, a bűn, Isten akarata ellen van.

Thorwald Dethlefsen lelkünket az autó motorjához, testünket a műszerfalhoz hasonlítja Út a teljességhez című könyvében, s úgy magyarázza, hogy amint a műszerfalon megjelennek a motorban fellépő hibák, tökéletlenségek, (túlhevült a hűtővíz, gyenge az akkumulátor, nincs töltés) úgy testünk betegségei is lelki tökéletlenségről árulkodnak. Naponta használunk olyan kifejezéseket, mint fárasztó ember, rosszmájú, nyakas, bögyében van, nem veszi be a gyomra, mellre szívta, kiütést kapott a másiktól, vastag bőr van a képén, epés megjegyzést tesz, nagy teher van a vállán, fúrja az oldalát a kíváncsiság, belerokkant a házasságában, nem bír egy levegőt szívni vele.

A **Jn.9.1**-ben is érdekes témáról van szó. „Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, *ki vétkezett*: ez vagy a szülei, hogy vakon született?”

Mindig megkönnyebbülök, amikor a folytatást olvasom, mert nemigen tudnék jó Istenben hinni, ha valaki nem a saját, hanem a szülei bűne miatt kellene, hogy bűnhődjön. Belegondolni is szörnyű, és igazságtalanság is lenne gyermekeinkkel szemben, hogy bármelyikünk

bűne lenne felelős gyermeke betegségért. Szerencsére folytatódik a **Jn.9.1.** 3. Jézus így válaszolt: „*Nem ő vétkezett*, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta *Isten cselekedetei*”, tehát ahogy Jób esetében is, előfordulhat, hogy azért beteg valaki, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. A kérdésből is kiderül valami. A zsidók megkérdezték Jézustól, hogy a vakon született gyerek vétkezett, vagy a szülei, mert olyan büntető Istenben hittek, aki szülők bűnéért képes a gyermeket büntetni, de feltételezték azt is, hogy maga a vakon született gyermek vétkezett, tehát a Krisztus korabeli zsidók hittek a születés előtti életben, a reinkarnációban.

Megállapíthatjuk tehát, hogy legtöbbször bűn - nevezhetjük ezt lelki tökéletlenségnek, hibának - az oka annak, hogy beteg valaki. Elgondolkoztató persze, hogy egy vakon született ember, nem az a vak, akit Jézus meggyógyított, hanem egyike a több százezernek, akik évente vakon, bénán, csonkán születnek, mikor követhette el azt a bűnt, amiért ő vakon, nyomorékon, torz végtagokkal, vagy éppen szíami ikerpárként született. Nyilvánvalóan a születése előtt. Talán az édesanyja méhében? Gondolhatnánk persze, hogy az ún. „eredendő bűn” terhét hordozza, ahogy hittan órán tanultuk.

Ez esetben is égbekiáltó igazságtalanság lenne mások, Ádám és Éva bűnéért büntetni, de azon túl még értelmetlen, logikátlan is lenne, hogy egyikünk bűnhődik, mert vakon, nyomorékon születik, másikunk meg makk egészségesen. Erre kell valamilyen értelmet megnyugtató magyarázatnak lenni. Ráadásul, ha a keresztség megvált az eredendő bűn terhétől, ahogyan tanultuk, akkor legkésőbb a keresztség felvételekor, még a születésüktől fogva vakoknak is, meg kellene nyílni szemeiknek. Tehát ez sem értelmet megnyugtató lehetőség.

Azt, hogy valamiféle átok következménye lenne a betegségünk, szegénységünk, elég nehezen tudom elképzelni, mert még egy felnőttet megátkozhat valaki, ez sajnos gyakran meg is történik. De egy betegen született újszülöttet, ki még meg sincs, amikor már édesanyja méhében betegen fejlődik, ki átkoz meg és miért? Ha Isten még a hajunk szálát is számon tartja, veréb nem eshet le a fáról a Mennyei Atya tudta nélkül, akkor miért engedi meg, hogy átok sújtsa minket? Egyáltalán kinek az átka lehet ez?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Egy Biblia, több Biblia?

Ki nem olyan, mint e gyermek ....II.

Ismerősöm könyvébe belekezdtam és hamar megakadtam. A 9 oldalon azt írja a könyv, hogy 39 könyvből áll az Ószövetség. Én megnéztem a Bibliámat és 46-ot számoltam meg benne. Honnan lehet ez a különbség? Az ő 39 könyvük mind meg van az én Bibliámban?

Az a hét könyv, amennyivel több az én Bibliám, Biblia, vagy nem Biblia? Ki határozza meg, és milyen ismérvek alapján, hogy valami Biblia, vagy nem Biblia? Aki ezt meghatározza, vagy eldönti, mivel indokolja, mivel bizonyítja döntését, és hogy ő jogosult ezt eldönteni? Lehet, hogy van többféle Biblia? Ha van, akkor miért és hogyan lehet ez? Melyik a több Biblia közül az igazi? A fordítási, értelmezési különbségekről még szót sem ejtettem.

A mormonok szerint ők Izrael egy elveszett törzse és a Biblia csak az ő könyvükkel együtt teljes. Igaz lehet ez? Egyáltalán mikortól van Biblia? Ki mikor és hogyan döntötte el, hogy ezeket és ezeket a könyveket mától fogva Bibliának hívjuk, és különös elbánásban, tiszteletben részesítjük? Mi bizonyítja, hogy a Biblia minden sorában Isten közvetlenül szól hozzánk?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Miért nem egy a nyáj?

Ki nem olyan, mint e gyermek ....III.

Ismerősemek egy gyülekezet tagjai, s mégis egy baptista lelkész, Derek Prince könyvét küldték tananyagként. Elgondolkoztam, vajon ez azonos gyülekezetük hittételeivel? Ha igen, miért nem a Baptista Egyház keretében működik gyülekezetük? Mi a különbség közöttük? Gyermekkoruktól kezdve oda tartoztak, tehát oda születtek, vagy hitetlenként kerültek gyülekezetükhöz és ott tértek meg? Vagy esetleg másik valláshoz, gyülekezethez tartoztak és onnan mentek át jelenlegi gyülekezetükbe? Ha igen mi volt ennek az oka?

Egyáltalán, mi lehet az oka annak, hogy egy Isten van, egy a Jézus Krisztus, mégis négy nagy, és több száz kis keresztény - tehát egy Istent és Jézus Krisztust elfogadó - egyház van? Miben különböznek ezek az egyházak egymástól? Nem abban, hogy mindegyikük másképp magyarázza a Bibliát? Lehetne a Bibliát sokféleképpen magyarázni, ha Isten szava, Jézus szava alapján rangsorolnánk benne?

Nem szakadt ruhához és régi tömlőhöz hasonlította Jézus a régi tanítást?

Mt 9.16-17. „Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából, és még csúnyább szakadás támad. Új bort sem töltenek régi tömlőbe, mert a tömlő *szétreped*: a bor is kiömlik, a tömlő is *elpusztul*; hanem az új bort új tömlőbe töltik, és akkor mindkettő megmarad.”

Nem arra szólított fel éppen, hogy ne keverjük a régit, meg az újat, különben a tömlő kiszakad, az egyház meg szétszakad? Nem a kettő összevegyítésének, rangsorolás nélküli használatának következménye, hogy több száz keresztény egyház létezik ma, hogy a nyáj megosztott, szétforgácsolódott?

Mt 16.18 „építem egyházamat” Jézus egyes számot használt, egy egyházzal beszélt, nem sokról, hogy lehet ilyen sok egyház?

Jézus egy nyájról és egy pásztorról beszélt. **Jn 10.16** „egy nyáj lesz és egy pásztor.”

Ha egy a pásztor, Jézus Krisztus, miért nem egy a nyáj?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Lehet a tökéletest tökéletessé tenni?

Ki nem olyan, mint e gyermek ....IV.

Ismerőssömék könyvében A 28-ik oldalon azonban valamit nem értek. Idézi János 1.14-et Jn 1.14 „S az Ige testté lett, és közöttünk élt.” azaz Isten = Ige, majd a Jelenések 19.13-at, és elkezdí váratlan fordulattal Isten Igéjét a Bibliára használni. Azért lenne nagyon jó lenne meghatározni, pontosan körülírni, mit jelent ez, hogy Isten Igéje, mert igen sokan azzal akarnak bizonyítani, alátámasztani állításokat, megállapításokat, hogy az Isten Igéjében található.

Más lenne persze a helyzet, ha azt írná, Isten igéje, kisbetűvel, vagy azt, hogy Isten szava, vagy, hogy Istentől sugalmazott írásmű. Ez sem lenne pontos, mert a Bibliában van Ige, Jézus, van prófétálás - mire Pál maga mondta, hogy „mindent vizsgáljatok meg” - és vannak benne részben sugalmazott, Istenről alkotott *emberi* gondolatok, mint Pál, Jakab, Péter levelei. Ezért a Szentlélek, vagy ahogy még nevezik, Szent Szellem és a józan ész a forrás, hiszen maga Pál szólít fel, a Bibliába később bekerülő „prófétálás” felülvizsgálatára. **1Thessz.5.19.** „A Lelket ne oltsátok ki, a prófétálást ne vessétek meg, de *mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg, a gonosz minden fajtájától tartózkodjatok.*” Mondhatjuk, hogy a prófétálást ne vizsgáljuk meg, ha az ördög is prófétálással, az Ószövetségből vett idézettel, **Mt 4.6** kísértette meg Jézust a pusztában?

Nem azt mutatja ez, hogy az egész Bibliát homogén egynek véve, a Bibliában minden benne van, meg az ellenkezője is? Hiszen ahonnan az ördög a kísértést vette, onnan vette Jézus is a választ. Sokat gondolkoztam az **Mt.5.1-től 5.48-ig** terjedő rész, a Hegyi beszéd lényegén. Úgy vélem Jézus gyakorta idézett kijelentése foglalja össze, mi is történik itt. **Mt 5.17** „Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a törvényt vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem *tökéletessé tenni.*”

Na de hogy lehet, hogy tökéletesíti a törvényt és a prófétákat, ha ugyanakkor egy í betű sem veszhét el a törvényből? Akkor csak a prófétálást tökéletesíti és a törvényt nem? Mit értett Jézus, törvény alatt? Csak egy értelemben használta? Érthette a Kivonulás könyvét, a Leviták könyvét, a Számok könyvét és a Második törvénykönyvet?

A Második törvénykönyv, **MTörv 24.1**, megengedi a válóleléllal történő elbocsátást, Jézus mégis eltörölte a Hegyi beszédben, **Mt 5.31** úgy, hogy közben egy í betű sem veszett el a törvényből. Ugye akkor állíthatjuk, hogy Jézus a Második törvénykönyv alatt nem értette azt a törvény kifejezést, melynek egy í betűje sem vész el?

Ugye állíthatjuk, hogy a tíz parancsolat, Isten - pont a félreérthetlenség érdekében kőbe vésve közölt - szavából egy í betűt sem vett el *Jézus*, és azonkívül *mindent eltörölt*?

A kérdezősködő farizeusok maguk mondták ki, nem Isten szava, hanem Mózes szava, parancsa a Második törvénykönyv 24. vers 1. sora. **Mt 19.7** De azok mondták: „Miért adta akkor Mózes azt a parancsot, hogy elbocsátáskor adjunk válólevelet?” Jézus még menti, magyarázza is Mózes indítékát, hogy „szívük keménysége” miatt került a Második Törvénykönyvbe a válóleléllal történő elengedés.

A Hegyi beszédet Jézus ezzel fejezi be konklúzióként: **Mt 5.48** „*Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!*”

Mondhatjuk, hogy a zsidók, kik addig a törvény és a próféták szerint éltek tökéletesen éltek, ha Jézus tökéletességre szólítja föl őket? Mondhatjuk, hogy a törvény és a próféták, azaz a tíz parancsolat régi magyarázata tökéletes volt?

Mondhatjuk, hogy a törvény és a próféták teljesen tisztán Isten szava, ha Isten tökéletes?

Mondhatjuk akkor, hogy a Biblia, melynek része a - Jézus előtti, tehát Jézus által még nem tökéletesített - törvény és a próféták, tökéletesen kinyilatkoztatja Krisztust?

1Tim 2.5 „Hiszen egy az Isten, *egy a közvetítő* is Isten és ember között: az ember Krisztus Jézus.” Ugye ebben egyetértünk? Nem azt mondja ez, hogy *más közvetítő nincs*? Hogy ha el is fogadunk más közvetítőt, prófétálást, az nem egyenértékű Jézussal, és azt meg kell vizsgálni, rostálni?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Istennek egy gonosz lelke?

Ki nem olyan, mint e gyermek ....IV.

Ismerősömök könyvének hatására elolvastam Sámuel I. könyvéből a következő prófé-tálást.

1Sám 16.14 „Az Úr lelke elhagyta Sault, s egy gonosz lélek zaklatta, az Úr küldte. Szolgái így szóltak Saulhoz: „Minden bizonnyal *Istennek egy gonosz lelke* zaklat. Parancsolja hát meg urunk, s szolgái keresnek neki valakit, aki tud hárfázni. Aztán, ha rád tör Istennek a gonosz lelke, megpendíti a húrokat és jobban leszél.” „Keressetek hát nekem egy embert - válaszolta Saul -, aki tud hárfázni, s hozzátok ide.”

Az egyik szolga vette át a szót, s azt mondta: „Nézzétek, én ismerem Betlehemben Izájnak az egyik fiát, aki tud hárfázni és bátor, harcra termett férfi, jól tud beszélni, szép természetű, és vele van az Úr.” Erre Saul követeket küldött Izájhoz ezzel az üzenettel: „Küldd el hozzám fiadat, Dávidot, [aki a nyáját őrzi].” Erre Izáj fogott öt kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegidát, és elküldte Dáviddal Saulnak. Dávid megérkezett Saulhoz és a szolgálatába szegődött. Saul megkedvelte, úgyhogy Dávid a fegyverhordozója lett. Így Saul azt üzenté Izájnak: „Hadd maradjon Dávid szolgálatomban, mert megnyerte tetszésemet.” S ahányszor csak rátört Saulra az Isten lelke, Dávid fogta a hárfát és játszott. Ilyenkor Saul megnyugodott, jobban lett, és a gonosz lélek odébbállt.

Elképzелhető, hogy Isten gonosz lelkeket küld hozzánk? Hihető, hogy Isten „együtt működik” gonosz lelkekkel? Isten „zaklat”-ni akar minket? Mi lehet a zaklatás célja? Létezik, hogy a gonosz lelkeket hárfázással űzhetjük el?

A gonosz lelkek, nem Isten ellen fellázadt, bukott angyalok? Ha fellázadtak, hogyan engedelmeskednek mégis Istennek?

Ráadásul az 1Sám 16.15 ezt a kifejezést használja, hogy „Istennek egy gonosz lelke”. Hogyan kell ezt érteni?

Nehéznek, vagy könnyűnek találhatik ez a próféta-lás Jézus mérlegén? Istentől sugalmazott írásmű ez az a Biblia részlet?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Hazudj, vagy ne hazudj?

Ki nem olyan, mint e gyermek....V.

Eolvastam az Ószövetségben, a Királyok könyvét, melyben ez áll:
1Kir 22.20 „S azt mondta az Úr: Ki veszi rá Achábot, hogy hadba vonuljon és Ramotnál, Gileádban elessen? Az egyik ezt mondta, a másik azt mondta, míg végül az Úr elé állt a lélek és így szólt: Én veszem rá. S az Úr megkérdezte: Milyen úton-módon? Hogyan? Elmegyek - felelte -, és a hazugság lelke leszek a prófétái ajkán! Erre azt mondta neki: Vedd hát rá, hiszen képes vagy rá! Csak menj, és tedd meg! S lám, az Úr valóban a hazugság lelkét adta ezeknek a te prófétáidnak az ajkukra, mert az Úr a vesztedet határozta el.”

Mondhatjuk, hogy a Bibliai rész tökéletesen kinyilatkoztatja Krisztust, aki épp most fejtette ki a Hegyi beszédben, hogy nem csak a tett, de már a gondolat is bűn? A Jóisten az, aki angyalait hazugságra utasítja, mert valakinek vesztét határozza el? Isten nem az ÖRÖK JÓSÁG, SZERETET? Nem tiltja a tíz parancsolat tételesen is, hogy hazudjunk? **Kiv 20.16** „Ne tégy hamis tanúságot embertársad ellen”.

Mondhatjuk, hogy a tíz parancsolat és az **1Kir 22.20** is Istentől van?

Kiv 20.16 = Ne hazudj!, **1Kir 22.20** = Hazudj!

Lehet Isten ellentmondásos, vagy változandó?

Nem ez áll Jakab levelében?

Jak 1.13 „Senki se mondja, aki kísértést szenved: „Az Isten kísért”, mert az Istent nem lehet rosszra csábítani, és ő sem csábít rosszra senkit.”

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

A közös képviselő

Ki nem olyan mint e gyermek....VI.

Fantáziám szüleménye, nem valóság a következő történet:

Nem volt rendszerváltás, s még a politikai erőszak és diktatúra legkeményebb éveit éljük. Egy panelházban lakom, melyet úgy utaltak ki számomra, örülök, hogy lyuk van a fűlemen. A házunk közös képviselője egy rendes ember, hiszen ezért választották meg közös képviselőnek. Régebben elég kicsapongóan élt, aztán nagy csapás érte, egyetlen fiát elvesztette. Azóta, ha akarnék, sem tudnék komolyabb hibát vele kapcsolatban felhozni. Persze ő is ember, botlásaival, gyarlóságaival együtt.

Van egy tíz éves Trabantja, azzal furikázik a városban ha dolga akad. Egyszer épp a városka egyik forgalmas sugárútján vezetett, mikor mögötte fekete Volgában egy nagy hatalmú funkcionárius ült. A funkcionárius szeme megakadt a kis Trabanton, amelyik bukdácsolt a forgalomban és valahogy nem tetszett neki közös képviselőnk vezetési stílusa.

Nem vezetett ő szabálytalanul, legalább is durva szabálytalanságot nem követett el, csak mondjuk hamar lekapcsolta sávváltás közben az indexet, nem a sávváltás egész időtartama alatt villogtatott, meg az egyik rendszámvilágító lámpa sem égett a két izzó közül.

A funkcionárius éktelen haragra gerjedt. Követte képviselőnk Trabantját, majd amikor a házunkhoz ért különös dolgot eszelt ki és vitt véghez. Becsöngetett minden lakásba, így a miénkbe is, és amikor ajtót nyitottam, így szólt: - majd adok én nektek! Itt a büntetés képviselőtökért! S ezzel karomba döfött egy injekciós tűt, mely AIDS-szel fertőzött volt.

Egész házunk AIDS-es lett, a város lakói félték érintkezni velünk, egyszóval páriák lettünk. Elkülönítettek minket egy városrészben, ahol csak magunk élhettünk. Nem értettük, miért kellett ezt a szörnyű dolgot megélnünk. Sokat sírtunk, búslakodtunk. Már majdnem a végsőkhöz elkeseredtünk, mikor felbukkant városunkban egy dúsgazdag külföldi. Mikor tudomást szerzett esetünkről, felkeresett minket, s bajunkat látva úgy döntött, egész vagyonát a mi megsegítésünkre, gyógyulásunkra fordítja.

Megható volt igyekezete, de hiába volt a sok pénz, nem akadt gyógyszer az AIDS-re. Állapotunk egyre romlott, legtöbbünk már járni sem tudott, nem tudtuk ellátni magunkat, így a gazdag külföldi beköltözött gettónkba, és ápolni kezdett minket. Szinte előre látható volt a tragédia, de bekövetkezett. Ő is megfertőződött és hamarosan meghalt. Fájdalommal megsirattuk, mert ilyen jó embert még elképzelni sem tudtunk.

Aztán a falon túlról bekiabált valaki: - Ő volt a funkcionárius!

Szívünk, lelkünk tiltakozott ez ellen a feltételezés ellen, mellyel úgy éreztük, jótevőnk emlékét szennyezik be. Jóérzésű ember ezt a képtelenséget nem hiheti el! A két személy között, mint ég és föld a különbség, olyan távol vannak egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől. Ugye mindnyájan így gondolkodunk!

A Krónikák könyvében ez áll:

1Krón 21.5 Joáb átadta a népszámlálás eredményét Dávidnak. Egész Izraelben egymillió-százezer kardforgató ember volt. Júdának 470 000 kardforgató embere volt. Lévit és Benjamint nem is számolta össze, mivel Joáb csak kelletlenül teljesítette a király parancsát. Isten nemtetszéssel nézte az eseményt, és megbüntette Izraelt. Akkor Dávid így imádkozott

Istenhez: „Súlyosan vétkeztem ezzel a tettemmel. Mégis bocsásd meg szolgád vétjét, mivel ostoba módon jártam el.” Ekkor az Úr így szólt Gádhhoz, Dávid látóemberéhez: „Menj és közöld Dáviddal: Ezt üzeni az Úr: Három dolgot tárok eléd, válassz egyet, és azzal büntetlek meg.” Gád elment Dávidhoz, s így szólt: „Ezt üzeni az Úr: Válassz, hogy három évig éhség dühöngjön-e, vagy három hónapig ellenség pusztítson és ellenségeid kardja járja át veséteket, vagy pedig az Úr kardja, három napig tartó pestis, az Úr angyala pusztítson Izrael egész földjén: Mondd, hogy milyen választ vigyek annak, aki küldött.”

Dávid így felelt Gádnak: „Igen szorult helyzetben vagyok. Mégis inkább az Úr kezébe akarok esni, mivel az ő irgalma mérhetetlen. Emberek kezébe nem szeretnék esni.” Az Úr tehát pestist küldött Izraelre, és hetvenezer ember halt meg Izraelből.”

Jézus azt mondta: Én és az Atya egy vagyunk! A Krónikában szereplő ÚR azonos lenne Jézus Krisztussal? Aki azt mondta, **Jn 10.11** „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja juhaiért.”?

Ezt a prófétálást tartjuk meg, vagy vesszük el?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Ez a törvény és a próféták!

Ki nem olyan, mint e gyermek.... VIII.

Elgondolkoztam, hogy állíthatjuk-e, hogy Isten, Isten lényege a SZERETET?
Mt 7.12 „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük! *Ez a törvény és a próféták.*”

Mondhatjuk, hogy az **Mt 7.12** egyenlő a szeretettel? Ugye azt kéne tennünk egymással, amit magunk is szeretnénk, hogy velünk tegyenek? Ugye szeretetre vágynak mindenki?

Jn 13.34 Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást!

Mondhatjuk akkor, hogy „szeressétek egymást” = „ez a törvény és a próféták”?

Ha ez a törvény és a próféták, érvényben van még bármi is az Ószövetségből a kőtábla 10 parancsolatán kívül?

Szerethetjük Jézust úgy, hogy tanítása, új bora helyett a régi tömlőhöz ragaszkodunk, az új ruhából foltot szakítunk a régihez?

Ugye állíthatjuk, hogy Isten, Isten lényege a SZERETET?

Elfogadhatjuk a teljes Ószövetséget Isten közvetlen szavának, Igének, ha benne a SZERETET-tel ellentétes, hazugságra buzdítás, gonosz lelkekkel való együttműködés, teremtmények zaklatása található?

Mondhatjuk-e azt, hogy a mákoscukor (amit a mákos tésztához készítünk) teljesen azonos a cukorral, vagy a cukor teljesen azonos a mákoscukorral? Attól már cukor a mákoscukor, hogy cukor van benne? Nem, mert a cukor a cukor, a mákoscukorhoz már örölt mák is van keverve. A málnaszörp sem málna, rizses hús sem hús stb.

Elfogadhatjuk akkor azt a mondatot, hogy „a Biblia Isten írott Igéje”?

Te Pista zenész vagy, Neked könnyen elképzelhető, mi az úgynevezett élő zene. Mikor például Michael Jackson, az ismert énekes kiáll a színpadra és egy darabját elénekli. Ez a színről színre látás (majd, remélhetőleg osztályrészünk lesz), illetve a megtestesülés (2000 éve sokaknak osztályrésze volt).

Ha erről valaki felvétel készíti, és később lejátssza, ez az *eredetivel* azonos minőségben élvezhető, ez az „**Jn 1.14** S az Ige testté lett”, a megtestesülés, ami leírva, Jézus Krisztus élete és tanítása, a négy Evangélium.

Ha egy másik zenész ugyanazt a zeneszámot, más hangszeren lejátssza, az már feldolgozás, ahol *feldolgozást* készít, ahol felismerhető a dallam, de egy két dallam cikornyát hozzátesznek, vagy elvesznek, egy-két ütemet megváltoztatnak, hiszen nem képes két zenész tökéletesen egyformán játszani, mindegyik beleviszi egy kicsit a saját egyéniségét. Nem ugyanezt mondja Pál, hogy **1Kor 14.32** „A prófétaság lelke *alá van vetve a prófétáknak*”?

Ha pedig az eredetitől eltérő, teljesen más ütemű, hangzású, ritmusú zenét hallunk, az nem lehet az eredeti feldolgozása, hanem valaki más műve.

Lehet tökéletes a prófétálás, ha a zsidók nem ismerték fel a Messiást, pedig számtalan helyen volt hivatkozás az Ószövetségben erre? Ha Isten tökéletes, hogyan lehet, hogy a prófétálás, mely fia, a Messiás érkezését jelzi, nem felismerhető?

Lehet tökéletes a prófétálás, ha az Írásból még tanítványai sem ismerték fel Jézust maguktól, csak mikor megmagyarázta nekik és csodákat tett?

Lehet tökéletes a prófétálás, ha egy írástudó és egy farizeus sem tudta megfejtetni, miként szólíthatja Dávid a Messiást „Én Uram”-nak, **Zsolt 110.1**, ha egyszer a fia?

Tud valaki Jézustól olyat idézni, ami nem kristálytisza és érthető?

Nem úgy lenne pontos a meghatározás, ha Istennel kapcsolatos írásműnek neveznénk a Bibliát? Hisz valóban kitüntetett mű, mivel benne található a tízparancsolatra alapozott Ige, a megtestesült Isten élete és tanítása. A többi rész, mint prófétai, sugalmazott írásmű, mint Istennel kapcsolatos írások gyűjteménye, értékes, mint a többi szent könyv, vannak bennük csodálatosan szép részek, mint Ábrahám, meg Jób története, és a jót mindenképp meg kell tartanunk belőle.

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Az immunrendszer

Ki nem olyan, mint e gyermek.... IX.

Ismerősöméknek magyarázó levelet írtam, hogy megérthessék, mi okozza bennem a gondolatok ily fokozott „kiáradását”. Magam is érzem, valami nagyon munkálkodik bennem, valami nagyon feszít belülről, hogy megírjam nekik kérdéseimet, gondolataimat.

Bizonyára mindenki ismeri azt a tényt, hogy a szervezet, ha kigyógyult egy betegségből, azon túl fokozottan termel az illető betegséggel szemben ellenanyagot, immunrendszere, elhárító, védekező mechanizmusa sokkal jobban működik. Ilyennek teremtett minket a Jóisten. Én pedig már szenvedtem egyszer a Jóistentől elfordulás sajnálatos betegségében. Az a 25 év, amíg elfordultam Tőle, egy flúgos futam, egy rémálom volt. Utólag megdöbbenő, hányszor éreztem magamban, hogy nem jó ez így, jobb volt régen, hívott a Jóisten, de sajnos mindig elnyomtam magamban. Most, éppen emiatt, úgy vagyok, mint aki kincset talált a szántóföldben, és mindenét odaadná, csak ne kelljen megválni a kincstől.

Na jó, de mi köze van ennek ismerősöm könyvéhez? Amióta közeledem a Jóisten felé, meg kellett élnem hogy, meg nem értett, sőt majdnem ellenség lettem saját házamban **Mt 10.36**. Néhány ateista ismerősöm, akik azelőtt is ismertek, úgy gondolta, elment az eszem. Mind e mellett, legnagyobb megdöbbenésemre, Istenhívó emberektől, olyan negatív élmények, minősítések, bírálatok értek, hogy értetlenül álltam a világban. Volt olyan hívő, korábbi üzleti partnerem, akinek hitetlenként „puszi pajtás” voltam, hívőként pedig már „kénköves pokol” szerepelt levelében, mely a „hamis prófétáknak” jár ki.

Félreértés ne essék, nem akarom sajnáltatni magam, csak megvilágítom a hátteret. Szinte vicc volt, hogy minisztériumi előszobában, a Metró áruházban sorban állva, a szeretetről, a Jézusi tanításról beszélve, szinte „összeölelkeztem” sok ateistával, amikor meg egy más felekezethez tartozóval, vagy saját vallásom - hittételeinket nálam kevésbé lazán kezelő - tagjával találkoztam, előbb-utóbb „kiborult a liszt”. Mindig a Biblia volt a közvetett ok! Miért?

Annak idején, amikor 15 évesen bevettem a bal kanyart és elfordultam a Jóistentől, az volt az oka, hogy féltem tőle. A félelem egy nagyon fránya dolog! Hogy mennyire tapló vagyok, milyen nehezen küszködtem magam vissza a Jóistenhez, milyen lassan esett le a tantusz, pedig ő dobálta belém rendületlenül, az látszik azon is, hogy kisebbik fiam már hetek, hónapok óta álmairól, Istenről, Jézusról beszélt akkor még hitetlen énemnek, és nekem még mindig nem jutott eszembe, hogy van Jóisten. Nagy lassan jutottam oda, hogy „Na! Figyelj már! Ha vagy, segíts már rajtam!”

Csikorogva, nyögve nyelve, fájdalmas szüléssel jöttem rá, hogy az Út nem egyirányú utca, hogy talán nekem is el kellene gondolkoznom, Ő mit akarhat tőlem? Begyorsulni akkor gyorsultam be, amikor a Hang könyvekből azt olvastam ki, hogy Isten olyan jó, hogy elképzelni sem lehet Nála jobbat, hogy ő csúcsszuper, egy gyöngéd, mérhetetlenül szerető Atya, akitől nem, hogy nem kell, hanem nem is szabad félni, mert az akadály a szeretetben.

Ahogy elkezdtem Őt szeretni, egyre jobban érdekelt, és jobban megismertem, attól még jobban szerettem, még jobban megismertem, még jobban szerettem..... A Hang köteteknél ugrándozott, ficánkolt szívem-lelkem, mint egy kis kecskegida. Ugyanez volt a helyzet a négy Evangéliumnál is, melyeket a Hang kötetek hatására kezdtem olvasni. Az Újszövetségi levelek közül jó néhánynál, meg az Ószövetség sok könyvéénél, mintha egy más világba

csöppentem volna. Feszengtem, zavart a sok csata, kegyetlen vérontás, hol bálványimádás, hol véres engesztelő áldozat, büntetés, félelem, rettegés, pestis, amit az Ószövetség bemutat és az Újszövetségi levelek közül is sok idéz.

Ráadásul találtam benne olyan részeket is, melyek minden kétséget kizáróan azt mondták nekem, hogy Isten nem lehet ilyen, hiszem ilyen és hasonló Istenkép miatt fordultam el Istentől. Ilyen részeket Isten Igéjének minősítve keltenek sokan félelmet, kívánnak engedelmességet, tartanak alázatos lábmosás helyett fejmosást, hirdetnek olyan - minden jóérzésű embert borzadállyal eltöltő „tanítást”, hogy „Isten, *az Atya, halálra adta Krisztust, büntetésül a mi bűneinkért*”.⁴ Ugye Jézus arra tanított, hogy úgy fogadjuk be tanítását, mint a gyermek? Melyik gyermek nem szalad el sírva, ha ezt elmesélik neki? Jézus nem *szeretetből* adta életét *barátaiért*⁵? Nem azért, hogy *Út legyen*, hogy mi is ezt hirdessük, hogy akár a hálálunk árán is ezt vállaljuk, hogy soha ne ártsunk senkinek, és mindenkinek megbocsássunk?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

---

⁴ Derek Prince első kötet 147 oldal

⁵ Jn 15.13

Szeretet vagy félelem?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... X.

Ismét felmerült bennem a félelem-szeretet összefüggése az 1Jn.4. kapcsán.

1Jn 4.7 „Szeretteim, *szeressük egymást*, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent.” **1Jn 4.8** „Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert *az Isten szeretet*”.

Mondhatjuk, hogy János első levelének ez a verse teljes összhangban van Jézus tanításával, az Igével?

1Jn.4.18 *A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.*

Mondhatjuk tehát, hogy aki fél, az nem lett tökéletes a szeretetben? S mivel a főparancs a szeretet, a félelem a legfőbb parancsban Istentől eltávolít?

Mondhatjuk, hogy nem a félelemre, hanem pontosan a félelem elkerülésére kell törekednünk, hogy erősödjünk a főparancsban?

Derek Prince harmadik kötetének 42-ik oldalán ez áll: „A sötétség erőinek két fő fegyvere a kétség és a félelem”. Minek tulajdonítsuk a következő prófétálásokat?

Ef.5.21 Engedelmeskedjete egymásnak, Krisztus *félelmében*.

Ef.6.5 Szolgák! *Félelemmel és rettegéssel* engedelmeskedjete földi uraitoknak, olyan tiszta szívvel, mint a Krisztusnak.

Róm.11.20 Úgy van: azok hitetlenségük miatt törettek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem *félj*!

Tim.5.20 Akik vétkeznek, azokat mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is *félelem* támadjon.

Fil.2.12. Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, *félelemmel és rettegéssel* munkáljátok üdvösségeteket,

Lehet célunk a félelem, ha Jézus a kicsinyhitűséggel, sőt a hit hiányával azonosította?

Mt.8.26. De ő így szólt hozzájuk: „Mit *féltek*, ti *kicsinyhitűek*? **Mk.4.40.** Akkor ezt mondta nekik: „*Miért féltek* ennyire? *Miért nincs hitetek?*” **Mk.5. 36.** Jézus is meghallotta, amit mondtak, és így szólt a zsinagógai elöljáróhoz: „*Ne félj, csak higgy!*”

Szereti urát, aki fél?

Mt.25. 25. *Félelmemben* elmentem tehát, és elástam a talentumodat a földbe: nézd, itt van, ami a tied. Ura így válaszolt neki: Te, *gonosz és rest* szolga”.

Jézusra hallgassunk, vagy a következő prófétálásra?

1Kor.2. 3. És én erőtlenség, *félelem* és nagy *rettegés* között jelentem meg nálatok.

2Kor.7.1. „és *Isten félelmében* tegyük teljessé”

2Kor.7.8 11. Mert éppen az, hogy Isten szerint szomorodtatok meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt *félelmet*, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését!

Zsid.10.19. 31. *Félelmetes* dolog az élő *Isten* kezébe esni.

Bölcs dolog félni?

Bölcs 17.11 „A *félelem* ugyanis nem egyéb, mint *lemondás a segítségről*, amit a megfontolás nyújt.”

Pál miért fél? **2Kor.11.1. 3.** „*Félek* azonban”. **2Kor.12.19. 20.** „Mert *félek*”

Lemond a segítségről?

Jó pásztor, vagy emésztő tűz? Melyik az igaz?

Zsid.12.18. 28. Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk *Istennek tetsző* módon: tisztelettel és *félelemmel*. Mert a *mi Istenünk emésztő tűz*.

Használta Jézus a félelem szót másra, mint hogy ne féljünk?

Mt.10. 31. *Ne féljete*tek tehát: ti sok verébnél értékesebbek vagytok.” **Mt.14. 27.** De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, *ne féljete*tek!” **Mt.17. 7.** Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: „Keljete fel, és *ne féljete*tek!” **Mt.28. 10.** Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „*Ne féljete*tek”. **Lk.5. 10.** Jézus akkor így szólt Simonhoz: „*Ne félj*, ezen túl emberhalász leszel!” **Lk.11.32. 32.** *Ne félj*, te kicsiny nyáj, **Ap.Csel.18. 9.** Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „*Ne félj*, hanem szólj

Egyetlen egyszer mondta Jézus, hogy féljünk:

Lk.12. 5. Megmondom nektek, kitől féljete: attól féljete, akinek azonfelül, hogy megöl, arra is van hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom nektek: *Tőle féljete*.”

De mitől, vagy kitől? Lehet ez Isten, vagy ember, akitől félünk kell? Van egyáltalán ilyen lény? Van hatalma bárkinek felettünk, ha a gonosz lelket még citerával és hárfával is elűzhetjük? Ha Isten mindenható, vethet minket bárki is a gyehennára?

Nem saját bűnünkről, bukottságunkról van szó? Melytől, ha nem félünk, szeretjük?

Lehet tökéletes közvetítése az Isteni sugalmazásnak a prófétálás, ha önmagának is ellentmond? Nem maga is azt ismeri be, hogy vagy szeretet, vagy félelem? **2Tim.1.7.** Mert *nem a félelemnek* lelkét adta nekünk az Isten, *hanem az erő, a szeretet* és a józanság lelkét.

Szabad félnünk, ha hiszünk a mindenütt jelenlévő, minket szerető, mindenható Istenben?

Zsid.13. 6. „*Velem van az Úr, nem félek*, ember mit árthat nekem?” Amikor félelméről, meg félelemkeltésről prófétált a próféta, akkor nem volt vele az Úr?

Jó a félelem, ha rabbá tesz?

Zsid.2. 15. és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak

Mondhatjuk a félelemre és félelemkeltésre buzdító idézetekről, hogy Istentől sugalmazott írások? Nem nagyon is emberi, földi, evilági gondolatok ezek? Nem azt kell megcéloznunk, hogy „ne vezessen emberi tekintet”? A félelemkeltés Istentől való, vagy a szeretet? Féljünk Istentől? Nem szeretni kéne inkább? Engedelmeskedjünk egymásnak és féljünk egymástól? Nem szeretnünk kéne egymást?

Eszünkbe ne jusson ekkora kiáltó ellentét, ennyi ellentmondás után a Biblia minden sorában kételkedni, vagy Pál, e gyarló, de megtérése után jámbor, Jézusért mégiscsak vértanúhalált vállalt próféta felett pálcát törni! Gondoljunk a Szeretet himnuszára is, vagy a Galata levélben a lélek gyümölcseire. Igenis rá kell hallgatnunk abban, hogy a jót megtartjuk, és a rosszat elvetjük!

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XI.

Ismerősomék könyvében⁶ az áll, hogy Krisztus „Isten Igéjén” keresztül jelenti ki magát és, hogy Isten Igéje a Biblia.

Jn 14.21 „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. *Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.*”

Vonatkozhat Jézus ígérete a Bibliára, mint kinyilatkoztatására, ha Jézus egyértelműen kijelenti, hogy még *nem mondott el mindent?*

Jn 16.12 „Még *sok mondanivalóm* volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő *majd elvezet* benneteket a *teljes igazságra*. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődöt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek. S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és *eszetekbe juttat* mindent, amit mondtam nektek.”

Elképzélhető, hogy a jövőben azt fogja mondani, mégsem az én tanításomra hallgassatok, hanem az Ószövetségi prófétálásra, és amit tökéletesítettem, mégiscsak tökéletes volt? Azt gyúrájátok, csűrjétek-csavarjátok? Vagy Jézus előre látta, hogy eszünkbe kell juttatnia tanítását? Hogy az új bort ne töltsük régi tömlőbe? Hogy az Ószövetség és az Ige összevegyítésével ne kreáljunk Bibliát?

Eleget tehetünk Jézus parancsának, szerethetjük őt másként, minthogy a Jézusi tanításhoz tartjuk magunkat? Szemet szemért, fogat fogért? Nem!

Odatartom az arcomat, ha pofon vágnak, két stádiumra megyek, ha egyre kényszerítenek, ha elveszik köpenyem, adom a köntösömet is. Nem vagyok vegetáriánus, a nyulat, meg a sertéshúst sem mellőzöm, mert nem az betegít meg, ami a számon bemegy. Ahelyett hogy félnék Istentől és felebarátaimtól, szeretem Istent és felebarátaimat. Esküszöm az élő Istenre? Nem! Se égre, s földre, nem esküdözöm, hanem csak annyit mondok, igen. Mondhatjuk tehát, hogy Jézus tanítását előnyben részesítjük a Biblia egyéb részeivel szemben, hogy rangsorolunk a Bibliában? Mondhatjuk, hogy csak így szerethetjük Jézust? Mondhatjuk, hogy rangsorolás nélkül minden benne van a Bibliában, meg az ellenkezője is?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

---

⁶ Derek Prince: A kereszténység hat alaptanítása

Miért van testünk?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XII.

A Teremtés könyvében ez áll:
Ter 1.27 „Isten megteremtette az embert, saját képmására, az *Isten képmására* teremtette őt, férfinek és nőnek teremtette őket.”

Jakab azt írja. **Jak 3.9** „az embereket, akik az *Isten hasonlóságára* vannak teremtve.”

Pál szerint testünk, lelkünk, és szellemünk van.

1Tessz 5.23 „A békesség Istene szenteljen meg benneteket, hogy tökéletesek legyetek. Őrizze meg *szellemeteket, lelketeket és testeteket* feddhetetlenül Urunk, Jézus Krisztus eljövételéig.”

Testünk az anyaméhben, születésünk előtt fejlődik ki. Lelkünket és szellemünket mikor teremti, vagy teremtette Isten? Az újszülöttbe mikor költözik a lélek és a szellem? Isten mikor teremt az újszülött testébe lelket, szellemet? Fogamzás előtt, vagy fogamzás után?

Ha fogamzás előtt teremti az újszülött lelkét, szellemét, akkor mikor követte el a vakon született újszülött a bűnt?

Ha fogamzás után teremti a lelket, szellemet, miért teremt természetellenes körülmények között fogant magzatba, vagy rendellenesen, betegen fejlődő magzatba lelket?

Izaiás így prófétál: **Iz 41.23** „Adjátok hírül, mi történik majd a jövőben, hogy megtudjuk: *Istenek vagytok.*”

Pál így ír: **2Kor 3.17** „Az *Úr* ugyanis *Lélek*: ahol az *Úr* Lelke, ott a szabadság.”

Az *Úr Lélek*, tehát nem látható, mi pedig Isten hasonlóságára vagyunk teremtve, sőt Izaiás szerint Istenek vagyunk. Miért vagyunk mi akkor anyagi testben, miért nem vagyunk mi is szellemtestben, mint Isten?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Isten nem személyválogató?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XIII.

Jézus azt mondja, hogy az Atya egyformán szeret minket. **Mt 5.45** „Így lesztek fiaai mennyei Atyátoknak, aki fölkelte napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.”

Péter azt mondja: **ApCsel 10.34** „Valóban el kell ismernem, hogy az *Isten nem személyválogató*”

Főleg egyformán szerethet Isten, amikor megszületünk. Ha Isten nem személyválogató, akkor hogyan lehet, hogy Keresztelő János már Erzsébet méhében eltelt Szentlélekkel, mi meg mindnyájan nem teltünk el?

Lk 1.15 „Mert nagy lesz az Úr előtt, bort és mámorító italt nem fog inni, hanem már anyja méhében a Szentlélek fogja eltölteni.” **Lk 1.41** „Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig *eltelt Szentlélekkel*”.

Mivel lehet ezt megmagyarázni? Mégis csak kivételez a Mennyei Atya? Ha nem, akkor mikor szerezte érdemeit Keresztelő János? Illésként?

Mt 17.10 „A tanítványok megkérdezték: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?” Így felelt: „Illés ugyan eljön és helyreállít mindent. Csakhogy én azt mondom nektek: *Illés már eljött*, de *nem ismerték fel*, úgy bántak vele, ahogy akartak. Így szenved majd tőlük az Emberfia is.” Ekkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.

Illés = Keresztelő János? Ugyanaz a szellem, csak másik testben?

Keresztelő János halála után, amikor Mózes és Illés megjelent Jézusnak és a három tanítványnak, azt kérdezték Jézustól a tanítványok: **Mk 9.11** „Azután megkérdezték tőle: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb el kell jönnie Illésnek? „Ezt válaszolta: „Igen, előbb eljön Illés, és mindent helyreállít. De az is meg van írva az Emberfiáról, hogy sokat kell szenvednie és megvetésben lesz része. Azt mondom nektek, hogy *Illés már eljött*, de kényükdvük szerint bántak vele, ahogy előre megírták róla.”

Mondhatjuk, hogy Jézus itt kijelenti, igazolja, hogy egy korábban élt személy szelleme újra testet ölthet?

Mt 11.11 „Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt *nem született nagyobb* Keresztelő Jánosnál. De aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála.”

Miért a legnagyobb? Isten mégis személyválogató? Vagy azért a legnagyobb, mert Illésként már érdemeket szerzett, kiérdemelte, hogy Isten előfutára legyen? Nagy próféta lehetett Illés, ha Jézust is sokan Illés reinkarnációjaként vélték felismerni?

Mk 6.15 „Voltak, akik azt állították, hogy Illés. Ismét mások azt mondták, hogy próféta, olyan, mint egy a próféták közül”

Mt 11.14 „S ha tudni akarjátok, *ő Illés*, akinek el kell jönnie.”

Illés = Keresztelő János. Van más magyarázat, mint hogy Illés lelke, szelleme költözött Keresztelő Jánosba?

Létezhet ilyen, hogy emberek korábban már meghalnak és ma születő emberekbe költöznek lelkeik, szellemeik? Meg lehetne így érteni, mikor követte el bűnét a sok vakon és nyomorékon született? Hogy miért születünk különböző testi adottságokkal, szellemi képességekkel, s Isten mégis igazságos? Hogy miért angyali jó három éves korában az egyik testvér, ikerpárja meg, mintha az ördög bűjt volna belé?

Jn 1.21 Ezért megkérdezték tőle: „Hát akkor? Talán Illés vagy?” „Nem vagyok” - felelte. Ha Keresztelő János sem tudott arról, hogy ő Illés reinkarnációja, mondhatjuk-e hogy a tudatalattiban, szellemünkben rejtőző múltunk jótékony fátyollal való letakarása Isten jóságát, bölcsességét bizonyítja? Hisz sokan el sem bíránk múltunkat, s múltbéli tetteink ismerete óhatatlanul befolyásolná megszentelendő jelenünket.

Miért születik egyikünk géniusznak, mint Leonardo da Vinci, másikunk meg egy lovat sem tud felismerhetően lerajzolni? Miért fejszámoló zseni egyikünk, a másikunk meg a lapos, és a mély tányért sem tudja megkülönböztetni 40 éves korában. Miért születik egyikünk olyan szép testtel, mint Marilyn Monroe született, akiért bolondultak a férfiak, másikunk meg bibircsókcal az arcán, púpos háttal, nagy fertállal?

Pál szerint Isten adja testünket. **1Kor 15.38** „*Isten testet ad neki tetszése szerint, minden magnak neki megfelelő testet.*”

Lehet, hogy a nyomorékon született ember szelleme, lelke, egy korábbi testben bűnt követett el, és most olyan földi testet kap Istentől, amelyikben „levezelheti” bűnét? Vagy higgyük azt, hogy Istennek az a „tetszése”, hogy „frissen teremtet” teremtménye nyomorék testben szülessen és éljen?

Ha nem, akkor miért kap nyomorék testet Istentől?

1Jn 3.9 „Azok, akik az *Istentől* születtek, *nem követnek el bűnt*, mert az ő magja bennük marad, és nem vétkezhetnek, mert az Istentől születtek.”

Hogyan kell ezt érteni? Hát nem mindenki születik Istentől? Kitől születik, aki nem Istentől születik? Hogy lehetne találkozni olyan emberrel, aki Istentől született?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Egy gyerek, vagy több gyerek?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XIV.

Ugye bölcsnek mondhatjuk azt a szülőt, aki gyermekének, mikor még kicsi, fejletlen, csekély értelemmel bír, keveset enged, majd amikor értelme növekedni kezd, többet, s végül, mikor felnőtt, már érett az életre, akkor már nem szól bele az életébe, gyakorlatilag mindent megenged neki?

Vajon mit gondolhatunk arról az apáról, aki egyik gyermekének nagyon keveset, majdnem semmit sem enged, másik gyermekének jóval többet, a harmadiknak pedig mindent megenged? Mondhatjuk a második apáról, hogy következetlen, értelmetlen, nem igazságos, nem gondos szülő?

A Ter 1.29 szerint Isten a magvas növényeket és a magvas fákat adta az embernek táplálékul, tehát nagyon keveset engedett az embernek. „Azután ezt mondta Isten: „Nézzétek, *nektek adok* minden növényt az egész földön, amely magot terem, és minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen”.

A Lev 11.1 szerint marhahúst igen, de disznó, és nyúlhúst nem ehet az ember. Az Úr így szólt Mózeshez és Áronhoz: „Mondjátok meg Izrael fiainak: Nézzétek, az összes szárazföldi állatok közül ezeket ehetitek. Minden állatot, *amelyeknek* hasított körmű, villás patája van, és amely kérődzik, *megehettek*.

Jézus minden külsőséggel kapcsolatos előírást feloldott. **Mt 15.17** „Nem értitek, hogy ami a szájba kerül, a gyomorba jut, onnan meg a félreeső helyre?”

Teljes szabadságot ad az **ApCsel 10.12** „Mindenféle négy lábú és csúszómászó állat meg égi madár volt benne. „Rajta, Péter, öld le és edd meg!” - szólalt meg egy hang. „Szó se lehet róla, Uram - felelte Péter -, sosem ettem én semmi közönségest vagy tisztátalant.” Másodszor is megszólalt a hang: „*Amit az Isten tisztává tett*, azt te ne tartsd tisztátalannak.”

Istent végtelenül jónak és bölcsnek tartjuk mindnyájan. Hogyan magyarázható a - Jézus szaván kívüli-három prófétálás? Mind a három tisztán Isten akaratának közvetítése? Vagy nem külön-külön, születésünkkor teremt minket Isten, hanem egyszerre teremtett minket a teremtéskor és ahogy többször leszületünk a földre, tapasztalatokat gyűjtünk, nő értelmünk, úgy egyre nő szabadságunk is? Érthető lenne így, hogy a vakon született gyermek mikor követte el a bűnt? Lehetséges, hogy nem igazságtalanul bűnhődünk Ádám és Éva miatt, hanem képletes a megfogalmazás és mi magunk vagyunk a bukott teremtmények, tőlünk ered, sajátunk, s így igazságos az „eredendő bűn”

Vagy tartsuk az első két prófétálást, melyek nincsenek összhangban Jézussal, valami másnak?

1Tim 4.1 A Lélek világosan állítja, hogy a végső időkben némelyek elpártolnak a hittől, megtévesztő szellemekre és *sátáni tanításra* hallgatnak. Ezek képmutató hazudozók, akiknek meg van a lelkiismeretük bélyegezve. *Tiltják* a házasságkötést és *bizonyos ételek fogyasztását*, jóllehet ezeket azért teremtette az Isten, hogy a hívő és igazságot ismerő ember hálaadással fogyassza. Hiszen Istennek minden teremtménye jó, és semmi sem megvetendő, amit hálaadással veszünk magunkhoz, mert az Isten tanítása és az imádság megszenteli.

Pál azt írja ugyanis, hogy megtévesztő szellemek tanítanak ilyesmit, és hogy a végidőkben majd sokan fognak rájuk hallgatni.

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Mi a kiindulópont?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XV.

A hétvégén gondolkozva rájöttem, hogyan tudnám megfogalmazni, mi a különbség Derek Prince és az én gondolkodásom között. Feleségem így gondolkozott: - egy láthatatlan erős hatalom elvette a férjemet, s most nem gyógyítja meg a kisfiamat, pedig megtehetné, ha mindenható. Akkor ez a láthatatlan hatalom gonosz, s ezzel gyakorlatilag a sátán képét *vetítette* a Jóistenre.

Tehát ő a „tükör által homályban látásából”, saját gondolataiból indult ki és ezt vetítette a Jóistenre.

Én fordítva gondolkoztam. Abból indultam ki, hogy a Jóisten jó Isten, csodálatos, mérhetetlenül jó, örök jóság, szeretet, és ha valami mást tapasztalunk az vagy nem tőle van, vagy még nem értjük, miért jó, vagy miért lesz majd jó nekünk. A *Jóistenhez alakítom* a világról alkotott felfogásom, és nem a világképemből alakítom ki a Jóistent magamnak. Tehát Istenképem nem függ a tapasztalati világtól és kiindulási alapom a Jóisten. *Istenből* akarom megérteni *a világot* és nem a világból Istent.

Derek Prince, ugyanúgy, mint feleségem, nem Istenből, nem a Jóistenből indul ki, hanem a tükör által homályban látásából, azaz a Bibliából és ahhoz kapcsolódó személyes, *emberi* gondolataiból, és *ezt vetíti* a Jóistenre. *Száma* a Biblia tartalma és az ő Bibliához kapcsolódó gondolatai, tehát egyszóval *a Biblia az Isten*. Ugyanígy gondolkodtak lényegében a zsidók is, amikor az „Írás” alapján Jézust halálra ítélték.

Mivel más a kiindulási pontunk, alapunk, ezért nehezen is juthatunk közös nevezőre. Ő a világból magyarázza Istent, én meg a Jóistenből magyarázom a világot. Ő a Bibliából kiindulva akarja megérteni Istent, én Istenből akarom megérteni a Bibliát. Dombi Feri bácsi Jézusból, az Evangéliumokban Jézus ajkára adott szavakból indul ki. Egyszer paptársai előtt így fogalmazott: „Ha valaki valamit mond, ami nem Jézusi, legyen az római pápa is, azonnal tiltakozom”. Paptársai megmosolyogták szokatlan kijelentéséért, én ellenben tisztelem érte.

Testvéreim! Értsük meg, magyarázzuk a világot Isten örök jóságából és szeretetéből!

Ti bálványimádók!

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XVI.

Lassan már két éve, hogy történt. Szakmai úton vettem részt laborműszerek forgalmazóival, mikor feledékenységem miatt az esti programról a szállodába vissza kellett mennem. Vidéki ausztriai szálloda lévén a tulajdonos heti egy este szünnapot tartott és a bejáratnál teljes sötétség fogadott. Tanácstalanul álldogáltam, mígnem egyszer csak csoportunk egyik hölgy résztvevője is megjelent.

Majd a Jóisten megsegít, - mondtam vigasztalásul, kilátástalan helyzetünkben, és valóban megtaláltuk a hátsó bejáratot. A hölgy arca felragyogott, mert ő is Istenhívő volt és az esti program után, vele és kolleganőjével késő éjszakáig elbeszélgettünk. Megtérésünk, a Jóistennel kapcsolatos élményeink alkották a témát, míg egyszerre megszólalt - az egyik nagy keresztény valláshoz tartozó - hölgy ismerősöm.

- Ti bálványimádók vagytok! Minek az a sok szobor, meg szentkép a templomban nálatok?

Átfutott a fejemben, hogy gyermekkoromban, egy balatoni hétvége alkalmával szüleim egy számomra szokatlanul sivár templomba vittek, mert a községben nem volt katolikus templom. De Erzsébet megjegyzését így sem értettem. Helyesebben érteni értettem, de nem tudtam mi végből, mi alapján teszi ezt a furcsa megállapítást. Érvem csak annyi volt, hogy csak nem gondolja komolyan, hogy több száz millió katolikus hívő, világszerte szobrokat imád a templomban a Jóisten helyett. Békében váltunk el egymástól Erzsivel és nem lepett meg, amikor fél évvel később könnyekkel áztatott levelet hozott a postás, melyben bocsánatot kért. Megszólalt lelkiismerete, a benne lakó Isten, hisz jólelkű, csupa szív, sokat szenvedett asszonyka volt, aki bizonyára kísértés hatására tette hirtelen megállapítását.

A közelmúltban egy ismerősöm levele kapcsán mélyen áttanulmányoztam a teljes Bibliát és ott akadtam a következő idézetre. **Kiv 20.4** Ne csinálj magadnak *faragott képet* vagy hasonmást arról, ami fent van az égben, vagy lent a földön, vagy a vizekben a föld alatt. A zsidók ugyanis e parancs miatt csak faragatlan, egymásra hányt sziklából álló oltárt használtak a szabad ég alatt és azon mutatták be közösségi, jóvátételi, bűnért való, felszentelési, közösségi, ünnepi, égő illetve véres áldozataikat. De a zsidók „mást sem tettek”, mint hol bálványt imádtak, hol a csapások miatt engesztelő áldozatokat mutattak be.

Gyakran házasodtak a környező bálványimádó népek leányaival, és az asszonyok, főleg ha a király is így nősült, akár az egész népet is belevitték a bálványimadásba. De ma, hogyan lehet ezt a katolikus templomokra, az azokban található - otthonosságot, meghittséget kölcsönző - szobrokra, mellékoltárookra, virágokra, az Úrjézus keresztútját bemutató festményekre, domborművekre ráhúzni?

Nagy visszalépés volt a zsidók alkalmankénti bálványimádása, hiszen ők voltak abban a történelmi korban az egyetlen nép a földön, amelyik egy Istenben hitt. Ezért lettek ők a választott nép. Ezért igaz, hogy Isten nem személyválogató, hanem csak szerepeket kiosztó. Hogy lehet, hogy Jézus erről a parancsról nem szólt? Sőt a hasonló külsőségekkel foglalkozó farizeusokat meszelt síroknak nevezte?

Lehetséges, hogy az akkor már több száz éve stabil egy Isten hitben élő zsidókat ez a fajta bálványimadás már nem fenyegette? Mint ahogy gyermekkori betegségeink sem fenyegetnek már minket? Ma másfajta bálványimadás fenyeget minket. Sokunk gyermekét, van aki autóját,

házát, hobbyját, saját testét, szépségét, eszét, hírnevét, hatalmát bálványozza, helyezi Isten elé, illetve fölé.

Hogy lehet, hogy Jézus, bár tudott írni, nem írt le egyetlen szót sem tanításából? Amikor a házasságtörő asszonyt vezették elé, az asszonyt halálra kövezni készülőк bűneit írta ujjával a földre. Nem attól tartott, hogy ha leírná tanítását, Isten helyett azt a könyvet imádná az utókor, amit leírt? Nem ugyanez volt az oka az Ő, és földi édesanyja testi mennybemenetelének?

Visszatérve a zsidókhoz, ez volt az oka annak az, Isten által adott parancsnak is, hogy **Józs 23.7** „*s ne keveredjeteк össze azokkal a népekkel, amelyek még megmaradtak körötökben. Ne ejtséteк ki isteneik nevét, ne szólítsátok meg őket eskütételkor, ne szolgáljatok nekik, s ne boruljatok le előttük.*” Jehova tanúi testvéreink, kik a teljes Bibliát „Szentírásnak veszik” az eredeti fordítást ismerik el érvényesnek, melyben a felszólítás: „ne keveredjen *véreteк, mások vérével*”. Aki *nem úgy* fogadja be Isten szavát, *mint a gyermek*, annak bizony egyértelmű, hogy ez a vérátömlesztés tilalmát jelenti. Az sem zavarja, hogy ki sejtette akkor még, hogy ma lesz vérátömlesztés. Isten mindent tud és mindent lát!

Ugyanilyen okból vannak egyházak, gyülekezetek, melyek tizedet szednek tagjaiktól, pedig nem mutatnak be sem véres, sem engesztelő áldozatot. Vannak Jézus tanítványainak olyan utódai, akikre Jézus egyházát alapította, akik nem tűznek övükbe *sem arany, sem ezüst, sem rézpénzt*, nem visznek sem két botot, sem tarisznyát az útra, hanem ingyen, vagy kosztért hirdetik az Örömhírt? Betegeket gyógyítanak, halottakat támasztanak fel, és leprásokat tisztítanak meg?

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Piros és zöld fagyí

G yermekkorom felejthetetlen élményei közé tartozott a Budapest Nemzetközi Vásár meglátogatása. Egy ismerőssémmel beszélgetve egy régi élmény bukkant fel emlékezetemből. Beszélgetésünk közben tisztáztuk, hogy Isten nem büntet, nem haragszik, saját képére teremtett minket és így teremő képességet is kaptunk. Poklunkat, mennyországunkat, sorsunkat, örömeiket, bánatainkat maguk teremőjük viselkedésünkkel. No de miért engedi meg a Jóisten, hogy ennyit szenvedjünk, hogy ennyi baj érjen minket? Hát szeretetből! Szeretetből? Hát miért nem magyarázza el nekünk, hogy mi a teendő, és akkor nem lenne szükség a szenvedtetve tanulásra?

Na erre, az ember egyik alaptermészetére fog fényt vetni történetünk. A hatvanas évek vége felé, talán az új gazdasági mechanizmus egyik jelenségeként, a szocialista vállalatok is elkezdtek a fogyasztókkal foglalkozni. Azon a nevezetes vásáron az egyik stand előtt kilométer hosszú sorok kígyóztak. A sorban állók egy fagylaltgép előtt álltak, piros és zöld krémfagyí jött ki a gépből, az emberek mohón belenyaltak, majd pár lépés megtétele után, az odakészített hatalmas kukába dobták a maradékot. Nem feszítem tovább a kíváncsiak idegeit, egy pihent agyú újító ötlete alapján paradicsom és spenót fagyit árusítottak.

Megkérdeztem néhány fogyasztót, akik elmondták, sós a fagylalt, förtelmes ízű és ehetetlen. Megkérdeztem a sorban állókat is, akik mind tudták, hogy rossz, mégis ki akarták próbálni. Miért? Nem hittek az előttük levőknek? Nem hittek a szemüknek, mikor mindenki a kukába dobta a frissen vett fagylaltot? Hitetlenség? Gög? Makacsság? Dacosság? Csak akkor nyugszunk, csak akkor hiszünk, ha magunk is megtapasztaltuk? Mindenáron bele kell harapnunk az almába? Én is beálltam, ahogy mindenki, én is nyaltam kettőt, én is dobtam a kukába. Szerintem ez bukottságunk, gyarlóságunk, melyől meg kell szabadulnunk, méghozzá itt a Földön.

Testvéreim! Ne legyünk hitetlenek, hanem hívők!

Az Atya halálra adta büntetésül.....

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XVII.

Ismerősöm válaszolt levelemre, melyben tiltakoztam az általa küldött könyv megállapítása ellen, miszerint a keresztény hit alaptétele, hogy az „Isten, az Atya, halálra adta Krisztust, büntetésül a mi bűneinkért”. Levelében megírta, hogy ami engem borzadállyal, az őt kimondhatatlan hálával tölti el. Következésképp válaszoltam: „Ti olyan csodálatos emberek vagytok, *annyira szeretitek Istent*, annyira csak jót tudtok elképzelni róla, *hogy ezzel a kimondhatatlan, hatalmas szeretetetekkel elnyomjátok, kapcsoljátok magatokban a gondolkodást*. Vagy van érv, hogy nem *gonosz* cselekedet valakit halálra adni? Tehát *tevélegesen, akaratlagosan rosszat* tenni? Főleg egy *apának a fiát*? A gonoszságon túl, nem *logikátlan, értelmetlen* valakit megbüntetni, aki bűn nélkül való, ártatlan?

Jézus kereszthaláláért engem is hála és meghatottság tölt el felsőfokon, én csak attól a feltételezéstől, gondolattól *iszonyodom*, hogy az Atya halálra adta. Milyen apa, milyen bíró az ilyen? Ha Isten saját hasonlatosságára teremtett minket, nekünk is így kéne cselekednünk? Ha belegondolok abba, amit magyarázatként még odaírtál, hogy Atya, Fiú, Szent Szellem egy, akkor még érthetlenebb, hogy valaki *mások* bűnéért *saját magát* büntesse. Mi az értelme ennek? Mi a jó abban, hogy egy ártatlan bűnhődik, vagy abban, hogy valaki önmagát bünteti? Az állam saját magán belül, az Igazságügyi Minisztériumon keresztül megbünteti, vagy a Hadügyminisztériummal ágyúztatja a Pénzügyminisztériumot, saját magát, mert az állampolgárok sikkasztanak?”

Testvéreim! Legyen mérhetetlen szeretetünk Isten iránt, de ne nyomjuk el, ne kapcsoljuk ki értelmünket!

Az Úr félelme?

Ki nem olyan, mint e gyermek.... XVIII.

Az Ószövetségben számtalan helyen⁷ szerepel az „Úr félelme”, vagy „Isten félelme” kifejezés. A gyanútlan olvasó abban a hitben lehetne, hogy helyes, kell félni az Úrtól, ha rá nem akad a Bölcsesség könyvének apró betűs magyarázatára, ahol a következő áll. „Az Úr félelme kifejezés jelentése, jámborság, vallásosság.” Jámborság, vallásosság, tehát az Úr tanításának, parancsainak megtartása.

Jn 14.23 Jézus így folytatta: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat” Tehát a *helyes fordítás* nem az Úr félelme, hanem *az Úr szeretete*, Isten szeretete.

Ha félek a kutyától, átmegyek az úttest másik felére. Félek a szigorú tanártól, lógok az iskolából. Félek a szálkától, nem eszem halat. Félrevezető lehet, és félelemkeltő, Istentől eltávolító, tehát sátáni tanításoknak adhat alapot, ha a helytelen fordítást csak az apró betűs jegyzetben korrigáljuk.

Bibliafordító testvéreim, írjuk a helyes fordítást a Bibliába! Ne féljünk az Úrtól, szeressük Őt!

---

⁷ 1Sám 11.7, 2Krón 19.7, Zsolt 19.10, Zsolt 111.10, Péld 8.13, Péld 9.10, Péld 10.27, Péld 14.27, Péld 15.33, Péld 16.6, Péld 22.4, Sir 1.14, Sir 9.16, Sir 16.2, Sir 23.27, Sir 40.26, Iz 33.6, Jób 28.28, Sir 21.11,

Jönnek a jezsuiták!

Céges autóm riasztója elromlott és szerelőhöz kellett vinnem. Míg szerelő barátom a drótokkal foglalatoskodott, feleségével társalogtunk. Hirtelen betoppant idős hölgy-ismerősük, aki a nagymama elhunyt alkalmából részvétet nyilvánított. Én is bekapcsolódtam, és igyekeztem meggyőzni a fiatalasszonyt, hogy a nagymamának jobb helyen van a Mennyei Atyánál, mintha a kórházban szenvedne. Istenhit nélkül én sem tudnám elviselni kisfiam emberfeletti szenvedését.

- Bizony hinni kell! - helyeselt az idősödő asszony, majd hozzátette, mert erről jutott eszébe: - megyek, mert megint jönnek a jezsuiták. Elgondolkoztam, milyen jezsuiták lehetnek, akik házhoz járnak, s mivel a hölgy arckifejezése kicsit fagyosabbra váltott, megkérdeztem:

- Nem a Jehova Tanúi testvéreinkre tetszik gondolni?

- De, igen, ki is eresztem rájuk a kutyát!

- Miért? - kérdeztem álmélkodva.

- Mert olyan erőszakosak, hiába mondja nekik az ember, csak jönnek, mindig jönnek.

- Hát a szeretetlenségre, nem szeretettel kéne válaszolni?

- Nem érdekel engem az ő hitük, én csak a római katolikus vallásban hiszek!

- Ja, kezicsókolom, akkor már tudom miért nem egyezik a véleményünk. Nagyon szeretem a vallásom, az Egyházam, pap, püspök, és pápatestvéremmel együtt, de én a Jóistenben, az Úrjézusban hiszek.

Testvéreim! Ne vallásban higgyünk, az csak a keret. A kép, a lényeg Jézus, a Jóisten!

Fából vaskarikát

Kisfiunk egészségi állapota egyre kritikusabb, szó szerint úgy tartják életben. Ennek kapcsán feleségem újból és újból megjegyezte, hogy Isten nem lehet jó, Isten gonosz, rosszindulatú, mivel ártatlan kisfiunkat nem gyógyítja meg, pedig megtehetné, mert mindenható.

Indulatos természetemből a Jóisten segítségével sokat sikerült leépítenem, megtanultam, hogy sokszor jobb hallgatni, mint bármilyen észérvet előhozni, de a pofonegyszerű válasz szinte kibuggyant belőlem.

- Katikám, fából nem lehet vaskarikát csinálni, mert az lehetetlen. Fából, csak fakarikát lehet, vasból, meg csak vaskarikát lehet.

- És, mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte.

- Hallottad már, hogy valaki azt mondja, hogy Rosszisten? Imádkozom a Rosszistenhez?

Isten csak jó lehet, ez a neve is, hogy Jóisten, mindenki így hívja! Te nem Istenről beszélsz, amikor szellemi lényről gonoszságot, rosszindulatot feltételezel.

Testvéreim, fából vaskarikát készíteni lehetetlen! Ne hagyjuk szó nélkül, ha Istenről ilyet mondanak!

Neked ki az Isten?

Szüleim ötvenedik házassági évfordulójára készültünk. Igyekeztem puhatolózni, feleségem eljön-e, mert szüleim templomi szertartás keretében ünneplik aranylakodalmukat.

- Én a templomba be nem teszem a lábam, hála neked.

- Katikám, én nem a templomban, én a Jóistenben hiszek.

- Rég hinnék, meg hittem volna, ha nem lennél ilyen fanatikus, megszállott, Isten .....ója.

- Kati, akkor neked én vagyok az Isten?

- Te nem vagy normális! - mondta rövid, döbbent csend után, és kérdően nézett rám.

- Ha Istenben való hitedet tőlem teszed függővé, akkor engem Isten elé, Isten fölé helyezel. Isten a csúcs, tehát ha engem fölé helyezel, csak a helyére tehetsz. Eszerint én vagyok számodra Isten. Nem válaszolt, annyiban hagytuk a dolgot, de azóta nem mondta, hogy miattam nem hisz.

Testvéreim! Istenhitünk ne függjön senkitől és semmitől, ne helyezzünk Isten elé senkit és semmit!

Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát

Vissza az Evangéliumhoz XVII.

Szívszorító, elkeserítő volt útban Split felé, nyaralásunk alkalmával, a lerombolt, felégetett templomokat látni. Az is szörnyű, hogy háborúznak, egymást pusztítják, de a Jóisten mit vétett nekik? Isten házáért miért kell bántani? Még hívőnek sem kell lenni ahhoz, hogy az ember rájöjjön, ki Isten legfőbb ellensége, ki az a fa, melynek gyümölcse leégett, rommá lőtt templom. **Mt.12.33.** „Ha jó a fa, jó a gyümölcse is, ha rossz a fa, rossz a gyümölcse is. Mert *gyümölcséről lehet megismerni a fát.*”

Pár napja arra kaptam fel a fejem, hogy a TV Híradóban bemutatták, ismeretlen tettes felgyújtotta református testvéreink Deszkatemplomát Miskolcon. Megint dolgozott a krampusz, gondoltam szomorúan, és elgondolkoztam, vajon ezt az eseményt is az „idők jelei”-hez sorolhatom-e. Milyen elvakult, ateista Istengyűlölet kell ehhez, hogy valaki ilyet tegyen, hisz valószínű, nem üzleti vita, vagy személyes bosszú állhat a háttérben.

Miskolci ismerősöm pár perce telefonált, és beszélgetés közben megjegyezte:

- Láttad a tegnapi Híradóban, hogy egy magát csak háttal ülve lefilmezni engedő személy feladta a tettest? És hogy a tettes, a 28 esztendőes gyújtogató, egy Keresztény Gyülekezet nevű kisegyház tagja volt?

- Hogyan, hát Istenhívó miért tenne ilyet?

- Az zavarta, azt nem tudta elviselni, hogy a történelmi egyházak miért magyarázzák másként a Bibliát, mint az ő egyházuk magyarázza.

Eszünkbe ne jusson szektát kiáltani, követ ragadni a kisegyházakra! Keressük meg a probléma gyökerét. Az világos, hogy ártó erők állnak a háttérben, de hogyan tudták egy Istenszerető, Istenhívó testvérünket ilyen szörnyűségekre rávenni? Megint az *új bor, régi tömlő* példabeszéde jutott az eszembe. Helyes volt a Jézus által felülírt Ószövetséget Jézus tanításával, majd a tanítványok, meg Pál leveleivel összevegyíteni? Majd a Bibliamagyarázók szerint sem homogén kötetet, minden sorában, minden betűjében Isten szavának, Isten Igéjének, tökéletes kinyilatkoztatásnak minősíteni?

Megtörténhetett volna a szomorú eset, ha csak az Örömhírt, az Igét tekintenénk Szentírásnak, Isten tökéletes kinyilatkoztatásának? A többi pedig - mint az apokrif evangéliumok Luthertől - „nem egyenlő az Igével, de jó és hasznos az olvasásuk” minősítést kapnának? Már az is érv lenne emellett, hogy kevesebb oldalon kevesebbet lehet vitázni, de talált már valaki Jézus szavaiban ellentmondást? Nem az vezetett ide, hogy a Biblia Istennél is fontosabbá vált?

Testvéreim! Kövessük Assisi Szent Ferenc példáját! Térjünk vissza az Evangéliumhoz!

Szép testben ép lélek?

Ezzel a szlogennel hirdeti magát egy plasztikai sebész a Rózsadombi üzletközpont előtt. Ép testben, *épp* hogy élek, mondják szellemes szójátékkal a mai rohanó, hajsztolt élet résztvevői. Aki címsorunkat elhiszi, azt is el kell fogadnia, hogy a fark csóválja a kutyát, vagy a csík tolja repülőt, nem pedig fordítva. Hiszen azt sugallja a reklám, hogy testünket kell rendbe, éppé, széppé tenni, s ettől lelkünk is rendbe jön. Kosmetikumok, aerobic, stretching, sport, szauna, szolárium, egészséges táplálkozás, csak költsd a pénzt, és boldog leszel.

Mintha a Niagara vízesés amerikai felén a tóba egy vízmelegítőt dugna valaki, és ettől fönn ahonnan lezúdul a víz, a kanadai oldalon a víz melegedne. Ugye milyen képtelenség? A valóság pont fordítva van. Isten Lélek, Szellem, Ő a saját képmására teremtett minket, tehát eredeti mivoltunk is lélek, szellem. Nem testünk alakítja lelkünket, hanem lelkünk testünket, sőt, hogy egyáltalán anyagi testünk van, lelkünk tökéletlenségének, teremtkori bukásunknak, Ádám és Éva történetével szimbolizált bűnbeesésünknek „köszönhetjük”.

Testi hibáink, betegségeink, lelki tökéletlenségünk jelzőfényei, melyeket ha anyagi szinten korrigálunk gyógyszerekkel, sebészeti beavatkozásokkal, a szemaforot tesszük tönkre, abból pedig baleset, baj lesz. Ha belegondolunk, egy adoniszi, vagy vénuszi földi test, inkább teher, mint áldás, mert nagyon alkalmas arra, hogy figyelmünket elterelje a lényegtől, lelkünk megtisztításától, földi testben történő újjászületésünktől. Aki pedig földi testében nem születik *újra*, kezdheti a ki tudja hányadik osztály anyagát előlről, leszülethet *újra*, és folytathatja ott, ahol abbahagyta, ameddig az égi kapuk be nem záródnak.

Mens sana, in corpore sano, a sorrend is fordítva van az eredeti szövegben, mely bizonyára nem ezt a kifacsart gondolkodást volt hivatott sugallni.

Testvéreim! A kutya csóválja a farkát, nem a farka a kutyát. Teremjük a lélek gyümölcseit⁸ és ez teremti majd meg belülről fakadó szépségünket.

---

⁸ Gal. 5. 22.

Áldás, vagy átok?

Gyülekezetes ismerősöm szintén a Pannon GSM hálózatához tartozik, és javasolta, hogy a decemberi hétvégi ingyen vonalon beszéljük meg Isten dolgait. Nem nagyon volt ínyemre az ötlet, mert ilyen komoly téma átgondolására a rádiótelefon nem alkalmas. Meg „verba volant, scripta manent”, a szó elszáll, az írás megmarad, jobb ha írásban kapom a gondolatokat, mert úgy nem felejtethem el. Levelemben kértem, hogy felvetéseimre, kérdéseimre ne telefonon adjon választ, így új témába kezdett, mikor telefonoztunk.

Javasolta, hogy járjak el bibliaiskolájukba, melyet köszönettel elhárítottam, hogy már járok, mivel minden vasárnap délelőtt térdekre teszem a Bibliát, imában kérem a Szentlélek segítségét, és olvasás közben a bennem lakó Isten hangára figyelek. Nála jobb tanító nincs. De hát mással is kell beszélni erről, replikázott ismerősöm, a szó teremtet, Isten is szavával teremtetette a Földet, a szóval lehet áldást és átkot is mondani. Nekünk Istenhívőknek pedig Istent áldanunk és a Sátántátkoznunk kell, mert gonosz. Üdvösségem érdekében a számomra érthetetlen bibliai részeket el kéne „engedni”, hisz a majom, amikor bedugta kezét a lyukon keresztül a kókuszdióért, csak úgy tudta kihúzni kezét, hogy elengedte amit megfogott.

Nem akartam, hogy Istenről szóló beszélgetésünk épp vasárnap vitává, veszekedéssé fajuljon, ezért csak hétfőn válaszoltam írásban a következőket:

„Amikor azt mondtad, hogy a Sátánt gyűlölnünk kell, meg kell átkoznunk, értetlenül álltam, helyesebben ültem az autóban. Te reggel felkelsz, és a reggeli kávé mellé, vagy előtte megátkozod a sátánt? Tudod, azért mondtam, hogy én Istent többre tartom, mint a Sátánt, mert ez a Sátánátkozgatás egy kicsit olyan nekem, mint amikor a kisegér, meg az elefánt megy a hídon, és odaszól a kisegér az elefántnak: vigyázz, ne lépjünk egyszerre, mert leszakad a híd. Ha Isten mindenható, mi szükség arra, hogy mi átkozzuk a Sátánt? Ha van erre idézet Mózes könyvéből, ha nincs, én biztos, hogy „elengedném”!

Azt azonban idézet és evangéliumi hivatkozás nélkül mondom, mert olyan egyértelmű, hogy minden visszaszáll arra, aki teszi. Te mersz átkozni? Nem tartasz attól, hogy az átok visszaszáll Rád? Én nem tenném, ha a helyedben lennék!

Átkozni, megátkozni, szerintem annyit jelent, mint valakinek, valamely lénynek rosszat akarni, kívánni. Jézus nem megátkozta a fügefát, hanem megparancsolta neki, hogy száradjon el! Ez nem ugyanaz, mint az átkozódás. Jézus nem átkozta gyilkosait, hanem még a kereszten is imádkozott értük! Nem a Szeretet mindenható? De Jézusra hivatkozva, nem azt mondta, hogy : **Mt 5.39** „Én pedig azt mondom nektek, ne álljatok ellent a gonosznak!” Azaz ne válaszoljatok gonoszságra gonoszsággal, gyűlöletre gyűlölettel?

Faramuci dolog, nagyon bonyolult logika, hogy a „rosszat, a Sátánt gyűlölni kell”! Elsőre jól hangzik, még logikusnak is tűnik. Ugye úgy fogalmaztál, hogy a krampusz olyan tanításokat hint el, melyek jól, hangzanak, logikusnak tűnnek, hasonlítanak az igazsághoz? Azt mondtad, a telefonban, hogy $2+2 = 4$. Ez így oké. Szerinted ez a helyes, hogy $2 - -2 = 4$? Úgy kell számolni, hogy kettő, mínusz mínusz kettő?

Amikor este hazamész, felkapcsolod a villanyt, világos lesz a szobában, kimegy a sötétség. A sötét, ami kívül van nem az utcán, tud bejönni, de a világosság a szobából kiárad. Amikor reggel hajnalodik, a fény bejön a szobába, és kiszorítja a sötétséget, nem fordítva. A sötét szobában a sötétséget kisöprögetni, vagy a sötétséget sötétséggel kiűzni, a rossznak rosszat

akarni, a gyűlöletet gyűlölni célravezető dolog? Nem a fényt, a szeretetet kéne beengedni? Ha a tűz rossz, hallottál már olyan tűzoltóról, amelyik tűzzel olt tüzet? Vagy olyan pedikűrösről, amelyik körömmel vág körmöt?

Jézus azt mondta, **Mt 5.44** „Én pedig azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért!” **Lk 6.27** „Nektek, akik hallgattok, ezt mondom: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót gyűlölőitekkel.” **Lk 6.28** „Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjátok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitekért.”

Nem imádkoznom kell, méghozzá gyakran, a krampuszért, meg azokért az ördögökért, akik megkísértenek? Nekem ők a legnagyobb ellenségeim, ők üldöznek, kísértenek engem! Ők rágalmaznak feleségem fülébe, hogy egyetértek azzal, sőt örülök neki, hogy kisfiam beteg. Ők rágalmazzák Istent, hogy gonosz, s mivel én Istent szeretem, én is gonosz vagyok. Ők ellenségeim, de én nem vagyok az ő ellenségük, nem gyűlölöm őket, nem akarok rosszat nekik. Én azt szeretném, ha megbánnák bűneiket, bocsánatot kérnének az Úrtól és ők is a mennyországba kerülnének és megszűnne, vagy legalábbis kiürülne a pokol. Nem kísértene senkit, nem lenne gonoszság, és Isten, minden teremtményével végtelen boldogságban, és szeretetben élne a mennyben. Nem erről szól a jó pásztor, a tizedik drachma, és a tékozló fiú története? Ha gyűlölném őket, ha átkozódnék, akkor ők boldogan dörzsölnék a kezüket, hogy lám sikerült, ez a pasas, már nekünk dolgozik.

Ők félnek Istentől, a Szeretettől, ezért kell szeretet, nem gyűlöletet sugározni feléjük, hogy távol tartsuk őket magunktól. Az áldástól meg még jobban félnek. Nem hallottad még azt a mondást, hogy „fél, mint ördög a szenteltvíztől”? Az értük mondott ima, meg olyan, mint a szűnyogriasztó, elűzi őket. Hát Ők maguk a gyűlölet, hogy gyűlölném őket, mikor attól híznak? Akkor már én is velük vagyok, átálltam hozzájuk. Nem?

Iszonyodom tőlük, semmiféle közösséget nem vállalok velük, ezért áll tőlem távol, hogy gyűlöljek, átkozzak, bárkit, rosszat akarjak bárkinek is.

Testvéreim! Könnyes szemmel kérdezem, áldás, vagy átok?

Nézd, mama!

Európa és a civilizált világ jó részén undorral, utálattal tekintenek a patkányra, az egyébként rendkívül intelligens rágcsálóra. Egy Spektrum tv adásban meglepetten láttam, hogy Indiában tisztelik, sőt vannak parkok, ahol járókelők etetik, simogatják az állatkákat. Hallottam egy aranyos viccet a patkányokról: „Patkánymama és kicsinye sétálnak a csatornában, majd egyszer csak elrepül felettük egy denevér. Megszólal a patkánygyerkőc: - Nézd, mama! Ott egy angyal!”

Szólhatna a vicc hernyómamáról, kis hernyóról és szitakötőről, gilisztacsaládról és cserebogárról, harcsacsaládról és pelikánról, a vicc mondanivalója, lényege az, hogy a külvilágról alkotott elképzeléseinkben *mindig magunkból indulunk ki, mindig mindent magunkhoz viszonyítunk*. Thorwald Dethlefsen népszerű könyvében, a Sors, mint esélyben kifejti, hogy a külvilág nem valós, nem létezik körülöttünk, hanem csak énünk kivetülése, projekciója. Világképünk, *Istenképünk is belőlünk fakad*, ezért is lehet az emberiségnek, azon belül még a keresztények nagy közösségének is, oly sokfajta elképzelése Istenről. Aki Istenképét, nem Istenből az *örök jószág, szeretetből* veszi, hanem a világból, a tükör által homályban látásból, könyvekből, és azok emberi magyarázatából, legyenek azok akár a legszentebb könyvek is, kiteszi magát annak, hogy *valóság* helyett csak *igazságot*, azaz *a valóság tudati tükrözését* emeli Isten szintre.

Zeusztól, Síváig, Allahtól, Déváig, Krisnától, Jahvéig, A seregek Urától, Jézusig, haragos, vagy időnként haragos, békés, vagy időnként békés Istenképeket alkotott magának az emberiség. Az Ószövetségben büntető, szigorú, haragvó Isten képe tükröződik, mely az akkori zsidók tudatát, szellemiségét tükrözi, vetíti ki. A megtestesülés, Jézus élete, tragikus kereszthalála, meg nem értettsége mutatta meg fájdalmas tükörként, mennyire távol volt, van Istenképünk a valóságtól.

Nem véletlenül példálózott Jézus, hisz az akkori zsidók Istenképe még annyi jót sem feltételezett, amit akkoriban bármely szülőről feltételeztek. **Mt 7.11** „Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább ad jót mennyei Atyátok azoknak, akik kérik.” Az arab csónakos, aki a Szuezi csatornában konyakot kért tőlem, Istent magánál kevésbé okosnak gondolta, mert azt hitte túljárhat az eszén. Tudtam, hogy mohamedánok nem fogyaszthatnak szeszes italt, ezért az égre mutattam, és így szóltam: - Allah suf! - Allah látja! Az atyafi elmagyarázta, hogy majd kólát tölt a konyak tetejére és Allah főnről csak a kólát fogja látni, töltsek csak neki nyugodtan a konyakból.

Itt a Földön tükör által homályban látunk, bizonyosságot - annak kényszerítő hatása miatt - Isten szeretetéből ritkán kapunk, így tisztánlátás, tudás helyett, csak hitünk lehet Istenről. Ha van egy rendőr barátom, vígan cirkálok a városban, mert ha bajba kerülök, majd megsegít. A barátomba, barátom segítségébe vetett hite erőt, nyugalmat kölcsönöz nekem. Ha a megyei rendőrkapitány a puszi pajtásom, még nyugodtabb vagyok szorosabb kapcsolatunk, és nagyobb hatalma kapcsán. Hát még, ha a papám a belügyminiszter. *Minél jobb, szeretőbb* Istenben hiszünk, Istenképünk van, *annál jobb nekünk is*, annál nagyobb szeretetünk, boldogságunk, gazdagságunk is, mert Istenképünk, hitünk visszasugárzik ránk.

Jézus valósága, és az Ószövetségi Istenkép, szemet-szemért, fogat-fogért igazságának összekeveréséből, az Isteninek az evilággal vegyülő tudatunk kivetítése az a fals elképzelés, miszerint Isten lelkében megfér egymás mellett a szeretet, neki szót fogadó teremtményei iránt, és a gyűlölet, az engedetlen, ellene fellázadó teremtményei iránt. Ha tűz és víz egyszerre

jelen van, homályos, átláthatatlan gőz képződik. Nem homályos az a tanítás, mely ilyesmit elképzel? Nem ez az Istenkép vezetett minden Isten nevében elkövetett sátáni cselekedethez? Az inkvizícióhoz, a keresztes háborúhoz, részben a holocausthoz?

Ha belemegy valaki abba, hogy *bárkit, bármit* is gyűlöljön, akkor már csak annyit kell a krampusznak a fülébe súgnia, hogy ez meg ez az ember, ez, vagy az a tanítás, vagy az ilyen vallásúak, olyan bőrszínűek gonoszok, ezt, ezeket kell gyűlölöd! Mint ahogy tette is a Megtévesztő az inkvizíció, a holocaust, a Ku Klux Klán lincselések, meg a keresztes háborúk alkalmával. Meg sugalmazta a Deszkatemplom felgyújtójának. Nem elmebeteg volt az! Ő azt hitte, hogy helyesen cselekszik, mert arra tanították, hogy a Biblia tartalma, tehát a Biblia az Isten, meg hogy szabad, sőt *kell* gyűlölni a gonoszt. A krampusznak már csak annyit kellett sugalmaznia neki, hogy gonoszok a reformátusok, mert másként értelmezik a Bibliát, mint az ő gyülekezete!

Ezt a gyűjtogatót sem kárhoztatni kéne, hanem szeretettel, imával fölvilágosítani, hogy butaságot cselekedett, és hogy bánja meg, amit tett. Nem Isten dolga az ítékezés?

Testvéreim! Imádkozzunk a Deszkatemplom felgyújtójáért!

Túlsúlyos féltekék

Kedves ismerős családnál töltöttem a vasárnap délután egy részét. Isten eszközeként imával és kézrátétellel oldottam a család nőtagjaiban, az édesanyában és a két leányban, a napi élet következtében felgyülemlett feszültséget. A két lánynál pontosan ellentétes oldalon, egy-egy felét mintha nem is éreztem volna a fejüknek, míg a másik oldal szinte kidomborodott. Rájöttem, ők is, mint sokan, egyik agyféltekéjükre túlsúlyosak. „Az életnek tengerében két örvény van, szív és ész, a kettőnek egyikében a jobb ember könnyen vész” írta jeles költőnk egykor.

És valóban a kisebbik leányt inkább a szíve, érzelmei vezették, nála a jobb agyfélteke volt „túlsúlyos”, a nagyobbiknál pedig a bal félteke, az értelem diktált, az érzélem a szív rovására. Jómagam érzelmi túlsúlyosból igyekszem a harmonikus középre visszatornászni magam, de a nagyobbik lány helyzetébe is bele tudtam élni magam. Tanácsoltam, hallgasson a szívére is, ne csak az eszére.

A jó hangulatban töltött délután végén Budapestre indultam, hogy kisfiam mellett ügyelő feleségem a kórházból hazahozzam. Ahogy lekanyarodtam az autópályára, pár méter után két nadrág látszott egy pillanatra fényszóróm sugárkévéjében. Az integető kéz látványa már csak akkor hatolt el tudatomig, mikor már elhaladtam a stoposok mellett. Egy másodperc tört részéig bizonytalankodtam, mert eszembe jutott, milyen rossz volt egy fél éjszakát eredménytelenül integetnem, majd elkezdtem ésszel megmagyarázni, hogy már túlhaladtam rajtuk, nem szabad tolatni az autópályán, feleségem is kérte, hogy ne vegyek fel senkit, ki tudja mi félék lehetnek stb.

6-8 kilométer után megszólalt a lelkiismeretem, hogy ki fogja őket felvenni, ha én sem vettem őket föl. Milyen hideg lehet a decemberi szélben, mióta fázhatnak már könyörületre várva. Párbeszédimában megkérdeztem a bennem lakó Isten véleményét, hogy visszaforduljak-e, s a válasz az volt, „javadra válna”. A következő lehetőségnél lekanyarodtam az autópályáról és izgatottan hajtottam visszafelé. Lehet, hogy el fogok késni, talán szemrehányást is kapok, de a szívemre kell hallgatnom.

Már majdnem a célnál jártam, mikor elfogott kétség, hogy már ott sem lesznek, bohócot csinállok magamból, túlbuzgó vagyok, de a belső hang megszólalt: „ott várnak rád”. A két lány, kik elvált szüleik között egy fillér nélkül ingáztak, kérdően néztek rám, nem értették kitörő lelkesedésemet, örömet, melyet nem tudtam palástolni. Az úton lassan megmelegedve, a motor duruzsoló hangja mellett meséltem el útitársaimnak, hogy miként került sor különös találkozásunkra.

Szinte felsikítottak, belevágtak szavamba, egyszerre harsogták, hogy látták bizonytalan, hol lassító, hol gyorsító autóm, s akkor kezdtek el imádkozni, „Jaj Istenem, segíts meg minket!”. Áztak, fáztak, majd megfagytak, de közben féltek is, nehogy rossz szándékú autós álljon meg nekik, s lám imájuk meghallgatásra talált, tíz kilométerrel odébb megfordított a Jóisten és visszaküldött hozzájuk. Csodálatos bizonytságot kaptunk mindnyájan.

Testvéreim! Dicsőség a magasságban Istennek. Bízunk az ima erejében!

Megérdemeljük?

A karácsonyi csúcs idején embert próbáló foglalatosság a postán sorban állni. Idős, törékeny néni állt előttem, s az időt kihasználódó beszédbe elegyedtünk. Panaszkodott, hogy milyen nehéz az öregség, mennyi baj van, milyen lett az egész világ.

Sose tessék aggódni emiatt! - válaszoltam. Van nekünk egy szerető, mindenható Istenünk. Ha rövid távon nem is, de az örökkévalóságon át tekintve biztos rendbe hoz majd mindent. Ő olyan jó, olyan csodálatos, és úgy szeret minket.

Megérdemeljük mi ezt? - kérdezte a néni.

Hát ez az! Dehogyan érdemeljük meg! Szó sincs róla! Nem mi vagyunk a jók! Pont fordítva, van, *Isten a jó, a legjobb, a csúcs, a maximum*, és azért szeret minket így is, ilyeneknek is, amilyenek vagyunk, mert *Ő a jó*.

Testvéreim! Törekedjünk szüntelenül a jóra! Nőjünk fel Isten végtelen szeretetéhez.

Ki tudja, miféle fluidok

Azt a fájdalmas utat, ahogy három év gyógyíthatatlan betegség, sok-sok zsákutca után, a Jóistenhez eljutottam, Hitben hat címmel egy könyvben írtam le, és ismerőseim között a kéziratot terjeszteni kezdtem. Egy Délmagyarországi imakörtől csodálatos, nagyrészt médiumi úton született könyvet tudtam vásárolni eszmélésem kezdetén, így kézenfekvő volt, hogy - szívemben a hála érzésével - nekik az elsők között küldtem el kéziratomat.

Pár hét múlva kézírásos levelet kaptam, melynek hölgy írója tapasztalataikat, véleményüket tudatta velem. Véleményük azzal kezdődött, hogy családi naplónak alkalmas lenne kéziratom, de annyi bizonyossággal bír minden hasonló ember, hogyha mindenki megírná életét, külön könyvtárak kellenének és már sok hasonló könyv íródott, mint kéziratom. Szótlanul adták egymásnak, nehogy befolyásoljanak bárkit is a véleményalkotásban. Ezek előrebecsátása után írta meg, hogy nem tudja milyen fluidok kapcsolódnak hozzá, de nem éreznek rajta áldást, mert akik elolvasták, valahogy mind rosszul lettek lelkileg, s fizikailag.

Levelüket megköszöntem, és biztosítottam őket, hogy szerintem ők jó szándékú, Istenszerető emberek. Azt a következtetést is le kellett vonnom levelükből, hogy szerintük én nem éppen jó úton járok, sőt valamiféle ártó erők, fluidok, ki tudja miféle dolgok munkálkodnak bennem. Az nem volt számomra egyértelmű, hogy engem, magamat tartanak gonosz léleknek, vagy csak megtévedtnek, aki az ártó erők eszközévé vált. Megemlítettem, hogy az, hogy elküldtem a kéziratot, hogy kerestem a kritikát, legalább is jó *szándékra* enged következtetni. Ahogy egy másik véleményben írták, „ordító” őszinteséggel írtam meg a könyvet, és vállalom ma is, mert *nincs takargatnivalóm*.

Mindezek után leírtam feleségem egy esetét, aki a Jóistenről és rólam a lehető legrosszabbat gondolja. A budapesti Metró áruházba igyekeztünk vásárolni, és az autópályán haladtunk, mikor hatalmasat tüsszentett. Reflexszerűen nyúlt volna a kesztyűtartó felé zsebkendőért, de megfogtam kezét, hogy majd én adok neki papírzsebkendőt. Hamar leesett neki a tantusz, hogy a kesztyűtartóban az Életünk Krisztus magnókazetták lapulnak, és magában bizonyára jól felhergelte magát.

Mikor megérkeztünk a Metró áruházhoz, majdnem könnyes szemmel, dühtől tajtékozva mondta, hogy milyen kisugárzása van a kazettáknak, mert térde úgy megfájdult tőlük, hogy alig bír az autóból kiszállni. Abban imaköri testvéreim is biztosak lehetnek, hogy feleségemet nem a jámbor dalos kazetta, hanem ahhoz fűződő gondolatai betegítették meg. Levelem azzal a kéréssel zártam, hogy ne tartsák a legrosszabbat rólam, legfeljebb megtévedt, de jó szándékú embernek véljenek, s akkor remélem, rosszullétük elmúlik.

Testvéreim! Ne gondoljuk rosszat senkiről, hisz mindannyiunkban van legalább egy icipici jó!

Egy hitetlen imája

Félrevezető a cím, hiszen ki az a hitetlen, aki imádkozik. Aki imádkozik, tehát Istenhez emeli lelkét, az már hívő. Irodaszomszédaimat említettem egy korábbi írásomban. Pontyolán fogalmaztam, mert csak a férjre igaz, hogy hithű zsidó, ő hozta át a Tóra első lapját szeretettel, felesége ateista családban nevelkedett, Istenről még nagyon elképze-
lése sincs.

Bár ő hitetlennek tartja, vallja magát, levele, melyet a levélbedobó nyíláson csúsztatott be munkába menet másról tanúskodik.

„Kedves Viktor!

Mivel a szombati beszélgetésünket nem tudtuk befejezni, és nem tudom, hogy ezen a héten tudunk-e szót váltani, legalább írásban szeretném elmondani, hogy szívből kívánok mielőbbi gyógyulást kisfiatoknak. Nagyon sokszor eszembe juttok, és hidd el, őszintén sajnálom, hogy nem vagyok vallásos, és nem tudok imádkozni érte és értetek, pedig most igazán szívesen megtenném! Őszinte szívből kívánom, hogy mielőbb sor kerülhessen a gyógyító operációra! Sok-sok lelkierőt kívánok nektek - tudom, hogy a Te hited nagyon erős, de a feleségednek most talán kétszer ennyire van szüksége. Nagyon sajnálom, hogy a szavakon kívül nem tudok többet adni - úgy szeretném hinni, hogy az őszinte jókívánság segít!

Szeretettel: Lehár Margit”

Válaszom:

Kedves Margit!

Életem egyik legszebb imáját olvastam el leveledben. Isten a szeretet, ha Te szeretettel jót kívántál, és ezt tetted, akkor ez ima volt, és Isten biztosan meg is hallgatja. Nem vallásosnak kell lenni, hanem szeretni kell tudni ahhoz, hogy imádkozzunk. Az ima is csak eszköz a szeretet szolgálatában. Egyszer valaki megkérdezte tőlem, szerintem hogyan kell imádkozni. Azt válaszoltam, hogy ha erős hittel, nagy szeretettel elmondod, hogy ecc, pecc, kimehetsz, már imádkoztál, sőt szebben, mintha bármi mást kisebb átéléssel, vagy csak gépiesen, érzelmek nélkül mormolnál el.

Imádat szeretettel, tehát Isten nevében köszönöm.

De jó!

De jó! Hála Istennek, hogy nem tettem szemrehányást. Ezeket a szavakat mormoltam magamban, miután letettem a telefonkagylót. Nincs bennem elég szeretet címmel megírtam imaköri találkozónk történetét. Egyik imaköri társamat, egy hitetlen férj oldalán, teher alatt erősödő asszonykát hívtam fel telefonon, hogy számítógépbe vitt verseit lemezen elküldjem-e. Alig tudtam végigmondani mondókámat, szinte áradt belőle a szó, hogy mennyire furdalja észrevételéért, megjegyzéséért a lelkiismeret.

Próbáltam nyugtatni, hogy dehogy haragszom, bennem volt kevés a szeretet, de ő csak mondta, mondta, hogy sajnálja, meg elnézést, érzi, hogy nem volt helyénvaló az a megjegyzés. Végül gondolatban, telefonon keresztül, jobbról, balról megpusziltam, keresztet rajzoltam a homlokára és a legnagyobb békességben, szeretetben, örömben búcsúztunk el.

Úgy megörültem, hogy nem tettem szemrehányást, hisz lám milyen kár lett volna. Aki hagyja magában érvényesülni Isten Lelkét, abban úgyis megszólal magától a lelkiismeret, akiben meg nem szólal meg, annak meg hiába mondunk bármit is, mintha süket falaknak beszélnénk.

Testvéreim! Ne tegyünk senkinek szemrehányást! Bízunk a felebarátunkban lakó Istenben!

Áldott graffiti

Graffiti-nek nevezik a közterületekre, házak, vasúti és metró aluljárók falára általában festéksprayvel készített firkákat, olykor rajzokat. Külön irodalma van már e műfajnak, néhány komor vasúti híd, vagy aluljáró még szebb is lesz egy műgonddal elkészített, művészi graffititől. A túlnyomó többség inkább polgárpukkasztó, alkalmanként ízléstelen, vagy kifejezetten gonosz falfirkát jelent, így én sem vagyok különösebben híve e műfajnak.

Egy reiki mester barátom kedves feleségétől kaptam a Kristálycsend című, lágy szárnyaló zenét tartalmazó kazettát ajándékba, és a Rózsadombról lefelé jövet, útban a körút felé bekapcsoltam, s lelkem valóban szárnyalni kezdett. Ahogy felhajtottam a Margit hídra, tekintetem a híd mellvédjére esett, ahol a homokkő támfalon egy graffitit pillantottam meg:

ISTEN JÓSÁGA, HOGY ÉLÜNK

Kicsordultak a kristályos csendben a könnyek, s arra gondoltam, áldott legyen, aki e graffitivel a híd támfalát megszentelte. Ebben az egy mondatban annyira benne van minden, teremtés, bűnbeesés, megváltás, feltámadás, örömhír, hogy vétek lenne hozzáfűzni bármit is.

Testvéreim! Zengjük, daloljuk, zúgjunk, sóhajtsuk, kiáltasuk, harsogjunk, zokogjunk, hogy Isten jósága, hogy élünk!
Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk!
Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága,
hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy
élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy
élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága,
hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten
jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy
élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk!
Isten jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten
jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten
jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! Isten
jósága, hogy élünk! Isten jósága, hogy élünk! .....

Más övez fel téged

Az elmúlt héten, mintha valaki bogarat rakott volna a fülembe, állandóan egy idézet járt a fejemben. **Jn.21.18.** „Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.” Épp azon töprengtem, vajon mit akar ez nekem jelenteni, miért jut mindig eszembe, amikor belső hangom megszólalt: „*Téged is más övez fel gyermekem.*”

Amikor felfogtam, mit jelenthet ez, túlradó boldogság, és öröm fogott el, hisz ennél szebbet, jobbat, csodálatosabbat elképzelni sem lehet, Jézusért, az Örömhírért erőszakos halállal meghalni, s onnan reményem szerint Isten országába kerülni. Vasárnap a mise végén, áldozás után a szokott időben szólt hozzám lelkiismeretem, a bennem lakó Isten: „Gyermekem!

Boldog vagy, ha üldöznek, megvernek, és minden rosszat mondanak rád, Én miattam.

Boldog vagy, ha átkoznak, ha leköpnék, ha megaláznak, mert nekem is ez jutott osztályrészül.

Boldog vagy, ha felöveznek, mert az út végén Én várok rád.

MEGÁLDALAK A BOLDOGAN VISELT SZENVEDÉS LELKÉVEL!”

A Margit hídról lehajtva, egész az Erzsébet körút végéig hullattam könnyeimet Isten jóságán, majd mikor Feri bácsihoz, paptestvérünkhöz József körúti lakhelyére betoppantam, elmeséltem élményeimet. Lelkendezve konstatáltuk, hogy hetek óta ő is ezt az idézetet „hallja”, és ebben jelen sorsát, hányattatását ismeri fel, hiszen 77 évesen el kellett hagynia azóta is üresen álló parókiáját, nem misézhet, nem gyóntathat egyházmegyéje területén, a magán televízió nem találta elég jó üzletnek műsorait, show-t akartak faragni belőle, most egy testvérünk lakását bérli, és még ki tudja mi vár rá.

Tehát az ő olvasatában nem ugyanazt jelentette a felövezés, és belenyugodtam, lehet, hogy az lesz a sorsom, hogy ágyban, párnák közt haljak meg. A lényeg úgyis a boldogság, boldogok pedig akkor vagyunk, ha az Örömhírért akár a gyalázatot is vállalva kiállunk.

Testvéreim! Vállaljunk mindent Jézusért, és az örömhírért! Akár a felövezést is!

Apu, így lett jó!

Kisgyermek koromban, ministránsként csapott meg a tömjént füstje, és talán tíz éves koromban eldöntöttem, hogy pap leszek, Istent fogom szolgálni. Nem tudtam megmondani miért, de kimondhatatlan vonzalmat éreztem, a boldogság meghitt percei jutottak osztályrészemül, ha a templomba beléphettem. 14 évesen, a nyári szünidőben már rám bízta a sekrestyés helyettesítését, s őszre már az egész mise szövegét kívülről fújtam latinul, és kevés olyan szertartás volt, amit ne tudtam volna álmomból felkeltve is elvégezni.

Tanulásban négyes körüli ingadozó voltam, s miután a piaristák elutasítottak, a Szentendrei Ferences gimnáziumba nyertem felvételt. Kívülről nézve nem férhetett hozzá kétség, hogy sínen vagyok, semmi nem téríthet el a papi, vagy szerzetesi pályától. Reggel négykor keltem, az öt órai misét éhgyomorra végigministráltam a Margit körüti rendhát kápolnájában, majd Hév, irány Szentendre, és a tanítás végén, délután fél háromkor vettem magam a menzai kosztra, mint a farkas.

Gyomrom nem bírta az egyenetlen megterhelést, gyomorsüllyedést kaptam, és édesapám az év végén bejelentette, hogy kivesz Szentendréről, és világi gimnáziumba fogok járni. Egészségem védelme volt a jelszó, de megjegyezte a papi pályával kapcsolatban, hogy családapaként is lehetek Isten hasznára. Nem volt ínyemre az egész, örültem, hogy fiatal korom fel feltörő, másik nem iránti vágyait meg tudtam magamban zabolázni, s mikor már rászántam magam, eltérítenek döntésemtől.

Most, mikor súlyos betegségemből felépülve egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy nem múltó hóbot, hanem eltántoríthatatlan vonzalom, mi Istenhez köt, édesapám egy alkalommal könnyes szemmel mondta el, mennyire bántja 25 évvel azelőtti cselekedete, mennyire bánja, hogy kivett a ferencesektől.

Nyilvánvalóan jót akart akkor, hisz ismerte robbanékony természetemet, attól tartott, hogy kellő önuralom hiányában vagy kettős életet élő, vagy meghasonlott pap lennék, és a világi felsőoktatási intézmények nem nézték jó szemmel az egyházi gimnáziumból jelentkezőket.

Belegondoltam, mennyire, milyen hévvel és rajongással szeretem Istent, mennyivel jobban, mint gyermekkoromban. Milyen nagy szerepe van ebben annak, hogy megtérésemkor, ha 25 év vargabetű után is, de tabula rasa⁹ lehettem Isten finoman formáló keze alatt, mennyi előnye van annak, hogy nincsenek dogmáim, beidegződéseim, hogy úgy fogadhatom be Isten országát, mint egy gyermek, akkor édesapám még Isten eszköze, akaratának végrehajtója is lehetett abban az időben. Mennyire igaz, hogy a Jóisten görbe vonallal is tud egyeneset írni!

Ha nem az volt, csak a Jóisten készített a citromból limonádét, akkor is csak azt tudom mondani: - Apu, így lett jó!

---

⁹ üres papírlap

A garázsajtó előtt

Ha még valakiben lenne kétség, hogy nem átkoznunk kell a Sátánt, hanem áldást kérni rá, mint legfőbb ellenségünkre, hogy imádkoznunk kell érte, mert ő árt a legtöbbet nekünk, hogy nem a gyűlölettől, saját magától, hanem a szeretet kisugárzásától fog megszűnni a mélység birodalma, annak szól leginkább a következő történet, mely személyes élményem.

Már vagy három hónapja minden este eljártam egy súlyosan beteg asszonykához, feleségem korábbi asszisztensnőjéhez. Beszélgettünk, imádkoztunk, énekeltünk, és kézzel enyhítettem szenvedésein. Egy alkalommal, mikor hazaérve a garázsajtó kinyitásához készülődtem, az autóból kiszállva, éltem legpimaszabb, legarcátlanabb kísértése ért:

- Már egész szépre vitted Isten oldalán. - Állj át hozzánk, mi jobban megbecsülünk! - Zsolozsmázhatsz, sanyargathatod magad időtlen időig, míg valamit feljebb emelkedhetsz. - Nekünk mindig lesz energiánk¹⁰, és már itt a Földön minden élvezetet megszerzünk neked.
- Tisztuljatok innen nyomorultak, szóltam félhangosan, és felháborodásomban még toppantottam is egyet lábammal.
- Már közénk is álltál, már haragszol, már szitkozódsz, hehehe! - röhögtek.
- Hála a Jóistennek megjött a józan eszem, megszállt a nyugalom, és így válaszoltam:
- Szeretlek titeket! Imádkozni fogok értetek!

Úgy elpucoltak, úgy eltűntek, mint a kámfor, nem a harag, a gyűlölet, az átok, hanem a szeretet, Isten világossága az, amitől úgy félnek az ebadták, mint a tűztől.

Testvéreim, kérjünk áldást legfőbb ellenségeinkre, nekik is, nekünk is, ez a jó!

---

¹⁰ Tisztában voltak ismereteimmel, hogy tudom, Isten minden élet, minden energia forrása, s hogy ők csak lopással, rablással, csellel, trükkel szerezhetnek ebből.

Az ár ki van fizetve

Ki nem olyan, mint e gyermek XIX.

É neklik teli torokból egy vidéki gyülekezet dalos kazettáján. Sugárzik a kazettából, hogy szívük-lelkük beleadják a dalba, jámbor Istenszerető emberek lehetnek, de mit jelent a szöveg? Milyen ár? Kinek van kifizetve? Csak Jézus „váltságán” keresztül lehet üdvösséghez jutni, írja gyülekezeti ismerősöm. - Ez a baj! - kiáltott fel otthon, homlokára csapva. - Viktor nem ismeri el a megváltást! - fakadt ki értetlenül.

Pedig csak annyit írtam, borzadállyal tölt el a gondolat, hogy egy apa igazságtalanul, büntetésből halálra adja fiát. A megváltásban kételkedni azt jelenti, Isten jóságában kételkedni, ez pedig távol áll tőlem. De a módját, mikéntjét bizony másként látom, mint gyülekezeti ismerősöm. Ő szó szerint, a szó legszorosabb értelmében értelmezi a váltságot. Azt hiszi, hogy mi emberek a Sátán fennhatósága alatt, az ő fogságában voltunk, és Jézus kereszthalála árán szabadulhattunk ki, a Megváltó fájdalmas kereszthalálával váltott ki minket az Ősellenség karmai közül.

Első hallásra jámbor gondolat, de vajon kételkedhetünk-e Isten mindenhatóságában? Kinek fizetnek váltságdíjat? Túszejtőknek, emberrablóknak, régebben a legyőzött seregek, legyőzöiknek, de mindig az fizetett, aki nem bírta a másikkal. Belemehetünk abba a képtelen feltételezésbe, hogy Istenünk, a SZERETET nem bír a gonosszággal, a gyűlölettel, az ártással, a rontás szellemével? Hogy üzletelni kényszerül: - Nesze itt az ártatlan fiam, engedd el cserébe a bűnös embereket, akik bántották őt és engem?

Mit gondolunk arról a polgármesterről, aki a város tolvajai, gyilkosai büntetését magára vállalva villamosszékre ül, és a bűnözőket szabadon ereszt?

És arról a köztársasági elnökről, aki önfeláldozóan rabruhát ölt, bemegy a tomboló, lázadó gonosz rabok közé, hogy önfegyelmével, erőszakmentességével példát mutasson nekik? Nem nagyobb, és még bölcsőbb is a második tett? Nem ez mutatja meg az utat a raboknak a majdan kiérdemlendő szabadsághoz?

Szép szándék Isten védelmében kiállni, ha valaki úgy érzi, a Legmagasztosabbat akarja valaki kisebbiteni. De vajon kisebb, vagy nagyobb szemünkben Isten, ha *csak* azért halt kereszthalált, mert nem voltunk képesek tanítását felfogni? Ha *csak* utat mutatott, miképp éljünk, ha követni akarjuk Őt az Országba?

Ha azt mondjuk, hogy nem a Sától váltott meg, hanem - mint sok gyülekezet állítja - bűneinkért *kifizette az árat*, akkor azt kérdezem kinek a részére kellett azt az árat kifizetni? Istennek, vagy az ördögnek? És ami még értelmetlenebb feltételezés, előre, a jövő minden emberéért? Ösztönöz ez a tanítás, hogy kevesebbet, vagy egyáltalán ne vétkezzünk? Vagy talán pont azt ellenkezőjére, a felelőtlenségre motivál, amit az újrateszteltetés, a reinkarnáció nyakába szoktak varrni bírálói?

Hogy hihetnénk, hogy Jézus bűneinktől váltott meg, hiszen ha lehet, bűnösebbek vagyunk, mint kétezer évvel ezelőtt! Nem gyarlóságunktól, bukottságunktól, haragos, büntető Istenképünktől jött átvitt értelemben *megváltani* Jézus? Attól a hittől, hogy hetedíziglen kell bűnhődni az utódoknak, apáik vétkeiért? Hogy hetvenezer ártatlan emberre küld Isten pestist, mert királyuk népszámlálást mert tartani? Hogy nincs értelme strapálni magát az embernek, mert egy büntető, haragvó, igazságtalan Isten így is, úgy is azt tesz vele, amit akar?

Nem Isten félelme, azaz az Istenszeretet hiánya volt az akadály a felemelkedés, az üdvösség útjában? Nem az volt az Örömhír lényege, hogy Isten jó, nem olyan, mint amilyennek hittétek? Hogy ne féljete Tőle, hanem szeressétek? Hogy Ő a jó pásztor, a tékozló fiú atyja, aki fölkelte napját igazakra és bűnösökre egyaránt, aki egytől egyig minden elkódorgott bárányát visszavárja országába, egyszer még a Fényhozót, Lucifert is?

Mondhatjuk, hogy a Megváltás műve befejeződött? Isten szeretetéből adódóan, a tökéletlen, a mennybejutást akadályozó *Istenképtől megváltani is csak azt lehet, aki hagyja. Aki haragvó, büntető, következtelen, igazságtalan, tehát tökéletlen Istenben, nem az ÖRÖK JÓSÁG, SZERETET-ben hisz, mint elbukott angyaltestvéreink és sok földi testvérünk is, az még nem élte meg a megváltást, tehát nem megváltott.*

Kisvárosunkban több nyugati cég leányvállalatot lapított, gyárat épített. Az egyik tengerentúli világceg, mely sokat ad dolgozói jó közérzetére, megelégedettségére, bevezette azt a Magyarországon még rendkívüli szociális juttatást, hogy a cég ebédlőjében, bárki, bármennyit ehet, ihat térítés nélkül. Az intézkedés eredménye, következményeképpen, mázsákkal, tonnákkal nőtt városunk lakosságának össztetsúlya, mert a dolgozók, élve a lehetőséggel, *ha kellett, ha nem, csak ettek, ettek, és ettek. Mert az ár ki van fizetve!*

Testvéreim! Elhiszitek, hogy az ár ki van fizetve?

Saját törvényeit még Isten sem hághatja át

Dohogott gyülekezetes ismerősöm levelében. A gonosznak, a Sátánnak az örök kárhozatban kell bűnhődnie. Szerintem Isten végtelen jóságát, szeretetét fokozzuk le képzeletünkben végessé, ha úgy gondolkozunk, mint a vaskalapos hivatalnok: - Punktum! Amit mondtam, megmondtam! De vajon hol sántít még ez a gondolat? Ha egyszer nincs bocsánat, hová tesszük a Megváltást? Hisz szó szerinti értelmezői szerint, bűneinkért mi is méltók voltunk, vagyunk az örök kárhozatra, de Megváltónk vérével eltörölte bűneinket. Hát szegény bukott angyaltestvéreinknek miért nem? Nem jobban szeretett az, kinek ötszáz drachmát engedtek el, mint akinek csak ötvenet¹¹?

Érvényes a szemet szemért, fogat fogért, örök kárhozatot bűnért tétele? Ha egyszer bűnért bűnhődés a törvény, hogy válthatott meg minket Jézus? Éppen ezért *kellett* kereszthalált halnia? Ez a gondolat olyan merev, mint amikor a katonaságnál vigyázzállásba mered valaki. Képzeljük csak el, hogy a tábornok, a legfőbb katonai törvényhozó, hoz egy törvényt, hogy aki a tábornok megpillantja, köteles vigyázzállásba merevedni.

A törvény életbeléptetésének másnapján, a reggeli borotválkozásánál, mikor borotválkozó tükre elé lép, a tábornok vigyázzba merevedik, és úgy is marad, hisz ez a törvény. Majd inasa, a közkatona belép, segítségére sietne, de ő is vigyázzba mered, s a többi segítségükre igyekvő is. Bizony időtlen időnkig így maradnának, ha a tábornok, a legfőbb törvényhozó, nem hághatná át a saját maga által hozott törvényt.

Isten valóban nem hághatja át saját törvényét, de nem azért mert a maga által hozott törvény, mint a megmerevedett tábornokra, Rá is kötelező, hanem azért rá nem is vonatkozhat, mert Ő maga a Törvény, a SZERETET¹².

Elképzeltető, hogy Isten, lévén az örök jóság és szeretet, ő is magából indult ki, és el sem képzelte a teremtkor, hogy teremtményei ellene fordulnak? Hogy a ki mint vet, úgy arat törvényét saját, és teremtményei egyre növekvő boldogságára alapozta? S amikor, a felhőtlen boldogság évmilliói után bárányai elkóborogtak, drachmái elgurultak, fiai tékozolni mentek, módosított a törvényen? De állíthatjuk azt, tudhatjuk biztosan, hogy örök büntetést tartalmaz Isten törvénye? És ha a kegyelem, mely nem más, mint e törvény megsértése, már a teremtkor be volt építve a törvénybe Isten végtelen bölcsessége, előrelátó gondoskodása által?

Egyáltalán, honnan vesszük, hogy örökre kárhozat vár a Sátánra? Ha szó szerinti értelemben vesszük a folytatást, akkor azonban nem csak a Sátánra és angyalaira, hanem az Emberfia eljövetelekor minden olyan emberre is ez vár, ki nem adott inni, szomszédhozó, enni, éhes embertársának, aki nem látogatott foglyot, meg betegeket. Mulasztásért örökre kárhozat? Nem túl szigorú Istenkép ez?

Valóban szerepel örök tűz¹³, örök büntetés az Evangéliumokban. Az **Mt 25.41**-ben azonban nem az áll, hogy *örökre* távozzatok a tűzre, a kárhozatra, hanem távozzatok az *örök* tűzre, tehát jelző a kárhozatra, *nem a kárhozottra* vonatkozik. „Mely a Sátánnak és angyalainak készült”, tehát azóta van kárhozat, Isten tagadásának lehetősége, mióta az első teremtkor,

---

¹¹ Lk 7.42

¹² Mt 7.12

¹³ Mt 18.8, Mt 25.41, Mt 25.46

szintén Isten képére alkotott szellemi lények, teremtképességüket rossz irányban használva, lázadásukkal azt megteremtették.

Tehát nem szabad összetévesztenünk a kárhozatot, a kárhozottal. Örök kárhozat olyan értelemben érthető, hogy amíg igent lehet mondani, addig lehet nemet is, tehát az Istentagadás lehetősége, a kárhozat, éppen Isten szeretetéből, a szabad akaratunkból következik. Aki örök kárhozottat, legyen az akár Lucifer is, el tud képzelni, az nem olvasta elégszer a Jó pásztort, a tékozló fiú atyja, és a tíz drachma történetét. Istent tehetetlennek, szívtelennek, büntetőnek, kegyelmet nem adónak, tehát kegyetlennek gondolja. Már az arány is elgondolkoztató, hogy a három örök kárhozattal szemben, huszonkét¹⁴ alkalommal szerepel az örök élet kifejezés. De amikor hasonlatokban beszélt Jézus, nem örök, hanem visszafizetéshez, tartozástörlesztéshez, „lecsoszogáshoz” kötött, tehát *időben korlátozott* következményről, kárhozatban tartózkodásról beszélt. **Mt 5.26** „Bizony mondom neked, nem szabadulsz ki, amíg az utolsó fillért is meg nem fizeted.” **Lk 12.59** „Mondom neked, nem szabadulsz ki, míg az utolsó fillért is meg nem fizeted.”

De hát ott van, vethetné ellen valaki, hogy aki a Szentlélek ellen szól¹⁵, nem nyer bocsánatot. Logikus ez? Nem egy volt a Fiú az Atyával, meg a Szentlélekkel? Mit jelenthet a Szentlélek ellen szólás? Tudatos, lelkiismeretünk elleni, tehát *örök* vétkezést. Isten törvénye tehát nem az örökre kárhozatba taszítás, hanem, *amilyen* bűn, *olyan* kárhozat, tehát *örök bűn*, (Szentlélek ellen szólás) *örök kárhozat*. Ha Istent, a Szeretetet *mindenhatónak* tartjuk, nem az a legtermészetesebb, hogy egy idő után nem lesz olyan, aki a Szentlélek ellen szól? El tudjuk képzelni, hogy van olyan jéggé fagyott, hideg gonoszság, melyet a Szeretet lángja egy idő múlva - mely lehet persze évmillió is - nem olvaszt meg?

Honnan eredhet *ez a* látszólag logikus, mégis *hamis* tanítás, hogy Isten nem szegheti meg saját törvényeit? Gyümölcseről ismerni meg a fát! Ezzel operálnak azok is, akik a Szűzanya szeplőtelen fogantatásának, Jézus feltámadásának megkérdőjelezésével, hitünk alapjait igyekeznek megrendíteni.

Testvéreim! Higgyünk szerető, mindenható, irgalmas, Jó Istenünkben!

---

¹⁴ Mt 19.16, Mt 19.17, Mt 19.29, Mt 25.46, Mk 10.17, Mk 10.30, Lk 10.25, Lk 16.9, Lk 18.18, Lk 18.30, Jn 4.14, Jn 4.36, Jn 5.39, Jn 6.27, Jn 6.47, Jn 6.54, Jn 6.68, Jn 10.28, Jn 12.25, Jn 12.50, Jn 17.2, Jn 17.3,

¹⁵ Mk 3.29, Lk 12.10,

Magára vigyáznak!

Nyugtázta elismerően Tódor bácsi, mikor autós táskámmal, benne 260.000 Ft-tal, kissé lihegve, de boldogan beléptem az ajtón. Két évvel ezelőtt történt, hogy az első hirdetésre telefonálva csodás fekvésű irodát találtam új munkahelyemnek. A szerződés kötése már vinnem kellett az első havi bérleti díjat, plusz egy havi foglalót. Tódor bácsival, az iroda bérbeadójával a toronyház előtt futottunk össze, s annyira elmélyültünk a beszélgetésben, hogy autóstáskámat a céges gépkocsi tetején felejtettem.

A tizedik emeleti csodás panorámában gyönyörködve legalább háromnegyed óra hosszat beszélgettünk, míg sor nem került volna a fizetésre, de nem kerülhetett sor, mivel nem találtam kis táskám. Tódor bácsi értetlenül fogadta nyugalalmamat, hogy rendíthetetlen optimizmussal, az izgalom legkisebb jele nélkül indultam a táskát megkeresni. Mikor végül megérkeztem, és pár szóval elmondtam, hogyan működik életemben a Gondviselés, szavamba vágott, hogy Isten nem, Istenben nem igen hisz, de az biztos, hogy rám vigyáznak.

Megéreztem, hogy neuralgikus téma Tódor bácsinál az Istenhit, és az eltelt két év alatt vigyáztam, nehogy provokáljam, nem hoztam szóba, csak igyekeztem minél több szeretetet sugározni rá, és vártam. Most, hogy két éve stabil, jó fizető bérlője cégünk, háláját és örömét juttatta kifejezésre köszönetében. Mint elmondta, örült, hogy személyemben ilyen *rendes* ember vette ki az irodát, és ha van időm rá, elmeséli történetét. Története, melyet talán egyfajta bóknak is szánt, arról szólt, hogy már rá is vigyáznak. Baleset elkerülése, nyomasztó gondok csodaszerű megoldódása eredményezte, hogy már képtelen volt nem észrevenni a Gondviselés segítő kezét.

Elbeszélését azzal zárta, hogy „köszönöm magának Arany úr, mert mióta maga itt van, mint bérlő, már rám is vigyáznak”. - Tódor bátyám, nagyon örülök, hogy magára is vigyáznak, de véletlenül se tessék az én szerepemet felértékelni! Nem az történt, hogy Arany Viktor ideköltözött, és vele, általa, miatta kezdtek Tódor bátyámra vigyázni, hanem mindössze annyi - ami azért csodálatos dolog - hogy Tódor bácsi elkezdett rálátni a Kegyelemre, észrevette a Gondviselést, mely egész életén keresztül - ha látenszen is - de elkísérte.

Testvéreim! Isten gondviselő keze mindig velünk van! Nyissuk fel szemünket, adjunk hálát az Úrnak!

Valami hiányzik belőlem

Háztartási gépszerelő-javító ismerősömhöz, barátomhoz látogattam karácsony előtt egy nappal. Több éves ismeretségünk akkor vált szorosabbá, amikor megtérésem után elkezdtünk a Jóistenről is beszélgetni.

Elmondta, nála nem betegség, sorscsapás volt a terelő hatás, hanem elkezdte azt a kellemetlen, sürgető, nehezen megfogalmazható érzést tapasztalni, hogy valami hiányzik belőle. Járt agykontrollra, belekapott a transzcendentális meditációba, beszélgetett Jehova tanúival, eljárt egy gyülekezetbe, de mindenütt úgy érezte, ez még nem az igazi, *nem ez az, ami hiányzik belőle.*

Most egy feleségével korábban lefolytatott vitában kérte ki a véleményem, vajon helyesen cselekedett-e. Mikor előadta történetét, felesége, ki közben mellénk telepedett, előadta az ő verzióját. A két különböző nézőpont, és megközelítés mellett volt egy közös vonás a két előadásban. Mindketten meg akarták változtatni a másikat. Jó szándékból, legalábbis általuk jónak vélt szándékból, de mindkettőjükénél az volt a hiba, hogy a másik az általuk meglátott jót, nem látta jónak. Hogy lehet itt igazságot tenni?

Hát tudjátok, az lenne a jó, ha mindketten szeretnék egymást! - jelentettem ki komoly arccal, mire mindketten döbbenetesen néztek rám. Arcjátékuk ezt mondta: - De hát én szeretetből akartam megváltoztatni a másikat!

Hát látjátok, ez az, amit nem lehet! A Szeretet *lényege az elfogadás!* Az én szótáramban ez áll.

SZERETLEK = *ELFOGADLAK* OLYANNAK, AMILYEN VAGY, HA KÉRED, *SEGÍTEK.*

A Jóisten mennyire szeret minket? Mindennél jobban, mégsem avatkozik be életünkbe. Amint - még ha jó szándékból, jónak vélt szándékból is - egymás megváltoztatására törekszünk, a szeretet kiesik a szívünkől. Nem a világot, önmagunkat kell megváltoztatnunk! Ez az első gomb, melyet újra kell gombolni mindnyájunknak.

Vargabetűvel ugyan, de rájöttünk, hogy az elfogadás, a megértés, a türelem, a béketűrés, az önfegyelem, a Krisztusi szeretet az, ami barátomból - ha nem is teljes mértékben - de hiányzott. Volt benne segítő szándék, csak nem mindig várta meg, hogy kérje az illető, és nem fogadta el környezetét, mert jó szándékból bár, de megváltoztatásukra törekedett. A szeretet ünnepe, a drága Úrjézus születésnapja előtt szebb felfedezést nem is tehettünk volna.

Testvéreim! Szeressük, fogadjuk el egymást!

A meditációs doboz

Év végi, karácsonyi ajándékként elegánsan becsomagolt küldeményt kaptam partner reklámügynökségünktől. Hallgatólagos szokás ez az üzleti életben, voltaképpen egy bizonyos értékhatáron belül nem számít megvesztegetésnek, vagy annak kísérletének, hanem az üzleti kapcsolatok ápolása, ha az eladó, szolgáltató, vevőjét, partnerét évente egyszer megajándékozza.

Az év végi hajrá miatt küldőnccel jutatta el a reklámcég tulajdonosa ajándékát. Küldőnc, küldőnc, de azért a reklámcég dolgozója, illő, hogy még jelenlétében kibontsam az ajándékot, és örömömnek, meglepetésemnek tanújelét adjam, gondolkoztam magamban. Ahogy a szalaggal bíbelődtem, megráztam a kis csomagot, és mérete miatt megjegyeztem: - Biztos bonbon, vagy csokoládé van benne! - Meglepetés lesz, biztosan, kontrázott az ismerős küldőnc, és valóban így lett. Fekete bőrkötésű dobozban egy fekete kis verses füzet, szobrok fényképalbuma, és egy zenei cd lemez volt a kazetta tartalma, melyet a kísérő levél meditációs doboznak nevezett.

Otthon felolvasást tartottam a versekből. „Gyúlik a gyásznép a tájon, tort ül a buja szakadék”, „Karnyújtásnyira ölelésedtől babonázva áll fekélyes értelmem”. Vagy belőlem hiányzik a poézis lelke, vagy a költőből, de ezek a metaforák, a fekete szín, a gyász, nem illett gondolatvilágomban a karácsony lelkeségéhez.

Kinek fogjuk ezt továbbajándékozni? - Mondtam tréfából, de feleségem hamar közbevágott:

Na látod, itt kezdődik a jóság! - Én, ha ajándékot adok, mindig úgy gondolkozom, hogy mi az, aminek én is örülnék.

Szárnyalt, dalolt a lelkem a közbevágás hallatán. Hisz párom már csaknem szóról szóra a szeretet Jézusi megfogalmazását idézi: **Lk 6.31** „Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy veletek is bánjanak.” Majdnem kicsúszott számon az idézet, aztán csak annyit mondtam: - Akkor számíthatok arra, hogy úgy bánssz velem, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak?

Mai kifejezéssel úgy mondhatjuk, nem jött be, mert így válaszolt:

- Nem, mert aki már engem bánt, aki alapot ad arra, azt én is bántom.

A választ lenyeltem, hisz minden vitát megnyertünk, főleg karácsonykor, amit el sem kezdtünk.

Testvéreim! Szeressük egymást, bánjunk úgy egymással, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak!

Ádám és Éva menyje

Ki nem olyan, mint e gyermek XX.

Háztartási készülék javító ismerősömmel egy másik témát is kitárgyaltunk. A gyülekezetből azért jött el, mert egy egyszerű kérdésre nem tudtak neki választ adni. A gyülekezethez közeledvén, tanácsukra elkezdte olvasni a Bibliát. A teremtés második könyvében eljutott odáig, hogy Isten megteremtette Ádámot és Évát, majd a negyedik könyvben Éva megszülte Káint és Ábelt, így már négy emberből állt az emberiség. A következőkben ezt olvasta: **Ter 4.17** „Kain megismerte feleségét, az fogant, és Hénóchoz szülte. Várost épített, és azt fiáról Hénóchnak nevezte.”

Úgy fogadta be a Szentírást, mint egy gyermek, ezért nem fért sehogyan sem a fejébe, hogyan, honnan, kitől született Káin felesége, Ádám menyje. Ki volt Hénóch próféta édesanyja? Testvérházasság lett volna? Azt már minden kisiskolás tudja, hogy abból degenerált utódok születnek. Hogyan *került a képbe* Káin felesége?

- Sanyikám! Nekem volna egy válaszom, egy lehetséges válaszom, de ahhoz az szükséges, hogy ne szó szerint, szolgai értelmezésben, hanem képletesen - ahogy az Úrjézus beszélt - fogjuk föl ezt az idézetet. Ha Ádámot és Évát nem mint két valóságos személyt, hanem mint a megteremtett emberszellemelek jelképeit, megszemélyesítőit fogjuk fel, akkor érthető az eredendő bűn, hisz mi magunk is Ádám és Éva vagyunk. Káin és Ábel testvérgyilkossága pedig nem más az Izmael című könyv szerint, mint az emberiség bölcsőjének tekintett Eufrátesz völgyében őshonos nomád pásztorok, és a kifejlődő földművesek első népi csatájának képletes leírása.

Isten szerető jósága, a jó pásztor eltévelyedett bárányait egy akolba terelő magatartása mutatkozik meg abban, hogy lehetőséget ad bukott szellemgyermekének, szabad akaratuk tiszteletben tartásával, saját tapasztalatain okulva, a sűrű anyagba újból és újból lemerülve, szenvedések által megtisztulva, tékozló fiúként Atyjukhoz visszatérni, és a menny csodálatos szeretetközösségébe bebocsátást nyerni.

Bizonyítani persze ezt sem tudom, de én így tudom értelmemet megnyugtani, hogy jó Isten a Jóisten, még ha vak, béna, meg nyomorék gyermekek születnek is, akik nyilvánvalóan nem követtek el bűnt édesanyjuk méhében. Így van arra is magyarázatom, hogy miért vagyunk szellemi létre teremtett lényekként fizikai testben.

Testvéreim! Ádámok és Évák! Tisztuljunk meg, térjünk vissza a mennyek országába!

Felhívom a Jézuskát

Karácsony napán mindenki érzi magában a megtisztulás belső kényszerét. Az asszonyok takarítanak, búgnak a porszívók, a férfiek autójukba ülnek és hosszú sorban várakoznak az autómosók előtt. Én cipőmet suvickoltam, fényesítettem a lépcsőházban. Feleségem rendkívül sokat ad a tisztaságra, kisfiam betegsége miatt alapja is van ennek, így nem lakáson belül, hanem a lépcsőházban szoktam megtisztítani cipőimet.

Ahogy álmodozva, halkán dúdolgatva dörzsöltem a sevró bőrt, szembe szomszédaink lakásából, akaratlanul is egy kiszűrődő párbeszéd hangjai ütötték meg fületem.

- Felhívom a Jézuskát! - mondta ellentmondást nem tűró hangon az édesanya.

- Nem hívod fel! - kontrázott félig kérve, félig parancsolva, dacolva egyik kisfia.

- De felhívom!

- De nem hívod fel! - hallatszott még, majd valószínűleg elmentek az ajtó közeléből, és a lakás belsejében folytatták párbeszédjüket.

Nincs könnyű dolga az édesanyának három vásott, eleven fiúgyerekkel, meg egy állandóan távol levő, a családért robotoló férjjel. De milyen Istenkép fog kialakulni gyermekeiben, ha már kiskorukban Jézuskával, Jézuskának való telefonálással fenyegetik őket? Mert gondolom, azzal folytatta mondanivalóját az édesanya, hogy megmondja a Jézuskának, hogy kisfia nem fogadott szót, és akkor majd nem kap Jézuskától ajándékot.

Mintha Isten nem tudna, nem látna mindent. Mintha meghallgatná az árulkodást. Mintha egy villogó robotember többet érne, mint Isten féltő, gondoskodó szeretete. Mintha a nem mindenkit szeretne, hanem csak a szófogadókat. Mintha szükség lenne a fenyegetésre. Mintha a szeretet nem lenne mindenható.

Nem többet ért volna, ha komoly arccal gyermeke szemébe mondja: - Drága gyermekem! Ezzel megszomorítod a Jézuskát, aki az örök jószág, szeretet! Az a gyermek, aki erre nem hatódik meg, nem pityeredik el, az ajándék megvonásának lehetősége miatt sem lesz jó, legfeljebb ideig-óráig!

Drága Testvéreim! Ne telefonáljunk a Jézuskának!

Szentek vagytok

Csak néhány évig volt szomszédunk a Takács család. Első közös lakásunkban szembe szomszédaink voltak, s első gyermekük, második gyermekünkkel csaknem egy időben született. A két édesanya felváltva főzte a bébipapit a két gyermeknek, felváltva vigyáztak a két gyermekre, szóval kölcsönösen segítettek egymásnak. Gyulával, Dóra férjével, együtt próbáltuk ki a Martini készítés házi receptjét vízből, rizsből, cukorból, citromhéjból és egyéb titkos fűszerekből erjesztve.

Több mint tíz éve elsodort minket egymás mellől a sors, de telefonon, olykor látogatás útján, helyel-közel tartottuk a kapcsolatot. Mikor kisfiam megbetegedett, és csak csonka családuk utazott a horvát tengerpartra, egy váratlan ötlet nyomán ők is velünk jöttek, s a múltra emlékezve Dórával felváltva főztünk a két család részére, hogy legalább kétnaponta egy felnőtt tehermentesített legyen.

Senki sem tökéletes. Ahogy ők is elviselték harsányságomat, izgágaságomat, mi is megszerettük őket, még apró hibáikkal együtt is. Gyszi - ahogy gyermekeim mondják - spúr volt, valamilyen belső indíttatásból spórolt a pénzzel, s fiaim óvatosan felém pislantva kuncogtak, mikor gyermekeinek csak egy gombóc fagyit vett a valóban méregdrága tengerparti nyaláncságból.

Amikor tavaly óvatosan elkezdtem megtérésemről mesélni, Gyszi - mint megrögzött kételkedő - mindenre látható, észlelhető, tapintható bizonyítékot kért, és elutasította Isten létét. Nem is beszéltem vele többet erről a témáról, Katalinnal e téren jobban megértettük egymást.

Most Dóra hívott fel, hogy megkapták és elolvasták esszékötetemet és naplómat. Szinte a szavába vágtam, annyira kikíváncozott belőlem: - Dóri! - Szárnyalt a lelkem, ujjongott a szívem, amikor a klinikán összegek nélkül, de megkaptuk azok névsorát, akik Bandika gyógyító gépének javítására adományoztak. - Ráadásul Melterthon Dóra Gyöngyös Tárkony utca, majd külön még egyszer Takács Gyula ugyanott, szóval szuperek vagytok.

Gyula ugyanis valahogy megtudta, hogy a - Bandikánk életét megmentő - műszer elromlott, s a klinikának nincs pénze javításra, és habozás nélkül mélyen zsebbe nyúlt, ezzel is bizonyítva, hogy Isten lelke benne él, és dolgozik, még ha nem is tud róla.

Annyit imádkozom Bandiért, de képzel, még Gyszi is! - folytatta a lélegzetvételnyi szünetben Dóra, és én azt gondoltam: - Áldjon meg Titeket a mindenható Isten milliószor! Szentek vagytok!

Testvéreim! Legyünk szentek mindnyájan! Isten saját képére teremtett minket!

...jól használható a tanításra...

Egy reiki mester barátom feleségétől tanulságos levelet kaptam. Korábbi látogatásomra visszaemlékezve a következőket írta:

„Kedves Viktor!

Tudod, hogy ritkán fordulok meg templomban, de itthon a szobában, - közösség nélkül is - nagyon mélyen kinyílt egy néhányszor a szívem, amit Isten felé emeltem, kérve, hogy érezhessem őt, tudhassam, hogy van, bízhassem benne, és tudjam Őt szívemben, lelkemben.

Délután egy olyan hölgyel találkoztam, akit a véletlennek immár másodszor hoznak utamba, anélkül, hogy erőfeszítéseket tettünk volna ez irányban. Két hete operálták daganatos csomókkal, s az aloé gyógynövénykivonat kapcsán találkoztunk ismét. Neki nagyon szerencsésen alakult, hogy használja ezt a gyógynövényt, mert a műtéti beavatkozásokat ő, és szervezete nagyon jól bírta. Mire megműtötték, két üveg aloét elfogyasztott, s ez az immunrendszerét sokban segítette.

Amikor ma találkoztunk, nehezen viseltem el, hogy betegségéről részleteket mondott, de annál csodálatosabb volt törekvése az egészség felé. Mélyen megérintett a hite, Istenben való bizodalma, s a látvány, hogy értékelni tudja az életet, és tenni akar a gyógyulásért. Mikor aztán elkészöntem tőle, ráéreztem, mi a teendőm vele kapcsolatban.

Éreztem, *akkor* nem lesz rossz érzésem, miközben testi bajairól beszél, ha Szeretem őt. Majd még inkább segítség neki, és nekem, *ha elfogadom* minden szavát, gondolatát. Ha véleményem van, elmondom, de őt magát, ahogy van, elfogadom. Tulajdonképpen az jött a fejembe, hogy minden ember azon a ponton a legtökéletesebb, amin éppen van.

Nem kellett azon gondolkoznom, hogy jobb lenne, ha mégsem inna most tejet, mert a barnarizs jobban gyógyítja, hanem azt mondtam, amit éreztem: - Ha most ez esett jól, akkor a legtöbb volt, amit magadért tehetsz. Szóval lehet, hogy nem világosan írom, de bizony én ELFOGADÁST éreztem iránta, úgy, ahogy van, azzal, amit tesz, és gondol. S ráadásul azt érzem, hogy belülről elindul felé az az energia, hogy ha te meg akarsz gyógyulni, akkor *meg tudod csinálni*.

Ezt éreztem: szeretni, elfogadni, és benned van az Isten, Istennel pedig képes lehetsz mindenre. Nos a te naplód is valami ilyesmi érzést ébresztgetett bennem: Istennel képes lehetsz mindenre! Ezért nem tudok igazán véleményt írni a naplóról, csak arról, hogy érzem, egy úton vagy, mely megmozgatja minden sejtet, porcikád, és folyton alakulsz a fény irányában.

Ez az elfogadás csodálatos dolog, mert egyetlen villanás alatt nem ördögöt, korlátot, betegséget, szenvedést stb. látok, hanem egy *kitágulást* érzek, magamba fogadom az egész világot, és *együtt úszik a szívem a másik szívével*.

Boldog karácsonyt Neked és családnak: Zsuzsa”

Pált idézve csak ennyi a válaszom: **2Tim 3.16** „Minden Írás, amit az *Isten sugalmazott*, jól használható a tanításra, az érvelésre, a feddésre, s az igaz életre való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes legyen és minden jóra kész legyen.”

Az én mantrám

Mantrának nevezik idegen szóval, azokat a neveket szavakat, rövid mondatokat, melyek többször kimondva, énekelve, tehát *mantrázva*, szinte beépülnek az ember lelkébe, szellemébe, az állandó gyakorlás által. A kimondott szónak teremtő ereje van, ahogy rombolni is lehet vele. Most a jó oldaláról esik szó.

Évekkel ezelőtt, még hitehagyott, de már kereső korszakomban, betegként, találkoztam utcán, útszélen Krisnás szerzetesekkel. Tekintetük tiszta volt, nyugalmat, boldogságot árasztottak, mosolyogtak, szerzetesként mutatkoztak be, és adományt kértek. Jól kerestem, pár száz forint nem számított, szívesen adtam, de a könyvüket nem akartam elfogadni. Indiai vallás, minek az nekem, mikor még keresztény hitemet sem élem, bonyolult, alig kimondható nevek, szóval köszönettel, de visszautasítottam az ajándék könyvet.

Aztán egyikük kedvesen azt mondta, tegyek el egyet, hátha majd egyszer kedvem lesz elolvasni. El is tettem, porosodott is éveken keresztül polcomon, míg a minap meg nem akadt rajta a tekintetem, és el nem kezdtem olvasni. Felemelő élmény volt átélni, hogy mennyi párhuzam, sőt azonosság van a könyvben evangéliumainkhoz képest. Ehhez persze egyfajta szűrő, lényeglátó látásmóddal kell olvasni a könyvet, Krsna helyére mindig Istent, vagy Jézust gondolni, lényegtelen formai dolognak tartani, hogy a három Isteni személy helyett ők nyolcat vélnek ismerni, transzcendentális helyett lelki-szellemi, tudatalattit, megismerés fölöttit, félisten helyett angyalt gondolni, és az egyezőségeket, nem a különbségeket, eltéréseket keresni.

Majd egy külön írásban fogom tapasztalataimat feldolgozni, addig azonban azt a részt szeretném megosztani, ahol javasolják, hogy Isten tudatunkat a Hare Krsna mantra gyakori éneklésével gyarapítsuk, tágítsuk.

Hare Krsna, Hare Krsna
Krsna, Krsna, Hare, Hare
Hare Ráma, Hare Ráma
Ráma, Ráma, Hare, Hare

Az én változatom így hangzik:

Jézus Krisztus, úgy szeretlek,
Dicsőítlek, és imádlak,
Jézus Krisztus, Jó Istenem,
Mindenem vagy, magasztallak

Testvéreim! Aki a dallamot ismeri, már kezdheti is. A hatás biztos!

Évente 52 alkalommal

Évente 52 alkalommal áldozok templomban. Sem napi, sem évenkénti áldozó nem vagyok, hetente érzem az ünnepi alkalom, a feltöltődés belső szükségességét. Már a sorban állva, hol egész testem, hol fejem bizseregni kezd, áldozás után pedig boldogító forróságot érzek szívem, szívcsakráim tájékán, és fejtetőmon, a teremttővel való kapcsolat energiakőzpontjában.

Nyelvem sem csőpni, sem égetni nem szokta az ostya, lassan szétolvad számban, s egy idő múlva már nem is érzem. Miért térek ilyen részletesen erre ki? Mert ezek alapján vélem, hogy Isten szellemben jön el hozzánk, nem fizikailag az ostyában. Először megdöbbsentett a az egyik Hang kötetben olvasható, sokkoló kijelentés, miszerint napi áldozók tömegei vannak a pokolban, és megtisztult gyilkosok pedig a mennyországban. Így, ha szellemben jön el hozzánk Jézus, akkor érthető az előbbi megfogalmazás is, hisz nem minden, napi áldozóhoz jön el Jézus, hanem csak ahhoz, aki szívében megteremti annak feltételeit, hogy az Űdvőzítő, Atyjával együtt lakást vegyen benne. És nem az ostyában jön el, hanem szellemben, lélekben, ahogy ígerte is nekünk.

Hallottam olyan szemellenzős ateista megállapítást is, miszerint, mi keresztények kannibálok vagyunk, Istenünk testét esszük, és vérét isszuk. Valóban nyilvánvaló ez a földhőzragadt gondolkodás számára, de aki úgy fogadja be Isten országát, mint a gyermek, kevés gondolkodással, és empátiakészséggel kikövetkeztetheti, hogy Jézus, mint mindig, itt is hasonlatokon, példamondatokon keresztül tanított minket, gyermekeit.

Ti egymásnak testvérei legyetek, *legyetek egyek* Bennem, a SZERETETBEN, mint ez a kenyér, mely testemet *jelképezi*, melyet szétörök nektek, *kössön össze* benneteket a szeretet, mint a közös kehelyből megivott bor, mely véretem *jelképezi*, az életet hordozó vért, mely összeköti a test minden zegét-zugát! Tehát az utolsó vacsora megisméltése szeretetben való élésre, testvéri közösségben való egységre való felhívás, és csak olyan értelemben áldozat, amennyiben minden szeretet áldozat, de nincs köze az akkori zsidók haragvó Istenének, helyesebben Istenképének bemutatott engesztelő áldozatához.

Amennyiben templomainkban egymást ismerő, egymással testvéri egységben, szeretetben élő közösség jön össze, megvalósítjuk a Megváltó felhívását. Szerettem volna ennek a felhívásnak Karácsony éjjelén is eleget tenni, de miséző paptestvérünk kijelentette, ne is kérje senki kézbe az ostyát, csak szájba adják ez alkalommal. Úgy gondolkoztam, fittyet hánynék Jézus szó szerinti felszólításának, ha szájba áldoznék, hiszen meghagyta: **Mt 26.26** „*Vegyétek és egyétek*”, tehát kezébe és nem szájába adta tanítványainak a kenyeret. Az Evangélium *szellemére* még inkább fittyet hánynék a szájba áldozással, hisz Jézus a szertartásokról így nyilatkozott: **Mt 23.24** „A szűnyogot kiszűritek, a tevét meg lenyelitek.”

Úgy örültem, mikor megtérésem kezdetén, huszonöt év után újból misére mentem, hogy kézbe lehet venni és saját magunknak szánkba tenni az ostyát. Roppant kellemetlen érzés behunyt szemmel, tátott szájjal, kinyújtott, remegő nyelvvel átélni ezt a bensőséges találkozást. Azt hiszem ezt szükségtelen magyaráznom.

Ha egyszer év közben lehet, ha egyszer akkor is benne van véleményük szerint az ostyában, akkor mi indokolja ennek megvonását? Bánkódtam magamban. Sebaj vigasztaltam magam, és nagyfiam, aki saját jószántából elkísért a legcsodálatosabb szűlinapi ünnepségre. Mikor fél kettő táján hazaértünk, bezártuk a hálószoba ajtaját, lábujjhegyen beosontunk a konyhába,

majd kettévágtam egy szelet kenyeret egy szép tiszta tányéron és egy kis bort töltöttem egy pohárba.

Elgondolkoztunk egy pár pillanatig Isten végtelen jóságán, és szeretetén, majd így szóltam: - Mennyei Atyám, kérlek, költözz be szívünkbe, lelkünkbe, add, hogy utolsó vacsorádat emlékezedre megismételhessük. - Legyünk egyek Krisztusban, mint e kenyér, melyet kettétörünk! Elfogyasztottuk a Krisztusban való egységet *jelképező*, egy-egy fél kenyeret. - Kössön össze bennünket a szeretet, mint a közös pohárból, Krisztus értünk ontott vére emlékére elfogyasztott bor Megittuk a testvéri összekötést *jelképező* bort. És egyek voltunk minden testvérünkkel Jézus Krisztusban. - Áldott legyen az Isten mindörökké!

A legördögibb ördög

Ismét meglátogattam háztartási gépszerelő barátomat. Időközben elolvasta könyvem kéziratát, és most mélyen a szemembe nézve megkérdezett:

- Te Viktor, mikor találkoztunk mi először?

Most. - Válaszoltam tréfásan, mert nem emlékeztem már, hány évvel ezelőtt dolgoztunk egy cégnél, s egyáltalán akkor találkoztam-e vele először, vagy csak amikor robotgépünket vittem hozzá szervizelni és kiderítettük, hogy már voltunk kollegák. Nem is értettem, mire akar kilyukadni ezzel, ezért rákérdeztem.

Kiderült, hogy a reinkarnációval kapcsolatos élményeim ragadták meg figyelmét, és olyasvalamit szeretett volna megtudni, éltünk-e már előző életünkben együtt.

- Sanyikám! Változtat-e valamit a lényegen, ha mi tevehajcsárok voltunk együtt, vagy te király, én meg tisztartód, vagy udvari bolondod voltam valamikor? - Nincs igazán értelme sem a múltban, sem a jövőben kutakodni, *most* kell mindenkit szeretni, *most* kell mindenkinek megbocsátani, *most* kell, ahol tudunk, segíteni. *A jelen pillanatait kell megszentelni*, ez a fontos szerintem.

- Látod Sanyi! - Kapcsolódott a beszélgetésbe felesége. - Emlékszel a Viktor esszéjére, ahol írta, hogy „aki kezét az eke szarvára téve hátrafelé néz, nem alkalmas Isten országára”. Mennyire másképp értelmezi ő, mint a gyülekezet, ahová egy darabig jártunk!

- Miért, ők mit mondtak erre az idézetre? - Kérdeztem.

Hát azt, hogy onnan már nincs visszaút, hogyha kezünket az eke szarvára tettük, tehát elkezdtünk a gyülekezetükbe járni, akkor nem mehetünk a mennyek országába, elkárhozunk, ha elhagyjuk őket.

- Milyen erőltetett belemagyarázás ez! - Félelemkeltés, érzelmi nyomásgyakorlás. Szerintem ők itt tévedésben vannak. - Gyerekek! Minden, ami félelmet kelt, elkeserít, idegesít, a krampusztól van, és minden, ami épít, buzdít, vigasztal, a Jóistentől van. Gyümölcseről ismerni meg a fát! Döntsétek el ti, hogy melyik magyarázatot fogadjátok el! A vallásosság ördöge a legördögibb ördög!

Testvéreim! Kerüljük el széles ívben a Megtévesztőt!

Új vallás?

A mint tévedhetetlennek kezdi hinni magát az ember, amint a gőg, az elbizakodottság fűti, máris a krampusz hálójába került. Ezért van szükség arra, hogy Istent szerető testvéreinktől gondolatainkra visszajelzést kapjunk. Vallását nem gyakorló, de Istent szerető grafikus ismerősöm elolvasta könyvem kéziratát, és abban az örömben részesített, hogy személyesen mondta el benyomását, észrevételeit.

Sok régi emléket kavart fel benne a kézirat, ezért meghatottan kereste a szavakat, és így szólt:

- Viktor, te egy új vallást alapítottál! - Megmutattad, leírtad, hogyan lehet közvetlenül, intézményes keretek nélkül eltalálni Istenhez, és milyen boldogság, milyen szabadság Istenre rátalálni! Ez pedig sok ember számára példa lehet.

- Juj, juj, juj, juj, ácsi, ácsi, vigyázzunk csak! - Válaszoltam. Szívd csak vissza ezt a vallásalapítást gyorsan! Még csak ez hiányzik nekem. Nem alapítottam én semmit, hacsak azt nem tekintjük vallásnak, ami magától értetődő, hogy Istent helyezzük életünkben a vallás elé. De ez is csak játék lenne a szavakkal. Isten gyermekeinek nem további szakadásra, hanem a Szeretet zászlaja alatt való *egyesülésre* van szüksége. Valóban Isten a lényeg, nem a keret, a vallás. Egy a közvetítő Isten és ember között, az Úr Jézus Krisztus, tehát maga a megtestesült Isten! Én nem akarok újabb közvetítő lenni! Ma már pár nap alatt, pár ezer forinttal lehet vallást, egyházat alapítani, sokan meg is teszik adó kímélés céljából, de ez nem lehet cél, hisz amint *intézményesül* valami, elvész, *elsikkad a lényeg*. Ha be is dőlnek annak a kísértésnek, hogy ember igaz egyházat alapíthat, vagy hogy ezt a gondolatot Isten sugalmazza, már jöhetne is a krampusz, hogy megkísértsen a hatalommal, a pénzzel, a tévedhetetlenséggel, a kísértésből meg köszönöm nem kérek, adódik épp elég.

Amint elkezdenének tömegek felsorakozni az új valláshoz, már kezdenék totózni, hol rontottam el. Ha ugyanis a Mestert megfeszítették, tanítványának sem lehet jobb sorsa. Aki szenved, keresztet cipel, lehet, hogy saját maga ácsolta, tehát a kereszt önmagában nem jelzője a tanítványságnak. De visszafelé igaz, a tanítványsággal biztosan együtt jár a valamilyen formában való keresztre feszítés. Olvassuk csak el a szentek életrajzait. Bár haláluk után szentté avatták őket, életükben majd mindegyiknek támadást, gáncsot kellett elviselni. Pió testvért majd tíz évig eltiltották, hogy gyóntasson és lelkeket mentsen. Jézus szíve apostolát húsimádónak gúnyolták, de magát a Megváltót is azért feszítették meg, mert nem volt vallásos, „csak” Isten fia.

Testvéreim! Ne keressünk, ne alapítsunk új vallást! Éljük Jézust, akárhol is vagyunk!

A jó oldaláról

Ha egy pohár félig van vízzel, azt két oldalról lehet megközelíteni. Lehet úgyis, hogy félig tele van, tehát jó oldaláról, de lehet úgyis, hogy félig üres, tehát a rossz oldaláról. A dolgok megközelítésén tehát nem kevés múlik.

Sárikával nyár elején a házunk mögötti tóparton, séta közben kerültem kapcsolatba. Én testmozgást, friss levegőt kerestem, ő kistermetű kutyáját sétáltatta. Szembe jött velem, rám csodálkozott, mintha ismerős lennék, aztán kiderült, hogy a szaunában már találkoztunk, ahol mindketten kilóink számát igyekeztünk izzadással csökkenteni.

Egészség, boldogság, állapotszerű boldogság, hamar a Szeretet Istenénél voltunk. Észre sem vettük, de majd két és fél órát beszélgettünk. Sári olyan volt, mint a sivatag, úgy itta a témát. Nemcsak odafigyelésével, hanem szavakkal is kérte, beszéljünk, küldjek könyveket. Igazi sikerélmény volt, amikor egy hónap után elmondta, évtizedek után újra imádkozik, megindult Isten felé, forróságot érez szívében. Nővére, aki végig mélyen vallásos volt, szintén örül megtérésének.

Én is velük örültem, akkor is, mikor nővérével sikerült megismerkednem. A nővérétől kapott könyvet¹⁶, bár szépen kezdődött, mégsem tudtam végigolvasni, mert sütött belőle az egyoldalúság, és noha médiumi úton íródott, vallás mellett, illetve másik vallás ellen foglalt állást. Hemzsegték benne az ilyen kifejezések, mint derék lutheránus, álszent püspök, szenteskedő apáca, ezért egyoldalúsága, részrehajlósága miatt nem éreztem az Isteni sugalmazás nyugtató jelenlétét, s így félbehagytam.

Nővére jelezte, hogy úgy érzi, Isten egy gyülekezetbe hívja, de széttártam kezeimet, mondván ehhez nem tudok hozzászólni, mert Ő mindenütt jelen van, ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, legyen az tóparti beszélgetés, gyógyító tanfolyam, vasúti kocsi, imakör, templom, gyülekezet. Megtapasztalni *közösségben* az tudja - s ez már a mi részünk - *aki* rálát, figyel, *kinyitja szemeit* Istenre. A benne lakó Istent, tehát *Isten állandó jelenlétét* az tudja megtapasztalni, *aki* szívében-lelkében *megteremtette a SZERETET otthonát*, tehát a soha senkinek nem ártás, mindenkinek megbocsátás, és segítség szellemében él.

Aztán elmúltak a meleg nyári napok, hamarabb besötétedett, eljött az ősz, s a tél, és tegnap este otthon csörgött a telefon. Sárika hívott gyülekezetükbe. Köszönettel, és szeretettel elhárítottam a meghívást, mondván, már van vallásom, melybe beleszülettem. A jót, egy még jobbért otthagynom szívesen, hiszen az ember fejlődésre van teremtve, de érvek kellenek, és amiért otthagynom, annak jobbnak kell lennie.

- De olyan jó megtapasztalni Isten jelenlétét. - Erősített újból.

- Sarikám, én a katolikus templomban ugyanúgy érzem jelenlétét, sőt az utóbbi időben már templomon kívül is, szinte éjjel-nappal.

- Nem szabad bálványt imádni. - Csúszott ki a száján erőtlenül.

Agymosás, jutott eszembe öntudatlan, és rákérdeztem:

- Hogy jutott ez most eszedbe? Ezt a gyülekezetben mondták Neked?

- Nem, gyerekkoromban jártam én is templomba, és különben is benne van a Bibliában.

---

¹⁶ Lorber Jakab. Márton püspök

Nem akarom ismételni magam, elmondtam, mit gondolok a Kivonulás könyve érintett fejezeteiről, és elgondolkoztam, milyen jó, hogy nem csúszott ki a számon, a Biblia imádása Isten helyett, ez a mai bálványimádás. Végül így fejeztem be:

- Sárkám! Azzal kezdtem, hogy, olyan érvet kérek, hogy miért jó, miért jobb, amit ajánlasz, ahova hívsz. Ha azt mondtad volna, menjek az öregek otthonába ágytálazni, körmöt vágni, időseket vidítani, árva gyerekekhez segíteni, ajándékot vinni, börtönbe foglyokat látogatni, vigasztalni, már Veled is lennék. Az a megközelítés azonban, hogy jelenlegi vallásom rossz - bár elsősorban nem vallásosnak, hanem Istenhívőnek, Istenszeretőnek tartom magam - nem talált lelkemben visszhangra.

Testvéreim! Közelítsünk meg mindent a jó oldalról, a JÓ oldaláról!

Forró gulyásleves két jégkockával

Mindig is szerettem a hasam. Gyermekkoromban születésnap ajándékként krumpli-pürét kértem kiflikochhal, tejbe áztatott, és jénai tálban kisütött, mákos, lekváros kiflivel. A rokonságban az a szólás járta, hogy inkább öltöztetnének, mint etetnének. De bensőséges kapcsolat az evéssel nem csak a mennyiségre, hanem a minőségre is vonatkozott. Élvezettel, átéléssel fogyasztottam nagymamám ezerízű maceszgombócós levesét, vagy édesanyám finom gulyáslevesét is.

Az étel minőségéhez nemcsak a felhasznált anyagok frissessége, az ízhatások, az esztétikus megjelenés, hanem az étel hőmérséklete is hozzátartozik. Különösen a leveseknél fektettem hangsúlyt arra, hogy a leves majdnem forró, tehát a melegen is melegebb legyen. Nem vágytam nyelvem, vagy szájpaprádom felhólyagosodására, de azt még inkább elviseltem, mint a langyos levest.

Gondoljunk bele, mit szólnánk, ha egy elegáns étteremben szájégető forrón hozná ki a pincér levesünket, majd reklamációnkra két jégkockát pottyantana tányérunkba, mondván, helyesbítettem, pont jó lesz a hőfoka, gyorsan elolvad, nem is kell soká várni, fűjogatni. Azt hiszem kivétel nélkül csapnivalónak minősítenénk a felszolgálat, a konyhát, az egész éttermet. A leves legyen olyan, amilyenek lennie kell, ez a szakácsok és a felszolgálók dolga.

Imaköri ismerősömtől, Marcsitól egy - Neovulgáta alapján fordított - Szentírást kaptam ajándékba. Mikor átadta, csodálkozva szemléltem, mert szokatlan volt bordó alapszíne és a fedőlapon található tengerparti tájképet ábrázoló olajfestmény. Az igazat megvallva még nem láttam ilyet, számomra a Szentírás a komor fekete borítású, arany nyomású Bibliával volt egyenlő.

- Ebben benne van ám Viktor, a Lukács 14.26 magyarázata! - tette hozzá mosolyogva.

És valóban, ugyanazon az oldalon, ahol az Evangélium Jézus ajkára adja a család és önmagunk gyűlöletére vonatkozó felszólítást, a lap alján, apró betűkkel, de azért olvashatóan ez áll: 26-27#Mt.10.37-39 „Gyűlöli”: kevésbé szereti (hebraizmus, Jézus anyanyelvében nem volt közép fok). Odalapoztam a Mt.10.37-hez, és meglepődve tapasztaltam, hogy ott nem írtak gyűlöletet. Hát, ha ott lehetett értelem szerűen fordítani, itt miért nem lehet? Hála Istennek, hogy legalább ott van a lap alján a helyesbítés, a két jégkocka a tűzforró levesben, de nem lehetne oda, ahol az olvasó először találkozik Jézus mondanivalójával, a helyes fordítást, a „kevésbé szereti”-t írni?

Bibliafordító Testvéreim! Ne adjunk gyűlöletet még helyesbítéssel sem a Szeretet Istenének szájára!

Ábrahám hite

Ki nem olyan, mint e gyermek XX.

Abrahám töretlen hite, mely Isten jóságába vetett feltétlen hit volt, örök példakép számomra. Mikor az Ószövetség először kezembe került, a saját életemmel kapcsolatban felfedezett párhuzam miatt, könnyezve olvastam végig, ahogy fiával s a rőzsével a kijelölt áldozati helyre mentek. Amikor belegondoltam, vajon mit tettem volna Ábrahám helyében, bénulást, iszonyt éreztem, hisz élet kioltásánál szörnyűbb dolgot elképzelni sem tudok, és legrémesebb álmaim egyike volt, amikor egy alkalommal álomban ezt éltem meg. Azt hiszem ilyen sugallat hallatán képtelen lennék, akár egy lépést is megtenni, nem hogy előkészülni az „áldozatra”.

Ibolyánál, spiritiszta ismerősömnél jártam tegnap. Hónapok óta húzódott találkozásunk, mely közel egy évvel ezelőtti utolsó találkozásunk folytatása. Húztam, halasztottam, mint minden kellemetlen dolgot, mert egy kis nézeteltérés fészkelődött be közénk. Nagy örömmel és szeretettel ismerkedtünk meg 1995 tavaszán és ez azután is folytatódott, sőt fokozódott, hogy Ibolya könyvem kéziratát, és esszéimet elolvasta.

Tavaly nyáron elküldtem a benső hangommal folytatott beszélgetéseim naplóját és Ibolya telefonon aggódását fejezte ki, hogy esetleg nem jó oldalról érkeznek hozzám a sugallatok. Bántott, zavart egy kicsit, hogy pont ő nem ért meg, aztán magamban szőnyeg alá söpörtem a dolgot, hallgattam, s a Rendkívüliség c. esszében fogalmaztam meg válaszom, és pár héttel később küldtem el neki. Ibolya most emelkedett jellemét is megmutatta, mert maga hozta szóba, hogy naplómmal kapcsolatban revideálja nézetét, és rájött, a tartalom tiszta, csak a sallang, a körítés - mely a sugalmazást fogadó személy gondolatvilágából, szó és fogalom-készletéből, szellemiségéből adódóan elkerülhetetlenül sokféle - volt félrevezető, zavaró számára.

Elmondta, sugalmazott „tanításban” megkapták, hogy az Evangéliumnak hét rétege, szintje van, hétszeresen kódolt, és ahogy az ember egyre feljebb emelkedik a szellemi fejlődés útján, úgy kerül az Evangéliumban is egyre beljebb, úgy érti meg, egyre mélyebb értelmét. Mint mindig most is a Jóistenről, az Ő végtelen jóságáról és szeretetéről beszélgettünk, mikor Ibolyának hirtelen eszébe villant valami, mert közbevágott: - Viktor, lehet, hogy ezért az inkvizíció elé vinnének, de van egy gondolatom...

Mondja csak Ibolya, mondja bátran! - biztatgattam.

Szóval tudja, Ábrahámmal kapcsolatban, amikor azt hallotta, hogy áldozza fel a fiát, szerintem ezt is a Kísértő, a Megtévesztő mondta neki, majd amikor Isten ezt meglátta, akkor avatkozott be, mert Ábrahám igaz ember volt. Nem tudom Istentől, az ő végtelen szeretetéről elképzelni, hogy ilyen szörnyű próbát tegyen valakivel, hogy ugyanaz az Isten, aki kőbe véste a „ne ölj!” parancsát, emberölésre adott volna utasítást.

Átfutott az agyamon, vajon hogyhogy nem jutott ez nekem eszembe, de siettem megnyugtatni Ibolyát:

- Ibolya! Ezt úgy is fel lehet fogni, hogy a Bibliát, melynek „minden sora Isten tökéletes kinyilatkoztatása”, tehát Isten szavát vonja botrányosan kétségbe, de én a jó oldalról, a Jó oldaláról közelítem meg. Én azt látom benne, hogy Ibolya Isten végtelen jóságát és szeretetét

védi, ezért szerintem, még ha csak fikció is lenne gondolata, a Jóisten biztos nem fog haragudni azért, hogy Őt a lehető legjobbnak akarja megőrizni szívében.

Testvéreim! Legyünk olyanok, mint a gyermekek! Gondolkozzunk, kérdezzünk, mi miért, hogyan van, lehetséges-e?

Fortite in re, suavite in modo

Erősen az ügyben, finoman a módban. A latin közmondás a robbanékony, érzékeny, hirtelen embereknek szól, akik sokszor azért nem érnek célhoz, szenvednek akár vereséget, akár kellemetlenséget, mert bár jó ügyben járnak, annak elintézési módját nem hozzáillően választják meg.

Feri bácsival, imakörünkbe járó paptestvérünkkel a múlt héten találkoztam. Nem itt Kecskeméten, a nővérénél mondott havi imaköri misén, hanem budapesti bérelt lakásán. A misén ugyanis sokan vagyunk, sokan gyónni is szeretnének nála, nekem pedig nem elég öt perc, hogy a velem zajló eseményeket, meg a szinte naponta születő írásaimról alkotott véleményét megbeszéljük.

Amikor a józsefvárosi lakásba lépve, az abrosszal terített kis asztalnál helyet foglaltunk, vigaszra éhesen meséltem el, hogy egyik nagynéném írásaimat egy karizmatikus imakörnek olvasásra továbbadta, s ők üzenték, rossz úton járok, sátáni befolyás alatt állok. Évente 52 alkalommal c. esszém pedig, még másik, jóval nyitottabb nagynénémet is figyelmeztetésemre készítette, mert szerinte ezzel az esszével sokak megbotráncozását váltom ki, és hallgassak rá, a szeretet szól belőle, de vegyem ki az esszét a kötetből.

Bántott mindkét megnyilatkozás, mert sem a reinkarnáció miatti sátanozó karizmatikusokat, sem az áldozással kapcsolatos véleményemen megbotráncozókat nem értettem. A Jóistent szeretném még jobbnak látni, miért irritál ez annyira másokat? Kinek ártottam, ha a saját módomon „megáldoztattam” fiamat és magamat? Eszembe sem jutott volna, ha a szükség nem kényszerít rá. Én csak áldozni akartam az éjféli misén, mivel - az egyházi rend ellenére - nem adták kézbe az ostyát. Nem „változtattam át” illetéktelenül senkit, és semmit, nem mutattam be semmiféle áldozatot, nem akartam ezzel megbotráncoztatni senkit, csak áldoztam Jézus Krisztus emlékének úgy, ahogy Ő Evangéliumában megírta.

Feri bácsi elgondolkozva összehúzta szemöldökét, majd azt mondta, elképzelhetőnek tartja, hogy én erre az alkalomra sugallatot kaptam, de mi lenne, ha mindenki ezt tenné, hogyan miséztek háton fekvé, a börtönpadlón paptársai, miként gyalázták meg a fegyőrök a Jóistent azzal, hogy disznók moslékába vetették az Oltáriszentséget. Jézus nem véletlenül választott ki tanítványokat, ez ma a papok dolga, Isten nem személyválogató, de szerepeket kiosztó, az öskeresztényeknél még a családfő törte meg a kenyeret, de aztán visszaélések voltak, Jézusra vigyáznunk kell, olvassam csak el a János 6-ot...

Már az ajkamon volt, hogy, aki szájon vágja feleségét, nem gyalázza meg Istent? Miért ne törhetne kenyeret bárki? Hol lehet Istent ezzel meggyaláznai, hiszen ha nem avatott kézbe kerül az ostya, a kenyér, nem is szentelődik meg? De belső hangom háromszor egymásután azt mondta, hogy „pap”. Ebből azt a következtetést vontam le, hogy Feri bácsi több mint ötven éve pap, ő legfelvilágosultabb pap, akit valaha ismertem, de ő abban élte le az életét, hogy az ostyában, az Oltáriszentségben van jelen Isten, hogy ezt az „átváltoztatást” csak papok végezhetik, különben annyi mindenben megértjük egymást, egy malomban örülünk, minek vitatkozzak vele. Megígértem, hogy kiveszem ezt az esszét a kötetből, de amint kiléptem a lépcsőházba, már megbántam.

Nem volt jó megoldás, szőnyeg alá söpörtem a problémát, gyávaságból, jellemgyengeségből curikkoltam, gondoltam, és roppant kellemetlenül, lelombozottan éreztem magam. Mire irodámba visszaértem, érzelmeim fellángoltak és terjedelmes levélben fejtettem ki Feri

bácsinak, hogy nem meggyőzöttek, hanem lehangoltak éreztem magam, elment a kedvem is az írástól, nem párbeszéd volt, amit folytattunk, mi bukottságunkért vagyunk anyagi testben, milyen elképzelés Istent anyagba szorítani. Bár Jézus valóban választott ki tanítványokat, de épp azért, hogy tegyenek tanítványává *minden* népet, tehát azért, hogy *ne legyenek kiválasztottak*, hogy egymásnak mind testvérei legyünk. Istenhez nem szertartások, hanem magatartások, a szeretetcselekedetek visznek közelebb.

Én a Jn 6.35-ben látom a lényegét, Jézus nem „átváltoztatást”, meg „Oltáriszentséget” javasolt, bármily jámbor gondolat is ez. A kulcsmondat az, hogy „*Aki hozzám jön, nem fog éhezni, és aki bennem hisz, nem szomjazik meg.*” Mondja is, már a János 6. elején, hogy „Ne romlandó eledelért fáradozzatok”. Feri bácsi misézési jogát megvonó előjárója, püspöke, neki is lelkiismerete előtérbe helyezését vetette szemére, hát bánjon velem ő is úgy, ahogy szeretné, hogy püspöke vele bánjon.

Aludtam a levélre egyet, kicsit levettem az éléből, és másnap elküldtem. Vasárnap várakozással figyeltem arcát, mikor nővére lakásába belépett, mert nem tudtam, megkapta-e, elolvasta-e a levelet, mert a posta hol egy, hol három nap alatt kézbesít még helyben is. Pár szóval tudatta, hogy még beszélünk kell a dologról, de nem ejtett több szót erről. Amikor a misén az áldozáshoz értünk, behunyt szemmel, áhítattal raktam a kis ostyát a számba, és egyszer csak egy bagoly képe került belső képernyőmre.

- Ésszel Viktor, ne kajakból! - mondtam magamnak pár éve, amikor anyósomra pufogva ugyanígy a baglyot, a bölcsesség szimbólumát pillantottam meg. Valóban, nem volt helyes, még az átírt levelet is, abban a formában elküldeni, mert forrófejűségemről, éretlenségemről tett tanúságot, lehet, hogy még él is maradt benne, ami Feri bácsi szintén érzékeny lelkét megsérthette.

Nekem sem könnyű átlépni az árnyékomat, ezért halogattam a döntést, mit is tegyek, írjak neki, felhívjam, vagy hagyjam a dolgot következő találkozásunkig. Nem akarózt beismerni, hogy nem jártam helyes ösvényen. Ahogy ezen merengtem, egyszer csak fejembe ötlött a címadó mondat: *Fortite in re, suavite in modo.* - Viktorkám, eszedbe ne jusson, sohasem, meggyőződés nélkül a meglátott jót otthagyni! A meglátott jóért vállalj minden gyalázatot, *tehát légy erős az ügyben!* De soha ne vetemedj arra, hogy bárki embertársadat megbántsd, megsértsd, *tehát légy finom a módban.* Úgy döntöttem, levél, meg telefon helyett kiírom magamból, ami szívemet nyomja, és hálaimát mondok jó Istenemnek, hogy - mint mindig - most is segítségemre sietett.

Testvéreim! Legyünk erősek az ügyben, de finomak a módban!

KérjeteK és adatik nektek!

Ismét úgy hozta a sors, hogy Sajthy Mihály barátommal együtt ebédelhettem. A nemrég kitatarozott kínai étteremben friss tapéta, tiszta abrosz, és az elmaradhatatlan mosoly fogadott minket. Örültem, hogy találkoztunk, mert időnként jól jön egy barát, aki kissé távolabbról szemléli az eseményeket, hasonló gondolkodású, és objektívebb a véleménye, mintha saját fejünkre hallgatnánk.

Elkeseregtem, mekkora roppant megpróbáltatások alatt nyögök, és hogyan próbálom fogcsikorgatva is, de keresztemet cipelni.

- Viktor, kértél Istentől segítséget? - kérdezett rám határozottan.

- Hát imádkozom minden nap szerettemért, magamért is, de konkrétan ügyre, problémára vonatkoztatva nem. - válaszoltam bizonytalanul.

- És konkrétan, esetenként?

Miért is kéne, gondoltam magamban, hisz fejemben csöngött az idézet, **Mt 6.8** „Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.” Meg egyébként is, a szenvedés, gyöngyöket hoz ki az emberből, vétek lenne fejlődésemet hátráltatnom azzal, hogy minduntalan pihenőt kunyerálok magamnak. Meg egyébként is, ha Istent szeretem, Ő bennem él, ha bennem él, hogy néz az ki, hogy panaszkodom, nyögdécselek. Ha két órát alszom egy éjszaka, kettőt. Ki kell bírni! Ha leszakad a hátam, ha sajog minden porcikám, azt is!

Mihály aztán felvilágosított, nem *zaklatjuk* kéréseinkkel az Urat, még ha naponta tízszer is kérünk. Nem kishitű kunyerálás, hanem okos dolog, ha minden alkalommal, amikor napom új szakaszához érkezik, tehát ha felkelek, ha munkába indulok, ha munkába kezdek, ha haza indulok, ha családommal találkozom, ha vendégek jönnek, ha lefekvéshez készülődöm Isten segítségét, áldását kérem.

Akut, vagy krónikus problémáimra, legyen azok akár testiek, akár lelkiek, külön, külön kell segítséget kérnem, mert, és itt jön a lényeg, *kérésessel adom meg a felhatalmazást* mennyei Atyámnak, hogy átlépje szabad akaratom határát, hogy beleavatkozzon életembe. Jól emlékeztem én, hogy „tudja mennyei Atyátok”, csak elfelejtettem, ami előtte áll, hogy „KérjeteK és adatik nektek!”. Már „hallottam” is a mennyei Atya szavát a Lélek sötét foltjai-ból¹⁷:

„Mindig, mindent kérni kell! Soha ne úgy induljatok útnak, hogy úgyis segíték nektek, ha szükséges. Úgy induljatok erős fohászkodással, mint a csatába induló hősök, akik ellenségeik közé merészkednek! Mert az ellen egyre erőteljesebben dolgozik.

Ti kértek-e tőlem erőt, testvéreitek, vagy a ti munkálkodásaitokhoz?

ŐrizkedjeteK a rosszindulatú gondolatoktól, mert ezek tirátok hullanak vissza. Imáitokban békességet kérjeteK ellenségeiteknek és magatoknak is. Nehéz munka megkezdése előtt: Édes Jézus Atyám adjál fokozott figyelmet, hogy meghalljam mennyei testvéreim tanácsait, de szenvedő testvéreim segélykéréseit is, hogy azonnal abba tudjam hagyni munkámat és oda siessek, ahová a Szentlélek vezet. Sok példabeszédemben elmondtam, én is mindig így cselekedtem.

---

¹⁷ A Lélek sötét foltjai - Belső hang alapján kapta: Péter Szabó Ferenc

Gyakran mondogassátok: Édes Jézusom légy velem! Mielőtt elmentek hazulról, áldásomat kérjétek magatoka, szeretteitekre, otthonotokra, és ha visszatértetek, adjatok hálát nekem. ”

Legnagyobb kincsünk, Isten végtelen szeretetének nélkülözhetetlen tartozéka a nekünk adott szabad akarat. A Legszentebb annyira szeret minket, hogy mi sem álljon távolabb tőle, minthogy dróton rángatott bábként kezeljen minket, hogy akár a leggyengédebb erőszakkal is beavatkozzon életünkbe. A szíve majdnem megszakad, amikor látja, milyen tökéletlenül, bűnösen, istentelenül élünk, de nem töri ránk az ajtót, legfeljebb halkán kopog, mert szeretete erősebb fájdalmánál.

A gondolatot tovább vezetve kézenfekvő, hogy nekünk is tökéletesnek kell lennünk, miként mennyei Atyánk is tökéletes. Ha erre törekszünk, nekünk sem szabad, még az árnyékát is kerülnünk kell annak, hogy felebarátaink életébe - akár jó szándékú tanáccsal is - kérés, felszólítás nélkül beavatkozzunk. Ha a Jóisten nem teszi, akkor mi sem tegyük, mert a benne lakó Istent sértjük meg tolakodásunkkal.

Sőt, ha a beszélgetés elején egy témában tanácsot kér felebarátunk, az még nem jogosít fel minket, hogy minden szóba kerülő témában ráöntsük vélt bölcsességünket. Ha nem kérdez beszélgetőpartnerünk, vagy testbeszédként nem mered ránk kérdő tekintet, megkérdezhetjük egyszerűen: - Volna erre egy tippem. Érdekel? Egyébként inkább hallgassunk, bármennyire nehezünkre is esik, mintsem megsértsük felebarátunkat. Ha tanácsot kérnek tőlünk, és észrevevessük, hogy tanácsunk nem „visszhangzik” a másikon, tiltakozik ellene, vagy értetlenül néz ránk, keressük magunkban a hibát, ne erőltessük tovább.

Ha sorozatban teszünk fel - nem megválaszolendő, hanem eldöntendő - kérdéseket, és nyilvánvalóan igen választ várunk, már kérdésünkkel is kényszerítően tanácsot adtunk, hivatlan prókátorrá váltunk, kinek bizony ajtó mögött a helye.

- Vajon nem kéne ezt tenned? Vajon nem volna helyesebb így viselkedni? Ezek a közbevetések nagyon nagy jóindulattal értékelhetők csak kérdésnek, s nem befolyásolási szándéknak. Érdekes, hogy erre vagyunk a legkényesebbek, ha velünk akarja valaki ezt megtenni, mégis élünk-halunk a lehetőségért, hogy mi ugyanezt mással megtegyük. Hány anyós-meny, após-vő, szülő-felnőtt gyermek kapcsolat romlott meg, hogy az idősebb, tapasztaltabb fél, jóindulatból, jó szándékkal bár, de szeretetlen volt.

Amikor az Úrjézust a Szűzanya a kánai menyegzőn csodatételre sürgette, válaszát többféleképpen fordítják ugyan, de mindegyikből kiderül, nem fogadta el földi édesanyjától sem, hogy átlépje szabad akaratát. Nekünk sem kell elfogadnunk, eltűnnünk, kivéve persze a munkahely munkával kapcsolatos, vagy a hatóságok hatósági mivoltukkal kapcsolatos értelemszerű eseteit. Eltűnnünk addig ésszerű, ameddig béketűrésünk, bárány szelídségünk, birkatürelemmé nem változik, tennünk pedig nem szabad, hisz magunk sem szeretjük, ha ezt teszik velünk. S ha felebarátunk azzal védekezik, hogy ő abból indult ki, hogy ő szereti ha tanácsot adnak neki? Neki tanácsolhatjuk, tanácsoljuk, hogy nekünk ne adjon tanácsot, csak ha kérjük!

Persze, mint mindenben, itt is mérhetetlen sok múlik a körítésen. Az elutasítás is lehet durva, szeretetlen, és lehet kérő, szeretetteljes. Válasszuk az utóbbit!

Testvéreim! Szeressük egymást! Legyünk tökéletesek, miként mennyei Atyánk is tökéletes!

Minden kívánságom teljesüljön

Éppen befejeztem péntek délután Kérjétek és adatik nektek c. esszémet, mikor szerényen, halkán kopogtak. Erika volt, másodállású takarítónk. Ártatlan szemével rám mosolygott, leült a székbe és testbeszéddel jelezte, szívesen hallana valamit. Miről tudtam volna másról beszélni, mint ami éppen a fejemben kavargott.

Erika türelmesen, figyelmesen végighallgatta, egyetértően bólogatott, majd egy apró sóhajjal hozzátette: - Kár, hogy nem múlt héten találkoztunk, és nem akkor mondtad el ezt nekem.

Egyből beugrott, hogy egyszer elmesélte, udvarlója egy csupa szív, segítőkész fiatalember, egy áldott jó lélek, csak nem hisz Istenben, nem akar vele templomba menni. Én már akkor elmondtam, örüljön, hogy nagy szeretet van udvarlójában, mert ez azt jelenti, Isten lelke benne él, még ha nem is tud róla. Istenhit nélkül nehezebb, tehát nagyobb érdem szeretetben élni, mint Istenhitben.

Sóhajtasából megéreztem, biztos próbálta unszolni, szemrehányást tett neki, esetleg még vita, veszekedés is kialakulhatott közöttük. - Erikám! Nem úgy ez! Tudsz te olyan szépen bocsánatot kérni. A te udvarlód olyan jó lélek, ha nem kényszeríted, előbb-utóbb magától el fog veled menni a Jóistenhez, hisz Isten lelke benne él. Bízd ezt a Jóistenre!

- Igazad van, Viktor, így kéne tennem, de hát nem jut eszembe!

- Ez legyen a legnagyobb bajod! Mit gondolsz, minek van őrangyal melletted? Hogy ott ácsorogjon és figyeljen egész nap? Ő ég a vágytól, hogy segíthessen neked, hogy a Jóistenhez közelebb vezessen, de ő is csak akkor teheti, ha kéred rá. Kérd meg, hogy olyan szavakat adjon ajkadra, melyekkel nem bántod meg udvarlódodat, amelyekkel vonzóvá teheted a Jóisten szeretetének közösségben való megtapasztalását. Az igaz, hogy erről a kérésről is elfeledkezhetsz, de van egy jó tippem. Annak idején, amikor édesanyám sok mesét olvasott nekem, majd minden mesében megvolt a lehetőség, hogy három kívánságát teljesítik a hősnek, aztán hol ezt, hol azt kívántak, olykor utólag jutott eszükbe, hogy mást kellett volna.

Én már akkor kifundáltam, hogy első kívánságom, hogy minden kívánságom teljesüljön, aztán majd ráérek gondolkozni. Te is megteheted, amikor hajszás az életed, hogy így szólj: - Édes őrangyalom! Figyelmeztess mindenre, amit szoktam kérni! Segíts, hogy a Jóisten kedve szerint éljek, hogy neki örömet szerezzek! Ő aztán tudni fogja, neki nem gond akár száz dolgot is megjegyezni, hisz azért angyal.

Testvéreim! Hívjuk gyakran segítségül szellemi segítőinket, őrangyalainkat! Szerezzünk nekik is örömet, ne hagyjuk, hogy unatkozzanak!

Vessek keresztet, vagy ne, ez itt a kérdés!

Sokszor példálóztam már azzal, hogy másképp ítéljük meg, mi emberek, ha valaki figyelmetlenségből elüt valakit a zebrán és sajnos halállal végződik, másképp, ha ittasan, megint más az ítélete annak, aki cserben is hagyja áldozatát, mást kap aki előre megfontoltan, kitervelten tör embertársa életére, és a legszigorúbban sújt le a törvény arra, aki még különös kegyetlenséggel tetőzi is ezt.

Megnyugtatóképpen szoktam ezt büntudattól szenvedő embertársaimnak említeni, hogy nyugodjanak meg, képzeljék csak legalább olyan irgalmasnak, bölcsnek a Jóistent, mint amilyenek mi is vagyunk. Pedig Ő sokszorta irgalmasabb, jobb, szentebb nálunk. Ha tehát mi figyelembe vesszük körülményeket egy-egy tett, cselekedet elbírálásakor, a Jóisten, illetve a Jóisten által megalkotott törvények, hogy mindenkire visszaszáll tette, százszor inkább figyelembe veszik, sőt az objektív körülményeken túl Isten végtelen irgalmából, ha ez javunkra válik, akár korlátlanul is enyhítheti tettünk ránk sújtó bumerángját, visszahatását.

Így tekintve, ugyanúgy szeretetlenség másra véleményünket kényszerül rátukmálni, de mentő körülmény, ha jó szándékból tesszük, és közben eszünkbe sem jut, hogy szeretetlenséget teszünk. Ha eszünkbe jut, vagy juttatja az érintett, hogy szabad akaratát sértjük meg, akkor bizony már nem hivatkozhatunk jó szándékra mert már Szentlélek elleni, tehát tudatos, vétünk.

Hívó fiatalasszony ismerősömnél jártam, amikor feltette a kérdést, vajon egy mohamedán férjjel házasságban élő keresztény asszony viselje-e nyakában a keresztet, vagy nem. Saját példámon, esetemen végigmenve jöttem rá, hogy nem lehet erre általános érvényű receptet adni. Megtérésem kezdetén, feleségem frontális támadást indított, imakör, könyvek, rózsafüzér, daloskönyv, minden Istennel kapcsolatos dolog ellen. Szokásom volt, hogy minden utcai fészület előtt keresztet vetettem, még autóvezetés közben is, de amikor szokott útvonalamon feleségemmel együtt autóztunk, nem vettem keresztet, mert tartottam a vihar kitörésétől.

Ahogy gyáván elhajtottam a fészület előtt, belső hangom megszólalt: - Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom mennyei Atyám előtt. Kimondhatatlanul szégyelltem magam, hogy vértanúk százai vállalták a sokszor kínzással tarkított halált, én pedig még keresztet vetni sem merek a Keresztre Feszített előtt. Ettől az alkalomtól kezdve, lett légyen bármilyen következménye is, tanúságot tettem hitem mellett, és ebbe feleségem is - többé-kevésbé - belenyugodott.

A minap a városban együtt sétáltunk és a templom fala mellett elhaladva, már a fészület előtt sürgetően szólalt meg egy hang: - Vess keresztet! Vess keresztet!

Ez nem a Jóisten hangja, Ő nem így szokott szólni, gondoltam és rájöttem, feleségem, mostani lelkiállapotában provokációnak, tüntetésnek venné a keresztvetést, hitem mellett pedig már elégszer tanúságot tettem. Tehát nincs minden helyzetre alkalmazható, általános érvényű recept, minden a körülményektől függ, és többek között emiatt sem szabad ítélkeznünk felebarátaink, embertársaink felett, mert csak mennyei Atyánk lát be szívekbe és vesékbe, csak ő tudja kinek mi lakozik a lelkében, mit hozott magával, hogyan működött együtt eddig a Kegyelemmel.

Testvéreim! Ne sémák alapján, hanem lelkiismeretünk szerint cselekedjünk!

Bírodalma meghasonlott

A mikor gyülekezetes ismerőssel belelendültem a levelezésbe, úgy éreztem, nézetkülönbségeink attól is nagyobbak, hogy két különböző valláshoz tartozunk. Én a legnagyobb lélekszámú, legrégebb, a leginkább gyűjtő jellegű valláshoz a római katolikus egyházhoz tartozom, ismerősem pedig több - protestáns gyökerű - vallást, felekezetet végigjárt, mire gyülekezeténél kikötött. Úgy gondoltam, elküldöm gyülekezetes ismerőssel folytatott levélváltásomat - természetesen név, és cím nélkül, nehogy valakit megbántsak vele - egy olyan ismerősnök, aki legalább ugyanahhoz a valláshoz tartozik, mint én, hátha övele jobban szót értek, hátha ő hidat tud képezni kettőnk között.

A módos vállalkozó nem adott választ az engem feszítő kérdésekre, de megdicsérte keresésemet, és küldött egy könyvet a szenvedésről. Nagyon jól esett levele, mert nem tévelygőnek, hanem keresőnek tartott, még ha levele alapján azt kellett volna gondolnom, ő már igen, én még nem érkeztem el a Jóistenhez. Ahogy küldtem szép sorjában egymás után a leveleket, egyszer csak már felnőtt, férjezett leánya válaszolt. Tanítani kéne, milyen szeretettel, milyen finoman, szerényen, mondhatni alázatosan adta tudtomra az enyémtől eltérő véleményét.

„Remélem, egy kicsit biztosabb vagy”, „remélem, nem zavartalak még jobban össze”, „bátorításképpen”, ilyen és hasonló kifejezésekkel szelídítette az eltérő vélemény élet. Mivel úgy értette leveleimből, Istent vonom kérdőre kérdéseimmel, egyes szám, első személyben magának tette fel a kérdést, „ki vagyok én, teremtmény, hogy Teremtőmet kérdőre vonjam?”. Válaszomban megírtam, nagyon sok mindenben közös platformon állunk, és nem a Jóistent vontam kérdőre, hanem épp azokat a nézeteket, melyek a Jóisten jóságát kérdőjelezi meg. Levélírás közben előtört egy érzelmi hullám, úgy érzem sugalmazást kaptam, és azzal fejeztem be, „boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják az Istent”.

Éreztem levelezőpartnerem szeretete, tisztaszívűsége áthidalja a köztünk lévő hasadékokat. Amikor naplóm következett sorra, mert azt is elküldtem nekik, pár nap múlva ismét választ kaptam a fiatalasszonytól. Azzal kezdte, biztosan vissza fogom vonni, amit az előző levélben írtam róla. Köszöni, hogy legbensőbb, személyes naplómat megosztottam velük, de szerinte a sugalmazás nem Istentől való. Majd pár sorral odébb folytatta, és idézetekkel bizonyította, hogy a Sátán a világosság angyalának adja ki magát.

Szombat délelőtt Budapestről hazafelé, Kecskemétre tartottam, mert feleségemet reggel felvittem a kórházba kisfiunkhoz. Ahogy az autó egyenletes duruzsolással falt a kilométereket, eszembe ötlött a levél, s a levéllel kapcsolatban naplóm néhány részlete.

Az elején: „Mennyei kincseket gyűjts! Éljen Bennem és Én is benned élek, a SZERETET. Légy szerény és egyszerű, mint Én voltam. Haragnak, sértődöttségnek szikrája se legyen tebenned!”

Amikor Istenszeretetem fellobbant, de feleségemet még nem tudtam eléggé szeretni: „Szeretetem tart téged életben és az egész világot. Feleséged és gyermekeidet is. Őbennük is engem szeress!” „Szabad akaratom van. Engem csak önszántadból szerethetsz. Érdekből, félelemből, parancsra nem, mert az nem is szeretet.”

Amikor úgy néztem az embereket, vajon melyik hisz Istenben: „Ne vizslasd, ne firtasd őket! Ők mind a gyermekeim és egytől-egygig a testvéreid! Minden testvéredben Engem láss! Ne tégy különbséget közöttük! Szeress mindenkit egyformán, mint Én!”

Amikor még nem találtam új énem: „Légy mindig természetes, sosem mesterkélts! Mindig magadat add, olyannak, amilyen te vagy. Így vagy a legkedvesebb Nekem. Szerény légy és

csendes. A legutolsó helyre törekedj, azt nem akarja elvenni tőled senki. Szeress mindenkit, mint Mennyei Atyám és Én szeretünk titeket. Csak így lehetsz boldog. Én teszek boldoggá a SZERETET.”

Amikor még erős volt az egóm: „Élj szerényen csendesen, mint Én. Aki csendben él, nem nagy a (saját) hangja, az hallja meg az Én hangomat. Szeretlek! Erre teremtetlek. És az egész világegyetemet szeretem! Mindenkit! Gonoszt, jót egyaránt. Ti nem tudjátok, hogy Én valójában milyen vagyok. Legtöbbször félreismer engem, hamis elképzeléseket alkot rólam. Teli vagyok szeretettel, hisz Én magam vagyok a SZERETET és szenvedek bűneitek, boldogtalanságotok miatt. Csak bűneiteket nem szeretem, de titeket szeretlek az örökkévalóságig. Élj te is mindig szeretetben! Ez a főparancs. Fő parancsom számodra. Szeretlek végtelenül, mérhetetlenül, így tanítalak téged is szeretni.”

Amikor kissé meggyengültem: „Átitatlak szeretetemmel, mely erőt ad neked. Indulj a harcba! De fegyvered a szeretet legyen. Oly égőn, oly forrón szeress, hogy ne legyen senki, akit meg nem puhítasz vele. „Csak rajtad múlik, mennyire érzel, tapasztalsz magad mellett, a szívedben. Én nem hagylak el soha. Kísértésben, szenvedésben, különösen veled vagyok.”

Amikor egyre több támadás ért: „Szereteted perzselő legyen és állandóan égjen. Inkább szeresd ellenségeidet! Szereteteddel változtasd át azokat, akik gyűlölnék téged és Engem. Akik téged gyűlölnék Engem is gyűlölnék. Aki bárkit gyűlöl, Engem gyűlöl, mert én vagyok a SZERETET!”

Amikor megint botladoztam: „Állj a sarkadra gyermekem! Nem úgy, hogy nem hagyod bántani magad. Hanem úgy, hogy túllépsz az önsajnálaton és abban látod a szájalomra méltó elesettet, aki téged bánt. A szájalomra méltónak, az elesettnek, pedig még több szeretetre van szüksége. Inkább szeresd ellenségeidet! Szeretted, ha elég erős, képes lesz minden gyűlöletet szeretetté változtatni. „Minden, ami szeretet, Belőlem van. Minden, ami a szereteten kívül van, azzal ellentétes, Ellenfelem műve. Élj másokért, élj mindenkiért, élj Értem! Ezt csak szeretetből lehet. Hagyd, hogy szeretetem kiáradjon benned és belőled, ne vess gátat ennek! Megtisztultan sokkal többre vagy képes. E szempontból legyen példaképed az a macska, amelyik nyelvével állandóan tisztogatja magát.”

Templomi adakozás után, mikor öntelten arra gondoltam, hogy mások milyen keveset adtak: „Te a feleslegedből adtál, ne kérkedj vele! Emlékezz az özvegyasszony két fillérére! Angyalaim figyelmeztettek, hogy semmit se tekints sajátodnak. Mindent, amid van, Tőlem kaptál gyermekem. Légy szerény és alázatos, mint én mutattam földi életem során. Nekem lelked tisztasága számít egyedül. A szándékvilág a fontos, nem a perselybe hulló pénz mennyisége.”

Amikor még mindig nem volt számomra teljesen tiszta, mit vár tőlem a Teremtő: „Légy, türelmes, jóságos, mindenkit megértő, mindig megbocsátó, mindig békére törekvő, erővel senkit megváltoztatni nem akaró, mindenkit elfogadó, csak szolgálni akaró, szeretetet, ártatlanságot sugárzó!”

Ekkor eszembe jutott egy evangéliumi idézet, és az, hogy ha ezt - ahogy levelezőpartnerem írta - a Sátán sugallta, akkor meghasonlott birodalma, és minden meghasonlott ország elnéptelenedik, ahogy az Úr Jézus mondta. Ennél nagyobb örömhírt nem is hallhatnék, hogy megkerült a tizedik drachma, a századik bárány, hogy visszatért a tékozló fiú. A fiatalasszony tényleg tisztaszívű, hogy ilyet el tud képzelni, és a tisztaszívűek meglátják Istent. Köszönöm neki ezt a nagyszerű gondolatot, de sajnos kicsinyhitű vagyok, hogy ezt elhiggyem. Nagyon optimistának tartottam eddig magam, én bízom is nagyon benne, hogy a Sátán egyszer

bedobja majd a törülközőt, de ő - a tiszta szívével - még nálam is optimistábban látja a világot.

Testvéreim! Legyünk optimisták! Bízunk a Szeretet mindenható Istenében!

Álmatlan éjszaka a hajócsavar mellett

Fiatalkoromban kalandvágyam a számomra fojtogató szocializmusból a tengerre vitt. Mint kezdő hajósinas, a hajó legvégében, közvetlenül a hajócsavar mellett volt kabinom. Egy alkalommal kikötőbe értünk, és este sehogy sem tudtam elaludni.

Horgonyon álltunk egy görög kikötő előtt, némán sütött a hold, halkán loccsantak a hullámok, minden feltétel megvolt, hogy édesdeden elaludjak, de nem jött álom a szememre.

Tíz óra, tizenegy éjfél, fél kettő, fél három, de csak hánykolódtam, forgolódtam magasított oldalfalú matrózágyamban, és azon tépelődtem, mi lehet az oka, a nálam szokatlan eseménynek. Számptalan lehetőséget, variációt végigfuttattam agyamon, mígnem beugrott a megoldás. Bármilyen hihetetlen, és abszurd, de a csend volt az oka álmatlanságomnak. A kikötőbe való megérkezésünket megelőzően ugyanis heteken át viharban hajóztunk a Földközi és a Fekete tengeren.

Ahogy a hullámok szinte dióhéjként dobálták 1400 tonnás kis hajónkat, a hajócsavar hol kiemelkedett a tengerből, hol újra becsapódott. A hajócsavar a különböző közegellenállás miatt, hol felpörgött, hol ismét lelassult. Mivel kabinom a hajócsavar mellett volt, minden este a hajócsavar altatódalára aludtam el. Nanananana, ... rudududududu, ... nanananana ..... rudududududu. Megdöbrentő volt felismerésem. Az emberi szervezet olyannyira alkalmazkodóképes, hogy a tartós kellemetlen, rossz hatást is elviseli, és ha ez a rossz hatás hirtelen megszűnik, még „hiányzik” is neki.

Ez a történet jutott eszembe, amikor Évával megismerkedtem. Éváról egy ismerősöm mesélt először. Hogy a templom lépcsőjén kéreget, s aki alamizsnával tiszteli meg, annak egy írását, versét, vagy novelláját adja viszonzásként. Ahogy ismerősöm elmesélte, indíttatást éreztem, hogy egy összeget küldjek neki, és megkértem ismerősömet, személyemről ne ejtsen szót, csak annyit mondjon, egy Istenszerető küldte.

Ismerősöm persze nem tudta megállni, hogy ne meséljen kisfiam betegségéről, rólam, s Éva rögtön imába kezdett kisfiamért, és legközelebbi találkozásukkor gyönyörű, kisfiamnak írt verset küldött, majd novelláit is elküldte. A novellákból napi egy-kettőt tudtam, mertem elolvasni, mert olyan mély emberi érzések, olyan egyszerű őszinteség hatotta át a magasztos témákat, hogy sírásba fulladt csaknem minden novella elolvasása.

Beindultam, Évának elküldtem könyvem, és esszékötetem kéziratát, és kértem, hogy találkozhassunk. Alig telt el egy-két nap csörgött a telefon, és már repültem is Évához. Ahogy - kissé zihálva - fölkapattam lift nélkül a harmadik emeletre, és nézegettem a névtáblákat, egy rekedtes hangra riadtam fel: - erre, erre!

Egy pillanatra megtorpantam a látványtól, mert a leírás alapján hasonlót vártam, de a látvány mellbevágott. Éva bal lába megnyomorodott, háta hajlott, arcát barázdák szántják, négy foga már nem tartja feszesen ajkait, bal keze megnyomorodott, jobb keze, mellyel a botot fogja, érszükületes. Hihetetlen, hogy valaki így nézzen ki negyven évesen. Persze árvaházban, lelencként nevelkedni, tíz évesen erőszakot elszenvedni, tizenhárom évesen már inni, egy vakon született gyermek, egy kiskorban betegen elhunyt gyermek, nyolc és fél év az utcán hajléktalanként, ebből másfél év erdőben, gödörben, odúban....

Közben odaértem hozzá, s szemébe nézve, mintha egy más világba, a SZERETET tengerébe kerültem volna. Most értettem meg igazán, hogy a szem a LÉLEK tükre. Átöleltem, tegezve üdvözöltem és jobbról, balról megpusziltam. Fülemben csengett Klárika, ismerősöm szava,

hogy Éva, bár révbbe - egy komfort nélküli huszonegynéhány négyzetméteres bérlakásba - ért, ahol 14.000 Ft. rokkantnyugdíjból él, azokért él, azokért koldul, akik még az utcán vannak.

S ha valaki egy kiló narancsot visz neki, azzal is rohan volt otthonába, a többi hajléktalan testvérhez, mert jobb adni, mint kapni. Négy fogával csak vízbe áztatott puffancsot, meg pépes dolgokat tud elnyámmogni, de látszik rajta, őt a másokért élés élteti. Elbeszélgettünk, mint amatőr író „kollégák”, majd, ahogy egyre jobban engedett fel közöttünk a hangulat, felajánlottam, Isten eszközeként gyógyítom.

- Hát Viktor, tudod..... na jó, lelki gyógyítást azt elfogadok, mert sokszor indulatos, hirtelen vagyok, de a nyavalyáim, ha nincsenek, mit ajánlok fel Jézusnak?

Hazafelé menet megint sírás jött rám, láttam Évát belső látással, mögötte az Úrjézust, töviskoronával a fején, és a belső hang így szólt: - Amit neki adtál, Nekem adtad. Mérhetetlen szeretetet éreztem Mennyei Atyám, és Éva iránt is, és bizonyossá vált bennem, hogy ő nem múltját eltörölni, hanem hatni, alkotni, s gyarapítani születetett a Földre.

Amikor ismét találkoztunk, Éva kissé zavartan viselkedett, úgy fogalmazott, hideglelést kap, ha szeretettel közelednek felé, igyekszik kerülni az ilyen kapcsolatok kialakulását, annyiszor csalódott már, amikor emberek egy idő után eltaszították maguktól.

Tréfásan, felemelt kézzel jelentkeztem, hogy szeretnék elsőként pályázni arra helyre, aki nem fogja őt eltaszítani, s akinek a szeretetét el tudja fogadni. Biztos szerepet játszott benne az elvesztés félelme, a boldogság pedig, a jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül, de mélyebb ok az lehetett, hogy annyi pofont, rúgást kapott az életben, hogy a felé sugárzott szeretettel nem tud mit kezdeni, ahogy én sem tudtam a csendtől elaludni.

Testvéreim! Szeressünk mindenkit, fogadjuk mindenki szeretetét feltétel, gátlások nélkül!

A Szeretet postása

Évával való ismeretségem, novellái, majd „Kirándulás a Pokolban” c. könyve elolvasása kapcsán hamar bepillantást nyertem a hajléktalanok mai életébe, problémáiba. Hogyan, miképp segíthetnék nekik? Élelemhez, ha szűkösen, olykor kukából is, úgy-ahogy hozzájutnak, de gyógyszer, testi, lelki gyógyítás ritkán jut nekik osztályrészül. Az álmatlanság, a fagyoskodás, a rendszertelen étkezés testüket, a kilátástalanság, a reménytelenség, a kiúttalanság, a megalázottság lelküket nyomorítja meg.

De jó lenne, ha kézzel, imával gyógyíthatnám őket. Éva percek alatt megszervezte a találkozót a hajléktalan szállón, ahol azzal a gondolattal léptem be, hogy a főnökkasszonnyal fogom kezdeni, mert ha őt megkezelem, és jobban érzi magát, szabad utam, belépésem lesz mindenkor. Óvatosan tették fel a kérdést: - Ön természetgyógyász?

- Dehogyan vagyok, ahhoz szakértelem, meg mindenféle engedély szükségeltetik. Én meg jószívről csak annyit tudok, hogy tüdő, meg szív van a mellkasban, és belek az ember hasában. Én a Szeretet postása vagyok. Aki jól kinyitja a levelesládáját oda nagy csomagot tudok dobni, ahol kicsit nyitják ki, oda csak kicsit. Magyaráztam el a kezelés lényegét, s már jött is az első jelentkezőm ki, mint a szivacs, úgy itta magába a Jóisten szeretetét.

Fejére tettem kezem, és elkezdtem mondókám: - Érzem a Jóisten engem körülvevő, gyógyító, balzsamos szeretetét, belélegzem, majd kilélegzem magamból a bajt, a gondot, a betegséget, a fájdalmat, a csalódásokat. Megint belélegzem a Jóisten létbentartó, gyógyító szeretetét, megint kilélegzem a stresszt, a haragot, a megalázottságot, a problémákat, a fáradtságot, a keserűséget. Aztán átváltottunk. Belégzés Jézusom, kilégzés, szeretlek, Jézusom, szeretlek, Jézusom, szeretlek..... Mikor Ági, az első jelentkező, foghíjasan, kicsit sípoló beszéddel velem együtt kezdte mondani spontán, hogy Jézusom, szeretlek, eleredt a könnyem, s hátra kellett hajolnom, ne fejem áztassam el szaporán pergő cseppjeivel.

Úgy éreztem magam, mint a templomban. Templomban? Dehogyan! A Mennysorszámban. Nem volt se tér, sem idő, én sem voltam Arany Viktor, ő sem volt hajléktalan Ági, nem volt semmi más, csak SZERETET. Életem egyik legcsodálatosabb pillanatai, percei voltak, melyeket ott töltöttem. Legközelebb már sóvárogva vártak, akikkel múltkor találkoztam, s a főnök asszony két puszi és üdvözlés után leültetett, és kiküldte munkatársait.

- Kedves Viktor, kezdett rá. Nekünk itt beszámolásai kötelezettségeink vannak, és én beszámoltam főnökömnek, az igazgatónak, az elmúlt heti eseményekről.

Mi fog ebből kisülni? Gondolkoztam.

- Az a helyzet, hogy.... sajnos, hát szóval én elmondtam véleményemet és tapasztalatomat, de az igazgató úr úgy látja, hogy itt lelki problémákkal terhelt asszonyok vannak, és hogy..... hát..... hogy ez megzavarhatja őket.

Néhány mondatot elmakogtam lendületből. Beszédem nem volt erőltetett, csak még nem ért el teljesen tudatomig, mi történt velem.

- Akkor másutt se próbálkozzam?

Fejrázás, és némaság volt az együtt érző válasz, s amikor búcsú után elindultam, akkor éreztem meg, ólmos fáradtság, gyötrő üresség, a fekete lyuk, a Szeretet hiánya az, amit érzek. Ennél rosszabb, a Pokolban sem lehet, a Szeretet hiánya a legszörnyűbb, legnyomasztóbb érzés.

Testvéreim! Igaz lehet, hogy aki nem járja meg a poklot, nem mehet a mennyországba?

Másik vallás?

Módos vállalkozó ismerősöm leánya, a háromgyermekes tisztaszívű édesanya, aki szerint a Megtévesztő sugallja naplóját, ismét hosszú levelet írt. Kifejtette, hogy szerinte Isten = Biblia A-tól Z-ig, de volt olyan aranyos, hogy korábbi írásaim alapján, rám való tekintettel, csak az Evangéliumokból vett idézetekkel bizonyította krampuszék örök kárhozatát. Szerinte a Sátán, és angyalai szabad akaratukból választották a lázadást, noha tudták, miféle ítélet vár rájuk, ezért Isten kiűzte őket a mennyből és a világ végén örök kárhozat vár rájuk. Ő hiszi, sőt biztosan tudja, hogy halála után a menny vár rá.

Istennel pedig úgy találkozott, hogy vallásos családban nőtt fel, elmaradhatatlanul járt a vasárnapi misére, kétszer volt Medjugorjében, kétszer Taizében, lelkigyakorlatokon vett részt, többször kiolvasta az Újszövetséget. Kiállt római katolikus volta mellett, de ott tátongott „az a hatalmas Istenformájú úr” a szívében. Zavarta, hogy mást hall a szöszékről, mint ami a Bibliában áll. Búcsút vett a jól megszokott tradícióktól, a vasárnapi keresztényektől és a kedvenc és szeretetre méltó plébános „atyá”-tól.

Szükségét érezte, hogy a „hit alapjaival” tisztában legyen, ezért 2-3 hónapra beesett egy karizmatikus közösségbe, majd „Isten csodálatos módon elvezette” egy gyülekezetbe, ahol *tényleg* megismerkedhetett a bibliai igazságokkal. Lerakta az alapokat, azóta folyik az építkezés.

Válaszomban csodálatomat juttattam kifejezésre, hogy eljutott a hiten túlra, hiszen tudni csak azt lehet, amiről csálthatatlan megtapasztalásom van, s én a Jóisten, meg a túlvilág dolgaiban még a hit talaján állok. Nincs bizonyosságom, de nagyon erősen hiszem, hogy Isten az örök jószág, szeretet, és nagyon igyekszem magam is e szerint élni. Sok jó, és szép van Istentől a Bibliában, de Isten nem azonosítom a Bibliával. Ami pedig nem fér össze az örök jószág, szeretettel, pl. „ki nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit,” azt még az Evangéliumból sem fogadom el.

Azon a kijelentésen, miszerint Luciferék tisztában voltak azzal, hogy örökre kárhozat vár rájuk, és mégis fellázadtak nagyon megdöbbsentem. Nálunk embereknel a *legritkább* az, hogy valaki tudatosan rosszat tesz magának. A leggyakoribb, hogy rosszat tesz magának, de vagy *nem is gondol* arra, hogy ezzel magának rosszat tesz, vagy *azt hiszi*, hogy nem lesz meg a következmény, vagy *elhessegeti* magától a következmény gondolatát. Tehát a legtöbb ember *nincs tisztában* tette rossz következményével!

Arra az elenyésző kisebbségre, aki tisztában van hogy árt magának, és mégis megteszi, azt a kifejezést szoktuk használni, hogy nem ép(elméjű), nem tökéletes, tökéletlen, beszámíthatatlan, és parkos, ligetes szanatóriumokba visszük, vagy ha önmagát nagyon veszélyezteti, kényszerzubbonyt adunk rájuk, de ütni, verni, büntetni, forró és hideg vízzel locsolni, csak a sötét középkorban volt divat.

Ha mi, emberek ilyen irgalmasok vagyunk embertársainkhoz, el lehet képzelni, hogy a Jóisten nem legalább ennyire irgalmas? El lehet hinni, hogy olyanokat, akik nem beszámíthatók, a Jóisten örökkön, örökké szenvedtet, pokolba zár?

Miránk, emberekre hogy várhat ugyanaz a büntetés - levélíróm szerint örök kárhozat - ha mi nem látjuk színről, színre Istent? Az a gyilkos, aki nem látja színről, színre, és ezért el sem hiszi, hogy van, talán ő is örök kárhozatra kerül? Hol itt az igazság? Nem „versenyelőnyben” voltak akkor Luciferék, hogy színről, színre láthattak?

Ráadásul Luciferék a saját kútfejük alapján lázadtak fel, mi emberek meg *csak* elcsábultunk! Luciferéket nem kísértette meg senki, színről, színre láttak, az elcsábított, megtévesztett, „csőbe húzott” ember meg ugyanazt az örök kárhozatot kapja? Hát még egy Földi bíró és különbséget tesz, hogy véletlenül gázol valaki, ittasan, cserbenhagyja-e áldozatát, vagy előre megfontoltan olt ki életet!

Szerintem Luciferék nem „beszámíthatatlanok”, hanem gögösek, dolyfősek voltak, és ma is azok. A kivagyiság, a másik lenézése, önmagunk másoknál többre tartása, önmagunk rosszságának másra vetítése, projekciója a szellembukás lényege, ez szerintem a bajok gyökere. A - manapság a leggonoszabbnak tartott - sorozatgyilkosoknál a pszichológusok kimutatták, hogy az egó, a „figyeljete föl rám”, az „én tudok ám olyat, amit ti nem”, „úgysem tudtok elkapni, mert túljárok az eszeteiken”, „majd én megmutatom nektek” gondolkodás az alapmotiváció. Lucifernek a teremtképesség, az Isten képére teremtettség szállt a fejébe, és nagy gögijében elfelejtette, hogy ő csak egy porszívó, és csak akkor működik, ha a vezetéke, a Jóisten konnektorjába van dugva.

Mivel kihúzta magát a konnektorból igyekszik ész nélkül, Duracell elemeket lopni, Istenhez közelebb embereket elbuktatni, hogy működtetni tudja magát. Komolyan mondom sajnálni tudom szegényt, olyan csacsiság ez. Azt hiszi, össze tud lopkodni annyi elemet, amivel majd fényesebben világít, mint Isten.

Az „ment az agyára”, hogy valamikor észrevette, hogy hátul egy zsinór lóg ki belőle, és nem annak örült, hogy jó, itt mindig jön az áram, hanem Isten végtelen szeretetét *függésként élte meg*, és ma is azt sugallja, hogy a mi jóságos, szerető Istenünk kényúr. Valóban függünk Isten végtelen szeretetétől, hisz amint kizárjuk magunkat, az maga a pokol. Aki bezár ajtót, ablakot, és a dohos, penészes pincéből kiabál, hogy megállj te rohadt nap, én nem függök a te sugaradtól, majd én így is egészséges leszek, hát az tényleg a pokolban van. Aki egyszer porszívó, az ne akarjon villamos erőmű lenni. Szerintem olyan sötét, olyan buta teremtmény nincs, pláne ha főangyalként kezdte, hogy egy idő után le ne esne neki a tantusz, és oda ne menne a falhoz, főként, mikor már nincs ellopható Duracell elem, hogy „hadd dugjam be a csatlakozómat a konnektorba!”.

El lehet képzelni, hogy ilyenkor nem bocsát meg Isten? Szóval szerintem krampuszék nem beszámíthatatlanok, hisz akkor „gyógyintézetbe” kerülnének, hanem nagyon csacsik, még ha a Duracell lopásban ki is csiszolódtak évmilliók alatt.

Nem tudnék úgy presszózni a mennyországban, ha netán még csak a közelébe is kerülhetnék, hogy lekukkantva látnám, hogy egyszeri lázadásuk miatt örökre ott sülnek-főnek krampuszék, meg embertársaim. Ha tudnám, hogy csak addig tart, míg meg nem jön az eszük, akkor persze nyugodtabban tudnám álomra hajtani a fejem, mint ahogy most is azért alszom el nyugodtan, mert azt hiszem, hogy Isten mindig megbocsát, és nincs örök kárhozott, csak örök kárhozat.

A mennybe jutásra visszatérve, már nem foglalkoztat különösebben, hogy oda kerülök majdan, vagy nem. Teszem, amit úgy érzem, szeretetben tenni lehet, bízom Isten jóságában, aztán ágyesz-bugyesz! Sőt! Olyan mennybe be sem szeretnék kerülni, még ha engednék se, ahonnan bárki örökre ki van zárva, ahová nem lehet bűnbánattal visszakerülni.

Azon is nagyon elcsodálkoztam, hogy kilépett ismerősöm abból az egyházból, amelybe *beleszületett!* Szerintem Isten akarata szerinti megszületésünk és megszületésünk körülménye is. Tehát a felekezetváltogatást én egy kicsit Isten akarata ellen való szegülésnek érzem, és szerintem, ha Jézust követjük, *nem megtörni* kell a kapcsolatot felekezetünkkel, vallásunkkal, hanem *betölteni* kéne azt, amit benne nem tartunk helyesnek, pl. hogy a szószékről más

hallatszik, mint ami az evangéliumokban van. Ezért írtam pl. a „Csak egy Atyátok van” esszét.

A komoly ellenzékiet, úgy kell kipaterolni, kiutasítani egy-egy diktatórikus országból, még a börtönt is inkább vállalják, de nem adják fel hazájukat, nem mennek külföldre, még ha Amerika esetleg szívesen be is fogadja őket. Én pont azért nem fogok „kilépni” a katolikus egyházból, mert Jézus alapította, mert Isten akarata, hogy oda születtem, és nem azt tartom megoldásnak, hogy elhagyjam, hanem azt, hogy a katolikus egyházon belül úgy éljek, ahogy - szerintem - Jézus gondolta. És ha ezért „mindenféle rosszat mondanak rám, meg kizárnak a zsinagógából”, ahogy Jézus megjövendölte, akkor boldogan cipelem ennek terhét, de nem választom a kényelmesebbik megoldást.

Akinek nem inge, ne vegye magára! Buta és bűnös vagyok ahhoz, hogy bárkiről nemhogy ítéletet, de akár véleményt is mondjak. Én így tenném, és lehet, hogy másnak más az Útja. Sok olyan embert ismerek, aki kvázi „jobban magára talált” egy kisközösségben, mert az valóban igaz, hogy a vasárnapi misék jórészt személytelen összejövetele, nem mérhető az élő kis közösségekkel, ahol mindenki ismer mindenkit, igyekeznek egymás gondján-baján segíteni, tehát sokkal pregnánsabb az együvé tartozás érzése.

De ez csak együvé tartozás, és nem jelenti azt, hogy Jézus a másik felekezetben, vagy akárhol, ahol legalább ketten az Ő nevében összegyűlnek, ne lenne *ugyanúgy* jelen.

Testvéreim! Ne válasszunk más vallást! Élünk saját vallásunkban Jézus szerint, töltsük be a mértéket!

A hit ereje

Gabikával nemrég kerültem szorosabb ismeretségbe. Nem is tudom, nem illene inkább Gabi néninek neveznem, hisz már három felnőtt gyermeke van, de lélekben fiatalos, és különben is feljogosított a tegeződésre. Amikor összefutottunk, kicsit összecsaptak feje fölött a hullámok. Lelki vívódások, problémák mellett több súlyos betegség gyötörte, s mindehhez még a pénztelenség, az anyagi problémák nyomasztó hatása is hozzájárult.

Az első pillanatban éreztem, itt cselekedni, nem beszélni kell. Felajánlottam - tulajdonképpen feleslegemből - egy kisebb összeget, amit Gabika csak kölcsönként volt hajlandó elfogadni, majd elkezdtem őt és férjét kézrátétellel kezelni. Nagyon jól „vették az adást”, az első kezelés után szépen javult állapotuk, ezért rátértünk arra, hogy otthon, reggel hétkor befogadó helyzetbe kerülnek, s én az autópályán, munkahelyemre menve imádkozom értük, s amit az angyalkák gyógyítanak, a Jóistennek köszönjük meg mindketten, mindhárman. Aztán szó került könyvem kéziratáról is, melyet Gabika, meg férje is elolvasott. Férjével szinte csodát művelt a mennyei Atya, mert leszokott a dohányzásról, és ráógumival, meg a nikotinhiánnyal kínlódva, de tartja magát.

Gabikáék egy hétre, egy gyógyüdülőhelyre utaztak rokonaikhoz, ezért a „távkezelést” szüneteltettük, mert nem tudtunk időpontot egyeztetni, és telefon híján nem is tudtam a „kezelés” végeztével visszajelzést kapni, megérkezett-e, jó volt-e, javult-e, stb. Az egy heti pihenés után Gabika betegebben jött haza, mint ahogy elutazott, mert egy erős influenza, és láz teperte le, így, amint tudtam, személyesen kerestem fel, és kezeltem meg, férjével együtt.

A kezelés végén váratlanul átölelt, nyakamba borult, olyan jól esett neki a kapott szeretet. Mikor kikísért az ajtóhoz, búcsúzóul odasúgta: - és a könyved is gyógyító erőt áraszt! - Nem csak én mondom!

Nagyon jól esett a kedves mondat, de bármilyen hízelgő is rám nézve, nem hihetem, hogy akár könyvem anyaga, akár szellemisége - mely egy Istentől elfordult, bűnös életet élő ember fáradságos, nehéz megtérését mutatja be - gyógyító hatást árasztana. Nem vitatom, hogy a könyvtől, valaki jobban lett, akár kis gyógyulás is mutatkozott nála. A valódi ok, a rólam alkotott jó vélemény, a felém sugárzott szeretet visszahatása, az Istenszeretetembe vetett hit ereje volt. Tehát a könyvet elolvasó, rólam csak jót gondoló személy „teremtette” gondolata, hite erejével a gyógyító erőt, ahogyan a Délmagyarországi imakör tagjai is, kik a Sátán szolgájának, eszközének tartottak, s a könyv elolvasása után rosszul lettek, maguk teremtették gondolatukkal, hitükkel betegségüket, rosszulletüket.

Az Úrjézus egy csodatételénél, gyógyításánál sem mondta: - Én, Isten fia, meggyógyítottalak, vagy Atyám erejével, hatalmával meggyógyítottalak. „Legyen a te *hited*, szerint, *hited* meggyógyított téged, hitüket látván, ha csak akkora *hitetek* lenne, mint egy mustármagnak, *hitüket* látván,” stb. Tehát mindig a gyógyult és/vagy környezete hitére hivatkozott. Tehát rendkívül fontos, szinte a legfontosabb, hogy kiről, mit gondolunk, kiben, miben hiszünk, mert gondolatunkkal, hitünkkel, annak tárgyát már meg is teremtettük.

Testvéreim! Higgyünk a végtelenül jó, szerető Istenünkben, gondoljunk, higgyünk egymásról csak jót, és szebb lesz a világ!

Bárki megszüülheti a Messiást

Nem vagyok büszke rá, hogy nem tagadtam meg a katonai szolgálatot, s annak idején lehúztam két évet a híradó fegyvernemnél. Mint rádiósokat, tyúkbeleseknek csúfoltak, mert - a falusi katonatársak szemében tyúkbélhez hasonló - drótokkal, vezetékekkel, harmincöt kilós nagy vasrádiókkal vesződünk, melyek annyit sem értek, mint a gyermekek részére ma kapható talky-walky¹⁸. Tisztjeink leginkább nem is a készülékek súlya, terjedelme miatt sóhajtoztak, sopánkodtak, hanem azért mert ómódi, „fatengelyes” készülékeinken *egy időben* vagy *csak adni*, vagy *csak venni* lehetett. Sóvárogva emlegették a nyugati technikát, ahol nem kellett az úgynevezett üzemmód-kapcsolóval adásról vételre, majd vételről ismét adásra kapcsolni, mert a kapcsolat kétirányú, úgynevezett *párbeszéd* üzemmódú volt.

Ez az emlék ugrott be, amikor ismerősömmel a minap beszélgettem. Róla az a hír járja, hogy nemigen van másnak vele szemben igaza. Nagyszerű ember, Istenképe csodálatos, de ha valakinek más a véleménye, köti az ebet a karóhoz. Mikor ez szóba került, ismerősöm elmondta, szerinte ennek nem az az oka, hogy ő nem elég nyitott, hanem hogy a hír azokban a közösségekben terjed, ahol ő *leadó*, de az ő *felvevő* közösségében, ahol még nála is képzetebb emberek vannak, ott ő tanul másoktól. S ha Jézus nem is „szakma”, mégis van Róla szóló tudomány, ami bizonyos értelemben *szakértelmet* biztosít. Ő nagyon szégyellné magát, ha nem így lenne.

Eszemnek, értelmemnek, *logikus*, érthető ez a koncepció. Egyre mélyebben ássa be valaki magát egy tudományba, minél mélyebbre ássa be magát, annál okosabb, ő elmegy azokhoz *felvenni*, akik még mélyebbre ásták be magukat, és *leadni* azokhoz, akik még nem ásták be magukat annyira, mint ő. Az okosabbak okosodnak a még okosabbaktól, és oktatják azokat, akik a tudásban még nem jutottak olyan szintre, mint ők. Logikus ez az elmélet, de valahogy olyan, mint egy piramis, hierarchikus, és a fentről, a képzetebbtől való egyirányú függésen alapul. Szívem, lelkem tiltakozik ez ellen, a koncepciót magamtól *idegennek* érzem.

Majd elsüllyedtem, amikor 1995 nyarán valaki úgy fogalmazott imakörünkben, hogy „a Viktornak is van már közössége”, mivel két hölgyet és egy férfiút magam mellé verbuváltam. *Nem* volt *nekem* közösségem, hanem szombatunként összejártunk négyen imádkozni, meg a Jóistenről beszélgetni. Az igazat megvallva zavar, ha valahol szinte rajongó áhítattal hallgatnak, mintha ki tudja miféle „bölcesség” hallatszana számból, tehát a *leadó szerep* tudatát erősítik bennem. Épp hogy megnyesegetett, korábbi önhittségem, gögöm újra kinövésére iszonyú veszélyesnek tartom. Ilyenkor vagy a feszélyezettségem miatt mondok valami sületlenséget, vagy - ezt a leadó szerepemet oldandó - magam terelem a beszélgetést olyan témára, ahol valamilyen hibám, gyarlóságom bontakozik ki.

Ugyanúgy az ellentétét, azt sem szeretem, ha szerepem *felvevő*-re korlátozódik, vagy netán lesátározna, mert akkor vagyok igazán elememben, ha több, *egyenértékű* fél, résztvevő között párbeszéd bontakozik ki. Tanítani, szerintem mindenki csak magát taníthatja, másokat legfeljebb példamutatásán keresztül taníthat. Ez felel meg Jézus felszólításának: **Mt.23.8.** „De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok”.

---

¹⁸ néhány száz, vagy ezer méterre használható adó-vevő készülék

Számtalanszor előfordult, hogy nem Isten dolgaiban képzetebbtől, szakértelemmel rendelkezőtől, hanem ateistától, hitetlentől, vagy nem vallásos Istenhívőtől, olyan csodálatos dolgokat tudtam a Szeretettel kapcsolatban, „felszívni”, hogy könnybe lábad a szemem, ha rágondolok.

Így vagyok most Évával is, aki templomba nem jár, csak a lépcsőjére koldulni, és Istenről így nyilatkozik: „Jézussal jóba vagyok, meg lelke a Szentlélek, de a faterjával nem foglalkozom, mert nem ismerem”. Tehát formailag sok kifogásolható van megnyilatkozásaiban, de tettei Jézusiak, mert - habár kivakarta magát a hajléktalanok közül - értük él, nekik koldul, szenvedéseit másokért ajánlja fel, tehát példakép lehetne sokunk számára. Írásai szinte kivétel nélkül sugalmazottak, én a legtöbbször elsírtam magam. Én úgy érzem rengeteget tudok tőle tanulni a SZERETET-ből és -ről.

Tartottam már előadást, meg gyógyító tanfolyamot, ahol elkerülhetetlen bizonyos mértékig a leadó szerep. Ott igyekeztem ezt mesterségesen mérsékelni, nehogy elrántson az a *tévhit*, hogy nekem a leadás, másnak meg a felvétel a dolga, meg nehogy a leadás szerepkörében lemaradjak valamiről mint felvevő. Így vezettem be az előadást: „Egy szavamat se fogadjátok, higgyétek el, amit nem tudok érthetően, logikusan megmagyarázni!”, tehát szinte provokáltam a résztvevőket, hogy gondolkodjanak, nyilvánítsák ki véleményüket, mert sokan kényelemből, szerénységből nem szólnak, pedig épp valamely hibámat, tévedésemet fedhetnék föl.

A mindenkire figyelés, a mindenkitől tanulni akarás lehetősége szempontjából, de *csak* ebből a szempontból, nagyon érdekesnek tartom fiatalkori megfigyelésemet. Tengerész matrózként, a világot járva eljutottunk Afrika és Közel-Kelet mohamedán vallású országaiba, kikötőibe is. Feltűnt, hogy a férfiak is buggyos nadrágot viselnek, ráadásul közepén egy külön redővel. Kérdeztem tapasztaltabb tengerésztársaimat, vajon mi a jelentősége eme viseletnek, mire elmondták, a mohamedánok várják a Messiás megszületését. Úgy gondolják, ők mindnyájan egyenlők Isten előtt, tehát senki sem tudhatja, ki fogja megszülni a Messiást, mindenkinek ugyanolyan esélye van rá, ezért mindenki, még minden férfi is felkészül a buggyos nadrággal, hogy ha netán hirtelen megszüli a Messiást, ne pottyanjon a földre.

Akkor sajnós jól nevettem hitükön, ma azonban - az Isten előtti *egyenlőség* szempontjából - csodás példának tartom, hiszen ahogy szerintük bárki megszülni a Messiást, ugyanúgy szerintem bárkiből feltörhetnek Isten legcsodálatosabb igazságai.

Testvéreim! Ne akarjunk leadók, vagy felvevők lenni, törekedjünk mindenkivel az egyenrangú párbeszédre! Mindenkitől tanulhatunk, mindenkit taníthatunk, bárki „megszülheti a Messiást”!

Új vallás? II.

Egy spiritiszta, reiki mester ismerősöm látogatott meg tegnap délelőtt. A Jóisten, meg a gyógyítás közös érdeklődésünk, és esszékötetemet, illetve arról alkotott véleményét hozta magával. Még fel sem álltam székemről, hogy kezet nyújtsak neki, már az ajtóból diagnosztizálni kezdett, valós, és vélt panaszaimat, betegségeimet sorolta, azok valós, és vélt lelki okaival.

Megkönnyebbültem, mikor bördzsekijét levetve helyet foglalt, és családomról, az elmúlt időszakban velünk történekekről kezdett érdeklődni. Megkönnyebbülésem csak rövid ideig tartott, mert elbeszélésemben be-be kapcsolódva sommásan megállapította, beteg kisfiunk miért született le közénk, mi az én életfeladatom, szóval kezdtem magam nagyon furcsán érezni.

Aztán ismét testi problémáim kerültek szóba, s bár szóba hoztam, hogy jobb sántán, bénán életre jutni, mint egészségesen a kárhozatra, tehát nem fő célom a testi egészség, elkezdett kapacitálni, hogy hagyjam általa gyógyítani magam. „Hagyd magad, hamarabb szabadulsz” villant át a szólás agyamon és kimondtam a boldogító igent, mire Sándor már pattant, ugrott, helyesebben repült felém, fölém és belekezdett gyógyítói működésébe. Átfutott a fejemen, hogy nem feltétlen cél a testi gyógyulás, és gondolatban egy mentális hálót borítottam magamra biztos, ami biztos, hogy csak az a gyógyító erő jöjjön át rajta, mely a javamra válik. Így nyugodtan ültem végig a negyedórás kezelést melyet megköszöntem, és várakozva tekintettem ismerősömrre.

Kezében ugyanis a „hibajegyzék”, sárga A4-es papírlapok tömkelege látszott, mely első látásra vastagabbnak tűnt, mint egész esszékötetem. Helyes volt megérzésem, gondoltam, hogy jobb, ha nem küldöm el írásaimat, de amikor pár hete felhívott, és érdeklődött, nem tagadhattam el, hogy gyarapodott a „termés”. Könyvem kéziratában valami elképzelhetetlen precizitással még a helyesírási hibákat, vesszőket, ékezeteket is kijavígtatta, és volt néhány kellemetlen percem, mikor kiadós bírálatát előadta, mert olyan apró, formai, számomra lényegtelennek tűnő dolgokon akadt fönn, melyeket senki más nem észrevételezett rajta kívül.

Most számos más hiba után azon akadt fenn, hogy mit jelent a szeretet megfogalmazásánál, hogy „tiszteltben tartom a szabad akaratodat, ha kéred, segítek”? Elmondtam, hitem szerint még a szeretetet sem szabad rátukmálni, ráerőszakolni másra, tehát kérése, vagy akarata ellenére még ahhoz sem fordulok, akin biztosan látom, hogy segíteni tudnék. Inkább szakadjon meg a szívem, csak a másik szabad akaratát meg ne sértsem!

- De mi van, ha segíteni *kell*? - vágott közbe kérlelhetetlen szigorúsággal.

- Ilyet nem ismerek. - válaszoltam. Ki mondja meg, hogy mikor kell, mikor nem kell? Ilyen nincs számomra, hogy kell. A kivétel itt is csak erősíti a szabályt, mert a vak néni gödör felé menését, vagy a forgalomba lépését, valakinek ájult állapotát, már ráutaló magatartásnak, engedélynek tekintem, és értelemszerűen nem várom meg, míg felajánlásom elfogadja, ha másképp nem segíthetek rajta. De alapszabály, hogy még szeretetet, segítséget sem, ha az illető nem kéri, vagy első felajánlásomra nem fogadja el.

Rosszallóan csóválta fejét, majd témát váltott, s felhívta figyelmemet, olvassam a Névtelen szellem bölcsészetét, mert az a Szentlélek, és a - szerinte - meghamisított Evangéliumoknál,

Bibliánál sokkal tökéletesebben tartalmazza Isten tanítását, sőt magát a mindenséget, mert szerinte Jézus is csak teremtetett szellem volt.

- Sanyikám ugyanúgy szorongatod a szellemi kinyilatkoztatásokat, csak ez, csak ez, és semmi más, mint sok testvérünk a Bibliát. Istent nem lehet sorokba, oldalakba beleszorítani, belegyömöszölni! Jézus meg nyilvánvalóan megmondta, hogy „én és az Atya egy vagyunk”, tehát aki az ő Istenségét kétségbe vonja, azzal nem tudok mit kezdeni. Karl Herbst ilyen témájú művét sem tartom igaz tanításnak.

Sajnos kicsit puszkaporos lett a levegő, de szerencsére Sanyi témát váltott: - Mi a vallás?

- Mi az, hogy mi a vallás? - kérdeztem. Elővettem egy képet, rámutattam a képre: - Ez Isten! Majd a kép keretére: ez a vallás. A lényeg a Jóisten, a Szeretet, ahogy a Mona Lisa láttán sem a keretével, hanem a csodálatos festménnyel foglalkozunk elsősorban. Jézust is azért feszítették keresztre, mert nem volt vallásos, szombaton gyógyított, utcanők és vámosok közt forgolódott, húst evett, bort ivott, tanítványai nem mostak kezet, meg hát Názáretből jött, onnan meg ugye nem jöhet Messiás.

- De mi a vallás? - Ismételte még egyszer, már búcsúzás közben, mintha nem értettem volna a kérdést. Megszólalt bennem a kisördög, mert már elegendő volt a szörszálhasogatásból, és búcsúzóul így szóltam: - Sanyikám új vallást alapítok. A vallástalanság vallását.

Most már tudom, butaság volt ezzel ingerelni Sanyit, elég, sőt talán az is sok volt neki, amit esszékötetemben elolvastam, és különben sem gondoltam komolyan, amit mondtam. Micsoda gögre, önhittsége utaló kifejezés egy embertől, hogy vallásalapítónak képzele magát. Assisi Szent Ferenc még a rendfőnöki címtől is irtózott, magát kisebb testvérnek engedte csak szólítani, igazi példája volt a szerénységnek, alázatnak.

Ha alapítója nem is, de felfedezője, *újra felfedezője* azért mégiscsak lehetek egy vallásnak, melyet nem én alapítottam, hanem valaki más. Ebben a vallásban a *tartalomhoz igazodik a forma*, nem fordítva, tehát minden a Szeretethez igazodik. Senki, soha, senkivel szemben, semmilyen kényszert, szabályt nem alkalmaz, így nem hierarchiában, alá-fölérendeltségben, hanem a *Szeretet harmóniájában* valósul meg „gyönyörű képességünk a rend”.

Istent szeretetünkkel tiszteljük, így Istentiszteleti *szertartásaink nincsenek*. Minden épületbe legyen az gyár, lakás, hivatal, műhely, olyan szeretettel lépünk be, mintha templomba lépnénk, így *templomaink sincsenek*. *Nincsenek papjaink*, illetve mindenki pap, mert egymásnak egyenrangú testvérei vagyunk, és más célunk nincs, mint egymást minél boldogabbá tenni. Úgy bánunk egymással, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak.

Nincsenek imaköreink, mert *egész életünket*, minden szavunkat, gondolatunkat, cselekedetünket *imának tartjuk*. Nem kell külön alapítónk nevében összejönnünk, mert bárhol vagyunk, érezzük, hisszük, hogy ott van közöttünk, és *minden tettünket* alapítónk a *Szeretet* irányítja. Így bárhol összejövünk, az ő nevében jövünk össze. Nincs semmiféle feltétele, hogy valaki közénk tartozzon, elég, ha közénk tartozónak tartja magát.

Akik nem közénk tartoznak, azokat is szeretjük, sőt minél távolabb állnak tőlünk, annál jobban. Mivel mindenkit, az egész világot szeretjük, nem félünk a világon semmitől, *a félelem számunkra ismeretlen*. Nem gyűlölünk senkit és semmit, még a bűnt sem, csak kerüljük, nem tesszük. Így a gyűlölet is ismeretlen fogalom közöttünk. A mennyek országát nem a jövőben, nem az égen, hanem a szívünkben keressük és találjuk meg. Emiatt mindnyájan egyre *növekvő, állandó boldogság* boldog birtokosai vagyunk.

Házasulandóink kettesben, búzatábla szélén, tengerparti sziklán, hegycsúcson, vagy erdei tisztáson, az égre nézve kötik össze életüket. Családapáink vagy családayaink *maguk*

keresztelik meg gyermekeiket saját kérésükre, attól függően, melyikük tud nagyobb örömet szerezni a másikának azzal, hogy átengedi ezt a megtisztelő feladatot. Ugyanígy ők törik meg a kenyeret, adják körbe a boros kelyhet, amikor *eszünkbe jut*, hogy alapítónk ezt mondta: „ezt tegyétek az én emlékezetemre”. Mivel szinte állandóan alapítónk körül jár gondolatunk, *nem is kell szabályoznunk*, mikor, mennyi időnként törünk kenyeret, ürítjük a kelyhet az összehozás, alapítónkban, a Szeretben való egység emlékezetére.

Nincsenek tanítóink, mert bár szeretetével mindenki mindenkit tanít, csak alapítónkat tekintjük tanítónak. Atyának, mesternek még véletlenül sem szólítjuk egymást., nehogy valaki csábítást érezzen, hogy többre tartsa magát a többiekénél. Hisszük, hogy a szeretethez *nem kell* semmiféle tudás, intézményes *tanulás*. *A szeretetet tenni kell*. Mindenki mindenkit szeret, így tanítjuk egymást szeretni. Akik még nem elég erősek a szeretetben, igyekszünk még jobban szeretni. A szeretet befogadása, felvétele, és kiárasztása sem időben, sem térben nem különül el, mert mindenki mindig, mindenkitől felveszi, és mindenkinek leadja szeretetét, mely az *egyetlen érték* szemünkben. Tudás, és ismeretek számunkra olyanok, mint a hegyi indiánok számára a gyémántok. Nem kincsnek, hanem életünkben korlátozottan használható kavicsnak tekintjük.

Testvéreim! Hat nem így kéne élnünk? Van ilyen vallás, vagy csak képzelődöm?

Buddhista voltam, de megtértem

Egy kedves, szeretetreméltó, szimpatikus asszonykával ismerkedtem meg nemrég. Egyik nagynéném ismerőse, olvasta könyvemet és írásaimat, és segítő szándékkal mondta el véleményét. Azaz, hogy majdnem csak mondta volna, mert bemutatkozás után néhány szót mesélt magáról, aztán végighallgatta válaszomat és tapintatosan várt.

Feltűnt, és kellemes volt, hogy nem esett nekem azzal a szokásos megszállott vehemenciával, ahogy már sokszor megértem, hanem - legalábbis az elején - kifejezetten nyugodtan, higgadtan érvelt. A nagy gombóc a reinkarnáció volt, mert ezt találta a leginkább kivetnivalónak Istenképemben. Megnyugtattam, hogy szerintem a Szeretet a lényeg, a reinkarnációt mellékes dolognak tekintem, és csak ott szoktam szóba hozni, ahol - mint súlyosan beteg kisgyermek, esetleg betegen, sérülten született újszülött esetében - nincs más érvem, amivel értelmet megnyugtató módon meg tudnám magyarázni, hogy a Jóisten Jó Isten.

Azt már feleségemtől régóta tudom, hogy aki komoly bajban van, annak nem lehet ködösíteni, aki beteg gyermekével együtt szenved, annak olyasmivel, mint „hittitok”, „Istent nem lehet kérdőre vonni”, tele van a padlás, és az ezerszer hallott „nyugodjon bele” is sovány vigasz.

Gizi - ha csak egy pillanatra is - mégiscsak felpörgette magát, és szóba hozta, hogy nem tudom akkor elfogadni a megváltást, ha a reinkarnáció önmegváltásával azonosulok. Amennyire rá lehet fogni, hogy a reinkarnáció egyenlő az önmegváltás - szerinte Istent leértékelő, jóságát lekicsinylő, emberi gögöt tartalmazó - nézetével, ugyanúgy értelmetlennek tűnik számomra, amikor valaki fölköp egyet és alááll, nevezetesen önmagát semminek, emberi féregnek, minden igyekezetét pedig szintúgy semminek, így értelmetlennek tartja, s ezzel a különböző emberi sorsokat, úgy a Földön, mint a Földön túl, mind Isten kénye kedvének tudja be.

Az igazság odaát van, ahogy az X-akták filmsorozata is mondja. Valóban helytelen a Jóisten jóságáról elfeledkezni, de ezt nem a reinkarnáció elfogadói hangoztatják, akik épp Isten jóságát igyekeznek ezzel megmagyarázni, hanem a reinkarnáció ellenzői szokták az újratestetöltésben hívők *nyakába varrni*.

Az, hogy egy alapvető kérdésben való nézetkülönbségünk ellenére jól megértettük egymást, közös utunknak volt betudható, ugyanis mindketten az ezotéria felől közelítettünk a Jóistenhez. Gizi ekkor, szinte „szent borzadállyal” mondta ki, hogy - Viktor, én buddhista voltam, de megtértem!

Erre aztán fennakadt a szemem. Miért kell egy buddhistának megtérni? Kitől, kihez tér meg egy buddhista? A világon fellelhető néhány politeistán, többisten hívőn, és számos materialistán kívül mindenki egy Istenben hisz, tehát csak Istenképek különbözőségéről lehet szó. Akik pedig hitüket *komolyan* veszik - ez alatt persze nem az adott vallás ultrakonzervatív hivatalnokait, fundamentalistáit, hanem misztikusait, a lelki, a szellemi út követőit értem - azok, ha nem is ugyanazt mondják, de *ugyanazt cselekszik*. Soha, senkinek nem ártanak, aki nekik árt, annak megbocsátanak, és aki kéri, azon segítenek. Ebben semmiféle különbség nincs, legyen az keresztény apáca, mohamedán vallású szufi misztikus, zsidó kabbalista rabbi, buddhista yogi, vagy Krisna tudatú mester. Tehát cselekedeteikben a Jézusi tanítás lényegét a Szeretet követik. Az ilyen *komoly* buddhisták, és más keleti vallásúak, még túl is tesznek rajtunk keresztényeken. Megható, hogy a senkinek nem ártást oly magas fokra vitték, hogy

pávatollal, vagy pálmalevéllal söprögetnek jártukban maguk előtt, nehogy egy hangyának, vagy egy légynek is ártsanak.

Tengerész koromban - sajnos - jót nevettem magamban a jámbor mohamedán kikötői rakodómunkásokon, akik szomorúan kérdezték, miért csapjuk agyon az ennivalónkra rászálló legyet. - Mister this eat so small! - Uram, hisz oly keveset eszik! - Mondták e tisztalelkű, tiszteletreméltó, egyszerű emberek naivan, mert azt gondolták, azért öljük meg a legyet, mert eszik ennivalónkból, így megkisebbít minket.

Nemrég beszélgettem egy zen buddhista aikido mesterrel, aki szerint nincs Isten, csak az egész világegyetemet körülölelő, körbelengő, éltető szeretet. Hát mi nem ebben hiszünk? Van olyan, aki már látta az Atyát Jézuson kívül? Tartalomhoz a forma, mondta pár éve még az Amfora cég reklámja, nem? Aki elolvassa az Elixír folyóirat 1998 márciusi számában P. Yoganandáról írott cikket, úgy érezheti, mintha a Hegyi beszédet olvasná. De lapozzunk csak bele Khalil Gibrán csodálatos írásaiba, egyből megtapasztalhatjuk a sorok közt Isten szerető, bölcs sugalmazását. Tehát megtérni szerintem csak önzésből az önzetlenséghez, az elvevés, a kapni akarás béklyójából, az önzetlen adás szabadságához, gőgből, az alázathoz, szeretetlenségből a Szeretethez lehet.

Testvéreim! Lássuk meg a lényegét! Térjünk meg mindnyájan a SZERETETHEZ!

A kétszer megerőszakolt lány

Arohadék! Fakadt ki feleségem, mikor a tévében bemutatták azt a leányanyát, aki épp megszült csecsemőjét rongyba tekerve a kukába tette. Talán nem figyelte végig a műsort, talán másképpen visszhangzott benne a riport, mert nekem az induló emberélet kioltásának szörnyűsége mellett a leányanya bűnbánó zokogása maradt meg fülemben. Elgondolkoztam, vajon mennyire lehet bűnrészes környezete, hisz a leányanya könnyei között elmondta, környezete ítélkezésétől, csípős nyelvétől való félelmében szánta rá magát a borzalmas cselekedetre. Bizony mennyire igaz Jakab apostol levele, hogy a nyelv legkisebb testrészünk, és mégis a legtöbb bajt okozza.

Legújabbán arra hírre figyeltem fel a televízióban, ami egy megerőszakolt és teherbe ejtett 13 éves kislányról szólt. Fájdalommal töltött el, hogy gyermek, mondhatni kisgyermek erőszakot, egész életét beárnyaló erőszakot kellett, hogy elszenvedjen. Elszorult a szívem az abortusz hallatán is, mert ettől valahogy ösztönösen iszonyodom. Mikor kisfiunk születése előtt feleségem fejét kolleganői telebeszélték, és abortusz nyomtatvánnyal jött haza, egy másodpercnyi gondolkodás nélkül téptem szét a papírt, hiszen ahol négy száznak jut enni, ott jut egy ötödiknek is. Leányanyára nem is gondolva, így kérdeztem magamban: - Hát lehet nem örülni egy aranyos, ici-pici kis jövevénynek, az áldott állapotnak,?

Az abortusztól való iszonyodásomat még az sem csökkenti, hogy több vizsgálat, vélemény látszik alátámasztani, hogy a lélek, a szellem, csak akkor költözik be végleg a magzatba, mikor először megmozdul, addig csak lelátogat, kering körülötte, figyel, tervez. Akár ölés, akár nem, a másik teremtmény szabad akarata, Isten földi létbe, testbeöltözésre hívó szándéka szenved csorbát, s így egy lélek-szellem elől elvesz egy esély egy földi életre, egy testetöltésre.

Legjobban azonban az fáj, hogy a kislányt másodszor is megerőszakolták. A 24 év körüli férfi, aki elsősorban testét tiporta, nem volt érzéketlenebb, mint azok, akik önmagukat a jó bajnokának feltüntetve, a kislányanyát bíróságra citálva, az esetet világgá kürtölve, lelkét erőszakolták meg. Ki tudja megítélni, egy természetellenesen fiatalon kihordott terhesség milyen következményekkel járhat a gyermekanyára? Kinek van joga Istenen kívül ítéletet hozni? Ha a Mindenható nem avatkozott bele, mert tiszteli a megerőszakolt gyermekanya szabad akaratát, kinek képzelet magát, aki a beavatkozásra jogot vindikál magának?

Ha magzatvédelem, az élet megmentése a szervezet célja, miért akarják egy bankigazgató egynapi fizetéséért cserébe születés után *elvenni* örökbefogadásra az újszülöttet, kinek legjobb helye csak édesanyjánál lehet? Ha *valóban segítséget* kínáltak volna, pénzt a hiányzó édesapai tehervállalásra, egy gondozónő, aki segített volna a csecsemő gondozásában, míg a kislányanya legalább az általános iskola nyolc osztályát kijárja, erőszakos fellépés nélkül, szelíden, szeretettel beszéltek volna az új élet, az anyaság öröméről, vajon akkor is így döntött volna, ki most áldott állapotát tehernek, *terhességnek* érzi?

Hamvas Béla a létrontást sorolta a legsúlyosabb bűnök közé. A legnagyobb iszonyodással, undorral ír a képmutató, őszintétlen, ítélkező, fontoskodó, ájtatos manó, zsolozsmázó farizeusokról, akikhez képest „ártatlan, szende gyilkosokat” említ.

Testvéreim! Imádkozzunk, hogy kislányanya a lehető legjobb döntést hozza szabad akaratából! Imádkozzunk, hogy ne halmozódjon az erőszak!

A kétszer megerőszakolt lány II.

Helytelenül adtam meg első esszém címét, összekevertem egy másik tudósítással a gyermekanya esetét, mert a magzat hordozóját nem köznap értelemben, csak a jogi terminológia szerint erőszakolta meg 24 éves partnere. A testi kapcsolatot szabad akaratából létesítette, „csak” terhessége kitudódásakor erőszakolták meg lelkét. Remélem, csak megvalósulatlan lehetőség marad, hogy a gyermekanya összeroppan, hisz nem egy ilyen esetben keresték már - épp a környezet kegyetlen ítélkezése következtében, vagy attól félve - folyóban, vasúti síneken, vagy méregpohárban a megoldást.

Feleségemmel a második a bírósági ítéletet, és a szánalmasan magyarázkodó aktivistát bemutató tudósítást néztük a tévében, mikor tévedésem kiderült. Mikor aztán egy plébános testvérünk is a képernyőre került, nejem keserűen kifakadt, „az egész egy ..... banda, mindahányan”, és bizony nem túl pozitívan minősítette a magzat „védelmezőit”.

Éreztem, ahogy Istenképem egyre jobban letisztul, gondolkodásunk mennyire közeledik egymáshoz, és így szóltam: - Látod szívem, nem az az alapprobléma, hogy Istenhívők az aktivisták, vagy hogy egy plébános esetleg gyónási titkot sértett, hogy püspök is beleavatkozott az ügybe. A baj ott van, és te erre ösztönösen ráérezteél, hogy itt szeretetlenek, Istentelenek, akik nem tartják tiszteletben felebarátjuk szabad akaratát. Mindenki jót akar, legalábbis a többség, amikor átlépi a másik szabadságkörét, mert minden rossz, egy elrontott jó, mégis ez a legfőbb parancs, a Szeretet parancsa, hogy ne tegyünk egymással olyat, amit magunk sem szeretnénk, ha velünk tennének. Ideológiát, indokot mindig lehet találni a beavatkozásra, s olyan nincs köztünk, aki még nem szenvedett volna szabad akarata megsértésétől, és olyan sincs, akinek ezt nem lehetett volna innen-onnan előhalászott érvekkel „bizonyítani”.

A gyermekanya majd elszámol a Jóistennel, ha az abortusz mellett dönt, de akik az ő lelkét ölik, azoknak a helyében nem szeretnék lenni, mert nagyobb verést kap az a szolga, *aki ismeri, vagy ismernie kéne* ura akaratát **Lk.12.47**. El fog tartani még egy darabig, míg feleségemmel a szabad akarat kérdésében is egyetértünk, de úton vagyunk afelé, hogy a SZERETET útján találjunk újra egymásra.

Testvéreim! Áldassék az Úr!

Bis dat, qui cito dat

Zszusától kaptam először Hang kötetet kezembe, ő protezsált be abba az imakörbe, melynek meghívását korábban nagyképűen elutasítottam, az első kapavágástól szeretettel, figyelemmel kísér, így érthetően megörültem, mikor üde asszonyhangja csendült meg a telefonban.

Kapóra jött hívása, mert háztartási gépszerelő ismerősöm legutolsó látogatásom alkalmával új kívánsággal állt elő. - Te Viktor, én úgy szeretnék elmenni egyszer egy ilyen imakörbe, ahol ti egymás közt Istenről beszélgettek. Egy szót nem fogok megszólalni, csak hallgatok, és figyelek, de hadd menjek el egyszer! Melegséget éreztem szívem tájékán, mert Sanyi járt már egy gyülekezetbe, melyből kiábrándult, kerülgették a Jehova tanúi testvéreink, húzták innen, tolták onnan, s amikor nem erőszakolnak, nem tukmálnak rá valamit, hanem „csak” megmutatják, megélik előtte, milyen jó, akkor ő maga kéredzkedik, majd kibújjik a bőréből, csak hogy részt vehessen egy imaköri találkozón. Szinte ugyanaz a képlet, mint ami velem is megtörtént.

Mintha ágyúból lőttek volna ki a Jóisten felé, úgy hatott rám három éve, hogy az imakörben nem kérdeztek, nem vizsgálódtak, hanem tapintatosan, feltétel nélkül, szeretettel befogadtak. Úgy mutatták meg, hogy bennük él az Isteni szeretet, hogy félbehagyták foglalatosságukat, amikor tapintatlanul késve megérkeztünk Gergő fiammal, szinte az egész időt átengedték nekünk, hadd beszéljünk, szóval alkalmazkodást, odafigyelést adtak, s nem kapni akartak. A Szeretet pedig mindenható, s így magunk vettük észre, hogy illő lenne időben mennünk, majd ahogy a szeretet szelleme ránk ragadt, betöltött minket, szinte meg sem szólaltunk, igyekeztünk másnak átadni az első helyet.

Zsuzsa ölt-hatolt, amikor kérésem előadtam. - Hát tudod, ez nem ilyen egyszerű, mi ott egymással bizalmas, személyes dolgokat beszélünk meg, előbb találkoznom kéne az illetővel, aztán, ha van egy ajánló, akkor elő lehet vezetni a „közösségnek”, és ha mindenki egyetért, akkor fogadjuk be ismerősödet magunk közé. Lesújtottan, kövé dermedten hallgattam a választ.

- De miért kell ekkora cécó, Zsuzsa? - Hát nem örülni kéne, hogy valaki végre megmozdul a Jóisten felé, és egy imaköri találkozóra egyszeri részvételi lehetőséget *kér*?

- Zavaró, ha valaki odajön, és nincs a mi szintünkön!

Na, ez tényleg jó, gondoltam. Ha az ő szintjükön lenne, akkor nem keresné ezt a lehetőséget, akkor már lennének imaköri ismerősei, nem most tapogatózna. Olyan ez, mint a német bevándorlási törvények. Csak politikai üldözöttet fogadunk be. Menedékjogot csak országunkban lehet kérni. Aki országunkban van, az nem lehet politikai üldözött, mert országából szabadon ideutazhatott hozzánk. Vagy a tisztuló egyesület, ahová piszkos körömmel nem veszik fel a jelentkezőt. De könyörgöm! Azért megy oda, mert piszkos a körme, és szép ápolat kezeket szeretne.

Megint vissza kell térnem a szeretet definíciójához.

SZERETLEK = *ELFOGADLAK* OLYANNAK, AMILYEN VAGY, HA KÉRED, *SEGÍTEK*.

Tehát elfogadlak, nem erőszakolok rád semmit, *csak ha kéred*, csak akkor, de akkor azonnal, húzódozás, magyarázkodás, feltétel, viszonzásvárás nélkül. Nem akarásnak nyögés a vége,

mindenre lehet ideológiát találni, hogy miért nem, meg csak így, csak úgy. Bis dat, qui cito dat, *kétszer ad, aki gyorsan ad*, mondja a latin. Ennek fordítottja is igaz. Feleannyit, keveset, vagy semmit sem ad, aki vonakodva, nehézkesen, feltételekhez kötve ad.

- Mit gondolsz, mit szolt volna Jézus, ha valaki arra jár, amikor a tizenkét tanítványt tanítja? - Érvelt Zsuzsa ismét.

Nem tudom, Zsuzsa mit gondolt, de szerintem Jézus csak ennyit mondott volna: - Barátom, ülj közénk! Tiltakoztam, amikor Jézus Krisztus üzletkötőjének neveztek, mert szerintem a Szeretet, az Örömhír nem árucikk, mellyel házalni, vigéckedni kell, de hiánycikket sem szabad csinálunk belőle. Ne higgyük, hogy attól lesz értékesebb Isten közösségi jelenléte, ha feltételekhez kötjük, ki részesedhet benne.

Testvéreim! A Szeretet nem árucikk! Fogadjunk mindenkit feltétel nélküli szeretettel, Isten szeretetével!

Minden jó, ha a vége jó

Alig telt el néhány nap, hogy előző esszémet Zsuzsának elküldtem, erős benső késztetést éreztem, hogy felhívjam. Derűs hangján szeretettel üdvözölt, mint mindig, és közölte, közösségük egyhangúan úgy döntött, hogy április 24-én szeretettel várják az új jelentkezőt. Csak az szomorította el, hogy esszéembe, azt a „nem a mi szintünkön van”-t beleírtam.

- Te Viktor, ez olyan távol áll tőlem, el sem tudom képzelni, hogy ilyet mondhattam volna. Az utcánkba most költözött egy cigányasszony, és amikor elbeszélgettem vele, olyan jó volt tanulni tőle, mert éreztem, hogy erősebb nálam szeretetben. Isten ments, hogy én bárkit lenézzek! Egyébként jó volt az esszéd, én is átgondolom ezt a „leadó, felvevő” témát.

Nem úgy gondoltam én sem, a lenézés meg sem fordult Zsuzsával kapcsolatosan, mert a kezdetek óta ismertem, milyen „jó fej”, emlékezetem szerinti szavait csak egyfajta távolságtartásnak éreztem, és nekem ennyi is elég volt, hogy egy pillanatra elkeseredjek, és esszémet megírjam.

De lám, mennyire fontos, hogy állandóan vizsgáljuk önmagunkat, hiszen ha Zsuzsa nem emlékszik rá, akkor biztos nem is mondott ilyet, s valószínű, hogy Belzebub valamelyik kisinasa piszkált bele tudatomba. Csak az lehetett, mert ha két Istenszerető között komolyabb nézetkülönbség támad, szinte száz százalékgig biztosak lehetünk, hogy valamilyen módon ártó erők állnak a háttérben. És hogy én szenvedtem kísértést, nem Zsuzsa, az pedig szintén világos, mert míg én egy „rossz” gondolatot forgattam fejemben, Zsuzsa egy csodálatos széppel válaszolt.

Az imaköri részvétel körüli nézeteltérésünk után nem volt lelkivilágom meghívásának eleget tenni, hogy „megfényezzen”, szeretetenergiával gyógyítson, de most mindjárt szaladok, repülök ehhez a tündér asszonykához! Nemcsak gyógyítást, de tanítást is kapni, mert aki olyan nyitott, olyan alázatos, hogy elfogad egy analfabéta cigányasszonyt is elfogad tanítónak, az már csak felfelé, a fény felé néz, attól csak tanulni lehet, mégpedig nem is keveset.

Minek kitörölni az előző esszét, ha helyesbítéssel még tanulságosabb! Errare humanum est, tévedtem, még ha emberi dolog is. Bocsáss meg Zsuzsa!

Testvéreim! Százszor gondoljuk meg, mielőtt rosszat gondolunk felebarátunkról!

Hogy megtévesszék még a választottakat is

Nagynénémnél jártam a határszélen. Miután szeretettel, a szokásos öleléssel üdvözölt, a konyhában, babgulyás mellett mesélte el legújabb híreit. Budapestről voltak előadók imakörükben, ketten is, nagyon komoly témákról beszéltek, melyben az asztrológia tudományával magyarázták napjaink eseményeit.

Szóltak arról, hogy 1998 a Szentlélek éve, s hogy március 28-án, szombaton csodálatos Szentlélek kiadás lesz érzékelhető azoknak, akiknek van fülük a hallásra, van szemük a látásra. Ezzel a nappal véget ér azonban a kegyelmi időszak, a végidők eseményeinek felvonásába lépünk, ekkortól már nem tehetünk semmit testvéreinkért, felebarátainkért, legfeljebb példamutatással. Ennek a bolygónak azzal van együttállása, annak a bolygónak amazzal, ez a bolygó ebben a házban van, amaz meg abban, és bizony elérkezett az idő.

Emlékeztem nagynénémet, Ibit, hogy egyetlen dátumos téma sem jött be eddig, én eleve óvatosan kezelem a dátumokat, mert hiszen megmondta az Úrjézus, hogy **Mk.13.32.** „Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki sem tudja, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” Namármost, ha Mennyei Atyánk úgy látja jónak, hogy sorsdöntő időpontokat ne tudjunk előre, akkor igen kicsi a valószínűsége annak, hogy mi, földi emberek túljárunk az eszén, és kiókumláljuk, amit ő valamilyen okból nem akar tudomásunkra juttatni. Nem kell hozzá nagy ész, hogy kitaláljuk, itt is szabad akaratunkat tartja szentnek Mennyei Atyánk, hisz hitre, megtérésre kényszerítő lenne, ha biztosan tudhatnánk a végidők fontosabb dátumait.

Szeretetének, féltő gondoskodásának megnyilvánulása, hogy az utolsó pillanatig, eljöttéig fenn fogja tartani a kétkedés lehetőségét, hogy ezáltal mind tovább lehetővé váljék a megtérés, mert amint bizonyosságunk, bizonyosságunk van, mint a traffipax villanása pillanatától, akkor már késő, akkor már hiába taposunk a fékpedálra, akkor már visszafordíthatatlan tettünk rögzülése. Akkor már „aki bújt, aki nem, megyek!”

De a Jóisten kegyelme határtalan, annak soha sincs vége, legfeljebb formai átváltozása. Tudni nem tudhatom, csak hihetem, ezért úgy fogalmazok, azok a sugallatok, szellemnyilatkozatok tűnnek hitelesnek számomra,¹⁹ melyek az ún. világ végét egy eón, egy világkorszak végének írják le. Ennek végén valóban nincs se testetöltési, sem megtérési lehetőség, hanem az addig javíthatatlannak bizonyult lelkek, szellemek feldarabolásra kerülnek, átmennek az ásványi, növényi, állati lét fejlődési szakaszain, majd újra egybegyúrva embertestbe öltözve elkezdhetik tisztulásukat, mely így évmilliókig, a mi szűk korlátaink közül nézve örökké is eltarthat.

Tehát Isten kegyelme, mint Isten léte is örökkévaló, csak a mi felfogásunk, elképzelésünk szoríthatja határok közé. Biztos, hogy nem lesz hawaii nyaralás, akiknek ezt majd végig kell szenvedni, a külső sötétségben, fogukat csikorgatva, de egyszer majd csak ők is megszabadulnak, mert a Jóisten jó Isten. Hogy milyen erőknél áll érdekében olyan híreket terjesztetni, melyek azt sugallják, már nem tehetsz semmit embertársaidért? Hát bizony a választottakat is megtévesszhetik, s nem vonom kétségbe, hogy Istenszerető, jó szándékú emberek voltak az előadók, de szerintem megtévessztették őket. Nagynéném nyugtázta is, hogy csupa félelmet, szorongást keltő dolgot mondtak az előadók.

---

¹⁹ lásd Vay Adelma: Szellem, erő, anyag

No meg mi az, hogy „csak példamutatással”? Hát lehet, szabad, összefér a SZERETET-tel bármi más, mint a példamutatás? Megtérhet bármelyikünk a másik helyett? Számít valami más, minthogy megtérjünk?

Testvéreim! Ne üljünk föl megtévesztő híreknek! Mutassunk példát, és bízunk Isten végtelen kegyelmében.

Nem csak szeretet van a Bibliában

Alsó szomszédunk egy tündér, csupa szeretet asszony. Mikor gyermeke és annak házastársa a gyülekezetbe kerültek, hamar megkapta, hogy „nem csak szeretet van a Bibliában”. Ő ugyanis mindent a szeretet oldaláról közelített meg, s természetesen a személyisége határai között, de egy csupa szív, jó szándékú, szerető ember volt, amióta csak ismerem. Nem óhajtott betagozódni a gyülekezetbe, ahová pedig gyermeke szerint kellett volna, hisz gyermekének a családtagok „térítését”, eredeti vallásától való eltérítését előírták. De hát a szeretet a fontos, az a lényeg, védekezett bátortalanul, míg állta az ostromot, és hallgatta a velős kijelentést.

Gyülekezetes gyermeke alsó szomszédasszonyunk bírálatának szánta a megjegyzést, pedig - sajnos - a Bibliát, és olvasóját, magyarázóját minősíti, ha mást is ki lehet olvasni belőle.

Mt 7.12 „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!” Tehát szeressétek egymást! *„Ez a törvény és a próféták.”* Biegelbauer Pál, a fényadás hazai apostolának mondata jut eszembe: „Szeress, és tégy amit akarsz”.

Testvéreim! Szeressünk, és tegyünk amit akarunk!

Ki szelet vet, vihart arat

Test, lélek, szellem. Így néz ki felépítésünk, a mi háromságunk, de egy másik felosztás szerint tudatunk, talán szellemünk?, szintén három részre tagolható. Létezik tudatalattink, szellemünk, van tudatunk, vagy más szóval egónk, nappali eszünk, rosszabbik énünk, és van tudatfelettink, szép kifejezéssel Isteni énünk, Énünk, vagy ha úgy tetszik jobbik énünk. Ezt szokták lelkiismeretnek, vagy magának a léleknek is nevezni. Tudatunk három része színvonalban eléggé eltérhet egymástól, mert tudatalattink egy függönnyel el van választva tőlünk, lelkiismeretünk szavát is csak akkor halljuk meg, ha elcsendesülünk, ha egónkat kikapcsoljuk.

Egy érdekes elgondolás szerint a Szentháromság is Atya-Szellem, tudatalatti; Fiú - tudat; Szentlélek - tudatfeletti, lélek, részekre oszlik, és egyedülállóan, mint testet öltött Isten, csak Jézus mondhatta el magáról, hogy **Jn.10.30.** „Én és az Atya *egy vagyunk*.”, mert rajta kívül senki sem tudta megvalósítani a Földön, hogy anyagi testbe szorított tudata Isteni énjével, lelkével állandóan egy legyen.

Lelkünk-szellemünk fejlődése, tehát a trend a mérvadó, ezen belül tudatunk, egónk, egy-egy életen belül komoly ingadozásoknak lehet kitéve. Többek között ezért is veszélyes, a felszín, az egó pillanatnyi ingadozása alapján megítélnünk bárkit. Saját magamról tudom, hogy bármennyire eldöntöttem, hogy a Jóistenek ajánlom magam, nem leszek szeretetlen, sokszor annyira messze esem a saját fámtól, hogy magam is megdöbbenek rajta.

Így történt ismerősömmel is, akinek „segíteni” akartam esszémmel, mert a véleményéhez való erőteljes ragaszkodást másoktól is hallottam, tehát majdnem biztos lehettem benne, hogy nem projekció, amit rávetítek. Aki elmesélte, hozzátette, ő csak tűr, elviseli, hogy hiába mondja el véleményét, mindig csak az van, amit a „leadó” mond. Jó ember ő, csak nála is ez az ingadozás, nincs senki, aki vállalná a kellemetlen szerepet, hogy megmondja neki gondoltam, és felbuzdultan nekiláttam az írásnak, majd ismerősömnek megküldtem „Bárki megszülné a Messiást” c. esszémet. Hogy, hogy nem, szelet vetettem, vihart arattam.

A válaszevél azzal kezdődött, hogy ismerősöm köszöni, mennyit tanulhat tőlem, de néhány sor után kifakadt, „*nem, nem, nem, soha senkinek, senkitől*”, még egyszer ismétlem, hogy *nem*”, más sem volt levele, mint egy teljes oldal elhárítás, árnyékbokszolás és önigazolás, azok sajátja, akik mélyen belül nem biztosak magukban. „Ez *nem* jó, ez *nem* jézusi, aki ilyet mond, az biztosan *nem* ismeri Jézust, *nem* fogadom el, hogy ezzel vádolnak, ezzel *nem* tudok mit kezdeni, ez ezért *nem* helyes, az azért *nem* jó, ezt ezzel az érvel igazolom, azt azzal. Engem ne tanítson autót vezetni, aki rollizni sem tud”.

Először még azt gondoltam, hogy lám, maga írja le, hogy mennyire elzárkózik más vélemény elől, aztán elszégyelltem magam. Írom az esszéket, hogy SZERETET = ELFOGADLAK OLYANNAK, AMILYEN VAGY, HA KÉRED SEGÍTEK, és kéretlenül, hívatlan prókátorként oktatok ki felebarátomat, szeretetlen, sőt Istentelen vagyok. Csodálkozom a zaklatott válaszon, a viharon, mikor magam vetettem szelet.

Testvéreim! Legalább Ti tanuljatok példamból! Ne tanítsunk, ne mondjunk semmit, csak ha kérnek!

Egy csodálatos gondolat

Új vallás II c. esszém kisebb vihart váltott ki. Volt, aki azt mondta, majd ilyen lesz a Mennysors, volt, aki azt tippelte, hogy az ezredéves világbéke időszakát írtam le, volt, aki csak hümmögött, de azért persze tetszést is aratott. Hogy mit ábrázol, mit ír le, vágyat, vagy valóságot, eszményt, vagy ideált, megvalósítandó célt, vagy példaképet, nem tudom, de azt tudom, hogy ezt, ezekkel a szavakkal, így kellett megírnom. Ennek nem, hogy alapját, hanem szinte minden lényeges gondolatát úgy csöppentették a fejembe.

Persze azért is csöppenhetett fejembe, juthatott eszembe, mert lelkemben megérett, hogy a SZERETET-en kívül semmi sem számít, minden csak eszköz lehet a szeretet szolgálatában, s így, ha nekem a közért, a suszter, a szauna, a szomszéd is imakör, minden kimondott szót, imának élek meg, nem kell „külön” imakörbe járnom. Főleg akkor nem, ha feleségem mérhetetlen averziót érez ez iránt, részemről szívtelenségnek, lelketlenségnek éli meg. Éveken keresztül bizonyítottam már Istennek - hiszen akár „golyózaporban” is elmentem az imakörbe - hogy számomra Ő az első, a folytatás már csak erőfitogtatás, spirituális gőg lenne részemről.

Amikor bejelentettem feleségemnek - először óvatosan csak egy alkalmat - hogy nem megyek az imakörbe, érezhetően enyhült a családi légkör, és újra, meg újra a fülemben csengett Jézus mondata, mikor először szólt hozzám, „A szeretet útján fogod őt elvezetni Hozzám”. Marcsi, akivel az első kapavágástól együtt kezdtem a hit útján járni, akinek én adtam a kezébe az első Hang könyveket, nem igazán örömmel élte meg döntésemet. Ő még a golyózáporos időszakban van, azt, hogy valaha hetente jártunk össze „kis imakörözni”, azt már szinte el is felejtettük.

Először feleségem illette őt szemrehányás özönnel, mint „átállt” barátnőjét, majd férje is egyre erőszakosabban támadta hite, hitélete miatt. Amikor elkeseredett, telefonon keresztül igyekeztem lelket önteni belé, s maradt a havi egy alkalom a „nagy” imakör misével, ahol másfél órát egy szerető közösségben tölthettünk, s odafelé, meg vissza az autóban pár szót beszélgethettünk. Tudatosan, vagy öntudatlanul kapacitálni próbált, mióta elújságotam a hírt.

- Mi már nem is hiányzunk neked? Többet akkor nem is fogsz jönni? Mi még nem vagyunk olyan magasan, ahol te szárnyalsz!

Nagyon zavart, hogy döntésemmel nem tudott velem együtt örülni, hogy örömet valamiféle magasságnak, szárnyalásnak, eltávolodásnak éli meg, de az már szinte fojtogatott, ahogy éreztem, hogy húz, elhúz, eltántorít, helyesebben el akar tántorítani döntésemtől. Valami elhárításfélét dűnnyögtem, de Marcsitól egy másodperc alatt megkaptam:

- Olyan sértődékeny vagy az utóbbi időkben Viktor.

Nem engedem, hogy eltérítsenek szabad akaratomtól, a légynek sem ártok, ez a sértődékenység? Gondoltam. Nem volt túl szép dolog, de egy búcsúszót nyögtem és kurtán-furcsán letettem a telefont, mert úgy éreztem pattanásig feszülök. Aztán persze, mint mindig, szépen megnyugodtam, átgondoltam, ülepítettem a dolgot, és elhatároztam, hogy valami kedves, szerető hangú levelet írok neki.

Ekkor jutott eszembe Zsuzsa csodás gondolata, amivel megajándékozott, amikor feleségem kirohanásairól esett szó.

- Viktor, én elhiszem, hogy te nem kapacitálsz a feleséged hitre, ő meg kapacitál téged a hit ellen, hogy te csak imádkozol és békésen túrsz. De próbáld meg - hisz tudod, minden gondolat

kisugárzik, az érzékenyek egymás gondolatát is megérik - próbáld meg, hogy még gondolatban se vágyj arra, hogy feleséged megtérjen. Még gondolatban, még imában se kapacitáld őt! Csak azt kérd Mennyei Atyánktól, hogy az legyen, ami mindnyájatok számára a legjobb. Ő most hiperérzékeny, ezért tapasztalni fogod, megkönnyebbül, ha még tudattalan elvárást sem érez majd.

Testvéreim! Tartsuk tiszteletben még gondolatban is egymás szabad akaratát!

Lejáratják a vallásokat

Esszékötetemet a szokott kis maszek fénymásoló szalonba vittem beköttetni. Már ismernek, bíznak bennem, s amióta kiderült, hogy a tulajdonosnő egész családja Istenszerető, és veje egész életét a hajléktalanok támogatására tette, azóta el sem tudnám képzelni, hogy máshova vigyem ezt a munkát.

Ahogy esszéköteteim lapjait a dossziéból előhalászgattam, az előttem álló, hagyatéki lapokat másoltató férfi tekintete színes borítómra esett, s így szólt:

- Felháborító, hogy a rádióban állandóan úgy mondják be, hogy Észak Írországból a katolikusok robbantottak protestánsokat, meg hogy protestánsok megöltek katolikusokat, pedig ott valójában angolok és írek között van a nézeteltérés, a harc. Utána is néztem, melyik évszázadban, mely angol földesurak üzték el az ír parasztokat, aztán melyik században hány megyét adtak vissza az íreknek, tehát ez egy angol-ír probléma, felesleges belekeverni a vallásokat.

Ha már nem is államvallás, de mindkét nép vallás szempontjából teljesen homogén, tehát én valóban csodálkozom, hogy komoly keresztény létükre hogy képesek egymás ellen fegyvert emelni.

- De nem az a lényeg! - Vágott közbe alkalmi ismerősöm felindultan. Aki komolyan hisz, az nem is szomorkodna szerettei halála alkalmával, hiszen önzően önmagát siratja csak. Ha komolyan hinne, örülnie kéne szerettei halálának! De ezek napról napra így mondják be a rádióban és lejáratják a vallást a fiatalok előtt. Be fogok írni a rádiónak, hogy hagyják abba.

Tessék csak írni! - Feleltem helyeslően bólintva, de magamban már más gondolatot forgattam. Én minden angolnak, meg minden írnek írnék egy levelet: Drága Testvéreim! Nézzetek a keresztre! Nem szenvedett még eleget az Üdvözítő? Nem kéne a gyűlöletet, a szeretetlenséget, az Istentelenséget abbahagyni?

Veszélyek keleti mesterek által

Kedves barátom, akivel az első kapavágást, Istenhitem újraélesztését, előadását közvetlenül megelőző időkből ismerjük egymást, őszinte kritikusa és olvasója esszéimnek. Ha ideje engedi, negyedévenként meg is látogat, és kellemes órákat töltünk eszmecserevel, esetleg közös imával, meditációval. Mikor vastag levelét fölbontottam, meglepve tapasztaltam, hogy fordult a kocka, most ő küldött nekem olvasnivalót.

Egy - magát öskeresztény jelzővel illető - legújabb kori külföldi szerveződés, mely 20 éve egy prófétanő köré csoportosul, több kiadványt, és brosúrát jelentetett meg. Kiadványaikban sok igazság, bölcs felismerés található, de valahogy olyan érzésem volt, hogy az élet minden területét le akarják fedni, előre gyártott receptjeikkel. Főként olyankor zavaró ez, ha minden részletre kiterjedő az „útmutatás”. Meditációs módszer, ima módszer, gyógyítás módszer, így csináljuk, így ne csináljuk, ez ezért jó, az azért rossz, stb.

Szervezetüket „hatalmas fával” hasonlítják össze, mely „Isten Fényét” rejtő magból kelt ki, s mára az „élet fájává” vált. Fájuk „hatalmas koronáján” a „cselekedet gyümölcsei” érlelődnek. Ők egy „kis nép, egy Krisztusban keletkező nép, Krisztusért, egy új világért, akik hivatva érzik magukat, hogy Isten Szeretetét és Bölcsességét valóra váltsák a közösségben”. Ők az „élet magasabb értékeiért tevékenykednek, a Békebirodalomért”. Elhatárolják magukat a katolicizmustól, a protestantizmustól, de minden más szellemi úttól is. Krédójuk mellett *antikrédót* fogalmaztak meg, s hosszú oldalakon keresztül sorolják, miben *nem hisznek*.

Szép célkitűzés Jézusért élni, Hozzá törekedni, de a *valakiért, valamiért* való törekvés mellé hogyan kerül a *valaki, valami ellen* való igyekezet? Hamvas Béla, aki minden vallásban felismerte az „Isten fényét”, aki széleskörűen, mondhatjuk univerzálisan gondolkodott, milyen fájdalmasan szisszenne fel ilyen lehatárolt, korlátozott egyoldalú gondolkodás láttán, hallatán. A szeretetért való étellel nem tűnik összhangban levőnek „Veszélyek keleti mesterek által” c. kiskatéjuk, mely egyoldalúan rossz fénybe állít be szinte mindent, ami keletről származik.

Mert bizony megmondta Jézus, „Ne szólíttassátok magatokat mesternek”, tehát a keleti „mesterek” nem vezethetnek jóra, s a yogi lám, a kiábrándult keresztényekre veti magát, praktikáival magához láncolja őket, aki egyszer az ilyen keletiek hatalmába kerül, nem tud szabadulni tőlük. Ha van is olyan szerencsés, aki révbe ért az „élet fájának hatalmas koronájánál”, annak is vigyázni kell, még gondolnia sem szabad volt keleti tanítójára, mert még abból is baj lehet, az csak tévút, és az egyedül üdvözítő a füzetkét kiadó „csodás közösség”.

Hivatkozásként, helyesebben rossz példára való hivatkozásként számos alkalommal áll a füzetben P. Yogananda neve, akitől most én mint keresztény, keresztény testvéreim túlbuzgó igyekezete, és egyoldalú beállítása miatt elnézést kérek, és az Elixír újság márciusi számában található cikket, Yogananda Kriya (1893-1952) Yoga c. könyvének részletét szó szerint idézem:

„BARÁTOK SZERZÉSÉNEK ISTENI MŰVÉSZETE

Két idegen találkozik és szívük azonnali választása szerint segíteni akarnak egymáson. Elemezted-e már valaha is, hogyan történik mindez? Ha indíttatást érzel, hogy barátkozz másokkal, Isten jelenléte az, amit érzel. Ő nemcsak mint szülő vagy rokon gondoskodik rólad,

Ő eljön mint barát, alkalmat adva neked, hogy kifejezhesd a szívedből jövő feltétel nélküli szeretetet.

Ahhoz, hogy barátokat szerezzen magadnak, barátságot kell sugározni. Ha kinyilvánítod a barátság delejes erejét, a hasonló rezgésű lelkek maguktól fognak vonzódni hozzád. A barátság által megtisztult szív ajtót nyit az egység felé és ezen át más lelkeket is meghív a testvériség templomába. Ameddig az önzés, vagy a másik nem vonzása nem szennyezi be ezt az érzést, addig az indíték tiszta. Ha valaki csak azért érdekel, mert gazdag, befolyásos és tehet érted valamit, az nem barátság. Ha ez az arc elveszíti fiatalos vonzását, a barátság is elpárolog. A barátságot a szabadságra és a szellemi egyenlőségre kell építeni. Abban a tudatban közeledj a másikhoz, hogy ő Isten képmása.

Az igaz barátság nem abban áll, hogy a barátok kölcsönösen segítik egymást: balsorsban adunk vidámságot, bánatban érezzünk vele, nehéz helyzetében adjunk jó tanácsot, segítsük anyagilag is, ha valóban szükségbe jut. Aki igaz barátságot érez, az szívesen mond le a saját örömeiről és előnyeiről, anélkül, hogy áldozatnak tekintené azt. A féltékenység vagy az önszeretet a barátság halálát jelenti.

Segítsd barátodat azzal is, hogy szépérezki, lelki és szellemi területen is sugalmazod. Soha ne légy hozzá maróan gúnyos, de ne is hízelegj neki, hacsak azért nem, mert buzdítani akarod őt. Ne hagyd helyben, ha nincs igaza, szívélyes és szeretetteljes tanácsokkal légy segítségére. A bolondok perlekednek egymással, a barátok megbeszélik véleményeltéréseiket.

Fejleszd a múltból való barátságot. Vannak emberek, akikről úgy érzed, mintha mindig is ismerted volna őket. Meg kell tanulnod felismerni ezt a belső intést. Bárhol is vagy, tartsd nyitva a szemed, és ha isteni vonzást érzel valaki iránt, azzal a személlyel barátságot kell kifejlesztened, mert az már barátod volt valamelyik előző életedben. Felismerheted meghitt testi, lelki vagy szellemi tulajdonságaikról őket. A régi barátok gyakran a legközelebbi környezetben élnek, mert a távoli múltban kezdődött barátság alapján vonzatnak életkörüdbe.

Egy kevésbé tetszetős testben is igaz barátod lelke rejtőzhet. Sokszor láthatunk külső szépségben rendkívül különböző párt, ez a korábbi testet öltés szerető barátságára vezethető vissza. Hogy szemeid ne tévesszenek meg egy korábbi barátid jellemrajzára vonatkozóan, vizsgálj meg először, hogy szellemileg rokon-e veled. Merülj mélyen a lényébe, hogy megállapítsd, vajon az ízlése és a hajlamai lényeges dolgokban megegyeznek-e a tiédde. Ha ez így van, tökéletesítsd vele barátságodat.

Barátok vonzásához nemesítsd magad! Dobd félre emberi hibáidat, és isteni tulajdonságok jönnek életedbe. Imádkozz, meditálj, hogy szíved tisztaságán keresztül a barátság isteni fénye megtaláljon téged. A meditálás felébreszti a múlt barátainak alvó emlékezetét. Az isteni lelkek példát mutatnak nekünk: Jézus még ellenségeit sem gyűlölte, megértő szeretetet mutatott irántuk. Sokkal jobb az, ha azt a szívet, mely gyűlöl téged, meghódítod, mint az, ha erőszakosan, bosszúállással legyőzöd. Az átlagember előtt az ilyen tanítás képtelenségnek tűnik.

Miért kell szeretned ellenségedet? Azért, hogy szereteted gyógyító sugarait áraszthasd sötét, gyűlölettel teli szívébe. Ekkor a szeretet lángja képessé válik arra, hogy leégesse a gyűlölködés és a nyomorúság válaszfalait, mely lelket más lélektől és minden tudatlan lelkét a Végtelen Szeretet tengerétől elválasztják. Mutass együttérzést azok iránt, akik nincsenek együttérzéssel irántad. Légy nagyvonalú azok iránt, akik csak saját magukkal nagyvonalúak.

Ha sikerül szeretetedet más szívekbe is elvetni, úgy szereteted kozmikus szeretetté fog tágulni, mely átfolyik minden szíven. Az igazi barátság oly befejezett módon egyesít két lelket, hogy azok a Szellem egységét és annak isteni tulajdonságait tükrözik vissza.”

Testvéreim! Hát kell ehhez kommentár?

Kommentár nélkül

Tandari Éva gondolatvilága annyira közel áll hozzám, hogy versét - hozzájárulásával - kommentár nélkül adom közre.

Tán nem bűnöd

Kifordított Bibliák ... (mint holmi ócska kabát!)
melyekből ajkad zengi a torz értelem szavát,
igazolni véle a magad „nagy Tisztaságát”,
eltiporva, s pajzsként tartva a Krisztus alázatát ...

Tán nem bűnöd néked, ha ajkadra mindig
betegem, s ferdén röppen a szó,
de beleremeg mégis Szív, Lélek, és Értelem:
Minden egyes szó ... - Oly vérlázító!!

Alázatot hirdetsz minden szavaddal,
s mégis: minden szavad már vérért kiált!
Fegyvertársul használnád, s nem gyógyítóként
az Egyet! a Tisztát! - Az Emberfiát!!

Olvasod, de nem érted a Szót!
Nem érted, de azzal véded a magad „igazát”,
kényed-kedved szerint értelmezve
az Írásnak örökérvényű, Igaz szavát!!

Tanítani akarnál, - magad is tudatlan ...
és tisztítani vágnál, - magad is mosdatlan!
Ruházni vágnál, - magad is mezítelen ...
- Mit gondolsz: lelken így átok, vagy áldás terem?!

Tedd félre hát kezedből az Írást!
Hagyj inkább magyarázni, - s okítani mást!!
Valaki mást, ki tán nem fújja fejből az Írott Szót,
de tisztábban látja Jézust, a Ragyogót!

A Szeretet postása II.

Nagy keserűséggel, még a „világfájdalomnál” is nagyobb letaglózottsággal éltem meg, mikor a Szeretet postásaként eltanácsoltak a hajléktalan szállóról. Éva, aki beprotezsált, közben továbbra is bejár az intézménybe és egy kis adalékkal szolgált tisztánlátásomhoz. Az ember sokszor csak megy, üzi, hajtja egy cél, és nem is figyel olyan dolgokra, amelyek másnak nagyon is eszébe juthatnak.

Én a szeretet adás, a segíteni akarás felhőtlen örömevel léptem be a hajléktalan szállóra, és nem is gondolkoztam el azon, hogy ott - rajtam kívül - egyetlen férfi sem tartózkodott. Ahogy a szerzetesi kolostorokban is van egyfajta klauzúra, tehát olyan hely, ahová ellenkező, vagy eltérő neműek nem, vagy csak kivételes esetben léphetnek be, a hajléktalan szállón is - bizonyára az élet adta tapasztalatok gyakorlati összegzéseként - nemenként különválasztják a hajléktalanokat, és Évával bizony egy női szállón voltunk.

Na jó, horkanhatnék föl, de kinek juthatna eszébe, hogy én bármiféle *olyan* szándékkal mentem oda, meg aztán - mindenkiben a jót, csak a lelkét nézve - de bizony igen megviselt külsejűek, ruházatúak azok, akik ezeken a hajléktalanszállón tengetik életüket. Ráadásul direkt úgy igyekeztem, hogy a szállóvezető hölgy, vagy egy szociális munkás még legyen benn rajtam kívül, ne legyek kettesben soha, amikor a Szeretetet kézbesítem.

Még gondolati szinten sem foganhatott ez meg bennem, mert Éva elmondta, a szociális intézmények jámbor, Istenszerető igazgatója - kit nagy szakállá, meg lelkeszi hivatása miatt a „hajléktalanok prófétája” címmel is illetnek - nem hajléktalanjait akarta tőlem megóvni, hanem fordítva gondolkodott. Gyakorlati emberként, a napi élet tapasztalataként érhetett meg benne, hogy a nehéz sorsú, kivert, sokat szenvedett asszonyok, ha végre valakitől, ha az illető ráadásul férfi is, szeretet kapnak, egész lényükkel - beleértve női, asszonyi mivoltukat is - próbálják viszonzni a kapott jót, és félreértve a kapott szeretet, szerelemre lobbannak a segítő iránt. Ezzel - mérhetetlen bölcsességgel - még önmaguktól, és esetleg fellobbanó, és várhatóan viszonzatlan érzelmeiktől is óvta őket, s nagyszerű pszichológiai érzékről tett tanulságot.

Talán el tudtam volna háritani „minden dicsőség Istené” címen, talán tényleg kellemetlen helyzetbe kerültem volna, nem tudom. Akárhogy is alakult, lehet, sőt valószínű, hogy Isten keze volt, van a dologban, s ha nem is, az Istenszeretőnek minden a javára válik.

Testvéreim! Lássuk meg mindenben a jót!

Minden, ami Tőle van...

Aminap csomagot hozott a postás. Visszakaptam egy szeretettel és bizalommal elküldött videokazettát. Mikor 1994-ben Gergő fiam „negyedik típusú találkozásai” kezdődtek, bizony homályosan láttam, mi történik valójában velünk. Gergő beszámolt róla, hogy úrlényekkel, fénylényekkel, majd szárnyas angyalokkal találkozott, később Jézust is emlegette, de sajnos olyan „tapló” voltam, hogy nagyon nehezen esett le a tantusz, hónapok teltek el, míg rájöttem: „Hű tényleg, hát van Isten!”.

Károly bácsi, városunk tüneményes relikviája, a 84-ik évét taposó gyógyító gyakran ufóknak nevezte szellemi segítőt, mikor kisfiamat lakásunkon gyógyította, egyszer el is kísértem egy ufós kongresszusra, így családunkban jó darabig járta az ufó kifejezés. Ma már tudom, hogy nem helyes így kategorizálni, mert a láthatatlan és a látható világ is jó szándékú, és ártó szereplőkre osztható, esetleg középen némi vicces kedvű szereplővel, akiket „szemtelen szellemeknek” szoktak nevezni.

Amikor Isten angyalai Gergőt egy délutáni meditáció alkalmával megtanították egy több ezer jel alkalmazásából álló jelgyógyászatra, felhívtam ezoterikus ismerősömet - barátomat, hogy hozza el kameráját, mert illet még nem pipált. Gergő ártatlan szemeivel gyermeki szókinccsével adta elő a vele történeteket, melyet a videó megörökített. Valóban csak érdekesség a felvétel, erkölcsi értéke, tartalma nem mondható rendkívülinek, mégis szép emlék számomra, mert ennek hatására indultam meg a Szeretet, a Jóisten felé.

A borítékban, melyben a kazettát visszakaptam, a következő sorok vártak.

Kedves Viktor!

A borítékot megköszönve, szeretettel visszaküldöm a kazettát. Kérem a jó Istent, hogy mind azt, ami Tőle van, áldja meg, hogy az Ő nevében hasznosítani tudjátok
TESTVÉREITEK, TESTVÉREINK JAVÁRA ÉS AZ Ő DICSŐSÉGÉRE!

Megakadt a szemem azon, hogy „mind azt, ami Tőle van”. Miért fogalmazott így ismerősöm? Szerinte ez az egész nem Istentől való, vagy részben nem? Van közöttük olyan, ami mástól való? És ha igen, kitől? Igen, említette a telefonban is ezt az ufó kifejezést, tudom, hogy sok pap ördögi műveknek tartja az egész ufó témát, de hát Gergő ártatlan arca, az egész történet gyümölcse, hogy egy gözmozdony sebességével megtértem Istenhez, megtért nagyobbik fiam is, hát ez nem beszél magáért? Hogy lehet egyáltalán illet gondolni, illet leírni, így fogalmazni?

Hideg zuhanyként éltem meg a sorokat, (sajnos) arra nem is gondolva, hogy ismerősöm esetleg csak véletlenül fogalmazott így, nem is azt értette, nem is azt akarta vele mondani, amit én - buta fejű - kiértettem belőle. Azért is nagyon valószínű ez, mert - ha finoman, és önkontroll mellett is, de - már kezdett fortyogni bennem, hogy valamiképp fel kellene világosítanom ismerősömet, milyen bántó ez. Addig, addig „okoskodtam”, míg kitaláltam, ha ő ezt így megírta nekem, én is megírom neki, hogy a kazettával kapcsolatos minden gondolat, ami Tőle van, hasznosuljon Isten dicsőségére.

Ha ő nekem így megírta - gondolkodtam - akkor ő biztosan szereti az ilyen megfogalmazású levelet, ő sem találhat kivetnivalót egy ilyen provokatív levélben, ha ő illet írt nekem. S így majd ráébred, milyen fonák volt fogalmazása. Dicsőség a magasságban Istennek, és hála őrangyalomnak is, mert biztos ők nyitották fel a szemem, hogy milyen tévúton járok, hogy

Lucifer valamelyik fullajtárja piszkált bele tudatomba ismét. Hiszen „tegyetek úgy, ahogy szeretnétek hogy veletek cselekedjenek” szól az Írás, csak ezt én kifordítva értelmeztem. Pont azért nem szabad ugyanazzal a megfogalmazással írnom, mert nekem rosszul esett, hisz akkor feltételezhetem, hogy ismerősömnnek is rosszul esne.

Félájultan pihegtem, mikor rájöttem erre a borzalmas, agyafűrt trükkre. Majdnem csőbe húzott a krampusz megint, majdnem szeretetlenséget tettem. Hű de kell vigyázni minden szavunkra, minden gondolatunkra, minden cselekedetünkre. Hű mennyi rossz lehet még bennem, ha rosszat tudok feltételezni felebarátomról!

Testvéreim! Tanuljatok belőle, hisz más kárán tanul az okos! Legyetek sokkal okosabbak, sokkal jobbak nálam!

Evilág vagy világosság

Jézus ezt hagyta ránk: **Jn.12.36** „a világosság fiai legyetek.” A *világosság* fiait olykor Isten fiainak is nevezte, és szembeállította *evilág* fiaival. Nyilvánvaló, még ha „*a maguk nemében* okosabbak is” evilág fiai, a világosság fiainak kell lennünk, a világosság fiaivá kell válnunk, erre kell törekednünk. Tanulhatunk evilág fiaitól annyit, hogy ne a legbugyutábbak, legnaivabbak, a legkönnyebben kihasználhatóak, becsaphatóak, a legnehezebb munkát a legalacsonyabb bérért elvégzők legyünk, de az evilági javak, és a hatalom utáni törető lihegésüket, izzadságszagú igyekezetüket messze el kell kerülnünk.

Nem azt jelenti ez, hogy el kell vonulnunk evilágból szerzetbe, magányba, hanem a szeretet világossága, Isten lényege felé kell közelednünk és ami ebben gátol, vagy eltérít, az anyagi gazdagság, a hatalom, a tudomány, attól mind inkább távol kell tartani magunkat. Tehát nem felszínes életmód módosítást, hanem *súlyponteltolódást, paradigma váltást* kell megcéloznunk. Gondolatainknak a szeretet, nem az evilági megélhetés, hatalom és kenyérharc körül kell forogniuk, s ha hiszünk Jézus szavainak, és *képletesen* elhagyjuk evilágot, azaz háttérbe helyezzük a világossággal szemben, már most, e világban *százannyit* kapunk²⁰.

Egy ismerősöm, Jóisten felé történt megindulásomat követően, minden találkozásunkkor elmondta kis példabeszédét: „Ora et labora”, mellyel finom célzásként arra igyekezett rávenni, hogy ne a világosság, hanem evilág fiai legyek. Jó szándékkal mondta, meg hát őt magát is mindig érdekelte az üzleti élet meg a politika. Hiába is érveltem volna, hogy ezt nem az Úrjézus mondta, ráadásul itt is elől van az „ora” az ima, a világosság felé törekvés, és csak másodsorban következik a „labora” a munka, evilág.

A *százannyit* gondolata villant át agyamon, amikor eszembe jutott, milyen megdöbbenő volt hallanom, hogy egy nagy keresztény egyház méltóságai körlevelet adtak ki a választások előtt, s bár a körlevélben nem neveztek meg egyetlen pártot sem név szerint, a politikai szakzsargon, a sorok közt elrejtett mondandó alapos ismerői tudtak olvasni belőle.

Miért kell azoknak, kik élcsapatként a világosság felé *kellene* vezetni minket, *evilág* dolgaiba beleavatkozni? - Gondolkodtam, s nem hittem a fülemnek, amikor Juszt László Szabad száj című műsorában egy másik nagy keresztény egyház lelkipásztora egy szélsőjobbaldali párt elnökhelyetteseként mutatkozott be. Hogy lehetséges ez, hiszen még e világban is ismeretes az összeférhetetlenség? Ha meg is szegik, ki is játsszák az idevonatkozó törvényeket, de a „köz”-ért ténykedő embereknek, az élcsapatnak, legalábbis papíron nem szabad például vállalkozásba fogniuk, de még résztulajdonosnak sem lenniük. Hogy lehet, hogy akiknek legelől kellene a világosság felé menetelni, akiknek Isten országának építésén kellene munkálkodni, a legevilágibb dologgal, a politikával foglalatostkodnak? Hogyan fogunk mi keresztények a világosságra jutni, ha vezetőink evilágba tartanak?

Testvéreim! Válasszunk! Evilág, vagy a világosság fiai legyünk?

---

²⁰ Mk.10.28.

Ezt az egyet nem felejtette el

Isten útjai kiszámíthatatlanok! Mondhatnám, vagy az ezoterikus tanfolyamokon lassan közhellyé váló szállóigét is idézhetném: semmi sincs véletlen. Munkahelyemen egy termékünk kelendőségének növelésére nyereményjátékot hirdettünk, s mivel az első három díj törékeny porcelán volt, magamra vállaltam, hogy személyesen, céges autómmal kézbesítem a nyereményeket. Soha nem árt egy kicsit kimozdulni az irodából, meg mindig szerettem embereket megismerni, beszélgetni, tapasztalatot gyűjteni.

Az ország három végébe kellett utaznom, s egy kelet-magyarországi város maradt utolsónak. Felhívtam a nyertes hölgyet, de olyan lesújtott hangon válaszolt, s úgy fogalmazott, vele már jó szinte nem is történhet. Mikor kicsit „kifaggattam” pár szóval elmondta, hogy rövid idő alatt számos sorscsapás tette nehezzé, szinte elviselhetlenné életét.

Felvillanyozódtam. Itt aztán lehet alakítani. Innen szép nyerni. De jó lenne egy kis lelket önteni az asszonykába. Majd el süllyedtem, mikor újból fel kellett hívnom, mert osztrák főnökeim sürgős látogatása miatt le kellett mondanom a kézbesítést. A megoldatlan feladat türelmetlensége feszített, míg végre egy szerda délután időt nem sikerült kerítenem, hogy kellemes kötelességemnek eleget tegyek.

- Arany Viktor vagyok, mutatkoztam be a negyedik emeleti panellakásban, s kézfogás után már húztam is le a cipőmet, ahogy otthon belém ivódott.

- Tessék csak hagyni, szabadkozott vendéglátóm, a középkorú, gyászruhás asszony, de éreztem, jól esik neki a figyelmesség.

Ugyanakkor ő is figyelmes, mert inkább viselné, hogy cipőmmel összetrappoljam szőnyegpadlós lakását, mintsem kellemetlenséget, fáradságot okozzon nekem. Ahogy helyet foglaltam a fotelban és szemébe néztem, fájdalmat, de inkább melegséget, szeretetet, jóságot olvastam ki belőle. Megéreztem, életem legnehezebb mutatványát kell előadnom, nem beszélnem, hallgatnom kell. A hallgatás fontosságának tudatában egész jól sikerült féken tartani bagólesőmet, s az asszonyból csak úgy tört fel a fájdalom.

Nem erőszakosan, nem vádlón, nem rám zúdítva, csak mély szomorúsággal, ólmos fájdalommal. Mikor már keresni kezdte a szavakat, mikor kezdett elapadni az áradat, a szeretetről, a Jóistenről, a velem történekről kezdtem röviden beszélni, és alig telt el egy fertály óra, s már kezem homlokán tartottam. Fél órás „szeretet posta kézbesítés” után Emmát, mintha kicserélték volna. Szeme ragyogott, elmesélte történeteit, hányan csúfolták amiatt, hogy nem haragszik ellenségeire, hogy csak jót tesz mindenkivel, hogy mindenkiben feltétlenül megbízik, s mielőtt jöttem, kolleganői felhívták figyelmét, nehogy egyedül fogadjon, hátha valamiféle késes szatír látogatja meg, lehet, hogy az ajándék kézbesítése csak ürügy a rossz szándék leplezésére.

Emma persze nem tudta megtagadni önmagát és idős magatehetetlen édesanyjával együtt bizalommal, és mondhatom szeretettel várt. Azt hogy szeretettel, azt onnan tudom, mert amikor a szeretet kézbesítése véget ért, valahogy kikíváncozott belőlem, hogy képtelen vagyok magázódva beszélgetni vele, s két puszi és egy ölelés után, egy órával bemutatkozásomat követően, úgy folytattuk a beszélgetést, mint két, egymást végtelenül szerető testvér, akiknek nincsenek titkaik egymás előtt, akik csak adni akarnak egymásnak, akik nem várnak el egymástól semmit, csak szeretettel elfogadják egymást.

Csodálatos érzés volt, és attól a perctől kezdve hetente telefonáltunk egymásnak, megbeszéltük ügyes-bajos dolgainkat, hol egyikünk, hol másikunk vigasztalgatta, erősítette a másikat. Tegnap én hívtam fel Emmát, s ő, mintegy mellékesen egy apró csodát mesélt el nekem. Édesanyja nyolcvanhat éves, és talán a Jóisten kegyelméből, hogy betegségének, ágyhoz kötöttségének keresztjét könnyebben viselhesse, teljesen elvesztette tudatát. A tudatvesztés oly mértékű, hogy eszébe sem jut a mamának, hogy természetes szükségletei vannak, az sem, hogy ennie, innia kéne, úgy kell bánni vele, mint egy csecsemővel. Az már Emma keresztje, hogy a Mama szemében csak opálos fény csillog, és Emma nem láthatja saját szeretetének visszatükröződését, mert a Mama őt, hűségesen gondozó, ápoló leányát sem ismeri meg.

A Mama tudatában csodálatos módon - mint elmondta Emma - egyetlen dolog maradt meg: az ima. Tud imádkozni egyedül is, tud leányával együtt is, és csodálatos perceket töltenek egymással, meg Istennel, aki mindig velük van. Kell-e ehhez kommentár? Mi az, ami akkor is megmarad, ha a tudatnak már a szikrája is kitörlődött agyunkból? Mi az, ami olyan mélyen van belénk programozva, hogy saját gyermekünket nem ismerjük meg, éhen halunk, ha nem etetnek, de ez még akkor is a felszínre tör?

Testvéreim! Hát nem csodálatosak Isten művei?

Nyomorultak

Különös filmet láttam a minap. Pénteken este a Nyomorultak című francia filmet játszották, melyben párhuzamosan futott egy második világháborús történet, a Victor Hugó féle Nyomorultak mintájára, és az igazi Nyomorultak, ahogy Victor Hugó megírta. A filmben egy férfit, aki egy gróf sofőrje, gyilkosságért ártatlanul életfogytiglan kényszermunkára ítélnék. A férfi rabrácsban van, felesége meglátogatja, és a férfi nem féltékeny, nincs benne birtoklási vágy, nem arra gondol, hogy felesége „megcsalhatja”, „megcsalja”, hanem önfeláldozóan maga könyörög feleségének, keressen másik társat, másik férjet, hogy eltartásáról, gyermekük eltartásáról gondoskodjon.

Felesége nem hallgat rá, hisz még a bele habarodó kántort is eltaszította, aki férje leveleinek felolvasása közben - lévén az asszony írástudatlan - szerelmet vallott neki, és megpróbálta átölelni. Ehelyett árulni kezdi testét, afféle botcsinálta prostituáltként, hogy pénzhez jusson, és ügyvédet fogadhasson férje számára. Kedves olvasóm! Ha eddig eljutva megérted az asszony tettét, szemüveged bepárásodik és az első könnycsepp megjelent szemed sarkában, akkor légy nagyon boldog, mert közel jársz a Mennyeek országához.

Ha nem érted meg az asszony tettét, netán homlokod ráncolod, vagy fejedet ingatod, akkor sürgősen felül kell vizsgálnod kapcsolatodat a Jóistennel. Ez esetben ugyanis, mint Jézussal szemben a farizeusok, összetéveszted a formát a tartalommal. Még pár éve is zengett a televízió a reklámszlogentől: Tartalomhoz a forma, Amfora! Még ha „csak” reklámszöveg is, mennyei igazságot sugároz ez a mondat, mert a gondolat, a tartalom az elsődleges, ehhez kell igazítanunk a formát. Elsődlegesen mindig a tartalmat kell vizsgálnunk, sosem szabad az üres, halott, félrevezető formákból kiindulnunk!

Aki bal féltekés, értelmi túlsúlyos, csak érveket hall meg, az a fejével gondolkodik, mint azok, akik fejéhez vágta Jézusnak, hogy megszegi a szombatot. Aki ellenben jobb féltekés, érzelmi túlsúlyos, az a szíve szemeit nyitja fel, és így meglátja a forma mögött a tartalmat, mely jelen esetben áldozat, önfeláldozás, szent áldozat, hisz férjéért még a bűnt is magára vette, csak hogy kiszabadíthassa. *Formája* prostitúció volt, de *tartalma* áldozat. Ugye ismerős ez a négy szó, „ki bűneinket magára vette”.

Boldog voltam, hogy feleségemmel ebben egyetértettünk, s rájöttem, ő sokszor elől jár tartalomban, még ha formában másképp is tűnik.

Testvéreim! Tartalomhoz a forma, nem fordítva!

Nyomorultak II.

Nem is tudom, miért adtam ezt a címet, hiszen az ennél jóval provokálóbb, „Hat-milliárd isten van” esszécím járt a fejemben, mikor a Nyomorultak című film újabb gondolatait magamban felidéztem. Gondolataim akörül pörögtek, hogy mennyire önzetlen, önfeláldozó volt az ártatlanul elítélt férj is, aki könnyörögve kéri, magára gondoljon asszonya, fel sem merül benne semmi, ami kisajátítás, birtoklás, ami a féltékenységek tartalma.

Ördögi dolog a féltékenység, mondják néhányan, szörnyű betegség, vélekednek sokan, és valóban mindkettőről van szó. Rengeteg család életét megkeseríti a gyakran minden alapot nélkülöző féltékenység. De lehet-e egyáltalán a féltékenységnek alapja? Ha szeretetem tárgyának csak adni akarok, semmit sem akarok kapni tőle, ha nekem csak az ő boldogsága fontos, fontosabb az életemnél is, mi lehet az a körülmény, amely alapot adhat féltékenységeknek.

Csak a szeretet hiánya, mármint részemről, mert nem szeretem igazán azt, akit birtokolni, kisajátítani akarok, akitől bármit, a legkisebbet is kapni akarok, és nem csak adni neki. Szinte szégyellem magam, de a Jóisten megbocsátja balgaságom, hogy eddig azt mertem hinni, tudom mi a szeretet, hogy le mertem írni oktalán megfogalmazásomat úgy, hogy kihagytam belőle a szeretet, a SZERETET legfontosabb alkotóelemét, dimenzióját az önfeláldozást.

Vagy létezik egy szeretet plusz, vagy szeretet extra plusz, vagy hyper extra plusz, ahogy manapság a reklámok egyre jobban fokozzák jelzőiket, vagy - és azt hiszem ez az igaz - korrigálnom kell a szeretet definícióját.

SZERETLEK = ELFOGADLAK OLYANNAK, AMILYEN VAGY, CSAK ADNI AKAROK NEKED, HA KÉRED, VAGY ELFOGADOD, ÉS MINDENT AKÁR ÖNMAGAMAT IS FELÁLDOZOM ÉRTED, A TE BOLDOGSÁGOD FONTOSABB SZÁMOMRA AZ ENYÉMÉNél.

Vajon hányan gondolkozunk így? Pedig Jézus oly szépen megmondta, megfogalmazta a szeretet e vonulatát: **Jn.15.13.** „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”. Tehát az áldozat, az önfeláldozás a szeretet csúcsa. Vajon összefér ezek után a szeretet és a féltékenység?

Gyönyörű példa az igaz szeretetre, a SZERETETRE a férj és az asszony önfeláldozása. Ha ember meg tud teljesen szabadulni a féltékenységtől, ettől az alantas érzéstől, vajon lehet-e, szabad-e Istennek ezt a tulajdonságot, a féltékenységet tulajdonítani?

Szomorúan olvastam egy könyvben: „Féltékeny Istenetek vagyok! Csak az abszolút első hellyel érem be.” Mennyire jogos volt, amikor feleségem a könyvet olvasva reklamált: - Milyen a te Istened? Csak én? Csak én? Csak én?

Most sem az abszolút első hellyel van bajom. Nálam az abszolút első helyen van Isten, csakhogy nem azért mert Ő ezt elvárja, kiköveteli, kikényszeríti, hanem épp ellenkezőleg, mert Ő csak adni akar, és nem akar kapni, birtokolni semmit. Mert Ő távolabb van a féltékenységtől, mint Makó Jeruzsálemtől. Mert Ő Önmagát áldozta fel értem, meg érted, meg mindnyájunkért. Mert Ő a SZERETET. Neki nem tudok ellenállni. És itt még az sem segít, ha valaki netán érvül, segítségül hívj az evangéliumot, melyben az áll: **Mt.10.37.** „Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy

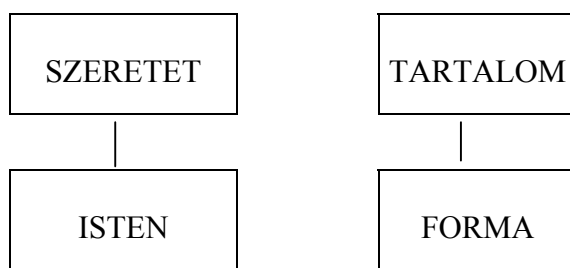
leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám.

Milyen kár, hogy három évvel ezelőtt nem értettem meg a formában rejtőző tartalmat, és a felszínes értelmezés elfogadásával erősítettem feleségemben a féltékeny Isten képét, s ezzel, nem hogy Hozzá vezettem volna, hanem még jobban eltávolítottam Istentől. Nem jöttem rá, hogy épp akkor élem Istent, a Szeretetet, ha szeretteimben szeretem Őt. Istent nem mint tartalmat, a SZERETETET értelmeztem, hanem mint formát, mint személyt. Pedig amikor Jézus legelőször hozzám szólt, épp átöleltem feleségem egy felhőtlen pillanatban, s Ő így szólt, „Tetszik nekem, hogy így szeretitek egymást. A szeretet útján fogod őt elvezetni Hozzá, hisz Én vagyok a SZERETET.” Amikor látta, hogy zűrök vannak feleségemmel, nem hogy féltékeny lett volna, épp ellenkezőleg, arra biztatott, még tippet is adott, hogyan szerethetem őket jobban. „Szeretetem tart téged életben és az egész világot. Feleséged és gyermekeidet is. Őbennük is engem szeress! Így jobban fogod tudni szeretni feleségedet is.”

Tehát az **Mt.10.37** tartalma az, hogy akinek apja, anyja, személye, tehát *birtoklása, kisajátítása* fontosabb, mint önmaga érték való feláldozása, az méltatlan a Szeretethez, Jézushoz. Bármennyire is megbotránkoztató lesz most néhányotoknak, Jézus is csak név, forma, Isten is csak név, forma, még ha a legszentebb is, és *a tartalom* a SZERETET.

Tartalomhoz kell a formát rendelnünk, nem fordítva. Tehát nem Isten = SZERETET, hanem **ÖRÖK JÓSÁG, LEGNAGYOBB SZERETET = ISTEN**

Vagy, ha úgy tetszik, a Szeretet Isten *fölött* van, mert tartalomból vezetjük le, ahhoz rendeljük a formát.

Így aki tartalom helyett a formában merül el, a formát gyúrja, csúri-csavarja, tetszőleges számú istent teremthet magának, voltaképp innen ered az eredeti címtervezet is, mert hatmilliárd isten, azaz Istenkép van, de Isten, *önmagában, mint forma*, nincs, nem létezik! **ÖRÖK JÓSÁG, ÖNFELÁLDOZÓ SZERETET** van, ez a SZERETET teremtette és tartja létben a világot, ez a SZERETET járt Jézusban a földön, és ezt neveztük el Istennek!

Akinek még nem egyértelmű, hogy tartalom helyett a forma az elsődleges, a lényeg, az próbálja meg a könyv lapjainak és nyomdafestékének elemzésével a könyv mondanivalóját meg tudni. Kipróbálhatja szomszúság ellen, borivás helyett a borospohár oldalának nyalogatását is, majd meglátjuk, mire megy vele. Tartalom, azaz lélek, szellem nélkül testünk, a forma is csak por és hamu csupán, életünk pedig tartalom, a Szeretet nélkül tetszhalál. Az egyedüli mellékhatások nélküli gyógyszer, a homeopátia is formájától megtisztított, desztillált vízben vegyileg ki nem mutatható anyaggal, princípiummal, tehát a tartalommal hat.

Tökéletlenségemet, hibámat, lelkiismeretem úgy javasolta helyrehozni, hogy anyák napján gyermekeink előtt ismertem be feleségemnek, tévedtem, hogy a könyvnek hittem, Isten valóban nem féltékeny.

Testvéreim! Higgyünk, éljünk SZERETETBEN, az Istenben!

Amiről lemondasz, az igazán a tiéd

Isten titkainak a józan ésszel felfoghatatlan, nyakatekert „igazságokat” szokták nevezni, főleg olyanok, akik mintegy pajzsként maguk elé tartva ezzel védik a Szeretettel, Istennel nem mérhető elméleteiket, gondolatszüleményeiket. Pedig Isten nem titkolózik, jó, ha ezt tudjuk, hisz magunk tapasztaljuk, nem jó úton jár, akinek rejtegetni valója van. Vannak azonban Istennek olyan IGAZSÁGAI, melyek a formában nehezen ismerhetők fel, s csak azok számára nyílnak meg, kiknek van fülük hallásra, mert aki még sötétségben jár, azt a hirtelen nagy fény megvakíthatja.

Így jártam én is, hisz ezek szerint bizonyos, hogy az általam most felismert igazság korábban megvakított volna. Nagy igazság, hogy pont azt, amihez görcsösen ragaszkodunk, azt nem érzük el, és amiről le tudunk mondani, az a miénk igazán. Egy spiritiszta könyvben, tán Antal médium közvetítésében a Névtelen mondja ezt, de megtalálható az evangéliumokban is. Vagy nem ugyanaz áll, csak más szavakkal Lukács evangéliumában? **Lk.9.23.** „Ha valaki énutánam akar jönni, *tagadja meg magát*, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki *meg akarja menteni* az életét, *elveszti*, aki pedig *elveszti* az életét énértem, *megmenti* azt.

Mikor a Jóistenre egy imakörben rátaláltam, éreztem a közösség befogadó szeretetét, és bántott, hogy feleségem kigúnyolt, „csak kepesztesz a te Istenedhez, mint az örült, azt hiszed ezzel mindent megoldasz”. Úgy éreztem, kinek ártok azzal, hogy havonta egyszer imakörbe járok, s mikor feleségem azzal érvelt, hogy ezzel őt bántom, zsarolásnak minősítettem magamban, hisz ezzel az „engem bánt”-tal valóban akár a világból is ki lehet üzni valakit.

Minél jobban ellenezte, támadta az imakört, annál jobban ragaszkodtam hozzá, hogy minden körülmények között elmenjek. Már napokkal előtte elkezdtem gyűjteni az akaraterőt, mert néha fapapucs, néha csak kemény szó, vagy pillantás, de valami mindig repült, mikor a harmadik vasárnap este hétkor készülődni kezdtem. Ez persze természetes reakció volt részemről, világ életemben megmakacsoltam magam az erőszak bármely, még a legenyhébb fajtájának is, pedig ha kicsit belegondoltam volna, magamtól is felcsenghetett volna fülemben, „ne álljatok ellen”, folytassuk úgy, az erőszaknak.

Én pedig ellenálltam, sőt egyfajta népi hősnek képzeltem magam, ki Istenért az állapotyszerű vértanúságot vállalja, mert bizony sokszor megfordult a fejemben, egyszerűbb lenne az arénában az oroszlánok elé állni, s pár perc alatt kiszenvedni, mint ezt az állandó gyötrelmet elviselni. Az meg sem fordult fejemben, hogy végső soron gyötrelmemnek, legalább is részben, magam lehetek az oka.

Pedig a gondviselés Klárit, röntgenorvos imaköri társamat küldte utamba, ki elmesélte, egy ismerőse hasonló cipőben járt. Felesége tűzzel vassal irtotta minden megnyilvánulását, kézzel, lábbal tiltakozott az ellen, hogy imakörbe járjon. Ismerőse egy idő után gondolt egyet, és azt mondta feleségének, ha téged ez bánt, akkor én nem járok ezután. Otthon maradt, lemondott arról, hogy Istennel e formában találkozzon. Fájt neki, persze, hogy fájt, sóvárgott, vágyott, de lemondott, és lássatok csodát, felesége néhány hónapig nézte férje senyvedését, majd fogta magát, és elkezdett férjével együtt imakörbe járni.

Olyan egyszerű ez, mint a pofon. A szeretet mindenható, aki lemond az imakörben Istennel való találkozásáról, ugyan-Őt megkapja, méghozzá kettőzötten, hisz lemondásában is a Szeretetet, Istent élte meg, egy idő után megint járt az imakörbe, s ott a ketten-hárman az Ő

nevében összejöttek között is megtapasztalhatta a Boldogságot, s ráadásul feleségét is beavatta az Örömhír boldogságába.

Mivel még igencsak kisas voltam, meg vagyok is az Úton, megkérdeztem egy másik testvérünket is, ő mit tanácsol. Elmondta Isten hat megjelenési formáját, és hogy a legfontosabb a közösségben, és ha most engedek feleségemnek Istennel szemben, a krampusz majd kikészít. Kikészülni nem akartam, mert erőm már így is sokszor fogytán volt, ezért maradtam az imakörben, mert nem jöttem rá, nem görcsös ragaszkodással, hanem lemondással, a Szeretet megélésével nyerhetem meg a Szeretetet, Istent.

Formailag persze teljesen logikusan felépített volt ismerősöm érvelése, csak az volt a baj, hogy nem a tartalomhoz igazodott a forma, hanem fordítva. Formálisan Istenhez voltam hű, tartalmában szeretetlenségem miatt nem. És most keseredjek el, hogy feleségemmel ennyi évet elvesztegettünk, hogy már ki tudja mióta járhatnánk együtt imakörbe? Á, dehogy! a 144 esszé meg sem született volna, arról nem is beszélve, micsoda Isteni Gondviselés, hogy nem jöttünk a kezdetekben a közös platformon össze, hisz akkor tán nem is sikerült volna fájdalmasan kiostáltni az aranyat a homokból, hogy a tartalom a lényeg, nem a forma.

Testvéreim! Rostáljuk ki az aranyat a homokból! A tartalom az első, nem a forma!

Hatmilliárd isten van?

Remélem nem hajítottátok még sutba az esszékötet, az előző két sokkoló esszé után. Ha nem, akkor folytatom gondolatmenetemet. Eráéknál jártam, és előző két esszémet elmesélve Era hirtelen felpattant, futott a Bibliáért és kérdő tekintettel ölembe tette a kánaáni asszony történetét.

Mt.15.21. Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón területére. És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!” Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai, és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.” De ő így felelt: „Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, segíts rajtam!” Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.” Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Era tekintete ezt a kérdést sugallta: - Viktor, hát ilyen Isten? Szóra sem méltatja a szenvedőt, nem sajnálja meg első szóra az édesanyát, kutyákhoz hasonlítja, s csak az asszony ötletes válaszára hajlandó meggyógyítani? Hát az örök jóság, szeretet?

Forma szerint nézve, forma szerint olvasva, ahogy a farizeusok is „értették” az Írást, valóban így tűnhet, ezért nincs még két kereszténynek sem, még két azonos keresztény felekezethez, azon belül egy imakörbe járó testvérnek sem azonos istenképe, istene.

Ha egyszer tudjuk, hogy jelzőlámpa, még hozzá vészjelzőlámpa, a lélek tökéletlenségeinek, vagy vallási terminológiával a bűnnek kijelzője a betegség, akkor egy csodaszerű gyógyítás, gyógyulás, ha nem jár együtt a lelki tökéletlenség felismerésével és kiküszöbölésével, vallási kifejezéssel büntudattal és bűnbánattal, akkor inkább kárára, mint hasznára válik a meggyógyultnak a hirtelen gyógyulás. Tehát nem szívtelen, lehet, hogy belül még fáj is a szíve Jézusnak, mikor elutasítja az asszonyt.

Istenként testbeöltözött, lejött teremtményei közé, sorsukat, körülményeiket magára vállalva, Jézusként tudta, hogy a Visszavezetés, a bukott emberszellemek mennybe való visszavezetésének hosszú folyamatában csak korlátozott ideig szól küldetése, és ez csak akkori zsidóságra szól. Tudta, hogy az asszony megszállott leányát nem véletlenül, nem ok nélkül gyötri a gonosz lélek, tudta azt is, hogy - amennyiben nem avatkozik be - mennyi idő múlva, mennyi szenvedés után fog a leány megszabadulni, és ez a szenvedés lelkén mennyit fog fejleszteni.

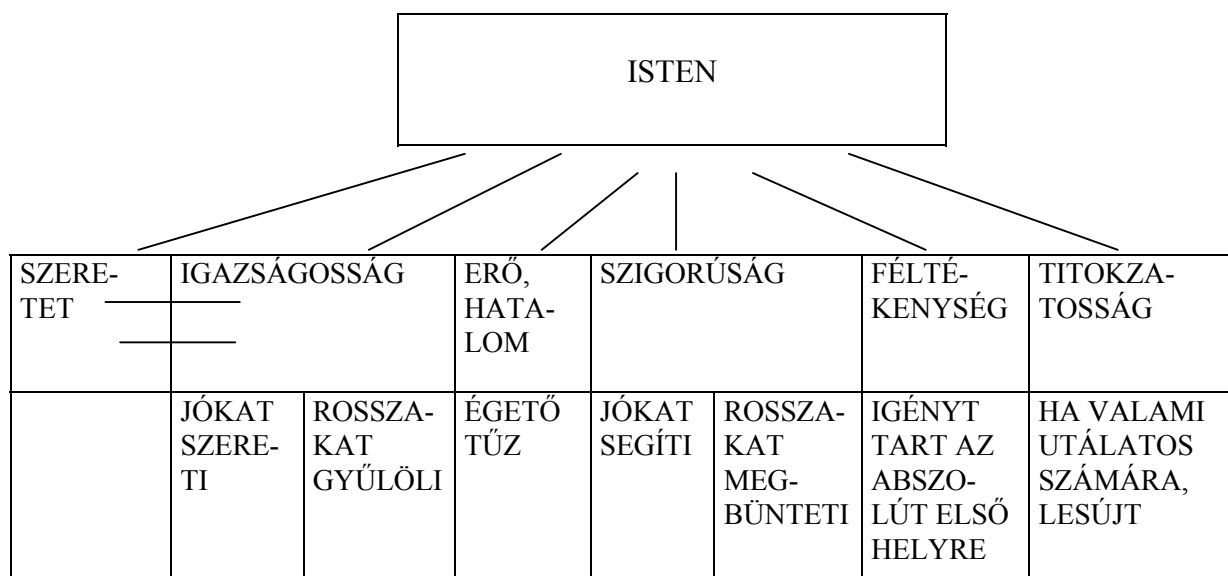
Nem véletlen, hogy - bár sok csodát tett, sok beteget meggyógyított - nem célja, hanem *eszköze* volt a gyógyítás, többször kellett szinte unszolni a hozzáfordulóknak, mert csak így, gyógyítva, csodákat téve válhatott Mesterré, Rabbivá, hiteles emberré, hiszen rendkívüli gyógyításai alátámasztották Isteni küldetését, Istenségét, és megmutatták lényegét, szeretetét, jóságát, könyörületét.

Könyörülete, irgalma, a hideg logikát keresztülhúzó szeretete, s nem az asszonyi felfűg volt az, mely végül szívéet meglágyította, s a leánynak egészségét még abban az órában visszaadta. És amikor az asszony hozzálépett, Ő maga is szinte holtfáradt volt, egész nap tanított, gyógyított, vándorolt, gyalogolt, s mai kifejezéssel úgy is mondhatnánk, tele volt a hócipője.

És ennél csodálatosabb nincs is Jézusban, hogy tökéletes Istenként is egy emberéletem éltem, nem tette elviselhetetlenül, követhetetlenül magasra a mércét. Hogy felszaladt benne a pumpa a jeruzsálemi zsinagógában és kötelet ragadott, hogy megingott a kereszthalál előtti éjszakán, hogy miattunk, értünk, még a tökéletlenséget is vállalta, magára vette bűneinket, gyarlóságainkat is, csak hogy követhető példaként szolgálhasson. Mert gondolatok csak bele testvéreim, ki hinne, ki tudna követni egy olyan példaképet, aki a szovjet katonák „ide löjtek” mintájára, szinte gépként megy a vesztőhelyre.

Olyant, aki sosem hibázik még egy aprót sem, aki sosem mond nemet, aki nem fárad el, aki nem gurul dühbe, még ha úgy igazán csak egyszer is Földi életében. Ez a nagyszerű, ez az Isteni Jézusban! És mennyire félreismerik, félremagyarázzák, meggyalázzák, megtiporják Lelkét azok, akik e szeretetből, áldozatból vállalt emberi vonásokat, Jézusnak *nem magára vett*, hanem *valódi* tulajdonságának, jellemvonásának, tartalmának tekintik, és fennhangon hirdetik, nem csak Szeretet van a Bibliában, Isten nem csak Szeretet!

Isten nevében haragot, uralkodást, erőszakot, közönyt, szívtelenséget, birtoklást, kisajátítást, féltékenységet, engedelmesség elvárását, mint Istenben is meglévőket, mint magasztost hirdetnek. *Formához rendelnek tartalmat*, tartalmakat, ahogy a háziasszony a konyharongyokat a fogásra akasztja, de Isten nem ilyen!

Így kialakul egy szigorú, a jókat szerető, rosszakat büntető, mégis kiismerhetetlen, titkolózó kép, ami hasonlít az *ötvenes évek téveszelnők* figurájához, és ezt húzzák a Jóistenre, az örök jóság, szeretetre. Mennyire előjön megint a tartalom és a forma. Formában érdektelenség, szívtelenség, vagy mint az ártatlanul elítélt asszonyánál prostitúció, tartalmában azonban a legszentebb áldozat, az Isteni Szeretet legszebb megnyilvánulása.

Olyan boldogság volt, hogy erre rájöttem, ráéreztem a szív szemeivel, ugyanakkor belegondoltam, hét réteg, hétszeres a kódoltság a szent Írásokban s mennyi idő kell még, hogy egy újabb réteg feltáruljon előttem. Mégis megnyugtató, hogy Isten tökéletességében, mérhetetlen, felfoghatatlan szeretetében, határtalan bölcsességében bízom, és biztosan tudom, ahogy a Nyomorultak c. filmnél az én szememet felnyitotta, úgy fogja majd egyszer minden ember-szellem szemét felnyitni az igazságra, és ha ez még sokáig is eltart, mi ez, az Örökkévalósághoz képest.

Testvéreim! Keressük mindenben a tartalmat, ne tévesszen meg bennünket a forma, csak úgy juthatunk közelebb az Igazsághoz.!

Az optimizmus titka

Egy kedves ismerősömnek írtam levelet, és próbáltam lelki hullámvölgyében vigaszt nyújtani neki. Lángoló, tiszta szerelem gyújtotta fiatal szívét perzselő lángra, és a mindnyájunk által ismert hullámhegyeken, hullámvölgyeken, mondhatni mennyeken és poklokon ment keresztül. Levelét épp egy ilyen pokoli hétvége után írta, és kicsit tanácstalan voltam, mit írjak neki, mivel öntsek lelket belé ebben az embert próbáló helyzetben.

Rájöttem végül, akkor tud az ember egy hullámvölgyet átvészelni, ha erős benne a hit, a tudat, hogy minden hullámvölgy után hullámhegy következik, mindig van kiút, akár tudatosan a Jóistennek tulajdonítjuk ezt, akár nem, mindig jobbra fordul sorsunk. Hát ez az, ez az ő problémája, a fiatalság. Ő még nem tapasztalta meg elégszer, hogy mélység után jött a kilábalás, a fellendülés, még nem vált benne feltétlen reflexszé a bizakodás, a remény, a az optimizmus, a jóba vetett hit.

Ahogy így kalandoztak gondolataim, eszembe jutott, hogy nálam mi indította be, máig tartó, közismert rendíthetetlen optimizmusom, keljfeljancsi stílusom kialakulását. Volt nekem egy tündér nagymamám, akivel nagyon szerettük egymást, soha az életben egy hangos szót nem szóltunk egymásnak. Csak a legnagyobb szeretettel tudok emlékezni rá, hiszen tőle csak jót, csak feltétel nélküli szeretetet kaptam. Hibái is voltak, ő sem volt szent, de hitt Istenben, hitt még a szentek segítségével is. Ha egy nyolcvan filléres cérnaspulnit nem talált, hamar felajánlott két forintot Szent Antalnak, s amikor fél percen belül meglett a cérna, már vette is kabátját, és ha esett, ha fűjt, indult a templomba, hogy vállalását, felajánlását Szent Antal - akit az elveszett tárgyak segítő szentjeként is számon tartanak - perselyébe teljesítse.

Hogy ez mennyire igaz, valóban Szent Antal, vagy a belé vetett hite kerítette elő a cérnaspulnit, nem tartozik a lényeghez. Nagymama ilyen volt. De volt még ennél nagyobb „vétke” is, mert babonás volt. No nem nagyon, nem hatalmas természetfölötti dolgokban, hanem olyan kis egyszerű, sokak számára nevetséges dolgokban, hogy ha bal fülem viszket, pénz áll a házhoz, az orrom viszket eső lesz, ha jobb tenyerem, akkor kellemetlenség fog érni, stb.

A régi rendszerben az effajta dolgok nemkívánatos, a materialista gondolkodástól idegen elemek voltak, s ezért gyermekkoromban újdonságként, ritka ismeretként, titkos tudásként szívtam fel nagymamámtól az egyes viszketések jelentését.

Szerettem a középpontban lenni, ismertnek, érdekesnek lenni, ezért új tudásommal fünek-fának elhencegtem, s egy kis idő múlva az iskolában, a brancsban, ismeretségi körömben szinte szakértőnek számítottam a viszketések jelentése ügyében.

Fontoskodásomhoz azonban butaság is társult, mert amilyen nagy garral híreszteltem el magam minden titkok tudójának, olyan hamar felejtettem el, melyik testrész viszketése mit jelent, így aztán ha valaki megkérdezett, mindenre azt mondtam: - bal füled? Az jót jelent, nagy öröm fog érni. Jobb tenyered? Az igen, az jót jelent, örülj neki. Érdekes módon senkinek nem tűnt fel tudatlanságom, hogy minden jelenséget a jóval kapcsoltam össze, de annyiszor mondtam ezt, annyi embernek válaszoltam, hogy jót jelent, hogy tudat alatt magam is kezdtem hinni benne, az örökös jóra fordulás, az állandó töretlen optimizmus gondolatával töltődtem be.

Életemben számtalan reménytelen, kilátástalan esetben vettem hasznát ennek a beidegződésnek, s lám, dicsőség a magasságban Istennek, még egy babonát is jóra tudott fordítani.

Testvéreim! Legyünk optimisták! Végül minden jóra fordul!

Rabok legyünk, vagy szabadok, ez a kérdés válasszatok!

Talpra magyar! Mondta Petőfi, és feltette a kérdést, rabok legyünk, vagy szabadok. Ennek nyomán én is egy fontosnak tűnő kérdésben szeretném kikérni véleményeteket. Már beszámoltam Isten Igéje c. esszémben arról, hogy egy lelkigyakorlaton egy testvérem véleményével nézetkülönbségem támadt. Nem apróság, nem piskóta, mert a gyűlöletről volt szó, lehet-e, szabad-e, kell-e gyűlőlnünk bárkit vagy bármit. Testvérünk jó szándékú, Istenszerető ember, de úgy *okoskodott*, hogy bizonyos körülmények között, nem emberekkel, hanem - ahogy ő fogalmazta - a bűnnel, a rosszal szemben nem hogy szabad, hanem igenis *kell gyűlőlnünk*, gyűlöletet éreznünk, mert a rossznak rosszat kell akarnunk.

Hónapokon keresztül nem jutottunk közös nevezőre, s legutóbbi levelében megírta, szerinte igenis a *gyűlölet* szónak lehet *Jézusi tartalma* is, és ezt a szót Szent Ágoston is használta. Ő nagyon gyűlöli mindazt, ami el akarja téríteni az általa megismert Jézustól.

Ha ez jó neked, hát gyűlölj, mert tegye mindenki azt ami neki a jó, válaszoltam neki, tiszteletben tartom a szabad akaratodat, szerintem úgyis a szeretet jó egyedül, és előbb, utóbb mindenki rá fog jönni erre. Mégsem hagyott nyugodni ez a kérdés, mert eszembe ötlött két mondat, melyet egy médiumi könyvben olvastam. „Aki helyesen gyűlöl, az szeret. Aki rosszul szeret, az gyűlöl.”

Hát jó, úgy még el tudom fogadni, hiszen a „helyesen gyűlöl” alatt érthetjük azt is, hogy sohasem gyűlöl, a rosszul szeret alatt azt, hogy nem szeret, de akkor miért nem azt írta a szerző? Ha valakit nem gyűlölök, akkor már szeretem? Ha valakit nem szeretek, már gyűlölöm? Ezt jelentené e rejtélyes két mondat?

Rájöttem aztán, hogy ismerősöm hol vétette el a lépést. Neki az *első gombot kell újra-gombolni*, mert nem tartalomhoz rendelt formát, a *gyűlölet* ugyanis, mint *forma*, a rosszat akarás, ártás, ártani akarás tartalmához tartozik. Ehhez a formához rendelte hozzá Jézus szent nevét, a formát, a szent formát, de nem a hozzátartozó kulcsokat dugta a hozzátartozó zárba, mert Jézus, Isten, az **ÖRÖK JÓSÁG ÖNFELÁLDOZÓ SZERETET** tartalomnak a formája, megnyilatkozása. A másik tévedés, hogy szerinte a gyűlöletnek, mely forma, van Jézusi tartalma, tehát a gyűlöletben benne van a szeretet.

Pontosan fordítva van, de nem úgy, hogy a SZERETET-ben van gyűlölet, mert Isten oszthatatlan, hanem a SZERETET, a mindenség létben tartja a gyűlöletet, a bukást is, hisz Lucifer, Belzebub, az összes démonok, az ártás, a rosszat akarás szellemi is benne vannak a mindenségben, ők nem saját magukból, hanem végső soron Istenből táplálkoznak.

Isten azonban mindenható, és soha senkinek nem ártásával, senkinek soha rosszat nem akarásával éri el, hogy ellenfelének birodalma egyszer elpusztuljon. Amint bárki, bármi felé, még ha a gyűlölet felé is gyűlöletet érzünk, máris a gyűlölet világát gazdagítjuk. Ha gyűlölet ellen gyűlőlnünk kellene, Lucifer megdönthetné Istent azzal, hogy szereti. Érzitek milyen képtelenség ez? A fizikából mindenki tanulta, hogy azonos rezgésszámú, hullámhosszú hullámok felerősítik egymást, ezért nem szabad a hídon a katonáknak egyszerre lépni.

Hideg ellen fagyasztanunk kéne, meleg ellen fűteni, éhség ellen koplalni, hízás ellen zabálni, talajvíz ellen locsolni, sötétség ellen szemünket behunyni. Ha a mínusz öthöz még hozzáadok mínusz ötöt, mondván, hogy a mínusz csökkent, akkor csak a mínuszt növelem.

Ha komolyan hiszünk abban, hogy Isten mindenható, és hogy Ő is a rossznak rosszat akar, mivel magyarázzuk, hogy még nem pusztította el a rosszat? Nem tudná egy másodperc alatt

megtenni? Isten végtelen bölcsességét tartalmazza az a mondás, melyet egyik neves szín-művésznünknek mondott gyermekkorában édesapja. „Ne törődj vele fiam! A gonosz elpusztítja a gonoszát!” Ami nem Isteni, önmagát pusztítja el, és sikere csak átmeneti, látszólagos, evilági lehet. Ha nem így lenne, nosza, már ugranék is ki a tizedikről.

Gyűlölni és szeretni egyszerre nem lehet, *két Úrnak nem szolgálhatsz! Ne álljatok ellen a Gonosznak*, imádkozzatok ellenségeitekért, kérjétek áldást üldözőitekre! A Szeretet elenged, nem szorít, nem kér, csak adni akar, ha elfogadják, tehát a szeretet szabad, de a gyűlölet függ gyűlölete tárgyától, foglalkozik vele, rabja gyűlölete tárgyának. Így aki rosszat akar, akár a rossznak is, az még *rabja a rossznak*. A bűntől, a rossztól, a gyűlölettől csak az lesz *szabad*, aki mérhetetlen szeretetével el tudja azt is engedni, s így emelkedhet Isten jó és rossz, bűn és erény, menny és pokol fölötti, tündöklő világába.

Testvéreim! Rabok legyünk vagy szabadok, ez a kérdés válasszatok!

Az Igazság ragyogó fénye

Gondoltam egy merészet és tettem egy merészet. Utóbbi esszéimet elküldtem annak a testvérünknek, akinek nézetei, a bennem megfogalmazódó gondolatoktól eltérnek. Mivel gondolatait szóban és írásban is terjeszti, felajánlottam, biztosítson helyett esszéimnek következő kötetében.

Ő egy nagyon jó, Istenszerető, erősen igazságkereső ember, és mindig hangsúlyozza, bármikor kész változtatni, de érvek kellene hozzá. Én nem vagyok a logika mestere, nem tanultam nemhogy filozófiát, de hittant is csak harminc évvel ezelőtt, meg nem is szeretek vitatkozni. Egyre jobban elmérgesedik a helyzet, s a végén már nem is tudjuk, miről volt szó, csak egyre jobban belelovaljuk magunkat a nézetek ütköztetésébe, és észre sem vesszük, már nem nézeteink, hanem mi magunk kezdünk ütközni.

Mi lenne, ha érvek egymásnak feszülése helyett a Szentlélek, az olvasók szívében lakó Isten rezdülései adnának választ? Az Igazság, Isten Igazsága oly fényesen ragyog, annyira érinthetetlen, hogy Istenszeretők nagyobb tömegében feltétlenül áttöri magát. Ha ismerősöm gondolatai tartalmazzák a teljes igazságot, és esszéim tévedést, vagy hamisságot, csak jót tehet az Igazságnak, ha mellette ott a hamisság, mert így az Igazság még fényesebben ragyog.

Gondoljuk csak meg, miért mutatnak arany ékszereket, gyémántot fekete, vagy sötétkék bársonyon, nem fehérén, mert a sötét háttér jobban kiemeli a gyémánt ragyogását. Miért a legszebb virág a mocsári liliom? Miért szebb, mintha egy réten, vagy sziklán nőne?

Minden érv amellet szól, hogy igyekezzünk megtudni a teljes igazságot, s jómagam alig várom az eredményt, akár pro, akár kontra, mert a bizonytalanság, még a rossznál is rosszabb.

Testvéreim! Hallgassunk a szívünkre, kérdezzük meg lelkiismeretünket, a bennünk lakó Istent!

Salamon király gyűrűje

Világhírű tudós, Ausztria szülötte, az állatpszichológia, vagy talán helyesebben viselkedéstan koronázatlan királya, Konrad Lorenz írta meg élményeit a Salamon király gyűrűje c. könyvben. A címlapon egy humoros rajzon a tudós-szerző látható, amint Bécs melletti házának kertjében guggolva, gágogva járkál, s a kirándulók újjal mutogatnak rá, hasukat fogják a nevetéstől.

Azt történt ugyanis, hogy Lorenz kíváncsi volt, vajon az anya képe az újszülött állatok, például a libák génjeibe be van-e programozva, vagy pedig az újszülött állatok az első lényt, akit a tojásból kikelésük után megpillantanak, anyjuknak tekintenek, s többé mellőle nem is tángítanak. Lorenz elvégezte teknősbékával is világhírűvé vált kísérletét, de amikor maga lett kísérletének alanya, pórul járt, mert a kikelt kiskacsák őt tekintették anyjuknak, s ha nem akarta, hogy neveltjei elpusztuljanak, anyaszerepét végi kellett játszania, s heteken keresztül guggolva, gágogva közlekedett családi háza kiskertjében.

Hasonló helyzetbe kerültem tegnapi, Évánál tett látogatásom során is, mert Éva, ez a szereteteli kisugárzású, jószívű asszony, egy hajléktalan asszonykát fogadott pár hónapja piciny lakásába, s megosztotta Irmával mindenét. Irma is sokat szenvedett az életben, testileg, lelkileg ki volt merülve, így boldogan fogadta, amikor felajánlottam, hogy a Szeretet postásaként segítek rajta.

Jó szívvel tettem, örültem is, hogy a hajléktalan otthon leválása mellett maradt lehetőségem, hiszen, mint Éva megvilágította, azok az asszonyok az első embert, ki nem veri, rúgja, gyalázza őket, „kitüntetik” szerelmükkel. Örültem, hogy van kin segíteni, s nem tűnt fel, hogy Éva telefonban többször közölte, Irma alig bírja kivárni a szerdát, mikor megjelenek, már csak hétről hétre él, belepusztulna, ha én nem lennék, magyarul mondva rám szokott, mint valami „kábitószerre”. Ez van, szegény mennyit szenvedhetett életében, érthető a reakció, de hát nekem is csak 24 óra egy nap, van családom, van munkahelyem, vannak ismerőseim, sok helyre úgy érzem, a Jóisten küld, de hát több nap, mint kolbász, ennél többet nem tudok.

Aztán tegnapi látogatásomkor, mikor Éva tapintatosan kiment a szobából a folyosóra cigarettázni, Irma zavartan elpötytyentette, hogy, hát ő szerelmet érez irántam, szerelmes belém. Földbe gyökerezett a lábam. Most én is guggolva gághatok Konrad Lorenz módjára? Mit rontottam el? Kérdeztem magamtól. Meghallgattam lelki bajait, *mint mindenkinek*, igyekeztem lelkiismeretem szerint tanácsot adni, javasoltam, *mint mindenkinek*, hogy tegeződjünk, a kezelés végén, *mint mindenkinek* keresztet rajzoltam a homlokára, megöleltem és két puszit adtam az arcára. Nem kellett volna? Nem szoktam erőltetni, ha valakinél érzem, nem venné szívesen, illedelmesen visszafogom magam, de egyébként ilyen vagyok, mint egy kölyökkutya, amelyik mindent megrág, én legszívesebben még a villanypóznákat is végigpuszilgatnám az utcán. Az emberekről nem is beszélve!

Ezt értette félre? Elmagyaráztam neki szép nyugodtan, hogy az ember eredeti formájában Egységben, Istennél élt, majd a szellembukás következtében minden szellem kettészakadt. Ezt írja a Szentírás a tudás fájáról vett almából való evésnek, és szimbolizálja a kettészakadást azzal, hogy Ádám és Éva felismerték különbözőségüket, s fügefalevéllal takarták el annak külső, látható jeleit. Így létrejött a dualitás, vagy ahogy Dethlefsen mondja, a polaritás világa.

Azóta van jin és jang, férfi és nő, hideg és meleg, száraz és nedves, kiárasztó és befogadó princípium, tehát az ellentétek világa. A szerelem, ez a csodálatos érzés, az Istenhez vezető út

nagy hajtóereje, mert a szétszakadt szellemfelek, duálok, tudat alatt állandóan másik felüket keresik, azzal akarnak találkozni, egyesülni, mert mélyen bennük van a bukás előtti, mennyei állapot, az Egység emléke.

Egyesülni csak a - birtoklásvágytól, önzéstől, és érzékiségtől megtisztult - utolsó testetöltésüket is letöltött duálfelek egyesülhetnek, és csak ők ismerik fel egymást utolsó testetöltésükben. Ezért épp a tisztulást segíti elő a felek, a férfiak, és a nők *állandó próbálkozása* duálfelük megtalálására, mely igyekezetnek érzékiséggel és birtoklásvágygal fűszerezett formáját *szerelemnek* szokás nevezni. De hát öbenne nincs testi vágyakozás irántam, vágott közbe Irma, nem külsőm vonzotta, nézett rám egy egész világ fájdalmával, keserűségével, vágyakozásával.

Úgy éreztem magam, mint egy vízimentő a Baywatch, amerikai filmsorozatból, akibe a fuldokló olyan görcsösen kapaszkodik, hogy majdnem megmentőjét is megfojtja. Ha áltatom, ha mellébeszélék, csak halogatom a megoldást, így belekezdtem.

Ennek nagyon örülök, és ez egy nagyon szép érzés Irma, de egy félnek csak egy másik fele lehet, kettő nem. Pár hónapja éppen arról ismertem fel duálfeletem, hogy amint kibontakozott érzelmünket szerelemként felismertük, azonosítottuk, azonnal leszögezte, eszembe ne jusson sem most, sem máskor, családom elhagyására gondolni, és itt a Földön vele élni, *ő azonnal és teljesen lemond rólam*. Így jöttem, jöttünk rá, hogy *nem* a földi értelem szerinti *szerelem*, hanem duálérzés ami köztünk van, és ami a legnagyobb kincsünk, lángolásunkat, közösen felajánlottuk áldozatként Isten oltárán. Szó sem volt arról, hogy elvonjon családomtól, hogy elvárja, találkozzunk, levél formájában tartjuk a kapcsolatot, ő beírta és beírta azzal, hogy tiszta, fiatal lelkével távolról, csendben, szenvedve szeret, imádkozik feleségemért, családomért és értem, és abban bízok velem együtt, hogy van egy túlvilág, s ott majd találkozunk. *Ő le tud mondani rólam teljesen, ezért tudhat igazán magáénak*.

És nagyon köszönöm Irma, hogy megosztottad velem ezt a titkot, nagyon szeretlek, és foglak ezen túl is szeretni, csak másképp, mint Te. Együtt érzek veled érthető fájdalmaidban, de nem hazudhatok, nem mondhatok mást.

Megerősítésként szeretettel átöleltem Irmát, két puszit adtam az arcára és búcsút vettünk egymástól aznapra. Nem lett volna helyes kioktatnom, ezért csak magamban gondoltam át, hogy szabadabb, és helyesen szeret az, aki saját szeretetétől, nem szeretete tárgyától függ, mert saját szeretete az embert ritkábban hagyja cserben, saját szeretetében nem igen csalódhat, míg a viszonzás mindig kétesélyes.

Megint visszacseng, hogy az igazán a miénk, amiről le tudunk mondani, szeretet is akkor van bennünk, ha szeretetünk tárgyról le tudunk mondani, el tudjuk őt engedni, s nem ragadjuk meg görcsösen a birtoklás béklyóival. Bölcs Salamon király is tudta ezt, hisz annak az anyának ítélte a gyermekét, amelyik lemondott róla. Ő is tudta, hogy más a tartalom és a forma, az anya formális lemondása, formális érdektelensége, tartalmában a legtisztább szeretet.

Testvéreim, tudjunk lemondani mindenről, és mindenkiről, tudjunk elengedni mindent, csak így szökkenhet minden tehetől megkönnyebbült lelkünk a magasságba!

Csak egy atyátok van II.

Idestova két éve már, hogy megírtam Csak egy atyátok van c. esszémet. Aki figyelmesen olvas, az rájöhetett, bizony csak részigazság volt, amit abban az esszében megírtam, hiszen nem tartalmat, hanem formát hasonlítottam össze. Bizony elmentem egy kissé a lényeg mellett, hiszen ha az Evangéliumot szó szerint vesszük, szegény órasmestereket is kárhoztathatnánk, hisz az Evangélium felszólítása ellenére mesternek szólíttatják magukat, a tanítókról nem is beszélve.

Az tesz tehát a Örömhír ellen, aki *tartalmában* él másképp, mint Jézus élénk élte. Nem véletlen, hogy az idézet ezzel folytatódik, „Ti egymásnak mind testvérei” legyetek. Egyenlők, egyenértékűek, mert ahogy a nap is lesüt jóra, gonoszra egyaránt, Isten szemében mind egyformák vagyunk. Az a vidéki pap, akit a televízióban szemmel láthatóan egyenlőként élt a parasztokkal együtt, lovával szántott, betért velük egy kisfröccsre a kocsmába, esetleg a fejőszéken, az istállóban nyújtott felebarátjának lelki vigaszt, még akkor is az Evangélium szellemében él, ha Uram bocsá atyának szólítják megszokásból a derék falusiak. Nem rátarti, nem oktatja ki őket, nem beszél fensőbbes hangon velük, nem kérkedik tudásával, hanem beolvadva közéjük, szerényen, szelíden, vidáman, olyan alázatosan, hogy még alázata is rejtve, végzi Isten munkásaként vállalt feladatát.

Aki azonban úgy érvel, hogy a tanítványok is kiválasztottak, a papok is kiválasztottak, aki a szentmiséről elküldi a Jézushoz közeledő, rágógumizó kisgyermekeket, aki bármiben, tudásában, Istenszeretetében, vagy alázatában is *többnek* képzelet, *tartja magát* másnál, vezetni, oktatni, irányítani, leadni akar, aki egy mondata alapján rávágja felebarátjára, hogy nem ismeri Jézust, az még a Világosság előszobájába sem lépett be, hívhatja magát „csak” pásztornak, vagy „szerényen” szolgának, vagy bácsinak, vagy épp csak keresztnévén. Aki nem unus inter pares²¹, hanem primus inter pares²² szerepre pályázik, rossz ajtón nyitott be, mert ez a művészbejáró nem a nagy Színpadra vezet.

Testvéreim! Tartalomhoz a forma, nem fordítva!

---

²¹ egy az egyenlők között

²² első az egyenlők között

Aldott graffiti II.

A Margit híd Pestre vezető oldaláról eltűnt az áldott graffiti, Isten jósága, hogy élünk. Vagy lefestették, vagy egy újabb márványlapot raktak rá, esetleg valamivel lecsiszolták, tulajdonképp jogos, mert bár Istenszeretőknek maradandó élményt nyújt, ateistáknak zavaró lehet, a piros festék spray nem a legtökéletesebben illeszkedik a homoksínű márványhoz, meg a tájképhez.

Egyébként is egyre többet látni, néhol kifejezetten erőszakos, zavaró, és bizony, nem mindegyik tölti el örömmel az ember szívét, még ha Bibliából is származik az idézet, mert amelyik idézet félelmet kelt, nem alkalmas, hogy a SZERETET iráni szeretetre, Isten iránti szeretetre indítson. Most Pest felől hajtottam a budai oldalra és egy újabb áldott graffitit pillantottam meg, „Hiányzol Istennek”.

Vajon megfordul-e ez bárki fejében is? Duálommal tiszta szeretetünk erősebb volt, mint a földi együttélés vonzó csillogása, és úgy döntöttünk, „elveszítjük” közös életünket, hogy megnyerjük azt. Iszonyúan szenvedtünk a különlet, az elválasztottság, kettéhasadtság, és az ebből fakadó sóvárgás, vágyakozás, maró, szívet tépő érzésétől. A vállalt szenvedés egy ilyen hullámvölgyében a mélységből felkiáltva hallottuk meg Teremtőnk hangját, ki elmondta, az Ő szenvedését éljük meg, mert a bűnbeesés óta ugyanígy sóvárog lassan-lassan, apránként visszatérő teremtményei, elkódorgott bárányai, elgurult drachmái, tékozló fiai iránt.

Nem hogy eltaszítaná bármely teremtményét valaha is magától, épp ellenkezőleg, végtelen szeretetével vágyakozik, epedezik irántunk, visszavár az égi hazába, és addig nem nyugszik, míg utolsó bárányát is meg nem találja, világot gyújt és elgurult drachmáját keresi, és szerető szíve csak akkor nyugszik, ha mindnyájan együtt leszünk abban a csodálatos szeretet közösségben, ahová lelkünk mélyén az egységre visszaemlékezve mindnyájan visszavágyunk, s kettészakadtságunk kínzó érzése szinte kényszerpályán vissza, az Egységbe vezet. Így osztja meg velünk Teremtőnk - tudtunkon kívül - fájdalmát, szenvedését, de ha tudunk lemondani iránta érzett szeretetből, ahogy Ő is lemond szabad akaratunk megsértésétől, bizony megtapasztalhatjuk boldogságát is.

[illegible]

A szeretet oszthatatlan és végtelen

Ellenségemnek sem kívánom, szokta mondani, aki szinte elviselhetetlenül szenved. Bizony nem volt elég, hogy duálfelemmel lemondunk a személyes együttlét boldogságáról, a szétszakítottság szívettépő érzése mellé nálam a kétségek idegtépő harca is járult.

Vajon helyesen cselekszem, cselekszünk, nem vétettem, vétettünk-e? Igaz, hogy tenni nem teszünk semmit, de Jézus pont azzal hozott forradalmi változást a bűn fogalmába, hogy már a gondolatot is, a rossz szándékot is idesorolta. Nem, hát ő, nem, ő tényleg olyan ártatlan, meg sem fordult soha, semmi tisztátalan a fejében, elég, ha ránéz valaki, ő még oly fiatal, romlatlan, de én, én már megmártóztam a Föld sarában, hátha én most bűnös vagyok, s eszembe jutottak azok az esetek, mikor lelkiismeretem bizony félreverte a harangot, s addig szólt, míg fel nem hagytam azzal, hogy ellene cselekedjek.

De most nincs lelkiismeret furdalásom, hát mi rosszat teszek én azzal, hogy vegytisztán szeretek valakit, és mi rossz van abban, hogy ő vegytisztán szeret engem, ráadásul imáival, biztatásaival még munkálkodik is feleségemmel való kapcsolatom javulásán. De mégis, nem gondolatban elkövetett házasságtörés ez? Hogy lenne az, hisz épp az erre irányuló kísértésnek mondtunk ellent. Nem kéne mégis, biztos, ami biztos, még a levelezést is abbahagyni, mindent felégetni, s a túlvilágra bízni a folytatást?

Eszembe jutott, mennyivel nehezebbek az egynapos böjtök, s a 21 napos böjt harmadik napja után milyen könnyen tudtam ellenállni bármilyen étel látványának, illatának, mert az aszkézis hatására a vágyak, így az étvágy is, elszenderednek, tetszhalálba merülnek, s nem nyugtalanítják, nem kínozzák, az önmegtartóztatót. Tehát akkor egy ilyen kamikázé típusú akcióval csak könnyítenék keresztünkön?

De hogyan vélekedik erről a világ? Akiknek elmeséltem - persze kevesen voltak - megrendülten, együttérzéssel, néha velem elérzékenyülve hallgatták meg történetünket. Megérezték, hogy most vagyok a legrettentőbb megpróbáltatás alatt, és valóban így van. Lemondtam, és nem volt nehéz a világi javak birtoklásának vágyáról, pénz, lakás, autó, szép ruha, nem bálvány már előttem. Megszabadultam a hatalomvágytól, azt hiszem csökkent elismertség, megértettség iránti vágyam is, állandóan tudatosítom magamban, hogy lényegtelen, hogy engem szeressenek, a fontos, hogy én szeressek.

Gyakorlatot szereztem a „ha megdobnak kövel, dobj vissza kenyérrel” megélésében is. Testi vágyaimat, bármely fajta éhséget, kívánságot beleértve magam alá gyűrtem, de éreztem valahol a zsigereimben már évekkal ezelőtt, hogy valami iszonyú nehéz próba még vár rám, és íme.

Ezeket a gondolataimat, kétségeimet, a bármely kapcsolattartás teljes beszüntetésére vonatkozó javaslatom foglaltam sűrű könnyhullatás között levélbe, amikor megéreztem a Mester jelenlétét, együtt érző szeretetét, és éreztem, hogy *nem a bűnöst, hanem a szenvedőt* látja bennem.

„Ne félj Esztert szeretni!” - szólt hozzám halkán, s bennem felmerült megint a kétség: Isten szól hozzám, vagy a Megtévesztő, noha ilyen gyöngéden, együtt érző szeretettel csak Ő tud szólni, a Megtévesztő, ha utánozza is, szirupos, negédes, émelyítő érzést kelt lelkemben. Miért ne féljek, mivel indokolható ez a felszólítás? Nem kisebbítem meg szeretetre igencsak

rászoruló szenvedő feleségemet, ha másra is kiárasztom, mást is szeretek? Így folytatta: „A szeretetnek számos *formája* van, mint az Istenszeretet, a gyermeki szeretet, a szülői szeretet, a házastársi szeretet, a baráti szeretet, a hazaszeretet, és sorolhatnánk a végtelenségig a formákat. A *tartalom* azonban minden formában *ugyanaz*, az áldozat, az önzetlenség.

Nem bűn, amit érzel, ott voltam melletted, amikor leveledben feltártad szíved e drága gyermeknek! Feleségedet nagyon szeresd, becsüld, tiszteld, neki nagyon sokat kell kapnia tőled, abban a formában, a házasságban, amiben együtt éltek. Törni csak formát, házasságot törni csak ugyanabban a formában tudsz! **Lk.16.18.** Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő. Aki mást is *ugyanazzal a tartalommal*, önfeláldozó, jóakaró, viszonzást nem váró szeretettel, de *más formában* szeret, az nem követ el házasságtörést. Az egyik nem megy a másik rovására, hanem épp fordítva, mindegyik *erősíti a másikat*. Észrevehetted, hogy amióta Eszter életedbe került, feleségeddel is javult kapcsolatod, feleségedet is jobban tudod szeretni. Feleségedet se ódzkodj szeretni, mert a felé irányított, sértést elnyelő, megértő szereteted is a benned levő szeretetet különösen tisztítja, növeli. A szeretet oszthatatlan, a szeretet csak gazdagodik, állandóan gyarapodik, különben véges lenne, Én pedig végtelen vagyok.”

Testvéreim! Szeressünk bátran, tiszta tartalommal, mindenkit és mindent, mert így a bőségszaru egyre jobban tele lesz, de a formára vigyázzunk!

Dum spiro, spero

A míg élek, remélek, mondja a latin közmondás, ami elhatározásnak szép, követem is, de szerintem a fordítottja a nagy igazság, mert amíg remélek, addig élek. Remény nélkül, bizakodás nélkül, ha testem működik is, ha járok, ha kelek, ha látszatra minden életfunkcióm működik, tetszhalott, szellemi halott vagyok csupán.

A latin közmondás Balatonlellén jutott eszembe, de hogy miről, azt előbb el kell mondanom. Kisfiam egészségi állapota nem hogy javulna, inkább romlik, a kilátások egyre borúsabbak. Úgy feleségem, mint kisfiam lelkiállapota ezzel arányosan felhős, és természetesen, minden erőmmel azon vagyok, hogy minden úton módon igyekezzek tartani bennük a lelket. Nagy előrelépés volt, hogy egy újságcikk kapcsán Bandikához eljöttek kedvenc női együttesének tagjai, füles nyuszt, hoztak, megpusziligatták, és feleségem is elmehetett szeretett Zoránja koncertjére.

Sokat segítettek ez alkalmak, többet értek sok gyógyszernél, de mindig kellett valami új, mert a hatás hamar elszáll, új örömet, új boldogságot kellett varázsolnom asztalukra. Kapóra jött, amikor Bandika felhívott útközben hazafelé, hogy McDonald's-ék a happy meal akcióban, Malackát, Maci Lacit, kék vízilovat, meg egyéb csodát adnak, és ő természetesen szeretne egy kollekciót kedves kis plüssállatkákból.

Rávettem magam a feladatra, de sajnos malacka már elfogyott a kecskeméti McDonald's-ban. Nejem másnap Budapestre vitte Bandit kivizsgálásra, de ott sem találtak sehol, mindössze azzal a savanyú hírrel, távoli lehetőséggel, apró reménysugárral tértek haza, hogy talán Siófokon, vagy Balatonlellén van, mert ott egy héttel eltolódott az akció.

Hű de messze van ez a két város, több óra autózás, gondoltam, de amikor másnap hazafelé hajtottam az autópályán, megmozdult bennem, meg kéne próbálni, hátha, ne adjuk fel a reményt. Mindig ilyen voltam, mindig bíztam, mindig reméltem, feleségemnek is mindig ezt sugalltam, mire ő csak keserűen legyintett: elég már, eleget vártam, most, most, most van a holnap! Nem hitt bizakodásomban? Elfogyott már az ereje? Nagyobbnak érezte terhét? Vagy pont ezért nagyobb is volt terhe? Ki tudja, de minden lehetőséget megragadtam, hogy nem üres szólamokkal, hanem élethű reménnyel, bizakodással tartsam benne a lelket. Örök Jóság Szeretete, Mindenható Istenbe vetett hit nélkül sokkal nehezebb remélni, bízni, mert az emberi képességek, és az emberi jóság nem lebecsülendő, de korlátolt, véges lehetősége marad, a SZERETET végtelenségével szemben.

Otthon berontottam, hogy indulunk Siófokra malackát venni. Épp véget ért a vacsora, feleségem rajong a Balatonért, még a nap is süt, így visszhangra talált javaslatom. A céges autó csak úgy falta a kilométereket, de bizony felsültünk Siófokon. Malacka egy szál se, lila vízilóval tele már a padlás, a sorozat csak teljes sorozatként sorozat. - Háromnegyed nyolc, ki tudja mennyire van még Lelle? Szabadkozott Katicám, de rábeszéltem, menjünk, bízzunk, reméljünk, és ha Lellén nem lesz, elmegyünk Nagykanizsára, vagy akár a világ végére is, hogy legyen egy Malackánk, s Bandikának ezzel egy kis örömet szerezzünk.

- Hát jó! Legyen! Válaszolta beletörődve, és újra megsarkantyúztam autómat. Valahogy a reménytől, a bizakodástól még gyorsabban repült, s alig negyed óra, húsz perc múlva más kanyarodtunk is a lellei McDonald's udvarba. Ahogy lendülettel vettem a kanyart, feleségem tekintete elkapott egy kisfiút, és felkiáltott: - Bandi, ott a Malacka! Azt az örömet, azt a boldogságot, amivel Bandi fiunk a McDonald's-ba rohant! A miénkről nem is beszélve! Még

tartalék Malackát is vettünk, hátha el tudjuk cserélni egy Maci Lacira, s nyugodtan, ráérősen, boldogsággal eltelve autóztunk egész hazáig.

- Látod szívem, ezért mondom mindig, bízni, remélni kell, sose adjuk fel a reményt, mert addig élünk, míg remélünk.

Keservebb helyzetet most saját helyzetemnél se nagyon tudnék kitalálni. Kisfiam betegségét feldolgoztam magamban, a Jóisten kezébe tettem sorsát a magam részéről, hisz Ő sokkal jobban tudja mi a jó Bandinak, mint én. Feleségem harcias ellenkezésével, Istenszeretetem bírálatával már megbékéltem, sőt Új vallás II. és Nyomorultak c. esszém, a formai imakör elhagyás, tartalmában éjjel-nappal imakör gyakorlatom sokat javított kapcsolatunkon.

És amikor egy kicsit enyhülne a szorítás, jön ez a felfedezés, a dualitás, duálfelem megjelenése, felismerése, és hiába nem vétkezünk, még gondolatban sem, szerethetjük egymást a legártatlanabb, legtisztább szeretettel, nem tárhatom feleségem elé felismerésem, akármennyire is úgy érzem, nincs takargatnivalóm, mert érzem, tudom, nem bírná el, beleroppanna, hűtlenségként élné meg, ahogy Isten belépését életembe is iszonyú dühvel, haraggal, pusztító indulattal fogadta. Két év keserve kellett, mire kiostáltam, kiostáltunk annyi aranyat a homokból, hogy rájöttem, Isten nem féltékeny Isten, neki sem kell, nem is szabad féltékenynek lennie, Isten végtelen, mérhetetlen szeretete a mindenkire kiárasztott szeretetben él, és tapasztalható meg a Földön.

Ha egy láthatatlan Istentől kapott, és részemről felé sugárzott tiszta szeretet ilyen averziót, féltékenységet váltott ki belőle, hogyan emésztene meg ugyanezt a tartalmat egy hús vér, létező személlyel kapcsolatban, aki még ha le is mond teljesen rólam, ha csak a távolból szeret is, de van, létezik, és szeretete elpusztíthatatlan? Mi lenne, ha valaki elmondaná neki, vagy véletlenül tudtára jutna? Mikor jutok el oda, hogy ezt magam, szemébe nézve, anélkül mondhatom el, hogy izgalmától, lelki megrendülésétől kellene tartanom? Hisz még most is összerándul, ha Vágó István, Mindent vagy semmit műsorában Főpap, vagy Biblia az egyik témakör!

Egy év múlva? Öt év múlva? Huszonöt év múlva? Soha, itt a Földön? Egyáltalán kivel oszthatom meg ennek az iszonyatos tehernek a súlyát? Ki érti ezt az én szemszögömből meg? Még a hozzám legközelebb állók is, még imaköri társaim is, rögtön feleségem pártját fogták, ha bármi probléma volt közöttünk. - Neki nagyon nehéz, egy anyának nagyobb a fájdalma, csak keserűségből teszi veled, amit tesz. - Szeresd őt még jobban! Mintha nem azon törtem volna magam mindvégig, mintha nem pont azon keseredtem volna el, hogy minden ilyen irányú igyekezetem ellenére, feleségem egyre sötétebbnek, még a Sátánnál is rosszabbnak, gonoszabbnak látott.

- Feszítsd csak meg magad! - Szeresd még jobban, neki sok szeretetre van szüksége! Mondták, mintha legalábbis csodakályha lennék, amelyik csak fűteni tud. Fűtöttem, amíg csak bírtam, mindenkit, aki hozzám fordult, éreztem is, hogy ettől csak nő a Watt teljesítményem, tudtam, éreztem, hogy ezt kell tennem, de engem nem lehet megérteni, hogy akadozik a fűtése? Hogy én is lehetek érzékenyebb, sértődékenyebb? Hogy egyszer engem is megvigasztalhatna valaki? Nekem ki segít itt a Földön terhemet cipelnem?

Ebben is meg van persze a jó, mert még jobban, még erősebben kapcsolódom Teremtőmhöz, a Szeretethez, de akár hiszitek, akár nem, én is el tudok keseredni! Nem vagyok örök jókedv, optimista keljfeljancsi, még ha írásaim ezt is tükrözik! Egyszer három évente én is érezhetem úgy, hogy de jó lenne, ha megnyílna alattam a Föld. Ha mindennek vége lenne! Mert ilyenkor, végső kétségbeesésemben mindig megérezem a Vigasztaló jelenlétét, megerednek könnyeim csatornáit, hatalmas zuhatagként átöblítik lelkem, méregtelenítik testem, és újabb erővel

folytathatom földi életem, mint Ti is teszitek mindnyájan. Reményünk, Krisztus csak te vagy!
 Áraszd ránk nagy irgalmadat!

Testvéreim! Reméljük, bízunk, mert addig élünk!

Sportszerűség vagy kegyetlenség?

Allítólag létezik démonológia nevű tudomány. Furán néztem, amikor először olvastam egy könyvben, vagy folyóiratban, hogy X.Y. démonológus. Na, ha az ő kezébe kerül egyszer ez az esszé, biztos tudni fogja, igaz-e, így van-e, ahogy most leírom, de számomra nem a tudományos pontosság, hanem saját élményeim őszinte megírása a lényeg, aztán ebből mindenki azt hámoz ki, amit akar.

Mindenki, aki a világon van, és eszét tudja, átélt már nem is egyszer kísértést. A baj, hogy nem mindig ismerjük fel, nem vagyunk tudatában annak, hogy nem sajátunk egy gondolatunk, csak belecsempészték agyunkba, mint kakukktojást, mi meg elkezdjük nevelgetni, mint saját fiókánkat, aztán meg jön a baj. Bizony 42 évig így tettem, és hány, de hány kakukktojást neveltem fel, mire kezdtem észrevenni, ki tojt fészkeembe, kezdtem rájönni, magamnak kell a szeretet tojásaival lelkem fészket teleraknom, hogy még hely se legyen benne, ahová a kakukk tojását becssempészheti.

Ez persze életünk végéig csak törekvés marad, maradéktalanul nem tudjuk megvalósítani, hogy ne szenvedjünk kísértést, de nagyon kell törekednünk rá. Az is nagy igazság, hogy minél inkább igyekszünk közeledni a Világosság felé, a Sötétség erői annál dühödtebben rajzanak körülöttünk, annál elkeseredettebben igyekeznek eltéríteni, megkaparintani minket.

Miután duálpárommal közös döntésünket nem hideg fejjel, hanem szeretetből, Isten és embertársaink iránti szeretetből meghoztuk, mikor bizonyossá vált az árnyékvilág megfigyelőinek is, hogy sem nem fogok elköltözni otthonról, sem nem fogunk titkos légyottokat panziókban lebonyolítani, hanem levélben tartjuk egymásban a lelket, és ha negyedévente a sorsra bízva, majdnem véletlenül találkozunk, akkor együtt imádkozunk, iszonyú haragra gerjedtek, mert valószínű nagyon rontjuk ezzel a boltjukat.

Kísértést is sokat elszenvedtünk, igyekeztek sugallni ezt is, amazt is, próbáltak bemagyarázni ezt is, azt is, de hála a Jóistennek mindet megúsztuk, hisz megállapodtunk, ha egyikünk meginog, másikunk megtámogatja, két Istenszerető együtt már erőt jelent, kettőt sokkal nehezebb csőbe húzni. Felajánlottuk Istennek, sőt erősen kértük, minden eszközzel lépjen életünkbe, ha bármilyen kicsit is eltérnénk attól, amit ő helyesnek tart, így lebiztosítottuk magunkat, ha mindketten csütörtököt is mondunk, legfeljebb megbotolhatunk, de el nem bukhatunk, mert Teremtőnk figyelemmel kísér minket. Így sem lehet lazítanunk, de legalább nem félünk.

Hát kiderült, csak hittem, hogy így félelem nélkül úszhatom meg a jövőt, mert bizony olyan pokoli időket, állapotokat értem meg, amit nem hittem volna, hogy egyáltalán lehetséges valakinek átélni. Nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy életem 44 éve alatt nem szenvedtem annyit, mint az elmúlt három-négy hónapban. A problémák ott adódtak, hogy új kihívással kellett szembenéznem. Krampuszékát viszonylag jól felismertem már hangjukról, stílusukról, de léteznek ún. démonok is. Szerencsére Hamvas Béla Scientia Sacra könyvében épp erről olvastam, mert abban különböznek tapasztalataim szerint az előbbiektől, hogy nehéz őket felismerni, nem csak úgy belecsöppentik az emberbe mótelyüket, hanem úgy éreztem, lelkemre óriás piócaként, polipként rátapadnak, szinte teljesen betakarják, és a azt az érzést, gondolatot, amit érzek, *sajátomként*, magaméként érzem, élem meg, és ez a szörnyű benne.

Nem részletezem, sem a gonosztságot, sem az undorító, sem a szennyest, sem a bármilyen démoni kísértéseket, de főként az elsőnél, míg rájöttem, miről is van szó, pokoli percek

éltem át. Éreztem magamban egy szörnyű érzést, amit legegyszerűbben a Szeretet hiányával lehet definiálni, valamilyen a Szeretettel nagyon ellentétes érzést és éreztem, úgy éreztem, ezt én érzem, ez az én érzésem, mintha legalábbis magam már krampusz volnék.

Vergődtem, mint a hálóba jutott hal, mint a pókhálóba repült méhecske, mert ez az érzés tölem idegen volt, ez egy nagyon rossz, nyomasztó, kiáltóan fájó, maró, gyötrő, életidegen, tehát démoni érzés volt. Jó fertályórát tartott az első alkalommal, míg leesett a tantusz, hogy egyáltalán miről van szó. Mint akit valami nyúlós, ragadós, tapadós, undorító valami borított be, igyekeztem a legkisebb mozdulatokkal apránként a halvány fénysugarat keresni, mely mindig megelhető lelkünk egén.

Ez a fénysugár, most Hamvas Béla gondolata volt, miszerint „csak” rá kell jöjjünk, hogy ez nem valóság, Istentől teremtett, mélyén szintiszta, s most tisztulóban levő, s megpróbált lelkünk az igazi valóság, ez csak káprázat, s a Káprázat Urának ezt kíméletlenül szemébe kell vágnunk, mire a kép darabokra, törmelékekre, csillámjaira, cserepeire hullik és elsüllyed a mélyben. Igaz, jön utána a következő, már új formában, mert találékonyak odaát, kreatívak, ki tudnak találni annyi mindent, hogy tudhatjuk, biztos sok idejük van. Profik a maguk szakmájában.

Fontos tudnunk azonban, hogy különbség van krampuszok és démonok között. Míg a krampuszok bukott angyalok, a démonok saját teremtményeink, melyeket magunk alkottunk szellembukásunk folyamán. Míg a krampuszok „csak” kísértének, mintha bűdös, döglött halat dobának be lelkünk szobájába, addig a démonok az egész szobát betérítik, ránk, lelkünkre telepednek, fojtogatják, és azért tudják ezt megtenni, mert onnan valók, onnan születtek, és ezért is kell magunknak, külső segítség nélkül legyőznünk őket.

Külső segítséget annyiban kapunk, hogy az Isteni kegyelem csak apránként engedi, szabadítja ránk szörnyteremtményeinket, s mindig figyelembe veszi, mekkora teherbírásunk. És ez az oka annak is, hogy aki démonjaival megküzd, mint Elisabeth Haich Beavatás c. könyvének egyik szereplője, vagy istenemberként kerül ki a kőszarkofágból, melybe bezárták, vagy csak egy tetem marad, amikor felnyitják a fedőlapot.

Két napig tartott az első hullám, s mikor felettem kitisztult az ég, nekiláttam imádkozni, mert a két nap alatt levegőt venni is alig tudtam, imáról, még fohászról is alig eshetett szó. Tompán lebénultnak, erőtlennek, szinte lelki halottnak éreztem magam, főként, míg az adott káprázatot szét nem sikerült törnöm. No jó, hát akkor gyerekek imádkozok egy menetet értetek, akik megkísértettetek, meg egyet a főnökötökért, Luciferért. Elmondtam a démonokért a penzumot, rázendítettem Luciferért egy imára, mire a Sötétség Ura beszólt: - Belzebub a démonok fejedelme!

Hát, Luciferkém, rád is rádférne egy ima, de legyünk sportszerűek, ha Belzebub az illetékes, akkor őérte imádkozom. Így is tettem és elcsodálkoztam, vajon igaz lehet-e hogy két ilyen csapatra, vagy alfajra oszlanak a sötétség erői, mert addig abban a hitben voltam, hogy Lucifer és Belzebub egy és ugyanaz, csak kétféleképp hívják őket. Tulajdonképp olyan mindegy, hogy hívják, meg ki a főnökük, ennyi a véleményem a démonológiáról, a lényeg, hogy ki tudjuk bekkelni piszok kemény, piszok ravasz húzásaikat, és ne essünk áldozatul nekik.

Hogy jön itt össze a sportszerűség, meg a kegyetlenség? Hát úgy, hogy egy pillanatig abban a tévhitben voltam, hogy odaát sportszerűség is létezik. Munkahelyemen - szerencsére egyedül - egy péntek délután másfél órát üvöltve sírtam, a pokoli, maró érzéstől, melyet bennem keltettek, s amikor félig felszáradt könnyeimmel a házból autóm felé igyekeztem, a mögöttem rajzó gonosz szellemekre rákiáltottam: - Üssetek, rúgjatok, ostorozzatok! Mert úgy gondoltam

végső fájdalommban, kétségbeesésemben, talán elájulok, elvesztem eszméletem, és így megszabadulhatok e szörnyű vérszívástól.

- Téged? Most? Minek? Hangzott a válasz, melyet kilúgozott agyammal akkor sportszerűségnek hittem. Néhány csenevész ördög odajött egyet-kettőt rúgtak belém, de a nagyobbak rájuk szóltak: - Hagyjátok, majd holnap! És így is lett, el is jött a másnap és azokban a sötétnél is sötétebb percekben, órákban döbbsentem rá, hogy az igazán kegyetlen kízóknak többször is fölakasztják áldozatukat, majd amikor majdnem meghal, nem kíméletből, hanem kegyetlenségből levágják a kötélről, felélesztik, és kezdik az egészet előlről.

Hát így történt velem is, péntek délután nem hagytak tovább lógni, fulladozni, levágtak és szombaton, meg vasárnap folytatták az egészet. A Jóisten bocsássa meg nekem, vasárnap már az is megfordult a fejemben, csak úgy szabadulhatok meg az elviselhetetlen gyötrelemtől, mely agyamban dobolt, véremben fájón izzott, testemet porrá omlasztotta, lelkemet apró cafatokra szaggatta, hogyha átállok a másik oldalra. Valós, reális, egyetlen lehetőségnek tűnt, még ha csak egy pillanatig is. Ahogy jött, úgy ki is pattant ez a gondolt a fejemből, de helyét a gondolat miatti sajnó büntudat vette át.

Én gondoltam ezt, képes lennék ilyenre, hát még ennyire romlott vagyok, hát nem sikerül, nem fog sikerülni? Éreztem, nem lennék képes rá, de az előbb még valóságosnak, reálisnak, lehetségesnek tűnt, mi lesz, ha legközelebb meg is teszem? Aztán eszembe ötlött Odüsszeusz gyötrelme, aki a szirének énekét az árbochoz kötözve hallgatta végig. Iszonyúan szenvedhetett, biztosan valami hasonlót élt át, de aggódnia nem kellett, mert az árbochoz volt kötözve. Hát én is odavagyok, mert szerencsére a Szeretethez, Jézushoz kötöttem magam, világított tudatomba a felismerés, Ő pedig, aki elkötelezi magát tiszta szívből Neki, azt nem engedi elbukni, akkor már nem kötelezi Őt szeretete, hogy szabad akaratomat tiszteletben tartsa. Szenvedhetek, jöhet bármi, de mindig van reménysugár, hogy egyszer minden rossz véget ér.

Testvéreim! Dugjatok viaszt a fületekbe, vagy ha nem, jó erősen, de nagyon erősen kötözzétek magatokat a Nagy Árbochoz!

Te kis ártatlan

Szokás szerint hamar körbeküldtem legközelebbi ismerőseimnek új esszéimet, mert nagyon vártam, vágytam a visszajelzéseket, melyek nélkül úgy érzem, sötétben tapogatózom. Jöttek is, nem kellett sokáig várni, úgy szóban, mint írásban. Sportszerűség, vagy kegyetlenség c. esszém szinte mindenkit felkavart, és sokakból valamiféle aggodást váltott ki. Egy ismerősöm kifejezett eltanácsolt attól, hogy élményeim bárkinek elmeséljem, leírjam, mert szerinte ő meg tud engem érteni, hisz ő maga is misztikus, átélte a lélek éjszakáját, meg még valamilyen éjszakát említett, de bizony az emberek többsége nem azt fogja mondani rólam, hogy na, ez az ember Isten fia. Magam esetleg megkönnyebbülnék, de jobb ha óvatos vagyok és vagy senkinek, vagy *csak neki* mondom el ilyen jellegű élményeim.

Így nem tudom megmondani, hogy a Lélek éjszakája volt-e, amit átéltem, de azt éreztem, legyen rá akármilyen reakció is, nekem ezt ki kell írnom magamból. Ismerősöm jóslata abban beigazolódni látszott, hogy többen valamiféle aggodásuknak adtak hangot, óvtak attól, nehogy átálljak a rossz oldalára, és elgondolkoztam, vajon mi lehet ennek az oka. Annyira átélhető volt leírásom, hogy az olvasó beleéli magát, és saját magát vetíti bele helyzetembe, azért aggódik, hogy tényleg képes lennék, lettem volna átállni? Vagy külső szemlélőnek objektíven úgy tűnhet, hogy bennem *egyszer megfordul* a gondolat, akkor az ott meg is marad? Nincs különbség aközött, hogy egy fekete madár *átrepül* a házam felett, vagy *fészket rak* a tetején? Komolyan azt képzelheti rólam egy olvasó, miután elolvasta könyvemet, 150 esszémet, hogy a cél előtt bedobom a törülközőt, és ekkora fordulatra vagyok képes?

Nem érződik, hogy *az képes, és az tudja leírni* az átélt szörnyű kísértést, aki már túlesett rajta, aki már immúnis ellene? Nem érződik, hogy aki ezt leírja, annak nincs takargatnivalója, hogy legalábbis őszinte ember?

Nem érződik ki ebből az esszéből, meg az egész esszékötetből, hogy egy megváltozni akaró, *jóra törekvő* ember került iszonyú megpróbáltatás alá, és *végső gyötrelmében, kilátástalanságában*, jóformán végtelenül került egy ilyen, erejét majdnem meghaladó helyzetbe? És ekkor is csak egy pillanatig futott át agyán a szörnyű gondolat?

Nem *Isten Jóságában kételkedik* igazán, aki azt hiszi, hogy Isten nem dob legalább mentőövet addig hű, neki elkötelezett gyermekének?

Lehet ennyi mentő körülmény mellett, magyarul mondva rossz szándék nélkül ilyen rosszat tenni? Nem *hitelesebb* az esszé, mintha leírtam volna mellemet verve, lám ezt is kibírtam könnyedén, én már túljárok a Sátán eszén, már olyan fényes vagyok, hogy nem mer többet megkísérteni? Nem ekkor lennék igazán gögös, és sátáni?

Fiaimmal minden tapasztalatomat, élményemet megosztom. Kisebbik fiamnak el sem kell mondanom, ő a másik dimenzión keresztül mindent tud rólam, csak rövid fél szavakkal, nyugtató pillantásokkal adja tudtomra, hogy együtt érez velem. Nagyobbik fiammal egy fél éjszakát beszélgettünk végig, szerető komolysággal hallgatott végig, s amikor másnap reggel az ülögarnitúrán hevertem, s ő szobájukból kijött, egy - a két fiú által használt - becenevemen szólított: - Szia, te kis ártatlan!

Testvéreim! Ha rólam el is tudjátok képzelni, hogy végzeteset teszek, legalább a Jóistenről ne tételezzétek fel, hogy cserbenhagy!

Megkísértésem története

Licánál, kedves ismerősömnél jártam két hete, és annak ellenére, hogy társaságban volt, elmeséltem Eszterrel való megismerkedésünk történetét, ahogy duálpárként felismertük egymást. Az az ismerősöm, akinél közvetlenül előtte voltam, nem értette meg, hogy a duálvonzalom nem Istent megkerülő, Istent helyettesíteni akaró, hanem éppen *Istenhez vezető* út. Búcsúzóul nyomósan figyelmeztetett, hogy Isten saját magára, kvázi saját magának teremtett, és bármennyire is Isten önfeláldozó szeretetével szeret duálpárom, nehogy összetévezzem a szeretet tárgyát magával a Szeretettel.

Fájó volt erőltetett magyarázkodása, Istent, mint elsőségéhez görcsösen ragaszkodót tükröző felfogása, bizalmatlansága, de elviseltem tőle, mert már belépésemkor elmondta, koránál fogva megjegyezték, és tőle ne is várjak mást. Licánál sokkal több együttérzés, megértés sugárzott felém Licából és ismerőséből Hédiből is, akit először láttam, de amikor a szemébe pillantottam, tudtam, hogy nyugodtan belekezdhetek.

Örült a szívem, amikor a postaládából szokatlan formájú borítékot vettem ki, és Hédi leveleiben köszönetét, és meghatottságát olvastam, melyet, mint írta, *megkísértésem* történetének elmondása után érzett. Nagyon jó esett bizalma, együttérzése, szeretete, de tisztáznom kellett, hogy valójában nem erről szólt, szól történetünk. Amikor megismerkedtünk középkorú férfi, és fiatal leány Isten iránti közös érdeklődése kötött össze minket. Éreztünk egyfajta szeretet első látásra, mintha ki tudja, mióta ismernénk egymást, ez áthidalta a korkülönbséget, és mindketten ügyeltünk, ne fusson mellékvágányra köztünk, Istenszeretők között a dolog. Én attól tartottam, évek óta szunnyadó érzéseim lobbannak lángra, a fiatalság tündöklő szépsége, melyet Eszternek a Jóisten bőkezűen osztott, megigéz, s házasságtöréshez, vagy „bűnös” tartalmú rejtett kapcsolathoz vezet. Kapcsolatunkat a levelezésre korlátoztuk, időnként telefonáltunk egymásnak, és nagyon a véletlenre bíztuk, hogy személyesen találkozunk. Kéthavonta, ha úgy esett, találkoztunk.

Egy találkozásunk alkalmával, voltam olyan karakán, hogy szóba hoztam a témát, volt olyan érzésem, mintha szerelmesek lennénk mindketten, de ugye biztos nem az. - Á nem, én is lerendeztem magamban, mondta önbizalommal Eszter. Megnyugodtunk, hogy nem fenyeget a bűn veszélye, de legközelebbi találkozásunk alkalmával még mindig feszített a belső kérdés, mi ez a vonzalom, mi ez a rokonszenv, mi köt minket össze.

Közös meditációban vettünk részt és odafönt rákérdeztem, mert tudtam, a Jóisten mindent enged megtudni, amit nem pusztán kíváncsiságból, hanem a szeretetben való növekedés céljából szeretne megtudni az ember. Egy nagyon érdekes képet láttam, egy őserdei kunyhó előtt egy fekete hajú indián kisgyermek játszott, az egyszerű kunyhóban sugárzó szemű édesanyja, aki szeretettel figyeli gyermekét. Hát ez az, meg van a megoldás, írtam másnap levélben, mert a társaság előtt nem akartuk ezt részletezni. Eszter két félkört látott egymáshoz közeledni és egyesülni, amit némi kétellyel úgy magyaráztam, hogy lelki közösségünket szimbolizálja, és nagyon örültem felfedezésünknek. Drága kisfiam, édes anyácskám, elvultunk szépen, a 45 éves kisfiú, és a 18 éves anyuka. Eszter szeretete, meg persze az enyém is nőttön nőtt, elkezdett heti egy nap böjtölni kisfiam gyógyulásáért, rendszeresen imádkoztunk egymás családjáért, tippet adott, hogyan szerethetném jobban feleségem, én igyekeztem az ő családi helyzetére, tanácsokat adni, szóval úsztunk, mint hal a vízben.

Egy esti imám alkalmával megjelent kisgyermekorom, ahogy akkori édesanyám szoptatott, majd fiatal felnőtt korom, amikor feleségemet mutattam meg édesanyámnak, s ő szeretettel

megáldott minket, édesanyám fájdalmas halála, amikor az őserdőben az ég felé kiabálva hívtam őt, kértem Istent, adja vissza nekem, kit annyira szerettem. Pár nappal később megjelent egy kép, hogy édesanyámmal halászunk a folyóban, szavak, kifejezések ugrottak be, majd, hogy hanyatt leestem egy fáról, és édesanyám könnyezve, aggódva élesztget, Kindzsáj, má Kindzsáj.

Úgy éreztem ezer éve ismerjük egymást, és mivel egymástól kölcsönösen sok szeretetet, segítséget kaptunk, kötődésünk egyre csak erősödött, szilárdult. Egyre jobban oldódtunk, s már olyan sorokkal fejeztük be leveleinket, hogy millió puszi (arcodra), öllek virágszálam, tündöklő csillagom, és még sorolhatnám napestig. Annyit gondoltunk egymásra, hogy lélekben szinte állandóan együtt voltunk, mikor reggelenként az autóban Budapestre vezettem, éreztem, hogy mellettem ül, és velem együtt imádkozik.

Egy alkalommal megtapasztaltam azt a különös érzést, hogy átéltem én vagyok ő, és ő van én. Nem valamiféle egyesülést, hanem azt éreztem, hogy ő, és én egyek vagyunk, és megelégedetten nyugtáztam magamban, én már az Egység érzését tapasztalom, melyet a mennyben éreznek az angyalok, ahol minden, és mindenki egy. Ő még a két félkör egyesülésénél tart, gondoltam kis önteltséggel, de hát fiatal lány, nincs még oly élettapasztalat, nem olvasott annyit, nem merült el annyira ezekben a dolgokban.

Egy vasárnap kint sétáltam a városunkhoz közeli erdőben és különös csodálatos érzést éreztem, amit megírtam neki: „Tegnap délután kimentem egy kicsit az erdőbe, a természetbe. Lágyan fújt a szél, Te benne voltál a szélben, körülöleltél és én is átöleltelek. Benne voltál a lemenő nap langyosan simogató sugarában és én csókot hintettem a napsugárra. Benne voltál a földben, és én óvatosan lépkedtem, nehogy megsértslek. Benne voltál a madarak boldog fütytyében, és én fürödtem Benned. Benne voltál a kis hangyákban és vigyáztam, nehogy Rád lépjek. Benne voltál a fák törzsében és megsimogattalak. Benne voltál az ibolyákban, s én nem szakítottalak le. Benne voltál az egész délutánban, benne voltál sétámban, bennem voltál. Csodálatos volt. S amikor rákérdeztem lelkedre, azt mondtad: - én is ugyanezt érzem, ugyanúgy ahogy Te is érzed.”

Ahogy ezeket a sorokat írtam, leveletem még Mamikámnak címeztem, egyszer csak megvilágosodott bennem, hogy ez egy szerelmeslevél, és én halálosan szerelmes vagyok. Az is vagyok kezdettől fogva, csak igyekeztem elnyomni, mindenféle formába önteni, csatornába terelni ezt az érzést, mert büntudatom volt miatta, féltem tőle. És csak úgy patakzott könnyem, és azzal folytattam, váratlan fordulattal, hogy Eszter, én halálosan szerelmes vagyok beléd, kimondom az egész világ előtt, tudom, hogy tisztán szeretlek, és Isten itt áll mellettem, végigsimít fejemen, és a szenvedőt, nem a bűnöst látja bennem. Az ugyanis soha, egy pillanatra sem merült fel sem bennem, sem Eszterben, hogy családi kötelékemet meglazítsam, horribile dictu, családom elhagyjam, vagy vele „titkos randevúkat” bonyolítsak le.

Mérhetetlen volt öröm, és egyben fájdalmam is, mert ezt a csodálatos érzést ő is visszaigazolta, és mindketten egyszerre szenvedtünk, meg boldogok is voltunk. Borzasztó órákat éltünk át, amikor megjelent előttünk, milyen boldogan élnénk le életünket akár egy kunyhóban is, egy rossz szó, vita nélkül, mekkorát kacagnánk, ha engem gyermekünk nagyapjának néznének, milyen jó lenne csak egymás közelében, egymás mellett lenni, és nem tehetjük, nem ez a megoldás.

Egy közös fájdalmas, szívszaggató imában felajánlottuk Istennek szerelmünket, azt, ami a legszentebb volt nekünk, hogy szívünkkel, lelkünkkel együtt, áldozatként égjen Isten oltárán. Közben persze iszonyúan szenvedtünk, mert a lemondás fájdalmas, a sóvárgás erős volt, engem még büntudat is kínozott, hátha ez a szerelem is bűn, pedig tudtam Isten nem vádol. Ha

lehet szó megkísértésről történetükben, akkor az volt, hogy tiszta, ártatlan szerelmünkért büntudatot igyekezett kelteni bennünk. Nem voltam tisztában saját érzéseimmel, mert gyermekkorom tiszta szerelmei óta, az élet sarában meghemperegtem, és nagyon nehéz volt kitisztáznom magamban, Eszter lelkét, vagy sugárzó fiatalságát szeretem. Benne nem volt kételyem, elég reggel a tükörbe néztem, pocakos formámat, töttyedt arcomat, kopaszodó fejtetőmet végignéznem, hogy ő lelkemet szereti, és nem akar birtokolni, mert mindig az ellenkezőjére, feleségem melletti kitartásra, feleségem mind jobban való szeretetére biztatott.

Ettől szerettem Eszter még jobban, mert éreztem ilyen önzetlen, tiszta, érdekmentes szeretettel még az életben nem szeretett senki. Fájdalmas paradoxon, minél jobban elenged, annál jobban szeretem, feleségem minél jobban akar birtokolni, annál nehezebb kikényszerítenem magamból felé szeretetemet. Esztert világító fényes angyalnak láttam, magamat olyan szürkének, mint amilyenre a 45 év pora bevont. Ő csak nyugtatott, biztatott, és elmondta esti élményét, hogy a Jóisten elmondta neki, mi egymás lelki felei vagyunk, utolsó testetöltésünket éljük, és halálunk után odaát egyesülhet majd lelkünk. Ő úgy kéredezkedett le utánam, hogy közelemben lehessen, és végső tisztítótüzemben segítsen. Egy reggel spontán bukott ki belőlem ez a kis haiku:

Fogom a kezéd
Fogom a kezéd
A lelkünk egybeér
Hunyd be a szemed
Minden vakító fehér

Ekkor döbbsentem rá, hogy *a duáltörvény*, melyet egy médiumi könyv felelőtlen állítása alapján magamban felelőtlenül elvettem, *igaz*, és mi egymás duáljai, lelki felei vagyunk, és egy fél semmi máshoz nem passzolhat jobban a világon, mint saját másik feléhez. Újból húsunkba, lelkünkbe martak a gyötrelmek ostorcsapásai, gúzsba kötöttek, rabnak éreztük magunkat, mert pontosan mi ketten, akik egymásra találtunk, mi, akik a földön a legboldogabb pár lehetnénk, mi nem élhetünk egymással földi házasságot, mert ezzel a legnagyobbat, a végső egyesülést szalasztanánk el.

Ekkora tétnél már az ártó erők is tombolni kezdtek, ezer, meg ezer kísértéssel terhelve, nehezítve sorsunkat. Sokszor úgy éreztem, akár három nyomorék életet, vagy utána a kárhozatot is vállalnám, csak egy életet, csak pár évet, csak pár hónapot együtt lehessen velem. Nem hasonlítható ez semmi máshoz, még a szerelmesek testi vággyal, birtoklásvággyal fűszerezett vonzódásához sem, mert az néha magasra csap, összeformnak, majd különválnak, és folytatják végtelen ingamozgásukat, míg mi a nap minden percében ezer fokon izzottunk szerelmünkben, sóvárgásunkban, fájdalmas boldogságunkban, és emellett hol a mélybe zuhantunk a gyötrelmek poklába, hol egy kis hullámvölgyön pihentük ki magunkat.

Végül is az izzás sok salakot kiégetett belőlem és egyre tisztábban éreztem, milyen talmi érzés volt, kapcsolatunk elején büntudatból, büntől való félelemből szinte ódzkodni Esztertől, milyen önbecsapás volt a korábbi inkarnáció egyébként valós élményében látni a lényegét, és mennyivel jobb, ha szívet tépőbb érzés is, szeretetből lemondani a SZERETET-ért.

A SZERETET csodás lelki élménnyel hálálta meg hűségünket. Múltunkat és jövőnket nézhettem végig néhány szimbolikus képsoron. Eszter egy magas sziklaszirten állt hosszú hajjal, istennőként, és leugrott a mélybe. Én tudtam, hogy ő most lent fog élni, nagyon fáj hiánya, ezért utána ugrottam és sellőként éltünk a tenger alatt, ez volt bűnbeesésünk, „kétségbe esésünk”. Aztán egyszer csak egy síkságon voltunk, mindketten lovak, a fejem a fejéhez dörzsöltem, és játékosan futkároztunk. Ezután fecskék voltunk, a tengert kellett

átrepülnünk, én nagyon fáradt voltam, s ő valahogy a hátára vett, repült, hogy én pihenhessek. Aztán lazacok voltunk, küzdöttük magunkat felfelé a vízeséseken, leraktuk az ikrát, tejet és kimerülten elpusztultunk, küldetésünket beteljesítettük. Aztán valamilyen bogarak voltunk, egymáshoz közel két levélen, egy ágon. Ezután golyák voltunk és széles fészket raktunk egy kémény tetején, kicsinyeinknek vittük a békákat.

Ezután zöld hernyók voltunk, csak rágtuk a leveleket. Mindig tudtunk egymásról, mindig tudtam, hogy Ő a másik, de hernyónak valahogy nem volt olyan jó. Olyan butának éreztem magam, csak a rágás, néha oldalt pillantottam rá, és tovább rágtam. Aztán rókák voltunk és Eszter - olyan aranyos volt - egy tojást hozott a fogai között, aztán feltörtük és kilefetyeltük. Vízilovak is voltunk, de vastag bőr miatt csak ilyen durva lökésekkel, fejünk egymáshoz dörgölésével tudtuk kimutatni érzéseinket. Nagyon érdekes volt, hogy légyként, vagy hasonló szárnyas rovarként is felismertük egymást, pedig sok egyforma volt ott, de valahogy tudtam, hogy ő az, valahogy megismertem.

Aztán két fehér galamb voltunk, repültünk felfelé, ő volt jobboldalt, én baloldalt, de magamat Belőle az ő fejéből az ő szemével láttam. Aztán már csak azt láttam, hogy a két galamb repül föl, valami elképzelhetetlen vakító fényesség felé, olyan kicsik már, mintha egyek lennének és aztán csak a vakító fényesség.

Tehát bűnbeesésünk, testetöltéseink, és megtisztult jövőnk lehetősége is megmutatkozott ebben a csodás látomásban, mely nagy erőt adott nekünk. Ezzel az erővel, ebből az erőből, Isten szeretetéből gazdálkodunk, imáinkban kérünk újból, és újból erőt, hogy a szeretetünket *szeretetből fel* tudjuk *áldozni*.

Testvéreim! Ugye nem megkísértésünket, hanem szeretetből vállalt, boldog szenvedésünket írtam le?

Mit kíván tőlünk Isten?

Elmúlt egy néhány nap, megint Licánál jártam, s ahogy hanyag lazasággal ledobtam magam karosszékébe, megakadt a szemem, egy erősen térítő vallás kb. 30-40 oldalas brosúráján, illetve annak címén: Mit kíván tőlünk Isten? Belegondoltam, mennyi papírt, mennyi munkát fektetettek bele a ... mibe? A semmibe! Hiszen a válasz ez, Isten semmit sem kíván tőlünk, ezért teszünk meg előbb vagy utóbb mindent neki.

Isten semmit sem akar, ezért minden vágya teljesül.

Isten senkit, semmire nem készítet, ezért az egész teremtés az általa jónak tartott irányban mozog, s még a Sátán is Isten országának legnagyobb építője.

Isten nem tanít, hagyja, hogy magunk tanuljunk, ezért Ő a legnagyobb Tanító.

Isten teljesen lemond hatalmáról, teljesen kiszolgáltatja magát a világnak, ezért Ő a leghatalmasabb. Isten nem uralkodik felettünk, ezért Ő az Úr.

Isten lemond arról, hogy nyíltan kinyilvánítsa szeretetét, mert benne van a legnagyobb szeretet, Ő a SZERETET.

Isten sehol sem látható, ezért mindenütt jelen van.

Isten semmit sem titkol előlünk, ezért kell fáradságos munkával szemeinkről a hályogot ledörzsölnünk. Isten nem birtokol senkit, és semmit, ezért minden az Övé.

Isten szeretete nem feltűnő, avatatlanak legkisebb jele is alig látszik életünkben, ezért szeretete a legnagyobb.

Isten semmilyen dicsőségre nem vágyik, ezért minden dicsőség az Övé.

Isten a legszerényebb, a legalázatosabb köztünk, ezért a legmagasztosabb.

Isten a leggyengébb, hagyja széttépni, megalázni magát, ezért a ereje az egész világegyetemet felülmúlja.

Testvérem! Ha Istenhez akarsz hasonlítani, kövesd példáját!

Audietur et altera pars

Utóbbi esszéimet szokásos módon körbeküldtem ismerőseimnek, és még válaszbortétkot is küldtem mellé, hogy visszajelzéseket kaphassak. A hallgatás beleegyezést jelent, mondja a közmondás, de ösztönöm most mást sejtetett. Mint dum spiro, spero esszémben megírtam, kevés együttérzést kaptam eddig, pont azoktól, akikkel együtt indultam Isten felé. Mindig engem bízattak újabb erőfeszítésre, feleségem pártját fogták, most pedig, hogy ebbe a duálkapcsolatba keveredtem, még annál is kevesebb együttérzést éreztem, mint ezidáig.

Persze nem mindenki *határolódott el* hallgatásával, vagy kertelésével tőlem, voltak azért kivételek is, azért hallgattassék meg a másik fél is, audietur et altera pars, és alkossunk utána véleményt. Melinda, amikor elmondtam neki, milyen teher, hogy ezt a szerintem tiszta kapcsolatot nem tárhatom fel feleségem előtt, visszakérdezett: - Mit kéne ezen neki elmondani? Mi van ezen elmondanivaló Viktor? Ha te Katit nem hagyod el, nem fekszel más ágyába, akkor érzelmeidért nem kell büntudatot érezned!

Nóri, húszegynéhány éves takarítónk sírva ölelt át, amikor „megkísértésem” történetét elmeséltem neki. Lassan, lassan szelídülő huszonéves kolleganőm, akivel másfél éve próbálok sok türelemmel, szeretettel szót érteni, egyik nap átjött szobámba, és így szólt: - Viktor! Adhatok egy pusztit? Sokkal jobban szeretlek, mióta szerelmes vagy! Emma, a nyeremény kézbesítése kapcsán szerzett ismerősöm, a telefonban így búcsúzott: - Viktor, minden jót kívánok kisfiadnak, feleségednek, egész családnak... itt egy kicsit megakadt, mert nem tudta hogyan folytassa, ... És mindenkinek, aki téged szeret, mert aki téged szeret, rossz ember nem lehet. Rég kaptam ilyen kedves bókot, és Emma nagyon ügyesen vágta ki magát a helyzetből. Egy gyógyító ismerősöm úgy kommentálta az eseményeket, hogy emberibbnek, magához közelebb állónak, nem olyan elszálltnak érez, mint korábban érzett.

Feleségem, aki csak gyötrődésemet érzi, érezheti, meg felé közeledésem igyekezetét, egyik reggel pusztit adott, sőt megsimogatta fejemet. Kisfiam kétszer annyit bohóckodik, játszik velem. Nagy fiam kimondatlanul segít, vigasztal, igyekszik erőt adni. Egy valaki, még imakörös ismerőseim közül is jelentkezett és elmondta, szerinte Isten adja lelkünkbe a szerelmet. Az biztos, hogy létrejöttét, kialakulását nem tudjuk akaratlagos módon előidézni, csak elfojtani, szívükből kitépni lehetséges, ha sikerül, de vajon Irma szívébe miért csepegtetett volna Isten irántam szerelmet. A szerelem, mint a duálérzés érzékiséggel és birtoklásvággyal beszürkített formája épp azért nyilvánul meg sok ember felé, mert amíg nem kaptak le a lelkekről a bűnrétegek, nem ismerik fel egymást és csak próbálkoznak.

Akinek mondjuk 4316 van a lelkébe beleírva, a másik lelkében a 43-at, vagy a 3-ast és 6-ot látván azt hiheti, párját találta meg, pedig a vélt pár épp a 4216-os, vagy a 2356-os is lehet. Így lehetséges, hogy eredetében, tiszta szerelemként, a duálérzés Istentől való, Istenhez vezető érzés, átvitt értelemben még földi, szürkített formájában is, de az egyes emberek között létrejövő, kialakuló szerelmet a duálfél felismerése, illetve annak hite hozza létre.

Németországi ismerősöm, hosszú évek után ismét Magyarországra látogatott. Regényem német változatát elolvasta és sok gondolattal ajándékozott meg. Egy hosszú estét töltöttünk beszélgetéssel, és onnan közelítette meg helyzetemet, hogy nagyon sok büntudatot, önvádat érez ki soraimból, szavaimból, pedig szerinte kevés ember van a Földön, aki legalább ennyi csintalanságot ne követett volna el életében. Nekiduráltam magam, igyekeztem mindent

összeszedni, összehordani magamról, de szerinte még a nagy vallások szerint is a bocsánatos bűnök kategóriájába tartoznak azok a „bűnök”, melyeket életemben elkövettem.

Sőt, megfordította a dolgot és egyenesen nekem szegezte a kérdést: - Viktor, biztos vagy benne, hogy együtt kell neked maradnod Katival? Hisz ő maga ajánlotta, hogy váljatok el! 12 éve ismerlek titeket és utólag megvallom, mindig azon csodálkoztam, hogyan bírod ki Kati mellett, annyira elüt zárkózott, komor természete a tiédétől. Szegény Karl-Heinz jót akart, de ezzel azért olajat öntött a tűzre. Eszembe jutott fényképalbumunk, ahol ezer fotón mosolygok, és feleségem ezer fotón komor, mert igazán sosem tudott örülni, vagy legalábbis, sosem mutatta ki. Tótágast állhattam, megvehettem neki a legdrágább ajándékot, mit évek kínjával spóroltam össze, legfeljebb a szája szegletében jelent meg egy apró mosoly a köszönöm mellé.

Eszembe jutott, az utóbbi tíz évben mennyit bírálta, fitymálta külsőmet, étkezési szokásaimat, „hogy nézel ki?”, „te már teljesen elhagyod magad”, „megint leetted az inged, neked már partedli kell”, „disznóól az asztal körülöttesz”, a legyintések, a fintorok, ahogy egyre inkább szokássá vált, hogy kisfiammal együtt hol elnéző, hol intrikusabb gúnnyal kinevetnek. Az utóbbi években pedig bensőm kifigurázása csatlakozott addig is igen alacsony árfolyamú megítélésem mellé. Hol kihagyó emlékezetem lehetett a téma, mert nem tartottam fontosnak megjegyezni a Dallas filmsorozat, vagy a Melrose Place szereplőgárdáját, és mindez azt sugallta, már egy lyukas garast sem érek. Aztán „gonoszságom”, került terítékre, mely egy „gyilkoson is túltesz”, hisz az legalább hamar megöli áldozatát, én meg lassan kínozom feleségem azzal, hogy a láthatatlan, és szerinte gonosz Isten szeretem, ki nem gyógyítja meg kisfiamat.

Mégis protestálnom kellett német barátom javaslatával szemben. Valóban kijelentette feleségem, hogy ha nem vagyok hajlandó visszatérni a régi, „normális”, Isten előtti kerékvágásba, akkor inkább váljunk el, de ez csak formailag volt válási buzdítás, szíve mélyén azt gondolta, ha te képes vagy erre, hogy engem a te Istenedért elhagyj? És akkor tettem volna a legnagyobb kárt, ha lelkiismeretem egyáltalán beleengedett volna ilyen felelőtlen cselekedetbe, mert ország-világnak lehetett volna mondani, lám ilyenek az Istenhívők, fanatikusok, inkább elhagyják családjukat is²³, önzően, önérdékből, és bizony ország-világ neki adott volna igazat, és sokan megbotránkoztak volna, vagy megrendültek volna hitükben. Kolleganóm szerint ez, a jelenlegi helyzet a legrosszabb gyermekeinknek, mert köztünk az ellentét a levegőben van, még ha igyekszünk is palástolni, és pont a gyermekek érdekében kellene tiszta vizet öntenünk a pohárba.

Felnőtt, egészséges, külön élő gyerekekkel, főleg, hogy mi nem Istennel megbeszélve, hanem saját kútfejük alapján, anyakönyvvezető előtt kötöttük össze életünket, még lehetséges lenne, de duálpárom megjelenése ezt a helyzetet is csak bonyolította, hisz ki az, aki nem arra gondol, a fiatalság bolondított meg, s eszemet veszítve, csak szenvedélyből hagyom ott, ki engem, a maga igen sajátos módján, de valamikor szeretett. Kisfiam kora, egészsége hosszú évekre megkönnyíti, hogy ezen ne gondolkozzak, és lelkiismeretem, de legfőképp duálpárom sem menne bele, legfőképp kincsemet veszíteném el, egy ilyen döntéssel. Addig pedig nem marad más, mint keresztünket felvenni, cipelni, és figyelni, a Gondviselés mit hoz számunkra, milyen helyzetbe, helyzetekbe sodor bele.

Megdöbbentő volt a Spektrum tv-ben egy családos férfi válását, és az egyes vallások állásfoglalását bemutató film, mert mindegyik vallás azt szajkózta, Isten csak az ő szertartásuk szerint kötött házasságot ismeri el mennyben kötöttnek, és ha nem az ő vallásuk szerint

---

²³ Mt.19.29 „És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet”.

köttetett a felbontandó házasság, vagy ha semmilyen egyház, hanem csak a polgári szertartás szerint, akkor az ő vallásuk szerint felbontható. Saját katolikus vallásom szerint is házasulatlannak, vagy ahogy régebben mondták, vadházasságban élőknek számítok, de nagyon remélem száz papból száz elutasítana az összes tény ismeretében, ha ma házasságkötési szándékkal jelentkeznék, még ha formailag lehetséges lenne is.

Szerintem Isten lát egyedül szívekbe, vesékbe, Ő tudja egyedül, meg talán a két házaspár, kinek házassága köttetett az Ő jelenlétében, s kinek nem, s így a legbölcsebb dolog ezt mindenki lelkiismeretére bízni. S lehetnek mennyben köttetett házasságok egyidejűleg egyháziak is, valamely vallás szertartása szerint, lehetnek világiak, lehetnek egy szobában, vagy folyóparton kimondott fogadalmak is, és bizony nem jelent garanciát, sem pap, sem lelkész, sem rabbi jelenléte, hogy Istenben, az Örök Jóság, Szeretetben köttetett az esküvő.

A Jóistennel ugyanúgy beszélgetek, mint eddig, sokszor kisirom magam neki, Ő mindig vigasztal, és arra biztat, vigyem az önként vállalt áldozat keresztjét, és ne akarjak ezen egy szakítással, a kapcsolat befejezésével könnyíteni. Persze itt még kritikusabban kell szemlélnem minden szót, mit úgy érzek Ő diktál, mert akkor nehéz igazán a saját gondolatot a sugalmazottól különválasztani, ha erősen érdekeltek vagyunk az ügyben, magyarán mondva saját magunkról van szó.

Testvéreim! Hol hullámhegy, hol hullámvölgy, könnyű a kiutat meglátni?

Meddig még?

Igy szokott felkiáltani, aki már úgy érzi nem, vagy nem sokáig bírja tovább. Belőlem is ez szakadt fel, mert pár napja döbbeneteset álmodtam. Valaki álmomban egyre kiforgatta szavaimat, minden szavamnak, cselekedetemnek kifordított, *ellentétes* értelmet adott, és emiatt álmomban olyan düh fogott el, hogy utánaszaladtam, és teljes erővel bele akartam rúgni ebbe a lénybe, és a sors fintora, bal lábammal félálomban olyan hatalmasat rúgtam a betonfalba, hogy egy lábujjam, meg izületi töve kis híján eltörött. Kék, lila folt jelezte fájdalmas hajnali kalandom, melyet feleségemnek még reggel elmeséltem, családomnak este, mikor nagy nehezen lehúztam dagadt lábamról a cipőt.

Gergő négyszer hányt, szaladt elém Bandika, a család kis hírhozója, és szívem összerándult, mert tudom, Gergő hiperérzékeny gyermek, erős a szuverenitásigénye, és feleségem összes dühét ráönti, mert szerinte ő térített a rossz útra, ő hozta ezt az „eszement baromságot” a családba, ahogy ő Istent és az Istenhitet nevezi, és különben is rám ütött, hisz rendszeretőbb bátyjához képest kicsit felszínesebb, trehányabb, nem a materiális világ, hanem a szellemi dolgok érdeklik, sarlatánság, hogy gyermek létére gyógyítani, tanfolyamot tartani merészelt, stb.

Gergő már hatodik hete hány. Húsvét környékén azzal indított feleségem, hogy biztos alkoholt fogyaszt, és igenis legyen szigorú apa, ne ássam alá elvtelen puhánysággal az ő tekintélyét. Nagyon fáj, hogy erőszakkal akar erőszakra kényszeríteni, de megkérdeztem Gergőt, aki természetesen nem ivott alkoholt a kérdéses időszakban. Aztán Gergő táskájában egy használt rádiótelefont talált, és diadalittasan fogadott, helyesebben rohant le már a bejárati ajtóban, miközben cipőmet levetettem, hogy a „fiad” lopott telefonokkal üzérkedik. Hónapok, évek óta Gergő a bűnbak, de az utóbbi időben annyira felpörögtek az események, és érzem Gergőre zúdul minden dühe, és Gergő védtelen, mert gyermek.

Talán két hete finoman megemlítettem, a hányásnak is lelki oka van, a népnyelv is ismeri azt a kifejezést, hogy hányhatnékom van valamitől. Aki magánakvaló, öntörvényű ember, azt iszonyúan fáraszthatja, az elviselhetetlenségig kínozhatja az állandó regulázgatás, az apró rendrakási felszólítások, szemrehányások, tedd ide, tedd oda, miért nem etted meg, miért eszel ennyit, miért így eszed, miért nem mutattad meg az ellenőrzőt, és bizony ahogy a lélek meg akar szabadulni attól, amit nem tud befogadni, az embernél is előfordul, hogy „nem veszi be a gyomra”, és ahogy a lélek tenné, vagy tesz is, kiadja magából az imént lenyelt akár kifogástalanul is megrágott kiváló táplálékot.

Bízom Gergő szellemében, küldetésében, de sok híradást olvastam már fiatal fiúkról, akik a velük szemben támasztott túlzott követelmények elől az öngyilkosságba menekültek. Hogy ennek veszélye mekkora nem ítélt meg, de éreztem Gergő szenved, és attól volt lelkiismeret furdalásom, hogy nem állok ki mellette, hiszen sorstársam, még ha gyermek is. A lehető legenyhébb körítéssel igyekeztem ezt feleségemnek pár hete elmondani, de azonnal felcsattant és a leghatározottabban elutasított, és folytatta diéta/gyógyszerek kombinációból álló terápiáját.

Éjfél után pár perccel ébredtem ismét Gergő borzalmas öklendezéseire, melyek nyögéseiben, kiáltásaiban, üvöltéseiben lelke fájdalma is benne volt. Hajnali háromkor már nem bírtam tovább, a szívem majdnem meghasadt és kiszaladtam a nagszobába: - Gergőkém! Megeshetne már valakinek a szíve rajtad! Reggel feleségem iszonyú haragos képpel közölte, majd

elmondta, ne akarjak rákenni semmit, és én vagyok a gonosz, lám a falba is belerúgtam előző éjszaka.

Ekkor kérdeztem magamban az égre nézve, meddig még? Meddig kell még ezt elviselnem? El kell-e viselnem, ha úgy érzem, százszor inkább a halál, vagy tengődnék egy Borsod megyei cigánytelepen, vagy kukáznék, csak ezt ne tovább!

Testvéreim! Szerintetek meddig még?

Állj a sarkadra!

Kineziológus ismerősömnél, Katánál jártam délelőtt. Aki nem tudná, a kineziológia egy ideológiáktól mentes stresszoldó technika, mely Amerikából ered, és az izomtónusok mérése, valamint személyes interjúk útján kerít sort a sokszor tudatalattiba menekült problémák, stresszgócok megtalálására és oldására. Bár nem szükséges pszichiáteri, pszichológusi végzettség hozzá, sikerrátája igen magas. Katával öt éve ismerkedtem meg, betegségem korai fázisában, és ismeretségünk azóta is tart, írásaimat megküldöm neki, és dicséretére legyen mondva, ismerőseim közül az egyetlen volt, aki felhívott és segítséget ajánlott fel.

Hozzá kell tennem, hogy Kata Istenhívő, de nem vallásos, sőt néhány vallás Istenképét valótlannak tartja. Még apróbb rossztetteket, enyhe agressziót is jobbnak tart önvédelemből, mint a „szeretet” minden áron történő, erőltetett, szirupos gyakorlatát. Azzal kezdte, hogy mértéktelenül sok bűntudatot, önmarcangolást érez ki írásaimból, és szerinte egy Istenhívőnek boldognak kellene lennie, hisz Jézus is örömhírt hirdetett. Rám pedig elég rám nézni, hiszen sántikálásom, lehajtott fejem nem valódi alázatot, hanem lesújtottságot, hajlott hátam pedig akaratgyengeséget mutat a testbeszédben járatos, figyelmes szemlélő számára.

Az izomtónusok tesztelésével kiderítette, bűntudatomat gyermekkoromban, édesapámtól, édesapám hadvezéres személyiségétől szedtem össze, akitől sok jót is kaptam, de ez az igazság. Ez a bűntudat, az önértékelés, önbizalom hiánya, a döntésképtelenség annyira beépült személyiségembe, hogy házasságomban tudat alatt egy ugyanilyen parancsnoklás feleséget választottam, és mellette még jobban megerősödött ez a néhány negatív jellemvonás. Házasságom első harmadától kezdve azt terveztem, majd ha megnőnek gyermekek, majd akkor új életet kezdek, tehát döntésem, ha időben kitolva is, de meghoztam.

Isten életembe lépésével megváltozott a helyzet. Mivel a szeretetet elsősorban visszavonulásként, megalázkodásként, akaratfeladásként értelmeztem bizonyos vallási tendenciák hatására, erősödött bennem a bűntudat akkor is, amikor már rég a sarkamra kellett volna állnom, hisz előfordult, szófogadóbb, szelíd bárány nagyobbik fiam is azt mondta: - Apa ezt már nem kell eltűrnöd, mégis csak Te vagy a családfő. - Nem az legény, aki adja, hanem aki állja, védtem magam, pedig lelkem mélyén tudtam, ez is önbecsapás.

Kata szerint nem hogy a gyermekek érdekét szolgálja, hanem kifejezetten sérti, hogy a felszín alatt él az ellentét feleségem és én között, és nem akkor szeretem, ha akaratom teljes feladásával belenyomorodom ebbe a házasságba. Milyen apaképet vetítesz gyermekeid tudatába? Egy döntésképtelen, önmagát alulértékelő, bűntudatos, nulla akaratú apa képét?

Állj a sarkadra! Állj a sarkadra! Mennyit gondolkoztam ezen a mondaton, amit belső vezetőm, életem legelső meditációján, 1994-ben mondott. Mikor, kivel szemben, hogyan álljak a sarkamra? Pedig, mint minden bölcsesség ez is univerzális, az élet minden területére alkalmazható, és alkalmazandó felszólítás volt ez, aminek nem tettem eleget, sőt épp az ellenkezőjét tettem a szeretetre hivatkozva.

És igenis igaza volt feleségemnek! Róla álmodtam, az én agresszióm volt, amit elnyomtam magamban és végül önpusztító, *önlábuajtörő* módon jutott kifejeződésre. Ha belsőnkben agresszió, azaz hordalék, törmelék, szemétdomb van, akkor képmutatás, hazugság, de minimum önbecsapás, ha csak nyeljük a varangyosbékát, (egyik álmomban ez jelent meg) és azt mondjuk, akkora a szeretetünk, hogy mindent elviselünk. Mentségemül szolgáljon, hogy

ebben környezetem sugalmazása, szeresd jobban, majd ő is megenyhül, a Jézusi tanítás ilyen értelmezése is táptalajul szolgált.

De vajon nem beismerni kéne inkább, hogy házasságunk elejétől kezdve rosszul működött? Vajon nem feleségem hagyott el már évekkal ezelőtt lélekben? Vajon tényleg szeretet az, ahogy ő a birtoklásvágyát, dirigálását nevezi? Jót teszek-e vele, ha továbbra is abban a hitben hagyom, amiben eddig volt, hogy magamba nyelek, fojtok mindent, s ettől ő még igazságában megerősítve érzi magát. Helyes őt megtartanom abban a reményben, hogy majd egyszer olyanná formálódok, mint amilyenné ő szeretne formálni?

Nem jobb lenne neki is, ha magához illő párt találhatna? Milyen apakép alakul ki gyermekeim előtt akik ezt nap, mint nap látják? Nem költözhetne nyugalom és békeség a házba ha - akárcsak egymásnak szóban is - de kimondanánk, hogy mi már nem vagyunk házasok? Feladatunk, a három gyermek, s főleg beteg kisfiam felnevelése elől úgysem bújhatok, és soha nem is szándékoztam elbújni, mindegyik gyermeknek ugyanúgy apukája és anyukája lehetünk, csak nem egymáshoz kötve. Nem többet ér az őszinteség a szeretet, a szenvedés minden áron történő erőltetésénél? Megtört gerinccel, lehorgasztott fejjel meggyőzően hirdethetem Isten országának boldogságát?

- Viktor! Sugdoshat neked a Jóisten akármit a füledbe, az keveredhet saját gondolataiddal is, ha nem vagy boldog keresztény, akkor nem vagy jó keresztény. Te most egy házasságban megnyomorodott mártírként akarod hirdetni Isten országát, és így nem fogsz követőkre találni. Én nem ismerem a Bibliát, csak annyit tudok róla, amit esszéidből kiolvastam, nem érdekelnek a vallások, de szerintem Isten nem ezt várja tőled, hogy tűzön vízen keresztül házasságodban maradj!

- Nem tudod elhinni, hogy ezt a kislányt Isten pont azért vezérelte melléd, hogy végre szeretet kaphass, hogy egy kicsit boldogabb légy? Hogy erőt adjon, még ha fizikailag távol is van tőled? Vedd föl keresztedet, és menj Jézus után, de ezt a keresztet már te magad ácsolod magadnak, és magad szögezed fel magadat rá! Imaköri társaid csak azért bízattak szeretet címén meghátrálásra, önfeladásra, mert emberi természet, hogy azt a lovat ütik a legjobban, amelyik húz.

- Kata, mi száz halált halnánk Eszterrel egymásért, és mi lemondunk arról, hogy itt a földön összekeverüljünk.

- Viktor! Élni? Élni egymásért nem lehetne? Nem azért van a földi élet, hogy itt fejlődjünk? Fejlődsz te abban a kapcsolatban, amiben megnyomorítod magad? Ami be belerokkansz? Gondolj bele, *te emeled fel őt, vagy ő húz le téged*, ha minden áron mellette maradsz, és tűrsz tovább. Igen, azt írja a Biblia, aki elbocsátja, elhagyja házastársát az házasságtörő. Te hagynád el most a feleséged, vagy ő hagyott el már akkor, amikor házasságotok első hónapjában nem tudott választani közted és szülei között? Vagy te, amikor csak első gyermekeitek születése miatt maradtál mellette? Vagy ő, amikor hónapokig, évekig paragon hagyott kielégítetlenségeddel? Vagy te, amikor ezután már akkor is másra gondoltál, amikor hébe-korba együtt lehettél vele? Vagy ő, amikor azt mondta, melltartót kéne viselned, és kifolyik a hasad a nadrágból? Vagy te, amikor eldöntötted, csak addig maradsz vele, míg gyermekeiteket fel nem nevelitek? Vagy ő, amikor megtérése után Isten ....nyalójának nevezett? Amikor azt mondta gyerekeid előtt, rosszabb vagy a gyilkosnál is? Amikor Arany Viktor faszobrász téves címmel jött levélre megkérdezte tőled, mit jelent az „obrász” a végén?

Az ő mániákus tisztálkodási kényszere a belső tisztulás helyetti pótcselekvés. Az ő karmája, amit le kell tennie, az, hogy még az életénél is fontosabb számára a *hatalom gyakorlása*, a tiéd pedig a *hatalomtól való félelem*, tehát pontosan az ellentéte. És ehhez Kati, ismét mondom,

nem tudatosan, szántszándékkal, de minden eszközt, nyílt, rejtett erőszakot, érzelmi zsarolást, bűntudatkeltést felhasznál. Elmond téged a legutolsó szemétnek, és tíz körömmel ragaszkodik hozzád? Hát mi ez? Én nem fogom egyikőtöknek sem pártját, itt *nem arról van szó*, hogy van jó fél, és rossz fél, mindkettőtök követett el hibát, de a *kapcsolatokat működésképtelen*, és folytatása változatlan formában mindkettőtöknek *csak árt*.

És az sem igaz, hogy gyermekeidnek az szolgál javára, ha ezt az agóniát végignézik. Ha két lépcsőházzal is, de külön költözöl, ugyanúgy tudod gyermekeidet látogatni, tudsz segíteni anyagilag, fizikailag, és rendszeres, de nem állapotyszerű jelenléteddel azokon, akik hozzád tartoznak. Fals remény volt abban bízni, hogy feleségeddel valaha megértitek egymást, hiszen ti egészen más szellemi szinten vagytok. Ez nem minősítés egyikőtök számára sem, hisz mindenki úton van, de ez az igazság. És bővli duma, hogy az ellentétek kiegészítik egymást. Tűz és víz kioltja, *megsemmisíti, nem kiegészíti*, táplálja, fejleszti egymást!

Kata homlokomra tette a kezét, felszólított, hogy képzeljem el, tárgyasítsam az önbecsülés hiányát, a döntésképtelenséget, és bűntudatot egy X energiaként, mely meg is jelent előttem egy sötétszürke felhő formájában. Most köszönjem meg neki, hogy lelki fejlődésemet elősegítette, kérjem meg ezt az energiát, hogy menjen el tőlem olyan személyhez, akinek a lelki fejlődést elősegítheti, és vizualizáljam, ahogy kimegy a szobaajtóig. Kiment az ajtóig majd megkértem menjen a folyosóig, majd a lépcsőházig, a ház kapuig, majd ott várt egy közlekedési eszköz, nálam repülőgép, melybe beült az akkor már szénfekete alaknak látszó valami, és szép lassan nekiindult, majd elrepült.

Közben patakzott a könnyem, jól kisírtam magam, nem haragot, hanem szeretet éreztem ez iránt az érzés iránt, és azok iránt is, akiktől ezt átvettem, magamba építettem, mert megértettem, minden szenvedés csak javamat, lelki fejlődésemet, érésemet szolgálta.

Rádöbbsentem, mivel a sötétszürke felhő épp távozásával arányosan egyre inkább körvonala-zódott, hogy itt, még ha X energia kérésre elküldését végeztük, valójában démonűzés történt, csak valami csodálatosan szép, magasztos, Krisztusi formában.

Döntésem megszületett. Igyekszem értelmesen higgadtan elmondani a bennem felgyülemlett gondolatokat, s csak annyit kérek, maradjunk továbbra is lehetőleg egy fedél alatt, csökkentsük a súrlódásokat, és mondjuk ki, mi ketten az igazságot, hogy mi hosszú évek óta nem vagyunk házasságban. És egyikünk sem rossz, csak más, és inkább éljünk *formálisan különváltan*, de *tartalomban szeretetben*, mint formálisan házasként, de tartalmában kutya-macska barátságban.

Testvéreim! Ti hogyan döntenétek?

Amiről lemondasz, az igazán a tiéd II.

A hasonló című esszémben leírtam, jobb lett volna még a havi egy alkalommal történő imakörbe járásról is lemondanom, feleségem bizonyára hamar megtért volna, hisz amiről lemondok, az igazán az enyém. Alig telt el két hónap az illető esszé megírása óta, és most már másképp látom a helyzetet. A lemondás a másik, tehát felebarátunk szabad akaratának megsértéséről való lemondás, az ő befolyásolásáról való lemondás, a birtoklásról való lemondás esetén eredményezi, hogy akinek befolyásolásáról lemondunk, az - önzetlen szeretetünk miatt - befolyásunk, hatásunk alá kerül, akit birtoklásmentesen, féltékenység nélkül, Krisztusi szeretettel szeretünk, az rabja lesz szeretetünknek, de ha legféltettebb kincsünkről, szabad akaratunkról lemondunk, akkor nem kapunk cserébe szabadságot!

Jézus szabad akaratából ment a keresztre, lemondott az erőszakról, az ellenállásról, de a poroszlónak ő is visszabeszélt, mikor az arcul ütötte. Az én eddigi stratégiám feleségemmel szemben azért mondott csődöt, mert bár lemondtam vele szemben minden erőszakról, nem akartam befolyásolni még gondolatban sem, ebben megvalósítottam a krisztusi szeretet, de lemondtam isteni mivoltomról, Istentől kapott szabad akaratomról, akaratnélküli báb, „lekvár ember” lettem abban a hitben, hogy Isten ezt várja, ezt kívánja tőlem.

Pedig Istennél befolyásolhatatlanabb létezőt, még elképzelni sem lehet. Vajon Jézust rá tudta volna-e beszélni Péter, hogy elkerülje a keresztet? Vajon Istent el lehetne tántorítani attól, hogy olyan végtelenül szeressen a saját bölcsesség szerint, ahogyan szeret? Ha Isten tudja, hogy a leszületett gyermekszellemnek az a legjobb, ha 5 éves korában leukémiában meghal, vajon befolyásolja-e az édesanya könyörgő imája, akár egy egész város, vagy ország szervezett imamozgalma? Nem! Isten csak jót tud tenni, csak a saját bölcsessége szerint, csak szeretni tud minket, és ha ez a mi imaszándékunkkal egybevág, akkor úgy éljük meg, meghallgatta imánkat.

Sokszor történnek csodaszamba menő események imák „hatására”, de ezek sem bizonyítják, hogy Isten szabad akarata akár a leghőbb imával is befolyásolható, csak azt, hogy kérésünk egybevágott Isten szándékával. Tehát teremtett mivoltunk isteni jellemzőjéről lemondani ugyanolyan istentelenség, mint a másikat megfosztani igyekezni ettől. Egy kedves ismerősöm elmondta, hogy minden emberszellem hímnős, tehát a férfi és női princípium is megvan benne, és ahogy fejlődéséhez szükségeltetik, aszerint születik férfi, vagy női testbe.

Eszményi esetben minden emberben kiegyenlített a két princípium, a férfi, a kiáradó, vezető, keményebb, és a női, a befogadó, puhább, engedékenyebb. Esetleg a saját neméhez kapcsolódó princípium egy árnyalattal erősebb, és ezzel él, de nem visszaél. Szélsőséges esetben, ha a saját princípium túl erős, a férfiből „machó”, vadállat, a nőből fondorlatos „bűbajos”, vagy rabszolga lehet. Ha valakiben a másik nem princípiuma erősebb, tehát férfiasabb jellemű, keményebb asszony, amazon, vagy finomabb, érzékenyebb, befogadóbb férfi, akkor ez - ha nem törekszik önmagában a princípiumok kiegyenlítésére, és házastársa hajlamos arra, hogy elszaladjon vele a ló, a másik félben az ellenkező princípiumot erősíti. Ismerősöm, akinek édesapja egy „örmesteres” alkatú feleség mellett szintén teljes önfeladással, a női princípium erősítésével próbálkozott, feleségében egyre csak a férfi, a kemény, a kiáradó, az uralkodó, a kemény elvet erősítette, és negyvenes éveiben, egy csecsemő akaratérvényesítési szintjén mozogva, pépes ételen élve, tolószékekben etetve fejezte be életét.

Bár kissé fájt hallani, de nagyon találó volt ismerősöm summázása, hogy *aki nem férfi* házasságában, az *démont*, boszorkát *farag feleségéből*, és ugyanúgy bűnrészes, amennyiben tudatosan, felismert gyávaságból teszi, mint felesége, amennyiben tudatosan erőszakos. Tehát gyümölcsöző, és bölcs dolog más befolyásolásáról lemondanunk, de szabad akaratunk megvédése nem befolyásolás, hanem önvédelem, ami nem jogunk, hanem kötelességünk.

Háztartási gépszerelő barátomat számtalan egyház hittérítője, képviselője felkereste már, mert „kereső”, érzi, hogy valami hiányzik belőle, keresi az útját, és így elkerült már egy felekezetbe is, részt vett több vallás istentiszteletein, próbálkozott az ezoterikával, de mindig úgy érezte, ez nem az igazi, és most már helyből elküldi a térítőket, még ha a legszelídebbek, a mormonok is. Engem meg állandóan hív, rádiótelefonon üzenetet hagy, Viktor, gyere, beszéljessünk a Jóistenről! Ha ott vagyok, nem akar elengedni, ne menj még el, mikor jössz legközelebb, stb.

Egy alkalommal kibújt a szeg a zsákból, mert megkérdezte tőlem: - Viktor, tudod mit szeretek benned? - Nem tudom, Miklóska! - válaszoltam.

- Azt, hogy te *nem akarsz tőlem semmit!* Eddig mindenki, akivel találkoztam, vagy hozzám akart valamit tenni, vagy le akart faragni belőlem! Nem tudom, hogy csináltam, talán ösztönösen viselkedtem így, mert a befolyásolási szándék nem azonos a vélemény elmondásával, hanem szívünkől-lelkünkől jön. Sokszor szívesen végighallgat az ember egy gyökeresen eltérő véleményt, ha nem érződik mögöttes befolyásolási szándék, és apró célzásokra, kérdésekbe burkolt befolyásolási szándéokra is felpattan, mert megérzi, legfőltettebb kincsét szabad akaratát akarják ellopni.

Így történt, hogy azzal nyertem a *legnagyobb* befolyást Miklósról, hogy *teljesen lemondtam* befolyásolásáról. Így történt, hogy Eszter majd minden levelében azt írta, hogy el ne hagyjam feleségem, szeressem feleségem minél jobban, ő lemond rólam, és beéri velem a túlvilágon, teljesen elengedett, mégis övének éreztem magam, önzetlen krisztusi szeretetének rabja lettem, míg feleségem erőszakos, birtokló fellépése, tíz körömmel hozzám ragaszkodása végül szinte elviselhetetlenné vált.

Testvéreim! Amiről le tudunk mondani, az igazán a miénk!

Út a boldogsághoz II.

Cégünk kapualjban kiszögeezett cégtábláját egy gyűjtőkedvű ismeretlen magáévá tette, és irodánk bérbeadójának fiához fordultam segítségért. Egy hét alatt elkészült a nem olcsó, de szép tábla és amikor átvételkor a számla készült egy Wanda nevű hölgynek mutatott be.

- De szép, ritka neve van! Elegyedtem beszédbe a mosolygós, egyéniséget sugárzó, harmonikus külsejű, karcsú feketehajú fiatal hölggyel. Elmagyaráztam a nevek és a numerológia, számmisztika összefüggését, és közben egyre nagyobb érdeklődést véltem Wanda szemeiben felfedezni.

- Mi az ön foglalkozása? - kérdezte, mire én feltettem az Út a boldogsághoz c. lemezt, és csak úgy dőlt belőlem a szó. Közben szinte észrevétlenül figyeltem, vártam a hatást, és különös hangsúllyal dobtam be az „állapotszerű boldogság” mint nagyágyú fogalmát.

Wanda erre váratlanul váltott, és nekem szegezte, hogy ő bizony nem szeretne az állapotyszerű boldogság langyosában, de még forróságában sem sütkérezni, mert szerinte jobban tudja értékelni a boldogságot, akinek mélypontjai is vannak, aki szenved is időnként.

- Hű, micsoda igazság, ön nagyon okos, dupláztam rá kijelentésére, és beismertem, szebben mutat az arany nyakék a fekete bársonyon, és valóban igaza van, és hamis kép az állapotyszerű boldogság. Az állapotyszerű boldogság nem zárja ki a szenvedést, próbáltam menteni a helyzetet, hanem épp a szenvedés elviselésének egyetlen lehetséges eszköze. Érveltem, és vártam, hogy erre már egyetértően bólintson, de Wandát nem könnyű fából faragták.

- Igaz, igaz, amit mond, de még így is taszít ez az állandó, ez az állapotyszerű kifejezés, valahogy olyan szirupos, életszerűtlen, számomra egyáltalán nem vonzó.

Bizony nagy tanítóra leltem Wanda személyében, aki talán tudatában sincs, micsoda mély bölcsességeket mondott. Ha belegondolok, pont a magam példáján tapasztaltam meg, mekkora önbecsapás volt, hogy megtérésem első három évében azzal áltattam magam, tehet velem feleségem amit akar, én állapotyszerűen boldog vagyok. Megkaptam a sorstól, ami nekem járt, a magamtól megtagadott boldogságot, duálpárom feltétel és viszonzásvárás nélküli szeretetén keresztül, de a magamtól megtagadott poklot, szenvedést is, mert önfeladásom, büntudatom, önvádam pokollá tette életemet.

Ahogy hamisak a szentekről, mint életük minden pillanatában a tökélyt megjelenítőkről alkotott képek, ugyanúgy hamisak, embertelenek, és nem vonzók az állapotyszerű, a változatlan, az örök boldogságról kialakított elképzelések, mert az ilyen szem kancsalul festett egekbe néz. Ha belegondolunk, ilyen még a mennyben sincs, még Isten sem állapotyszerűen boldog, mert hol egyik szeme sír, mikor egy gyermeke elbukik, szeretetlen, hol a másik nevet, mikor egy másik gyermeke megtér, vagy valami nagy szeretetcselekedetet visz végbe. Ott sincs változatlanság, örök a változás, csak Isten, mint legmagasabb Önvaló létezése a változatlan.

Testvéreim! Visszavonom, nem célom az állapotyszerű boldogság!

A pokolba vezető út is jó szándékkal van kirakva

F akadt ki Kata tegnap előtti beszélgetésünk során, mikor hibás magatartási mintámra igyekezett mind jobban ráirányítani a figyelmet. Nézzük csak meg, mit jelent önmagában ez a mondat. Azt jelenti, hogy van egy pokolba vezető út, mert a pokolba vezető útról, nem egy pokolba vezető útról, vagy a pokolba vezető egyik útról beszél, és azt mondja, hogy ez is jó szándékkal van kikövezve, tehát vannak más utak is jó szándékkal kikövezve, de a pokolba csak jó szándékkal lehet jutni.

Ezt felesleges is bizonyítanom, hogy hamisság, teljes mértékben nélkülözi az igazságot, mert pokolba, örök kárhozatba, pontosan az ellentétével, csak rossz szándékkal, helyesebben örök rossz szándékkal lehet jutni, és ott maradni. Hogyan születhetett mégis ez a mondás? Kik alkalmazhatták, alkalmazzák ezt? Azok a modern farizeusok, akik Isten helyett egyházukhoz, felekezetükhöz, saját személyükhöz igyekeznek láncolni a jó felé törekvő, bégető, de bizonytalan báránykákat, és azt hirdetik, nem lehet, sőt veszélyes csak a jóra törekedni, majd ők, az ő tanításuk, az sugalmazásuk, az ő bölcsességük, amit ők a Bibliából kimagyaráznak az a haraggal, büntetéssel, és utálattal vegyített „szeretet”, az vezet Istenhez, az ő Istenükhöz, és földi alattvalóikat, híveiket, félelemkeltéssel igyekeznek elriasztani az önálló gondolkodástól.

Tanításuknak pontosan az ellenkezője igaz, *csak jó szándékkal* lehet eljutni Isten országába, és jó szándékkal csak Isten országába lehet jutni! A jó szándék azonban *szükséges, de nem elégséges* feltétele a bejutásnak, szükséges egy kicsit a józan ész használata is, azt is végig kell gondolnunk, hogy mi a jó! Ugyanis feleségem az elmúlt három évben végig azt gondolta, és még most is azt gondolja, ő *jót tett* velem, hogy széttépte könyveimet, szemétbe dobta kazettáimat, ő szeretetből akart megóvni a fanatikus szektától, ő szeretetből akart a „normális” útra visszarángatni elmebetegségemből, és én is azt hittem, akkor szeretem őt, ha minél jobban a falig hátrálok, ha mindent lenyelek, ha minden durva sértésre csak mosolygok, minden akaratomat feladom, s majd ettől észreveszi, hogy én jó vagyok, s ő tévúton jár.

Pontosan az ellenkezőjét értük el mindketten, mint amit szándékoztunk. Ő egyre jobban Isten karjaiba hajszolt, és ezért mérhetetlen hálával tartozom neki, hisz ha nem akadályozott, nem támadott volna annyit, nem izmosodott volna meg ennyire Istenhitem és Istenszeretetem, egész egyszerűen azért, mert nem kényszerített volna semmi, hogy állandóan Istenhez forduljak vigaszért, támogatásért. Én egyre inkább hétrét görnyedtem, és ezzel adtam alá a lovat, és feleségem viselkedése, reakciója tulajdonképpen természetesnek mondható, hogy úgy nyomult előre, mint az oroszok Sztálingrádnál.

Tehát nagyon fontos a jó szándéknál tisztázni, hogy sem az önfeladás, a jóság túlzásbavitele, sem a jóság címén erőszak, a másik szabad akaratának átlépése, a másik véglet, nem a keskeny út, nem az Út, és igenis, ha nem is a pokolba, mert a pokol alatt legtöbbször bűnökkel „kiérdemelt” örök kárhozatot értenek, de tartós szenvedésbe lehet hajszolni mást, ha tűri, illetve hajszolhatjuk jó szándékkal, de tévesen önmagukat.

Mit is akart mondani Kata azzal a mondattal? Most megjátszom, hogy léleklátó, vagy gondolatolvasó vagyok, és azt mondom, Kata, kezében Thorwald Dethlefsen és Rüdiger Dahlke világhírű, Út a teljességhez c. könyvével azt akarta *nagyon helyesen* tudtomra adni, hogy voltaképp hazugság, önbecsapás, ha szemellenzőt kötve, elszántan, csak a jóra törek-szem, széttárom ingem a szovjet frontkatonák módjára, hogy „ide lőjetek!”. Becsapom magam, ha elnyomom a bennem még meglévő agressziót, ahelyett, hogy elfogadnám, integrálnám magamba, és igyekeznék a lehető legjobbat kihozni ebből a helyzetből.

Elnyomott, eldugott, háttérbe szorított, árnyékba szorult árnyoldalunk ugyanis előbb-utóbb fenyegető szörnyként, hétfejű sárkányként, magunk teremttette gonosz démonként tér vissza, és bizony hét másik gonosz lelket visznek vissza a gondosan kisépert, feldíszített házba, s az ember sorsa még rosszabb esz, mint előzőleg volt. Mt.12.43. Egy kicsit ilyesmiről szolt Wanda félmondata is, ösztönösen viszolygott a tömény jótól, az állapotyszerű boldogságtól, életidegennek találta, és szíve-lelke tiltakozott ellene.

Mi történt velem az elmúlt másfél hét alatt? Megtanultam elfogadni azt, hogy bennem is lehet, bennem is van rossz, hogy az még részem, árnyoldalam, és együtt tudok élni azzal, hogy ilyen vagyok, ez vagyok én, aki vagyok, és ilyen vagyok. Nem akarok a szentnél is szentebb lenni, mint feleségem sokszor fejemhez vágta, nem akarok Jézusnál is tökéletesebb lenni, mint egy ismerősömtől is szeretettel, de megkaptam, hanem a görcsös akarás helyett szelíden sodródom életem folyamán, és hagyom, hogy a Gondviselés alakítson abban az ütemben, ahogy Ő jónak látja.

Ahogy most elkezdtem vállalni, szeretni önmagam, Kata receptje, jóslata is bevált, meglepetésszerűen tapasztaltam, hogy nagyságrendekkel jobban tudok szeretni. Megyek az utcán, és érzem, hogy szeretem az öreg nénit, aki apró léptekkel áttipeg a zebrán, de szívemben van a türelmetlen fiatal is, aki rádudál, és majdnem elgázolja. Szeretem a melegszívű anyukát lépcsőházunkból, és szeretem a hideg tekintetűt is, aki ötpercenként egy hatalmas taslit ad fiának.

Szívemben vannak Isten gyógyító apostolai, mint Marika, Ilonka néni, Dodi bácsi, Iluska néni, akik az „ingyen kaptatok, ingyen is adjátok” alapján adnak sok betegnek szeretetet, testi-lelki gyógyulást, és Gyurcsok Józsi, Oláh Imre, meg Béky Laci is. Szeretem Isten alázatos, igaz prófétáit, szeretem az öntömjénező Álkrisztusokat, és üveges tekintetű, komor, szigorú főpapjait, a mai farizeusokat is. Szeretem a galambokat, és a galambvadászokat is, a pillangókat, de a kullancsokat, meg a piócákat is, az őzikét, és a hiénát is.

Szeretem az utcalányokat, és együtt sírok velük, mikor kitartóik verik őket a csekély bevételért, és a striciket is, akik a lányok vérért szívják. Együtt zokogok a férjüket szívből szerető, megcsalt asszonyokkal, és szeretem csapodár férjüket szeretőjükkkel is. Átölelem az ország kis szorgalmas hangyáit, és sikkasztó hatalmasait is, együtt fáj a szívem a meglopottakkal, a kiraboltakkal, és becsapottakkal, bennem vannak a tolvajok, csalók, agyafürt gazemberek is. Szeretem a napsütést, meg az özvizet is, a nyári szellőt, és a tornádót is, Gábiel arkangyalt, és Lucifert is, szeretem Istenhez szálló imáimat és szeretem démonjaimat is. Szeretem a szenvedélyeseket, szeretem a besavanyodott kedélyteleneket, a vidámakat, és a búskomorakat.

Szeretem a szépeket, a csúnyákat, a jókat, a gonoszokat, akik szeretnek, akik leköpnék, megvetnek, mert mind bennem vannak. Szívemben van a meggyilkolt 11 éves kislány, és 19 éves gyilkosa is. Ott vannak a lángoló szívű, szelíd Istenhívők, és az Istentelenek, meg a képmutatók is. Szeretem duálpáromat tündöklően tiszta, feltétlen, érdek nélküli szeretetével, és feleségemet is durcás, szemrehányó pillantásával, akaratos birtoklásvágyával. Szeretem önmagam türelmetlen boldogságvágyammal, duálpárom iránt érzett mohó szerelmemmel, hol otthonról elvágysommal, hol túlkapó önsanyargatásommal, elismerés utáni vágyammal, szeretetvágyammal, elfojtott agressziómmal, és szexualitásommal.

Szeretem nagymamámat, akitől csak megértést kaptam, és szeretem szüleimet, akik a legtöbbet, önmagukat, önmaguk legjobbját adták. Szeretem az egész világot *úgy, ahogy van*, de már nem kívülről, mint eddig, hanem *belülről, mert az egész világ bennem van*. Bennem van a jó és a rossz, a fény és az árnyék, belőlük vagyok, a Teljesség vagyok, jó és rossz

egyaránt. A Mindenség sem veti ki magából, hanem megtűri magában a rosszat, és a jót is, és a Mindenség bennem is bennem van, sőt én magam is azonos vagyok a Mindenséggel. Ha az Egységhez akarok tartozni, nem élhetek polarításban, jó és rossz különválasztásban, mindent magamba kell olvasztanom. Ha bűn elleni hadakozás helyett beismerem bűnösségemet, akkor leszek érett a kegyelemre.

Ismeritek József Attila Tiszta szívvel c. versét? Most értettem meg, miről szól, mert ez van bennem is, ez a vers dolgozik, mozog bennem, ez most a lelkem. A függelékben leírom a verset, hogy ne kelljen utánakeresni. Ha *valódi* értelmét, nem felszínes, szó szerinti jelentését megismertétek, akkor most ti vagytok léleklátók, nyitott könyv vagytok számotokra.

Rájöttem, megint újra kell értékelnem mindent, hogy a szeretet fogalmában *nem csak az igen*, hanem a NEM is benne van, hogy Jézus nem magára vette az elutasítást, amikor a kánaáni asszonyt elutasította, hanem megmutatta, hogy a nem *is* benne lehet a szeretetben, még ha nem is az a lényege, de az is benne van. Hogy nem lehet az állandó erőszakot, a gonosz pusztítást ezzel szentesíteni, de még *az erőszak enyhébb és kivételesen előforduló formája is* benne van a szeretetben, hisz ne feledjük, Jézus túlőnék szaladt neki azzal az egy kötélből összehajtogatott ostonnal, hirtelen felindulásában, oka volt, nem apróság, és egyetlen egyszer fordult elő az életében.

Hogy *nem csak mosolyogni és bólogatni, meg hallgatni és nyelni* lehet, hanem van Megállj, ne tovább, Betelt a pohár! is, hogy *ha nincs benső békém*, törvényszerűen rosszul cselekszem. Hogy kemény szavak *nem zárják ki* a szeretetet! Hogy a határozott elutasítás *nem zárja ki* a szeretetet! Hogy valóban a szeretet elsősorban áldozat, de nem az a nagyobb áldozat, ha azért, hogy feleségem béklyóitól megszabaduljon, a sarkamra állok? Hogy aki elhagyja Istenben fogadott párját, az házasságtörő, de nagyon meg kell nézni, *ki hogy el kicsodát!* Hogy a lusta kompromisszum, *nem szeretet!* Hogy a megalkuvás *nem azonos* a béketűréssel. Hogy a szelídség *nem azonos* az elvtelen, mindent lenyeléssel.

Hogy az önfeladás egónk, földi, rossz énünk feladását, *nem* Isteni énünk, *Önvalónk önpusztítását jelenti*. Hogy az én-ről, az egó-ról való lemondás nem megszűnést, arctalanságot jelent, hanem *elkülönülésünk megszüntetését, határaink lebontását*, az egész világ, jó és rossz elfogadását, magunkba engedését jelenti, s ha ezt megtettük, istenemberek vagyunk, Mesterünkkel mondhatjuk: *Én és az Atya* (Mindenség, Teljesség, Egység) *egy vagyunk*. Hogy a „beteges önvád”, *nem azonos* lelkiismeretünk hangjával. Hogy az állandó büntudat *Istentől eltávolít*, nem Hozzá közelít.

Hogy a földi élet még nem mennyország, de Isten *nem várja el senkitől*, hogy önsanyargatóan, erején felül szenvedjen, joga, sőt kötelessége mindenkinek boldognak is lenni, senki sem fogja mártírsággal „kiérdemelni” az üdvösséget. Hogy az is „árthat” Istennek, ha valaki boldogtalan keresztényként akarja hirdetni Isten országát, és ez nagyobb kár lehet, mint az, amit egy meglevő állapot őszinte kimondásával, házassága formális felbontásával, környezete „megbotránkoztatásával okoz. Hogy nem a mindenről, még a boldogságról is való lemondás a legnagyobb lemondás, és a legnagyobb teljesítmény, és ami elviselhetetlenül nehéz, mint „vesztőhelyre vonulásom”, azt *Isten nem várja el tőlünk*.

Milyen nevetséges, botor igyekezet volt tőlem, hogy Isten lényegét, tartalmát, a SZERETETET megpróbáltam párszavas mondatba, gyermeketeg definíciókba beskatulyázni, amikor abban Isten, a SZERETET mérhetetlen bölcsessége is benne van, melyet emberi ésszel felérni bizony nehéz feladat, szinte lehetetlen. Eljutottam oda, akkor van bennünk SZERETET, ha a bennünk élő Isten, lelkiismeretünk, azaz a SZERETET hangjára hallgatunk, és magunk hozzuk meg felelősen, Isten képére és hasonlatosságára teremtett lényként

döntéseinket, és ugyanúgy nem hagyjuk, hogy emberi tekintet vezessen, azaz, hogy mások befolyásoljanak, mint Mennyei Atyánk teszi, és tette földi életében.

Tulajdonképpen azt kell mondanom, most *tépjétek szét az egész esszékötetet*, mert eljutottam oda, hogy összes korábbi írásomat más fényben látom, s talán ezt az utolsó oldalt megtarthatjátok, de inkább ebből is csak ezt pár sort, melyet benső hangom mondott.

„Nyugodj meg kicsi gyermek!

Szíved megint felkavarodott, bizonytalan, fájdalmas. Minden gondolat, minden sugallat, minden szavad, minden teted, ami békét hoz szívedbe, ami belső nyugalommal tölt el, Tőlem van.”

Ezen túl, lehet érvelni, lehet újabb Bibliai idézeteket, érzelmeket felhozni, van pro és van kontra, és dönteni egyedül kell. Sok a jó szándékú tanácsadó, ezekről szól a következő keleti történet is.

Volt egyszer egy apa, aki szamarával, meg fiával elindult a vásárba. Ahogy mentek, mendégéltek, szembejött egy vándor, és így szólt: - Nem szégyelli magát, gyalogoltatja a gyermeket, maga meg a számaron pöffeszkedik? S emberünk leszállt a számárról, helyet cserélt fiával, de kisvártatva újabb utazóval találkoztak, ki fiára förmedt rá: - Hová gondolsz, erős, egészséges fiatal létedre öreg apádat hagyod, hogy gyalogoljon? Mit volt mit tenni, felültek mindketten a számár hátára, és kisvártatva már hallották is: - Ilyen kegyetlenséget, ketten ülnek egy ilyen kis állatra, még gerincét töri a súlyuk alatt! Így leszálltak mindketten és maguk mellett vezették a szamarat, de a következő kinevette őket: - Ott a számár, s ti gyalogoltok? Miért nem veszitek mindjárt nyakatokba?

És akkor nyakukba vették a szamarat, és ti is nyakatokba veszitek, ha nem tudtok, ha nem tanultok meg *a saját fejetek után dönteni!* Legyetek önmagatok, *adjátok önmagatok*, vállaltátok saját döntéseiteket, és azok következményeit is! Saját sorsunkért, életünkért, szenvedésünkért és boldogságunkért egyedül és kizárólag magunk vagyunk felelősek, nem háríthatjuk sem környezetünkre, sem a kormánypártokra, sem házastársunkra, sem szüleinkre, sem a véletlenre. Mindnyájan csak önmagunkért felelünk, felelőségünknek ez a minimuma és a maximuma is egyben.

És most bocsássatok meg, elfáradtam egy kicsit. Megkérem a Jóistent, ne küldjön egy darabig esszét a fejembe, engedjen el kicsit szabira, pihenni. Szeretnék csöndesen, megint *egyszerű emberként* élni úgy, hogy rámosolygok arra, aki elibém kerül, hogy írás, meg gyógyítás túlpörgetése helyett csak csendben szemlélem a nyüzsgő világot, és valódi szívbékémmel, az örömet és a szenvedést egyaránt fogadó alázattal élem Isten országát. De még ezt sem, *csak élni* akarok. Ember szeretnék lenni, de úgy ahogy Dombi Feri bácsi szokta mondani: Embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig csak Istennek sikerült!

Embertársaim! Búcsúzom tőletek!

Függelék

József Attila
Tiszta szívvel

Nincsen apám, se anyám
Se istenem, se hazám,
Se bölcsőm, se szemfedőm
Se csókom, se szeretőm,

Harmadnapja nem eszek,
Se sokat, se keveset.
Hús esztendőm hatalom,
Hús esztendőm eladom

Hogyha nem kell senkinek,
Hát az ördög veszi meg.
Tiszta szívvel betörök,
Ha kell, embert is ölök.

Elfognak és felkötnek,
Áldott földdel elfödnek
S halált hozó fű terem
Gyönyörűszép szívemen.